ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

«Μια από τις αγαπημένες μου συγγραφείς».

Colleen Hoover

EMILY HENRY

Συγγραφέας των βιβλίων *Άνθρωποι που συναντάμε στις διακοπές* και *Άνθρωποι που αγαπούν τα βιβλία*

διόπτρα

Emily Henry

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

Μετάφραση: Μιχάλης Δελέγκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

OceanofPDF.com

Τίτλος πρωτοτύπου: BEACH READ, Emily Henry

Copyright © 2020 by Emily Henry / Published by arrangement with Baror International, Inc. & P&R Permissions & Rights Ltd / All rights reserved.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2023 / Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Baror International, Inc. & P&R Permissions & Rights Ltd

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ISBN: 978-618-220-174-9

Πρώτη ελληνική ψηφιακή έκδοση: Μάιος 2023

Μετάφραση: Μιχάλης Δελέγκος

Επιμέλεια κειμένου: Ανδρομάχη Γεωργιάδου / Προσαρμογή εξωφύλλου: Ελένη Οικονόμου, Εκδόσεις Διόπτρα / Ηλεκτρονική σελιδοποίηση: Έρση Σωτηρίου, Εκδόσεις Διόπτρα

Εκδόσεις Διόπτρα, ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι, Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39, ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ **books & life**: Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα, Τηλ.: 210 330 07 74, www.dioptra.gr, e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

OceanofPDF.com

Στον Joey. Είσαι ο πιο αγαπημένος μου άνθρωπος.

OceanofPDF.com

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΔΙΑΒΑΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΛΙΑ

1 / Το σπίτι

Έχω ένα τρομερό ελάττωμα.

Θέλω να πιστεύω ότι όλοι μας έχουμε από ένα. Ή τουλάχιστον αυτή η πεποίθησή μου με διευκολύνει όταν γράφω – πλάθω τις ηρωίδες και τους ήρωές μου με βάση αυτό το αυτοκαταστροφικό χαρακτηριστικό και συνδέω όσα τους συμβαίνουν με το εξής: το ένα πράγμα που έμαθαν να κάνουν για να προστατεύουν τους εαυτούς τους και το οποίο δεν μπορούν να αποβάλουν ακόμα και όταν παύει να τους εξυπηρετεί.

Για παράδειγμα, ας πούμε ότι δεν είχες τον έλεγχο της ζωής σου όταν ήσουν μικρός. Οπότε, για να μην απογοητευτείς, έμαθες να μην αναρωτιέσαι ποτέ τι πραγματικά θέλεις. Κι αυτό σε βοήθησε να τα βγάλεις πέρα για πολύ καιρό. Μόνο που τώρα, έχοντας συνειδητοποιήσει ότι δεν *απέκτησες* αυτό που δεν *ήξερες* ότι ήθελες, βρίσκεσαι να τρέχεις σε έναν αυτοκινητόδρομο, με ένα αμάξι που ταιριάζει σε όσους περνάνε κρίση μέσης ηλικίας, δίχως να έχεις ιδέα τι σου επιφυλάσσει το μέλλον.

Μπορεί το τρομερό ελάττωμά σου να είναι ότι δεν ξέρεις να ελίσσεσαι.

Ή μπορεί, όπως συμβαίνει μ' εμένα, να είσαι απελπιστικά ρομαντικός. Δεν μπορείς να πάψεις να λες μια ιστορία στον εαυτό σου. Την ιστορία της ζωής σου, με τη συνοδεία μελοδραματικής μουσικής και το χρυσαφί φως του ήλιου να περνάει μέσα από τα παράθυρα του αυτοκινήτου.

Όλα άρχισαν όταν ήμουν δώδεκα ετών. Οι γονείς μου με έβαλαν να καθίσω για να μου πουν τα νέα. Η μαμά είχε πάρει τα αποτελέσματα των ιατρικών εξετάσεων –είχαν βρεθεί κάποια ύποπτα κύτταρα στο αριστερό στήθος της– και μου είπε τόσο εμφατικά να μην ανησυχώ, ώστε άρχισα να υποψιάζομαι ότι θα με έβαζε τιμωρία έτσι και ανησυχούσα. Η μαμά μου ήταν δραστήριος άνθρωπος, της άρεσε να γελάει, ήταν αισιόδοξη και *δεν* αγχωνόταν, αλλά κατάλαβα ότι είχε τρομοκρατηθεί όπως κι εγώ. Καθόταν μουδιασμένη στον καναπέ και δεν ήξερε πώς να πει κάτι χωρίς να κάνει τα πράγματα χειρότερα.

Όμως ο πατέρας μου, που ήταν σπιτόγατος και λάτρευε τα βιβλία, έκανε κάτι απρόσμενο. Σηκώθηκε, μας έπιασε τα χέρια –της μαμάς και το δικό

μου– και είπε: *Ξέρετε τι πρέπει να κάνουμε για να διώξουμε αυτό το άσχημο συναίσθημα; Να χορέψουμε!*

Στο προάστιό μας δεν υπήρχαν κλαμπ, παρά μόνο ένα μέτριο εστιατόριο όπου κάθε Παρασκευή βράδυ μια μπάντα έπαιζε γνωστά τραγούδια. Το πρόσωπο της μαμάς μου φωτίστηκε λες και ο πατέρας μου μας είχε πει να πάμε με ιδιωτικό τζετ στην Κοπακαμπάνα.

Φόρεσε το κιτρινωπό φόρεμά της και κάτι ταλαιπωρημένα μεταλλικά σκουλαρίκια που άστραφταν στην κάθε κίνησή της. Ο μπαμπάς παρήγγειλε ουίσκι είκοσι ετών για τον ίδιο και για εκείνη και ένα κοκτέιλ Shirley Temple χωρίς αλκοόλ για μένα. Χορέψαμε ώσπου ζαλιστήκαμε και αρχίσαμε να τρεκλίζουμε. Γελάσαμε ώσπου κοντέψαμε να πέσουμε κάτω και ο πατέρας μου, που φημιζόταν για την αυτοσυγκράτησή του, τραγούδησε το «Brown Eyed Girl» σαν να μην είχε όλο το μαγαζί τα μάτια στραμμένα πάνω μας.

Και μετά μπήκαμε στο αυτοκίνητο εξουθενωμένοι και γυρίσαμε στο σπίτι σιωπηλοί. Η μαμά και ο μπαμπάς κρατιούνταν από το χέρι κι εγώ έγειρα το κεφάλι μου στο παράθυρο του αυτοκινήτου και, ενώ κοιτούσα τους φανοστάτες να τρεμοπαίζουν στο τζάμι, σκεφτόμουν: *Όλα θα πάνε καλά. Ποτέ δεν θα έχουμε πρόβλημα.*

Εκείνη ήταν η στιγμή που συνειδητοποίησα πως, όταν νιώθεις τον κόσμο να σκοτεινιάζει και να γίνεται τρομακτικός, η αγάπη μπορεί να σε ξεσηκώσει και να πας για χορό. Το γέλιο μπορεί να διώξει τον πόνο. Η ομορφιά μπορεί να νικήσει τον φόβο. Τότε ήταν που αποφάσισα ότι η ζωή μου θα είχε και τα τρία αυτά χαρακτηριστικά. Για το καλό όχι μόνο το δικό μου αλλά και της μαμάς και όλων αυτών που θα βρίσκονταν κοντά μου.

Θα υπήρχε σκοπός. Θα υπήρχε ομορφιά. Θα υπήρχε φως από κεριά και στο βάθος θα ακούγονταν απαλά τα τραγούδια των Fleetwood Mac.

Το θέμα είναι ότι άρχισα να λέω στον εαυτό μου μια ωραία ιστορία για τη ζωή μου, για τη μοίρα και για το πώς τα πράγματα εξελίσσονται θετικά. Έτσι, στα είκοσι οκτώ μου, η ιστορία μου ήταν τέλεια.

Τέλειοι γονείς (χωρίς καρκίνο), που έρχονταν να με δουν συχνά κάθε εβδομάδα, ζαλισμένοι από το κρασί ή τον έρωτά τους. Τέλειος σύντροφος (αυθόρμητος, πολύγλωσσος, με ύψος ένα κι ενενήντα), που ήταν γιατρός στα Επείγοντα κάποιου νοσοκομείου και ήξερε να μαγειρεύει κόκορα κρασάτο. Τέλειο και σικ διαμέρισμα στο Κουίνς. Τέλεια δουλειά. Συγγραφή ρομαντικών μυθιστορημάτων –με έμπνευση από τους τέλειους γονείς και

τον τέλειο σύντροφο– για τις Εκδόσεις Σάντι Λόου.

Τέλεια ζωή.

Όλα αυτά όμως ήταν απλώς μια ιστορία και όποτε εμφανιζόταν κάποια τεράστια τρύπα στην πλοκή το όλο οικοδόμημα κατέρρεε. Έτσι συμβαίνει με τις ιστορίες.

Τώρα, στα είκοσι εννιά μου, ήμουν σε άθλια κατάσταση, απένταρη, σχεδόν άστεγη και εντελώς μόνη. Σταμάτησα μπροστά σε ένα υπέροχο σπίτι στην όχθη μιας λίμνης, του οποίου η ύπαρξη και μόνο μου προκαλούσε ναυτία. Η ωραιοποίηση της ζωής μου είχε πάψει να μου προσφέρει οτιδήποτε, αλλά το τρομερό ελάττωμά μου εξακολουθούσε να με συνοδεύει. Ήταν λες και καθόταν στη θέση του συνοδηγού στο Kia Soul μου και μου αφηγούνταν την ιστορία σε πραγματικό χρόνο.

Η Τζένιουαρι Άντριους κοίταξε από το παράθυρο του αυτοκινήτου τα ταραγμένα νερά της λίμνης που μαστίγωναν τη γραφική όχθη. Προσπάθησε να πείσει τον εαυτό της ότι δεν ήταν λάθος ο ερχομός της εδώ.

Σίγουρα ήταν λάθος, αλλά δεν είχα καλύτερη επιλογή. Δεν αρνείσαι τη δωρεάν διαμονή όταν είσαι απένταρος.

Παρκάρισα στον δρόμο και κοίταξα την πελώρια πρόσοψη της αγροικίας, τα αστραφτερά παράθυρά της, την παραμυθένια βεράντα της και το αραιό γρασίδι της όχθης που χόρευε στο ζεστό αεράκι.

Σύγκρινα τη διεύθυνση στο GPS με τη χειρόγραφη στο καρτελάκι που κρεμόταν από το κλειδί του σπιτιού. Σωστή ήταν.

Για μια στιγμή δίστασα, λες και θα συνέβαινε κάτι τρομερό έτσι και έμπαινα μέσα στο σπίτι. Έπειτα πήρα μια βαθιά ανάσα και βγήκα από το αμάξι. Έβγαλα με κόπο την παραγεμισμένη βαλίτσα από το πίσω κάθισμα, μαζί με το χαρτόκουτο που ήταν γεμάτο μπουκάλια τζιν.

Έδιωξα τα μαύρα μαλλιά μου από τα μάτια μου για να παρατηρήσω τα γαλανόλευκα λουλούδια της όχθης. *Πες ότι έχεις έρθει σε ένα Airbnb.*

Με τα μάτια της φαντασίας μου είδα αμέσως μια καταχώριση Airbnb: *Χαριτωμένη αγροικία στην όχθη λίμνης, με τρία υπνοδωμάτια και τρία μπάνια, που αποτελεί απόδειξη ότι ο πατέρας σου ήταν ένα καθοίκι και η ζωή σου ένα ψέμα.*

Άρχισα να ανεβαίνω τα λαξεμένα σκαλιά στη χορταριασμένη ανηφόρα. Τα αφτιά μου βούιζαν και τα πόδια μου έτρεμαν, καθώς περίμενα τη στιγμή που θα άνοιγαν οι πύλες της κόλασης και θα έχανα το έδαφος κάτω από τα πόδια μου.

Αυτό είχε γίνει ήδη. Πέρυσι. Και δεν έπαθες τίποτα, οπότε ούτε τώρα θα πάθεις κάτι.

Με το που βρέθηκα στη βεράντα, όλα αυτά που ένιωθα έγιναν χειρότερα. Το μυρμήγκιασμα στο πρόσωπό μου, το σφίξιμο στο στομάχι μου, ο ιδρώτας στον αυχένα μου. Στήριξα το κουτί στον γοφό μου και έβαλα το κλειδί στην κλειδαριά, με την κρυφή ελπίδα να κολλήσει. Ήθελα όσο τίποτα να αποδειχτεί ότι όλο αυτό δεν ήταν τίποτε άλλο από μια φάρσα που μας είχε στήσει ο μπαμπάς πριν πεθάνει.

Ή, ακόμα καλύτερα, ότι δεν είχε πεθάνει. Θα πεταγόταν από τους θάμνους και θα φώναζε: «Σου την έσκασα! Δεν νομίζω να πίστεψες στ' αλήθεια ότι είχα και μια παράλληλη, κρυφή ζωή, έτσι; Δεν είναι δυνατόν να πίστεψες ότι είχα και δεύτερο σπίτι μαζί με μια άλλη γυναίκα και όχι με τη μητέρα σου».

Το κλειδί γύρισε στην κλειδαριά χωρίς κόπο. Η πόρτα άνοιξε προς τα μέσα.

Στο σπίτι επικρατούσε σιωπή.

Με διαπέρασε ένας πόνος. Αυτός που ένιωθα τουλάχιστον μία φορά τη μέρα από τότε που μου τηλεφώνησε η μαμά για να μου πει για το εγκεφαλικό και την άκουσα να μου μιλάει με λυγμούς. *Έφυγε, Τζένι.*

Δεν υπήρχε πια μπαμπάς. Ούτε εδώ ούτε πουθενά αλλού. Κι έπειτα ήρθε ο δεύτερος πόνος, σαν το στρίψιμο μαχαιριού στην πληγή. *Έτσι κι αλλιώς, ο πατέρας που ήξερες δεν υπήρξε ποτέ.*

Δεν τον είχα ποτέ. Όπως δεν είχα τον πρώην μου, τον Ζακ, και τον κόκορα κρασάτο.

Όλο αυτό ήταν απλώς μια ιστορία που σκαρφίστηκα για να λέω στον εαυτό μου. Αποδώ και πέρα, υπήρχε ή η πικρή αλήθεια ή το τίποτα. Επιστράτευσα το θάρρος μου και μπήκα μέσα.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι η πικρή αλήθεια δεν ήταν θεόπικρη. Η ερωτική φωλίτσα του πατέρα μου ήταν ένας ευάερος χώρος. Ένα καθιστικό που ενωνόταν με μια φάνκι κουζίνα με γαλάζια πλακάκια και ζεστή γωνιά για πρωινό. Τα παράθυρα στο βάθος της έβλεπαν σε μια σκουρόχρωμη ξύλινη βεράντα.

Αν αυτό το σπίτι ήταν της μαμάς, τα πάντα θα ήταν συνδυασμός από χαλαρωτικές και ουδέτερες μπεζ αποχρώσεις. Το μποέμικο δωμάτιο που αντίκρισα θύμιζε πιο πολύ το σπίτι του Ζακ και το δικό μου, όχι των γονιών μου. Ένιωσα να ανακατεύομαι λιγάκι με το που φαντάστηκα τον μπαμπά

εδώ, μέσα σε όλα αυτά τα πράγματα που η μαμά δεν θα διάλεγε ποτέ: το λιτό, βαμμένο στο χέρι τραπέζι του πρωινού, τα σκούρα ξύλινα ράφια των βιβλίων, τον ταλαιπωρημένο καναπέ που ήταν γεμάτος με μαξιλάρια αταίριαστα μεταξύ τους.

Δεν υπήρχε ούτε ίχνος του πατέρα που είχα γνωρίσει.

Το κινητό μου κουδούνισε στην τσέπη μου. Άφησα το χαρτόκουτο πάνω στον γρανιτένιο πάγκο της κουζίνας για να απαντήσω.

«Ναι;» Η φωνή μου ήταν αδύναμη και βραχνή.

«Πώς είναι;» είπε αμέσως η φωνή στην άλλη άκρη της σύνδεσης. «Σαν υπόγειο για σεξ;»

«Σέιντι, εσύ είσαι;» ρώτησα. Στρίμωξα το κινητό ανάμεσα στο αφτί και τον ώμο μου, καθώς άνοιγα ένα μπουκάλι τζιν και έπινα μια γουλιά για να στυλωθώ.

«Ειλικρινά με προβληματίζει το γεγονός ότι είμαι ο *μόνος* άνθρωπος που μπορεί να σου τηλεφωνήσει για να ρωτήσει κάτι τέτοιο», απάντησε η Σέιντι.

«Είσαι ο μόνος άνθρωπος που ξέρει για την ερωτική φωλιά».

«*Δεν* είμαι ο μόνος που το ξέρει αυτό», διαφώνησε η Σέιντι.

Ουσιαστικά έτσι ήταν. Εγώ είχα μάθει για το σπίτι δίπλα στη λίμνη που μας έκρυβε ο πατέρας μου στην κηδεία του πέρυσι, αλλά η μαμά το ήξερε εδώ και πολύ περισσότερο καιρό. «Καλά», είπα. «Είσαι ο μόνος άνθρωπος που του το είπα. Τέλος πάντων, περίμενε ένα λεπτό, μόλις ήρθα εδώ πέρα».

«Κυριολεκτικά;» Η Σέιντι βαριανάσαινε, κάτι που σήμαινε ότι πήγαινε με τα πόδια στο εστιατόριο για να αρχίσει τη βάρδιά της. Επειδή τα ωράριά μας ήταν πολύ διαφορετικά, τύχαινε να τηλεφωνιόμαστε όταν ήταν στον δρόμο για τη δουλειά της.

«Μεταφορικά», είπα. «Κυριολεκτικά, είμαι εδώ δέκα λεπτά, αλλά μου φαίνεται ότι μόλις έφτασα».

«Τι σοφό», είπε η Σέιντι. «Τι βαθύ!»

«Σταμάτα», είπα. «Προσπαθώ να δω τι γίνεται εδώ μέσα».

«Να δεις αν υπάρχει υπόγειο για σεξ!» είπε η Σέιντι βιαστικά, λες και ήμουν έτοιμη να κλείσω το τηλέφωνο.

Δεν είχα τέτοιο σκοπό. Απλώς είχα το κινητό κολλημένο στο αφτί μου, κρατούσα την αναπνοή μου και προσπαθούσα να μη χτυπάει η καρδιά μου τόσο δυνατά καθώς σάρωνα με το βλέμμα μου την κρυφή, παράλληλη ζωή του πατέρα μου.

Και τότε, ακριβώς τη στιγμή που θα μπορούσα να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν ήταν δυνατόν να είχε μείνει ποτέ ο μπαμπάς εδώ μέσα, είδα μια κορνίζα στον τοίχο. Ένα απόκομμα από τη λίστα των μπεστ σέλερ των *New York Times*, τρία χρόνια παλιό, αυτό που ο μπαμπάς είχε βάλει και πάνω στο ράφι του τζακιού στο σπίτι μας. Ήμουν στη δέκατη πέμπτη θέση, την τελευταία. Και τρεις θέσεις πιο πάνω –λες και η μοίρα έπαιζε κάποιο διεστραμμένο παιχνίδι– βρισκόταν ο αντίπαλός μου από το κολέγιο, ο Γκας (που πλέον ήθελε να τον λένε Ογκάστους, επειδή είχε γίνει σοβαρός άνθρωπος) και το κουλτουριάρικο πρώτο του μυθιστόρημα με τίτλο *Τα Αποκαλυπτήρια*. Είχε μείνει στη λίστα πέντε εβδομάδες
– όχι ότι τις μετρούσα (και βέβαια τις μετρούσα!).

«Λοιπόν;» με τσίγκλησε η Σέιντι. «Τι λες;»

Γύρισα από την άλλη και η ματιά μου έπεσε στην ταπισερί από ύφασμα μαντάλα που κρεμόταν πάνω από τον καναπέ.

«Έχω αρχίσει να αναρωτιέμαι μήπως ο μπαμπάς κάπνιζε μαριχουάνα». Στράφηκα προς τα παράθυρα στο πλάι του σπιτιού, που ήταν σχεδόν τέλεια ευθυγραμμισμένα με τα παράθυρα του γείτονα, ένα σχεδιαστικό ελάττωμα που η μαμά δεν υπήρχε περίπτωση να παραβλέψει αν έψαχνε αυτή σπίτι για να αγοράσει.

«Ω, Θεέ μου! Μπορεί να είναι θερμοκήπιο για καλλιέργεια μαριχουάνας κι όχι ερωτική φωλιά!» Η Σέιντι ακουγόταν κατενθουσιασμένη. «Έπρεπε να είχες διαβάσει το γράμμα, Τζένιουαρι. Πρόκειται για παρεξήγηση. Ο μπαμπάς σου σου άφησε την οικογενειακή επιχείρηση. Συνεταίρος του ήταν Εκείνη η Γυναίκα, όχι ερωμένη του».

Πόσο κακό ήταν που ήθελα τόσο πολύ να είχε δίκιο;

Πάντως, είχα σκοπό να διαβάσω το γράμμα. Απλώς περίμενα την κατάλληλη στιγμή, με την ελπίδα ότι θα μου περνούσε ο θυμός και ότι τα τελευταία λόγια του μπαμπά θα μου πρόσφεραν κάποια παρηγοριά. Όμως είχε περάσει μια ολόκληρη χρονιά και ο φόβος που ένιωθα στη σκέψη ότι θα άνοιγα τον φάκελο μεγάλωνε μέρα με τη μέρα. Ήταν πολύ άδικο να έχει αυτός τον τελευταίο λόγο κι εγώ να μην έχω τρόπο να του απαντήσω. Να ουρλιάξω, να κλάψω ή να απαιτήσω κι άλλες εξηγήσεις. Από τη στιγμή που θα το άνοιγα, δεν θα υπήρχε επιστροφή. Θα ήταν το τέλος. Το οριστικό αντίο.

Έτσι, μέχρι νεοτέρας, το γράμμα ζούσε μια χαρούμενη, αν και μοναχική, ζωή στον πάτο του χαρτόκουτου με τα μπουκάλια τζιν που είχα φέρει μαζί

μου από το Κουίνς.

«Δεν είναι θερμοκήπιο», είπα στη Σέιντι. Άνοιξα την πίσω πόρτα και βγήκα στη βεράντα. «Εκτός κι αν το χόρτο είναι στο υπόγειο».

«Αποκλείεται», διαφώνησε η Σέιντι. «Το υπόγειο είναι χώρος για σεξ».

«Ας μη μιλάμε άλλο για την καταθλιπτική ζωή μου», είπα. «Πες μου τα νέα σου».

«Δηλαδή να σου πω για το Στοιχειωμένο Καπέλο», είπε η Σέιντι. Αν είχε λιγότερους από τέσσερις συγκάτοικους στο μικροσκοπικό διαμέρισμά της στο Σικάγο, ίσως να έμενα μαζί της τώρα. Όχι ότι θα μπορούσα να κάνω οτιδήποτε αν ήμουν με τη Σέιντι. Και η οικονομική κατάστασή μου παραήταν άθλια για να *μην* κάνω κάτι. Έπρεπε να τελειώσω το επόμενο βιβλίο μου σε αυτό το κολασμένο σπίτι, για το οποίο όμως δεν χρειαζόταν να πληρώνω ενοίκιο. Μετά ίσως και να είχα τα λεφτά για να νοικιάσω ένα δικό μου διαμέρισμα, όπου δεν θα υπήρχε Ζακ.

«Αν θέλεις να μιλήσουμε για το Στοιχειωμένο Καπέλο», είπα, «δεν έχω πρόβλημα. Λέγε».

«Δεν μου έχει μιλήσει ακόμα». Η Σέιντι αναστέναξε θλιμμένα. «Αλλά τον *νιώθω* να με κοιτάζει όταν είμαστε στην κουζίνα οι δυο μας. Επειδή υπάρχει σύνδεση μεταξύ μας».

«Δεν σε απασχολεί καθόλου η πιθανότητα να έχεις σύνδεση όχι με τον τύπο που φοράει το παλιό καβουράκι, αλλά με το φάντασμα του αρχικού ιδιοκτήτη αυτού του καπέλου; Τι θα κάνεις έτσι και αντιληφθείς ότι έχεις ερωτευτεί ένα φάντασμα;»

«Εεεε…» Η Σέιντι σκέφτηκε για λίγο. «Μάλλον θα χρειαστεί να αλλάξω το βιογραφικό μου στο Tinder».

Ένα αεράκι τάραξε το νερό στους πρόποδες του λόφου και έκανε να ανεμίσουν τα καστανά μαλλιά μου στους ώμους. Ο ήλιος που έδυε έριχνε χρυσές αχτίδες φωτός παντού, τόσο φωτεινές και ζεστές, ώστε αναγκάστηκα να μισοκλείσω τα μάτια μου για να δω τις πορτοκαλί και κόκκινες αποχρώσεις που απλώνονταν στην όχθη. Αυτό το σπίτι, αν ήταν απλώς κάποιο που είχα νοικιάσει, θα ήταν το ιδανικό μέρος για να γράψω τη θαυμάσια ιστορία αγάπης που υποσχόμουν για μήνες στις Εκδόσεις Σάντι Λόου.

Συνειδητοποίησα ότι η Σέιντι συνέχιζε να μιλάει. Έλεγε για το Στοιχειωμένο Καπέλο. Το όνομα του τύπου ήταν Ρίκι, αλλά ποτέ δεν τον λέγαμε έτσι. Πάντα μιλούσαμε με κώδικα για την ερωτική ζωή της Σέιντι.

Παλιά ήταν ένας μεγαλύτερος σε ηλικία άντρας που είχε ένα εκπληκτικό εστιατόριο με θαλασσινά (ο Άρχοντας των Ψαριών) και μετά ήταν κάποιος που τον λέγαμε «Μαρκ», επειδή έμοιαζε με κάποιον άλλον *διάσημο* Μαρκ. Τώρα είχε προκύψει ο καινούριος συνάδελφός της στη δουλειά, ένας μπάρμαν που φορούσε κάθε μέρα καπέλο, το οποίο η Σέιντι σιχαινόταν, αλλά ταυτόχρονα της φαινόταν ακαταμάχητο.

Επέστρεψα απότομα στη συζήτηση, τη στιγμή που η Σέιντι έλεγε: «Μήπως στο τριήμερο της αργίας της 4ης Ιουλίου; Να έρθω να σε δω τότε;».

«Αυτό είναι σε παραπάνω από έναν μήνα». Ήθελα να της πω ότι δεν θα βρισκόμουν καν εδώ τότε, αλλά ήξερα ότι αυτό δεν ήταν αλήθεια. Θα μου έπαιρνε τουλάχιστον όλο το καλοκαίρι να γράψω ένα βιβλίο, να αδειάσω το σπίτι και να τα πουλήσω και τα δύο, με την ελπίδα ότι θα κατάφερνα να αποκτήσω πάλι μια σχετική άνεση. Όχι στη Νέα Υόρκη, αλλά σε κάποιο άλλο μέρος, λιγότερο ακριβό.

Φανταζόμουν ότι το Ντούλουθ στη Μινεσότα ήταν μέσα στις οικονομικές δυνατότητές μου. Δεν υπήρχε ποτέ περίπτωση να έρθει η μαμά να με δει εκεί, αλλά, έτσι κι αλλιώς, την τελευταία χρονιά δεν ειδωθήκαμε πολύ, αν εξαιρέσουμε το τριήμερο που πέρασα στο σπίτι τα Χριστούγεννα. Με είχε πάει με το ζόρι σε τέσσερα μαθήματα γιόγκα, σε τρία juice bars γεμάτα κόσμο και σε μια παράσταση του *Καρυοθραύστη*, στην οποία πρωταγωνιστούσε ένα παιδί που δεν ήξερα. Είχα την εντύπωση ότι, αν μέναμε μόνες μας έστω για μια στιγμή, θα προέκυπτε το ζήτημα με τον μπαμπά και θα παθαίναμε παροξυσμό και οι δυο μας.

Σε όλη μου τη ζωή, οι φίλοι μου ζήλευαν τη σχέση μου με τη μαμά μου. Το πόσο συχνά και ανοιχτά (ή έστω έτσι νόμιζα) μιλούσαμε, το πόσο διασκεδάζαμε μαζί. Πλέον η σχέση μας είχε καταντήσει ανταλλαγή ανιαρών τηλεφωνημάτων.

Είχα περάσει από το να έχω δύο στοργικούς γονείς και έναν σύντροφο με τον οποίο συγκατοικούσα στο να μου έχει απομείνει μόνο η Σέιντι, η κολλητή μου, που όμως έμενε πολύ μακριά. Το μόνο θετικό της μετακόμισής μου από τη Νέα Υόρκη στο Νορθ Μπέαρ Σορς του Μίσιγκαν ήταν ότι θα βρισκόμουν πιο κοντά στο Σικάγο, εκεί όπου έμενε.

«Η 4η Ιουλίου αργεί πολύ», παραπονέθηκα. «Είσαι τρεις ώρες μακριά με το αμάξι».»

«Ναι, αλλά δεν ξέρω να οδηγώ».

«Τότε καλά θα κάνεις να επιστρέψεις το δίπλωμα», της είπα.

«Πίστεψέ με, περιμένω να λήξει. Θα νιώσω απελευθερωμένη. Δεν μου αρέσει καθόλου που ο κόσμος πιστεύει ότι ξέρω να οδηγώ επειδή έχω τη νόμιμη άδεια να το κάνω».

Η Σέιντι ήταν άθλια οδηγός. Ούρλιαζε κάθε φορά που έστριβε αριστερά.

«Άλλωστε ξέρεις τι γίνεται με τα ρεπό όταν δουλεύεις σε εστιατόριο. Είμαι τυχερή που το αφεντικό μου μου έδωσε άδεια για την 4η Ιουλίου. Απ' ό,τι κατάλαβα, μάλλον θα περιμένει κάποιο σεξουαλικό αντάλλαγμα τώρα».

«Όχι βέβαια. Τα σεξουαλικά ανταλλάγματα είναι για όταν θέλεις να φύγεις για διακοπές μεγαλύτερης διάρκειας. Το πολύ πολύ να τον χαϊδέψεις λιγάκι».

Ήπια ακόμα μια γουλιά τζιν. Γύρισα από την άλλη και παραλίγο να τσιρίξω από την έκπληξη. Στη βεράντα που βρισκόταν τρία μέτρα δεξιά από τη δική μου, αντίκρισα ένα κεφάλι με σγουρά καστανά μαλλιά να προβάλλει από μια σεζ λογκ. Προσευχήθηκα από μέσα μου ο άντρας να κοιμόταν – να μην ήμουν αναγκασμένη να περάσω ολόκληρο το καλοκαίρι δίπλα σε κάποιον που με είχε ακούσει να μιλάω φωναχτά για σεξουαλικά ανταλλάγματα.

Ο άντρας, λες και διάβασε τις σκέψεις μου, ανασηκώθηκε, πήρε το μπουκάλι μπίρα από το τραπεζάκι, ήπιε μια γουλιά και βολεύτηκε πάλι στο κάθισμά του.

«Σωστά τα λες. Δεν θα χρειαστεί καν να βγάλω τα Crocs μου», έλεγε η Σέιντι. «Τέλος πάντων, μόλις έφτασα στη δουλειά. Να με ενημερώσεις τι θα βρεις στο υπόγειο. Ναρκωτικά ή δερμάτινα μαστίγια;»

Γύρισα την πλάτη μου στη βεράντα του γείτονα. «Δεν πρόκειται να κοιτάξω, παρά μόνο όταν έρθεις να με δεις».

«Μεγάλη κακία αυτό», είπε η Σέιντι.

«Μέσο πίεσης είναι», της είπα. «Σ' αγαπώ».

«Εγώ σ' αγαπώ πιο πολύ», είπε με επιμονή και τελικά έκλεισε.

Γύρισα και αντίκρισα το σγουρομάλλικο κεφάλι. Από τη μια περίμενα ο άντρας να δείξει ότι είχε αντιληφθεί την παρουσία μου και από την άλλη σκεφτόμουν αν ήμουν υποχρεωμένη να πάρω την πρωτοβουλία και να του συστηθώ.

Στη Νέα Υόρκη δεν γνωρίστηκα ποτέ με τους γείτονές μου καλά, αλλά εδώ ήταν το Μίσιγκαν και, με βάση τις ιστορίες που έλεγε ο μπαμπάς για

τότε που ήταν μικρός και μεγάλωνε στο Νορθ Μπέαρ Σορς, περίμενα ότι κάποια στιγμή θα χρειαζόταν να δανείσω ζάχαρη σε αυτόν τον άντρα. (Να μην ξεχάσω να πάρω ζάχαρη.)

Ξερόβηξα και προσπάθησα να χαμογελάσω φιλικά. Ο άντρας ανασηκώθηκε για να πιει άλλη μια γουλιά μπίρα κι εγώ του φώναξα από το χώρισμα: «Συγγνώμη για την ενόχληση!».

Έκανε μια αόριστη χειρονομία και μετά γύρισε τη σελίδα του βιβλίου που είχε πάνω στα πόδια του. «Δεν είναι ενόχληση να ακούω ότι το σεξ χρησιμοποιείται ως μέσο συναλλαγής», είπε αργόσυρτα, με βραχνή φωνή που έδειχνε βαρεμάρα.

Έκανα μια γκριμάτσα καθώς έψαχνα να βρω μια απάντηση, μια οποιαδήποτε απάντηση. Η παλιά Τζένιουαρι θα ήξερε τι να πει, αλλά το μυαλό μου είχε αδειάσει, όπως κάθε φορά που άνοιγα το Microsoft Word.

Εντάξει, μπορεί τελικά να είχα γίνει πράγματι ερημίτης την τελευταία χρονιά. *Μπορεί* να μην ήξερα τι ακριβώς έκανα όλη αυτή τη χρονιά, αφού ούτε πήγαινα να δω τη μαμά ούτε έγραφα και σίγουρα ούτε προσπαθούσα να γοητεύσω τους γείτονές μου.

«Τέλος πάντων», φώναξα, «έχω μετακομίσει εδώ».

Εκείνος, σαν να διάβασε τις σκέψεις μου, έκανε μια χειρονομία αδιαφορίας και μουρμούρισε ξινισμένα: «Να μου πεις αν χρειαστείς ζάχαρη». Αλλά κατάφερε να ακουστούν τα λόγια του σαν να έλεγε: *Μη μου ξαναμιλήσεις, εκτός κι αν δεις το σπίτι μου να καίγεται και, ακόμα και σε αυτή την περίπτωση, να περιμένεις πρώτα μήπως ακούσεις τις σειρήνες της Πυροσβεστικής.*

Μεγάλο ψέμα ότι οι άνθρωποι στις Μεσοδυτικές Πολιτείες είναι φιλόξενοι. Στη Νέα Υόρκη τουλάχιστον, οι γείτονες μας έφεραν μπισκότα όταν μετακομίσαμε. (Τα μπισκότα ήταν χωρίς γλουτένη, αλλά είχαν LSD. Πάντως, αυτό που μετρούσε ήταν η σκέψη.)

«Ή αν χρειαστείς οδηγίες για να πας στο κοντινότερο sex shop», πρόσθεσε ο Στριμμένος.

Τα μάγουλά μου έγιναν κατακόκκινα από ντροπή και θυμό. Τα λόγια βγήκαν από το στόμα μου πριν προλάβω να τα σκεφτώ καλύτερα: «Θα περιμένω να ξεκινήσεις εσύ και θα σε ακολουθήσω». Εκείνος γέλασε έκπληκτος, αλλά δεν καταδέχτηκε να με κοιτάξει.

«Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία», πρόσθεσα δηκτικά. Γύρισα από την άλλη και πέρασα βιαστικά τη γυάλινη συρόμενη μπαλκονόπορτα για να

βρεθώ στην ασφάλεια του σπιτιού, όπου μάλλον θα ήμουν αναγκασμένη να παραμείνω κρυμμένη όλο το καλοκαίρι.

«Ψεύτρα», τον άκουσα να μουρμουρίζει πριν κλείσω απότομα την πόρτα.

OceanofPDF.com

2 / Η κηδεία

Δεν ήμουν έτοιμη να δω το υπόλοιπο σπίτι κι έτσι βολεύτηκα στο τραπέζι για να γράψω. Όπως πάντα, η λευκή σελίδα με κοίταζε βλοσυρά και αρνιόταν να γεμίσει από μόνη της με γράμματα και λέξεις, παρόλο που της ανταπέδιδα το βλοσυρό βλέμμα.

Υπάρχει ένα ζήτημα όταν γράφεις ιστορίες με ευτυχισμένο τέλος: βοηθάει να πιστεύεις σ' αυτό.

Έχω κι εγώ ένα ζήτημα: πίστευα στις ιστορίες με ευτυχισμένο τέλος μέχρι τη μέρα που έγινε η κηδεία του πατέρα μου.

Οι γονείς μου, η οικογένειά μου, είχαν ήδη περάσει πολλά και με κάποιον τρόπο βγαίναμε πάντα από τις δύσκολες καταστάσεις πιο δυνατοί, πιο αγαπημένοι και ευτυχισμένοι από όσο πριν. Μετά ήρθε ο σύντομος χωρισμός, όταν ήμουν μικρή, και η μαμά άρχισε να νιώθει ότι είχε χάσει την ταυτότητά της, άρχισε να κοιτάζει έξω από τα παράθυρα σαν να έβλεπε τον εαυτό της να ζει εκεί έξω μια άλλη ζωή και να ήθελε να σκεφτεί τι έπρεπε να κάνει στη συνέχεια. Έπειτα ακολούθησαν οι χοροί στην κουζίνα, οι αγκαλιές και τα φιλιά στο μέτωπο, όταν η μαμά γύρισε πίσω. Ήρθε η πρώτη διάγνωση της μαμάς με καρκίνο και το τρομερά ακριβό εορταστικό τραπέζι όταν κατάφερε να τον νικήσει. Φάγαμε σαν εκατομμυριούχοι και γελάσαμε ώσπου το πανάκριβο κρασί και το δικό μου ιταλικό αναψυκτικό κόντεψαν να μας βγουν από τη μύτη, σαν να είχαμε τη δυνατότητα να το χαραμίσουμε, σαν να μην υπήρχαν τα χρέη της νοσηλείας. Και ύστερα ο καρκίνος ήρθε πάλι και η ζωή της μαμάς πήρε νέα παράταση μετά τη μαστεκτομή. Οι γονείς μου γέμισαν το πρόγραμμά τους με μαθήματα αγγειοπλαστικής, χορού, γιόγκα και μαροκινής μαγειρικής, σαν να ήταν αποφασισμένοι να ζήσουν όσο περισσότερη ζωή γινόταν μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Έρχονταν τα Σαββατοκύριακα να δουν εμένα και τον Ζακ στη Νέα Υόρκη. Παίρναμε το μετρό και στη διαδρομή η μαμά με παρακαλούσε να πάψω να της λέω ιστορίες για τις γειτόνισσές μας, τη Σάριν και την Κάριν, που ήταν λάτρεις της μαριχουάνας (και που μου έριχναν τακτικά κάτω από την πόρτα ενημερωτικά φυλλάδια για την

«επίπεδη Γη»), επειδή φοβόταν ότι θα κατουριόταν από τα γέλια, ενώ ο μπαμπάς μιλούσε σιγανά στον Ζακ και ανέτρεπε τη θεωρία της επίπεδης Γης.

Δοκιμασία. Ευτυχισμένο τέλος. Ταλαιπωρία. Ευτυχισμένο τέλος. Χημειοθεραπεία. Ευτυχισμένο τέλος.

Και μετά, στα μισά της ιστορίας, ο μπαμπάς πέθανε.

Εγώ στεκόμουν στο φουαγέ της επισκοπικής εκκλησίας του μπαμπά και της μαμάς, σε μια θάλασσα από μαυροντυμένους ανθρώπους που ψιθύριζαν άχρηστα λόγια κι ένιωθα σαν να είχα φτάσει εκεί με υπνοβασία. Μου ήταν σχεδόν αδύνατο να θυμηθώ την πτήση, τη διαδρομή για το αεροδρόμιο, τη διαδικασία της ετοιμασίας των αποσκευών. Γιατί το μυαλό μου το απασχολούσε, για εκατομμυριοστή φορά τις τελευταίες τρεις ημέρες, η σκέψη ότι ο πατέρας μου είχε φύγει.

Η μαμά είχε πάει στο μπάνιο και ήμουν μόνη όταν είδα *εκείνη*: τη μόνη γυναίκα που δεν ήξερα ποια ήταν. Φορούσε γκρίζο φόρεμα και δερμάτινα πέδιλα, είχε ένα σάλι κροσέ ριγμένο στους ώμους της και τα άσπρα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα από τον αέρα. Με κοιτούσε κατάματα.

Μετά από μια στιγμή, ήρθε προς το μέρος μου και, για κάποιον λόγο, ένιωσα τρόμο. Λες και το σώμα μου κατάλαβε ότι τα πράγματα θα άλλαζαν. Η παρουσία αυτής της άγνωστης στην κηδεία του μπαμπά θα εκτροχίαζε τη ζωή μου όσο την είχε εκτροχιάσει και ο θάνατός του.

Χαμογέλασε διστακτικά μόλις στάθηκε μπροστά μου. Μύριζε βανίλια και μοσχολέμονο. «Γεια σου, Τζένιουαρι». Η φωνή της ήταν ξεψυχισμένη και τα δάχτυλά της έπαιζαν νευρικά με το στρίφωμα από το σάλι της. «Έχω ακούσει πολλά για σένα».

Πίσω της, η πόρτα του μπάνιου άνοιξε και η μαμά βγήκε έξω. Κοντοστάθηκε ξαφνιασμένη, με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της. Γιατί άραγε; Επειδή αναγνώρισε τη γυναίκα ή επειδή ένιωσε τρόμο;

Δεν ήθελε να μιλήσω με τη γυναίκα. Τι σήμαινε αυτό;

«Είμαι παλιά φίλη του πατέρα σου», είπε εκείνη. «Ο πατέρας σου είναι… *ήταν* πολύ σημαντικός άνθρωπος για μένα. Τον ήξερα όλη μου τη ζωή. Για κάμποσο καιρό ήμαστε αχώριστοι – δεν έπαυε ποτέ να μου μιλάει για *σένα*». Προσπάθησε να γελάσει για να δείξει ότι ήταν πολύ χαλαρή. Δεν το κατάφερε ούτε κατά διάνοια.

«Συγγνώμη», είπε με βραχνή φωνή. «Υποσχέθηκα ότι δεν θα έκλαιγα, αλλά…»

Ένιωσα σαν να με είχαν ρίξει από την κορυφή κάποιου ψηλού κτιρίου και η πτώση δεν θα τελείωνε ποτέ.

Παλιά φίλη. Αυτό είπε. Όχι *ερωμένη*. Αλλά εγώ το κατάλαβα, από τον τρόπο με τον οποίο έκλαιγε στην κηδεία

– ήταν σαν να έβλεπα τη μαμά. Είδα ότι το πρόσωπό της είχε την έκφραση που είχε και το δικό μου το πρωί, την ώρα που κοιταζόμουν στον καθρέφτη ενώ έβαζα κονσίλερ στα μάτια μου. Ο θάνατος του μπαμπά την είχε τσακίσει ανεπανόρθωτα.

Έβγαλε κάτι από την τσέπη της. Έναν φάκελο που έγραφε το όνομά μου, μαζί με ένα κλειδί από το οποίο κρεμόταν ένα ταμπελάκι με μια διεύθυνση γραμμένη με τον ίδιο γραφικό χαρακτήρα, που δεν άφηνε καμία αμφιβολία σε ποιον ανήκε. Στον μπαμπά.

«Ήθελε να το πάρεις εσύ αυτό», είπε η γυναίκα. «Είναι δικό σου».

Μου το άφησε στην παλάμη και κράτησε εκεί το χέρι της για μια στιγμή. «Είναι ένα ωραίο σπίτι, στη λίμνη Μίσιγκαν», είπε. «Θα σου αρέσει πολύ. Πάντα έλεγε ότι θα σου άρεσε. Και το γράμμα είναι για τα γενέθλιά σου. Μπορείς να το ανοίξεις τότε, ή… όποτε θέλεις».

Τα γενέθλιά μου. Τα γενέθλιά μου ήταν σε επτά μήνες. Ο μπαμπάς μου θα έλειπε στα γενέθλιά μου. Ο μπαμπάς μου είχε φύγει.

Πίσω από τη γυναίκα, η μαμά ξεπάγωσε. Κατευθύνθηκε προς το μέρος μας με φονική έκφραση στο πρόσωπό της. «*Σόνια*», είπε οργισμένη.

Και τότε κατάλαβα τα υπόλοιπα.

Ότι ενώ εγώ δεν ήξερα τίποτα, η μαμά τα ήξερε όλα.

Έκλεισα το έγγραφο του Word, λες και με το να κλικάρω το μικρό x στην πάνω γωνία θα κατάφερνα να διώξω τις αναμνήσεις από το μυαλό μου. Ήθελα κάτι να μου αποσπάσει την προσοχή και έτσι σκρόλαρα στα εισερχόμενά μου, ώσπου είδα το τελευταίο e-mail από την ατζέντισσά μου, την Άνια.

Το είχα λάβει δύο μέρες νωρίτερα, πριν φύγω από τη Νέα Υόρκη, και έβρισκα διαρκώς ολοένα και πιο γελοίες δικαιολογίες για να αναβάλω την ανάγνωσή του. Είχα να φτιάξω βαλίτσες. Έπρεπε να πάω τα πράγματά μου σε αποθήκη. Είχα να οδηγήσω. Έπρεπε να πιω όσο περισσότερο νερό γινόταν, ακόμα κι ενώ κατουρούσα. Είχα να γράψω. Ήμουν μεθυσμένη. Πεινούσα. Ήμουν απασχολημένη με το να αναπνέω.

Η Άνια είχε τη φήμη, στους κύκλους των εκδοτών, ότι ήταν σκληρή, σωστή μέγαιρα. Οι συγγραφείς όμως την έβλεπαν σαν κάτι μεταξύ της

Κυρίας Χάνι, της γλυκιάς δασκάλας στην ταινία *Ματίλντα*, και μιας σέξι μάγισσας. Έκανες τα πάντα για να είναι ικανοποιημένη, από τη μια επειδή είχες την εντύπωση ότι ποτέ κανείς άλλος δεν σε αγάπησε και δεν σε θαύμασε τόσο πολύ *και* από την άλλη επειδή υποψιαζόσουν ότι θα μπορούσε να σου στείλει ένα τσούρμο πύθωνες να σε καταβροχθίσουν, αν ήθελε.

Ήπια το τρίτο τζιν με τόνικ της βραδιάς, άνοιξα το e-mail και το διάβασα:

> Γειαααα σουουουου, όμορφη και θαυματουργή μεδουσίτσα μου, αγγελική μου συγγραφέα, αγαπημένη μου μηχανή που κόβει χρήμα.
>
> Ξέρω ότι έχεις τρελαθεί με αυτά που σου συμβαίνουν, αλλά η Σάντι μου έγραψε πάλι – θέλει να μάθει πώς τα πας με το χειρόγραφο και αν θα είναι έτοιμο μέχρι το τέλος του καλοκαιριού. Όπως πάντα, θα χαρώ πολύ να μιλήσουμε στο τηλέφωνο (ή να ανταλλάξουμε μηνύματα, ή να έρθω να σε βρω καβάλα στον Πήγασο) για να σε βοηθήσω να κατεβάσεις ιδέες, να επεξεργαστείς τις λεπτομέρειες της πλοκής και να κάνω ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ χρειαστεί για να σε βοηθήσω να χαρίσεις στον κόσμο την υπέροχη γραφή και το απαράμιλλο στιλ σου! Πέντε βιβλία μέσα σε πέντε χρόνια είναι μεγάλο κατόρθωμα για οποιονδήποτε (ακόμα και για κάποιον με το δικό σου εντυπωσιακό ταλέντο), αλλά πιστεύω ότι έχουμε φτάσει σε οριακό σημείο με τις Εκδόσεις Σάντι Λόου και ήρθε η ώρα να σφίξεις τα δόντια και να τελειώσεις, αν γίνεται.
>
> xxx
> Άνια

Να σφίξω τα δόντια και να τελειώσω. Φανταζόμουν ότι θα μου ήταν ευκολότερο να γεννήσω κανονικό μωρό μέχρι το τέλος του καλοκαιριού, παρά να γράψω και να πουλήσω ένα καινούριο βιβλίο.

Αποφάσισα ότι, αν πήγαινα για ύπνο τώρα, θα μπορούσα να σηκωθώ νωρίς και να ξεπετάξω μερικές χιλιάδες λέξεις. Κοντοστάθηκα έξω από το υπνοδωμάτιο του ισογείου. Δεν μπορούσα να ξέρω ποιο κρεβάτι χρησιμοποιούσαν ο μπαμπάς και Εκείνη η Γυναίκα.

Βρισκόμουν σε ένα λούνα παρκ ηλικιωμένων μοιχών. Θα μπορούσε να μου φαινόταν αστεία η κατάσταση, αν δεν είχα χάσει την ικανότητα να βρίσκω αστείο το οτιδήποτε τον τελευταίο χρόνο, τον οποίο πέρασα γράφοντας ρομαντικές ιστορίες που τελείωναν με τον οδηγό ενός λεωφορείου να αποκοιμιέται στο τιμόνι και όλους τους πρωταγωνιστές να

πέφτουν σε έναν γκρεμό.

Είναι ΣΟΥΠΕΡ ενδιαφέρον, φανταζόμουν την Άνια να λέει όποτε της έστελνα ένα από τα δοκίμια. *Θέλω να πω ότι ακόμα και τη λίστα σου με τα ψώνια να διάβαζα, πάλι θα χαιρόμουν. Αλλά αυτό δεν είναι βιβλίο για τις Εκδόσεις Σάντι Λόου. Φρόντισε να περιορίσεις τη μαυρίλα και να βάλεις λίγο ρομάντζο παραπάνω, γλυκιά μου.*

Θα χρειαζόμουν βοήθεια για να μπορέσω να κοιμηθώ εδώ. Έβαλα άλλο ένα τζιν με τόνικ και έκλεισα το λάπτοπ μου. Το σπίτι είχε ζεστάνει και η ατμόσφαιρα είχε γίνει αποπνικτική. Έτσι, έβγαλα τα ρούχα μου και έμεινα με τα εσώρουχα. Κατόπιν άνοιξα τα παράθυρα του ισογείου, άδειασα το ποτήρι μου και σωριάστηκα στον καναπέ.

Ήταν ακόμα πιο άνετος από όσο φαινόταν. Ανάθεμά τη Εκείνη τη Γυναίκα και το εκλεκτικό της γούστο. Επίσης, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι ο καναπές παραήταν χαμηλός για έναν άνθρωπο με πρόβλημα στη μέση, κάτι που σήμαινε ότι μάλλον *δεν* τον χρησιμοποιούσαν για Σ-Ε-Ξ.

Αν και ο μπαμπάς δεν είχε πάντα πρόβλημα με τη μέση του. Όταν ήμουν μικρή, με πήγαινε βόλτα με τη βάρκα τα περισσότερα Σαββατοκύριακα που ήταν σπίτι και, από αυτά που είχα δει, η βόλτα με σκάφος ήταν κατά ενενήντα τοις εκατό σκύψιμο για να δέσεις και να λύσεις κόμπους και κατά δέκα τοις εκατό να κοιτάζεις τον ήλιο, με τα χέρια σου απλωμένα για να φουσκώνει ο αέρας το αντιανεμικό μπουφάν σου και…

Ο πόνος στο στήθος μου επέστρεψε δριμύτερος.

Εκείνα τα πρωινά, στην τεχνητή λίμνη που βρισκόταν τριάντα λεπτά από το σπίτι μας, ήταν πάντα μόνο για τους δυο μας, συνήθως μετά την επιστροφή του μπαμπά από κάποιο ταξίδι. Μερικές φορές, δεν είχα καταλάβει ότι είχε γυρίσει στο σπίτι. Ξυπνούσα μέσα στο δωμάτιό μου που ήταν ακόμα σκοτεινό και έβλεπα τον μπαμπά να μου γαργαλάει τα δάχτυλα των ποδιών και να τραγουδάει ψιθυριστά το τραγούδι του Ντιν Μάρτιν από το οποίο είχα πάρει το όνομά μου: *It's June in January, because I'm in love*…[1] Πεταγόμουν πάνω, με την καρδιά μου να χτυπάει δυνατά και ξέροντας ότι με περίμενε μια μέρα πάνω στο σκάφος, όπου θα ήμαστε μόνο οι δυο μας.

Τώρα αναρωτιόμουν μήπως όλες εκείνες οι πολύτιμες πρωινές εξορμήσεις οφείλονταν σε τύψεις, μήπως έδιναν στον πατέρα μου τον χρόνο που χρειαζόταν για να προσαρμοστεί ξανά στη ζωή του με τη μαμά, μετά από ένα Σαββατοκύριακο που είχε περάσει με Εκείνη τη Γυναίκα.

Ίσως θα ήταν καλύτερο να αφήσω αυτές τις εικασίες για το χειρόγραφό μου. Έδιωξα τις σκέψεις από το μυαλό μου και σκέπασα το πρόσωπό μου με ένα μαξιλάρι. Πολύ σύντομα, βρέθηκα στην αγκαλιά του Μορφέα.

Όταν πετάχτηκα από τον ύπνο, το δωμάτιο ήταν σκοτεινό και μουσική ακουγόταν στη διαπασών.

Σηκώθηκα και κατευθύνθηκα σέρνοντας τα βήματά μου, ζαλισμένη από τον ύπνο και το τζιν, στην κουζίνα, εκεί όπου βρισκόταν η θήκη των μαχαιριών. Δεν είχα ακούσει ποτέ για κάποιον κατά συρροή δολοφόνο που να άρχιζε τους φόνους ξυπνώντας τα θύματά του με το «Everybody Hurts» των R.E.M., αλλά δεν μπορούσα να αποκλείσω την πιθανότητα να υπήρχε κάποιος τέτοιος.

Καθώς πήγαινα στην κουζίνα, η μουσική χαμήλωσε και κατάλαβα ότι ερχόταν από την άλλη πλευρά του σπιτιού. Από το σπίτι του Στριμμένου.

Κοίταξα τα ψηφία στο ηλεκτρονικό ρολόι της κουζίνας που έλαμπαν μέσα στο σκοτάδι. Η ώρα ήταν δώδεκα και μισή και ο γείτονάς μου άκουγε στη διαπασών ένα τραγούδι που ταίριαζε πολύ καλύτερα σε ξεπερασμένες δραματικές κομεντί, όπου ο πρωταγωνιστής γυρίζει στο σπίτι του με τα πόδια, μόνος, σκυφτός και μουσκεμένος από τη βροχή.

Όρμησα στο παράθυρο και έσκυψα έξω. Τα παράθυρα του Στριμμένου ήταν κι αυτά ανοιχτά και είδα κάμποσους ανθρώπους στην κουζίνα να κρατάνε ποτήρια, κούπες και μπουκάλια, και ζευγάρια να λικνίζονται αγκαλιασμένα, καθώς τραγουδούσαν όλοι μαζί με πάθος.

Γινόταν τρελό πάρτι. Άρα, από ό,τι φαινόταν, ο Στριμμένος δεν σιχαινόταν όλον τον κόσμο αλλά μόνο εμένα. Έκανα τα χέρια μου χωνί στο στόμα μου και φώναξα από το παράθυρο: «ΣΥΓΓΝΩΜΗ!».

Φώναξα άλλες δύο φορές, αλλά δεν πήρα απάντηση. Έκλεισα το παράθυρο με δύναμη και έπειτα έκανα τον γύρο του ισογείου και έκλεισα και όλα τα άλλα. Όταν τελείωσα, είχα την εντύπωση ότι οι R.E.M. έδιναν συναυλία μέσα στο καθιστικό μου.

Και τότε, για μια υπέροχη στιγμή, το τραγούδι σταμάτησε και οι ήχοι του πάρτι, τα γέλια, οι συζητήσεις και το τσούγκρισμα ποτηριών και μπουκαλιών έγιναν ένα απόμακρο βουητό.

Και μετά άρχισε πάλι.

Το ίδιο τραγούδι. Ακόμα πιο δυνατά. Ω, Θεέ μου! Καθώς φορούσα τη φόρμα μου, σκεφτόμουν το πλεονέκτημα του να τηλεφωνήσω στην αστυνομία για διατάραξη κοινής ησυχίας. Από τη μια, θα μπορούσα να πω

στον γείτονά μου ότι δεν φώναξα εγώ την αστυνομία. (Α, δεν τηλεφώνησα εγώ! Είκοσι εννιά ετών είμαι, νέα κοπέλα, όχι καμιά γριά γεροντοκόρη που σιχαίνεται τα γέλια, τη διασκέδαση, τα τραγούδια και τους χορούς!) Από την άλλη όμως, από τότε που έχασα τον μπαμπά μου, δυσκολευόμουν όλο και περισσότερο να συγχωρώ τα μικρά παραπτώματα.

Φόρεσα το φούτερ μου με τις στάμπες που έδειχναν κομμάτια πίτσας, βγήκα βιαστικά από την εξώπορτα και ανέβηκα τα σκαλιά του γείτονα. Πριν προλάβω να το σκεφτώ καλύτερα, χτύπησα το κουδούνι.

Ο ήχος του ήταν δυνατός και μπάσος, σαν παλιό ρολόι τοίχου, και ακούστηκε μέσα στον θόρυβο της μουσικής, αλλά το τραγούδι δεν σταμάτησε. Μέτρησα μέχρι το δέκα και μετά το χτύπησα πάλι. Στο εσωτερικό του σπιτιού, οι φωνές δεν χαμήλωσαν ούτε στο ελάχιστο. Οι καλεσμένοι αγνοούσαν το κουδούνι, ακόμα κι αν το άκουσαν.

Χτύπησα την πόρτα μερικές φορές και μετά αποδέχτηκα το γεγονός ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μου ανοίξουν. Γύρισα στο σπίτι θυμωμένη. Μέχρι τη μία, αποφάσισα. Θα τους έδινα περιθώριο μέχρι τη μία και μετά θα φώναζα την αστυνομία.

Μέσα στο σπίτι η μουσική ακουγόταν πιο δυνατά από όσο πριν και στα λίγα λεπτά από τη στιγμή που έκλεισα τα παράθυρα η θερμοκρασία είχε ανέβει και ο τόπος έβραζε από τη ζέστη. Μια και δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω, πήρα ένα χαρτόδετο βιβλίο από την τσάντα μου και κατευθύνθηκα στην πίσω βεράντα. Ψαχούλεψα δίπλα στη συρόμενη μπαλκονόπορτα για να βρω τον διακόπτη για τα φώτα.

Τον πάτησα, αλλά δεν έγινε τίποτα. Οι λάμπες έξω ήταν καμένες. Άρα, λοιπόν, θα διάβαζα με τον φακό του κινητού μου, στη μία η ώρα μετά τα μεσάνυχτα, στη βεράντα του δεύτερου σπιτιού του πατέρα μου! Βγήκα έξω και ανατρίχιασα από την ευχάριστη ψύχρα που έφερνε το αεράκι από το νερό.

Η βεράντα του Στριμμένου ήταν κι αυτή σκοτεινή, με εξαίρεση μια λάμπα φθορίου που την περιτριγύριζαν αδέξιες νυχτοπεταλούδες. Να γιατί κόντεψα να ουρλιάξω από την τρομάρα μου όταν κάτι κινήθηκε μέσα στο σκοτάδι.

Κι όταν λέω ότι κόντεψα να ουρλιάξω εννοώ φυσικά ότι *ούρλιαξα*.

«Χριστέ μου!» Η σκοτεινή μορφή σάστισε και πετάχτηκε από την καρέκλα όπου καθόταν. Κι όταν λέω σκοτεινή μορφή εννοώ φυσικά *τον άντρα που χαλάρωνε στο σκοτάδι, ώσπου τον κατατρόμαξα.* «Τι έγινε; Τι;»

απαίτησε να μάθει, λες και περίμενε να του ανακοινώσω ότι είχε παντού πάνω του σκορπιούς.

Αν είχε συμβεί όντως αυτό, η αμηχανία θα ήταν λιγότερη.

«Τίποτα!» είπα, εξακολουθώντας να βαριανασαίνω από το ξάφνιασμα. «Δεν σε είδα!»

«Δεν με είδες;» επανέλαβε. Γέλασε ειρωνικά. «Σοβαρά τώρα; Δεν με είδες; Στη βεράντα μου;»

Ουσιαστικά, ούτε τώρα τον έβλεπα. Το φως ήταν λίγα μέτρα πίσω και από πάνω του, με αποτέλεσμα ο άντρας να παρουσιάζει την εικόνα μιας ψηλής ανθρώπινης σιλουέτας με ένα φωτοστέφανο στα σκοτεινά κι ανακατεμένα μαλλιά του. Αυτή τη στιγμή, μάλλον θα ήταν καλύτερα να κατάφερνα να περάσω όλο το καλοκαίρι χωρίς να τον ξαναδώ στα μάτια μου.

«Ουρλιάζεις και όταν προσπερνάς τα αμάξια στον δρόμο ή όταν βλέπεις κόσμο μέσα από τις τζαμαρίες στα εστιατόρια; Θα σε πείραζε να βάψεις μαύρα τα παράθυρά σου, μην τυχόν και με δεις κατά λάθος την ώρα που θα κρατάω κάνα μαχαίρι ή κάνα ξυράφι;»

Σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος μου θυμωμένη. Ή έστω το προσπάθησα. Ήμουν ακόμα ζαλισμένη από το τζιν και οι κινήσεις μου ήταν αδέξιες.

Αυτό που ήθελα να πω –αυτό που θα έλεγε η παλιά Τζένιουαρι– ήταν: *Θα σε πείραζε να χαμηλώσεις λιγάκι τη μουσική;* Για να είμαι ειλικρινής, η παλιά Τζένιουαρι μάλλον θα βαφόταν ολόκληρη με γκλίτερ, θα φορούσε τα αγαπημένα της σουέτ μοκασίνια και θα εμφανιζόταν στην εξώπορτα με ένα μπουκάλι σαμπάνια, αποφασισμένη να κερδίσει τη συμπάθεια του Στριμμένου.

Μέχρι τώρα όμως, αυτή η μέρα ήταν η τρίτη χειρότερη της ζωής μου και εκείνη η Τζένιουαρι μάλλον βρισκόταν θαμμένη κάπου βαθιά. Έτσι, είπα: «Μπορείς να χαμηλώσεις λιγάκι τη μουσική που είναι κατάλληλη μόνο για θλιμμένους εφήβους;».

Η σιλουέτα γέλασε και έγειρε στην κουπαστή της βεράντας, με το μπουκάλι της μπίρας να κρέμεται από το χέρι. «Έχεις την εντύπωση ότι εγώ διαλέγω τα τραγούδια;»

«Όχι. Έχω την εντύπωση ότι εσύ κάθεσαι ολομόναχος στο σκοτάδι στο πάρτι σου», είπα, «αλλά οι φίλοι σου, όταν χτύπησα το κουδούνι για να τους ζητήσω να χαμηλώσουν τη μουσική, δεν με άκουσαν μέσα στη

φασαρία, οπότε το ζητάω από σένα».

Με κοίταξε προσεκτικά μέσα στο σκοτάδι για λίγο – ή τουλάχιστον αυτό υπέθεσα ότι έκανε, αφού κανείς από τους δυο μας δεν μπορούσε να δει τον άλλον.

Τελικά, είπε: «Κοίτα, δεν φαντάζεσαι πόσο θα χαρώ όταν τελειώσει το πάρτι και φύγουν όλοι από το σπίτι μου, αλλά Σάββατο βράδυ είναι. Είναι καλοκαίρι και τριγύρω υπάρχουν μόνο παραθεριστικές κατοικίες. Δεν είναι παράλογο να ακούγεται μουσική τέτοια ώρα, εκτός και αν με κάποιον μαγικό τρόπο αυτή εδώ η γειτονιά μεταφερόταν ολόκληρη σε εκείνη τη μικρή πόλη του *Footloose*. Και ίσως –λέω ίσως– η καινούρια γειτόνισσα που καθόταν νωρίτερα στη βεράντα της και φώναζε για σεξουαλικά ανταλλάγματα τόσο δυνατά ώστε τρόμαξαν τα πουλιά και την έκαναν θα μπορούσε να είναι λιγάκι πιο ελαστική, αν ένα ηλίθιο πάρτι τραβήξει λιγάκι περισσότερο από όσο θα ήθελε».

Τώρα ήταν η δική μου σειρά να κοιτάξω επίμονα τη σκούρα σιλουέτα.

Θεέ μου, είχε δίκιο. Ήταν στριμμένος, αλλά κι εγώ στριμμένη ήμουν. Τα πάρτι της Κάριν και της Σάριν, όπου έστηναν απάτες τύπου πυραμίδας με αντικείμενο βιταμινούχα διαλύματα, τραβούσαν πιο αργά από αυτό και μάλιστα γίνονταν τα βράδια των εργάσιμων ημερών, συνήθως όταν ο Ζακ είχε βάρδια στα Επείγοντα το επόμενο πρωί. Μερικές φορές πήγαινα κι εγώ σε εκείνα τα πάρτι και τώρα δεν μπορούσα να αντέξω μια μάζωξη για καραόκε Σάββατο βράδυ;

Και το χειρότερο ήταν ότι, πριν προλάβω να σκεφτώ τι έπρεπε να πω, στο σπίτι του Στριμμένου επικράτησε σιωπή σαν από θαύμα. Μέσα από τις φωτισμένες μπαλκονόπορτες είδα τον κόσμο να το σχολάει. Όλοι άρχισαν να αγκαλιάζονται, να καληνυχτίζονται, να αφήνουν κάτω τα ποτήρια τους και να βάζουν τα μπουφάν τους.

Είχα τσακωθεί με αυτόν τον τύπο για το τίποτα ενώ ήμουν αναγκασμένη να μείνω στο διπλανό του σπίτι για μήνες. Αν χρειαζόμουν ζάχαρη, την είχα πατήσει.

Ήθελα να ζητήσω συγγνώμη για το σχόλιο για τους θλιμμένους εφήβους, ή έστω για το χάλι της εμφάνισής μου. Αυτόν τον καιρό, οι αντιδράσεις μου ήταν υπερβολικές και δεν μπορούσα να τις δικαιολογήσω όταν κάποιος άγνωστος είχε την ατυχία να με δει να κάνω έτσι.

Συγγνώμη, φαντάστηκα να του λέω, δεν ήθελα να φανώ σαν στριμμένη γριά. Απλώς ο μπαμπάς μου πέθανε και έμαθα ότι είχε ερωμένη κι ένα

δεύτερο σπίτι και ότι η μαμά μου το ήξερε αλλά δεν μου το είπε και δεν θέλει να μου μιλήσει για όλα αυτά, και η καριέρα μου έχει κολλήσει, και η κολλητή μου ζει πολύ μακριά, και αυτό εδώ το σπίτι είναι η ερωτική φωλιά που είπα, και κάποτε μου άρεσαν τα πάρτι αλλά τώρα τελευταία δεν μου αρέσει τίποτα, οπότε σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις για τη συμπεριφορά μου. Σου εύχομαι να περάσεις όμορφα. Ευχαριστώ και καληνύχτα.

Όμως εκείνος ο αφόρητος πόνος διαπέρασε τα σωθικά μου. Ένιωσα δάκρυα να με καίνε και η φωνή μου ακούστηκε τσιριχτή καθώς έλεγα, χωρίς να απευθύνομαι σε κάποιον συγκεκριμένα: «Είμαι *πολύ* κουρασμένη».

Παρόλο που φαινόταν μόνο η σιλουέτα του, κατάλαβα ότι σφίχτηκε. Είχα μάθει ότι δεν είναι ασυνήθιστο να το κάνει αυτό κάποιος όταν διαισθάνεται πως μια γυναίκα βρίσκεται στα πρόθυρα συναισθηματικής κατάρρευσης. Ο Ζακ, τους τελευταίους μήνες της σχέσης μας, ήταν σαν εκείνα τα φίδια που προαισθάνονται τον σεισμό. Σφιγγόταν κάθε φορά που με κυρίευε η θλίψη και μετά εγώ έλεγα ότι θέλαμε κάτι από το παντοπωλείο και έφευγα βιαστικά.

Ο γείτονάς μου δεν είπε τίποτα, αλλά ούτε έφυγε βιαστικά. Απλώς στεκόταν εκεί, μέσα σε αμηχανία, και με κοιτούσε στο σκοτάδι. Κοιταχτήκαμε για πέντε δευτερόλεπτα, περιμένοντας να δούμε τι θα συνέβαινε πρώτο: αν εγώ θα ξεσπούσα σε κλάματα ή αν αυτός θα έφευγε.

Και τότε η μουσική άρχισε πάλι να παίζει στη διαπασών. Ήταν ένα ξεσηκωτικό χιτάκι της Κάρλι Ρέι Τζέπσεν, που υπό άλλες συνθήκες το λάτρευα. Ο Στριμμένος σάστισε.

Γύρισε και κοίταξε στις συρόμενες μπαλκονόπορτες και μετά έστρεψε πάλι το βλέμμα του πάνω μου. Ξερόβηξε. «Θα τους διώξω», είπε με αυστηρό ύφος και μετά πήγε μέσα. Οι καλεσμένοι στην κουζίνα μόλις τον είδαν φώναξαν όλοι μαζί: «ΕΒΕΡΕΤ!».

Ακούγονταν έτοιμοι να τον σηκώσουν στα χέρια, αλλά τον είδα να σκύβει και να φωνάζει σε μια ξανθιά. Μετά από μια στιγμή, η μουσική σταμάτησε οριστικά.

Μάλιστα. Την επόμενη φορά που θα θελήσω να κάνω εντύπωση, θα έχω καλύτερα αποτελέσματα αν πρώτα φάω μια πιατέλα με μπισκότα γεμάτα LSD.

[1] *Είναι Ιούνης μέσα στον Γενάρη, επειδή είμαι ερωτευμένος…*

OceanofPDF.com

3 / Η γλυκιά Πιτ

Είχα δυνατό πονοκέφαλο όταν με ξύπνησε ο ήχος της ειδοποίησης του sms που είχε στείλει η Άνια: Γεια σου, γλυκιά μου! Ήθελα να σιγουρευτώ ότι πήρες το e-mail μου για το λαμπρό μυαλό σου και την προθεσμία που λέγαμε.

Η φράση αντηχούσε στο μυαλό μου σαν καμπάνα που χτυπούσε πένθιμα.

Είχα πάθει το πρώτο μου χανγκόβερ όταν ήμουν είκοσι τεσσάρων, τότε που η Άνια πούλησε το πρώτο μου βιβλίο, το *Φιλιά και πάθος*, στις Εκδόσεις Σάντι Λόου. (Ο Ζακ είχε αγοράσει την αγαπημένη του γαλλική σαμπάνια για να το γιορτάσουμε. Πίναμε από το μπουκάλι καθώς περπατούσαμε στη Γέφυρα του Μπρούκλιν και περιμέναμε να ανατείλει ο ήλιος, επειδή όλο αυτό μας φαινόταν πολύ ρομαντικό.) Αργότερα, την ώρα που ήμουν πεσμένη στο πάτωμα του μπάνιου, ορκίστηκα να προτιμήσω να πέσω πάνω σε κοφτερό μαχαίρι παρά να ξανανιώσω λες και ο εγκέφαλός μου ήταν αβγό που ψηνόταν πάνω σε βράχο κάτω από τον καυτό ήλιο του Κανκούν.

Κι όμως! Να πάλι τα ίδια. Ήμουν με το πρόσωπο χωμένο σε ένα διακοσμητικό μαξιλαράκι και είχα την αίσθηση ότι ο εγκέφαλός μου τηγανιζόταν μέσα στο κρανίο μου. Κατέβηκα τρέχοντας στο μπάνιο του ισογείου. Δεν είχα ανάγκη να κάνω εμετό, αλλά έτρεφα την ελπίδα ότι, αν προσποιούμουν ότι το έκανα, το σώμα μου θα έχαφτε το ψέμα και θα έβγαζε το δηλητήριο από τα σωθικά μου.

Γονάτισα μπροστά στη λεκάνη της τουαλέτας και σήκωσα το βλέμμα μου στην κορνιζαρισμένη φωτογραφία που κρεμόταν από μια κορδέλα στον τοίχο πίσω της.

Ο μπαμπάς και Εκείνη η Γυναίκα ήταν σε μια παραλία. Φορούσαν αντιανεμικά μπουφάν, τα χέρια του ήταν περασμένα στους ώμους της, ο αέρας φυσούσε τα μαλλιά της, που τότε ήταν ξανθά και όχι άσπρα, και έδιωχνε από το μέτωπο του μπαμπά τις τούφες του, που μόλις είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Χαμογελούσαν πλατιά και οι δυο τους.

Και τότε, λες και το σύμπαν μού έκανε άλλη μια ξεκαρδιστική πλάκα, είδα δίπλα στη λεκάνη τη θήκη με τα περιοδικά που πρόσφερε μόνο τρεις

επιλογές. Ένα τεύχος του *Oprah Magazine* με ημερομηνία δύο χρόνια πριν. Ένα αντίτυπο του τρίτου μου βιβλίου *Βόρειο Σέλας*. Και εκείνα τα καταραμένα *Αποκαλυπτήρια* – ένα αντίτυπό τους με σκληρό εξώφυλλο, από το οποίο δεν έλειπε το αυτοκόλλητο που έλεγε: ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ.

Άνοιξα το στόμα μου και ξέρασα με την ψυχή μου μέσα στη λεκάνη. Έπειτα σηκώθηκα, ξέπλυνα το στόμα μου και γύρισα τη φωτογραφία από την άλλη, για να μην τη βλέπω.

«Ποτέ ξανά», είπα φωναχτά. Ποιο είναι το πρώτο βήμα για να ζήσεις μια ζωή χωρίς χανγκόβερ; Μάλλον *όχι* το να μετακομίσεις σε ένα σπίτι που σε αναγκάζει να πίνεις. Έπρεπε να βρω άλλους μηχανισμούς για να τα βγάλω πέρα. Κάτι σαν… τη φύση.

Γύρισα στο καθιστικό, ξέθαψα την οδοντόβουρτσά μου από τον σάκο μου και έπλυνα τα δόντια μου στον νεροχύτη της κουζίνας. Το επόμενο ζωτικής σημασίας βήμα για να αρχίσω να υπάρχω ήταν να κάνω ενδοφλέβια με καφέ.

Όποτε έφτιαχνα το δοκίμιο βιβλίου, ουσιαστικά φορούσα τις διάσημες άθλιες φόρμες μου, οπότε, με εξαίρεση κάμποσα εξίσου άθλια φούτερ, είχα πάρει μαζί μου ελάχιστα ρούχα. Είχα δει ακόμα και μερικά βίντεο κάποιων vloggers ειδικευμένων στο λάιφ στάιλ που αποκάλυπταν τα μυστικά μιας «έξυπνης γκαρνταρόμπας», σε μια προσπάθεια να μεγιστοποιήσω τα «λουκ» που θα μπορούσα να φτιάξω με ένα σορτσάκι Daisy Dukes, που φορούσα κυρίως όταν έκανα φασίνα λόγω άγχους, και με κάμποσα άθλια μπλουζάκια που είχαν πάνω τους τις φάτσες διασήμων – απομεινάρια μιας φάσης που πέρασα εκεί γύρω στα είκοσι.

Φόρεσα ένα σοβαρό ασπρόμαυρο μπλουζάκι με τη φάτσα της Τζόνι Μίτσελ, στρίμωξα το γεμάτο αλκοόλ κορμί μου σε ένα τζιν σορτσάκι και έβαλα τα μποτάκια μου με το κεντημένο φλοράλ μοτίβο.

Είχα πάθος με τα παπούτσια, από τα πολύ φτηνά και κιτς μέχρι τα πολύ ακριβά. Όπως αποδείχτηκε, αυτό το «πάθος» μου ήταν ουσιαστικά ασύμβατο με την ιδέα της γκαρνταρόμπας σε κάψουλα. Είχα πάρει μαζί μου μόνο τέσσερα ζευγάρια και πολύ αμφέβαλλα αν θα θεωρούσε κανείς «κλασικά» τα αστραφτερά αθλητικά μου από το Target ή τις μπότες Stuart Weitzman που μου έφταναν πάνω από το γόνατο.

Πήρα τα κλειδιά του αυτοκινήτου και, την ώρα που έβγαινα έξω στον εκτυφλωτικό ήλιο του καλοκαιριού, άκουσα το κινητό μου να χτυπάει μέσα

στα μαξιλάρια του καναπέ. Μήνυμα από τη Σέιντι: Πηδήχτηκα με το Στοιχειωμένο Καπέλο. Ακολουθούσαν εικονίδια με νεκροκεφαλές.

Ενώ έβγαινα έξω, της έγραψα: ΝΑ ΠΑΣ ΑΜΕΣΩΣ ΓΙΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ.

Προσπαθούσα να μη σκέφτομαι τη χθεσινοβραδινή εξευτελιστική συνάντησή μου με τον γείτονα καθώς κατέβαινα τρέχοντας τα σκαλιά για να φτάσω στο Kia, αλλά έτσι βρήκε το μυαλό μου την ευκαιρία να ασχοληθεί με το ζήτημα που δεν μου άρεσε καθόλου.

Τον μπαμπά. Την τελευταία φορά που πήγαμε μαζί βόλτα με το σκάφος, πήραμε το Kia για να πάμε στην τεχνητή λίμνη και μου είπε ότι μου χάριζε το αμάξι. Επίσης, εκείνη τη μέρα μού είπε ότι έπρεπε να δοκιμάσω να κάνω αυτό που σκεφτόμουν: να μετακομίσω στη Νέα Υόρκη. Ο Ζακ ήταν ήδη εκεί, γιατί σπούδαζε στην ιατρική, και είχαμε σχέση εξ αποστάσεως, για να μπορώ να είμαι κοντά στη μαμά.

Ο μπαμπάς αναγκαζόταν να ταξιδεύει πολύ για «δουλειές» και ακόμα κι αν πίστευα τελικά τη δική μου ιστορία –ότι, μοιραία, όλα τα προβλήματα στη ζωή μας θα λύνονταν–, ένα μεγάλο κομμάτι του εαυτού μου τρόμαζε στην ιδέα να αφήσω τη μαμά μόνη της.

«Είναι μια χαρά», μου είχε πει ο μπαμπάς για να με πείσει, ενώ καθόμασταν μέσα στο αμάξι, στο κρύο και σκοτεινό πάρκινγκ.

«Μπορεί να ξανάρθει η αρρώστια», είχα πει. Δεν ήθελα να λείψω από κοντά της ούτε στιγμή.

«Τα πάντα μπορεί να συμβούν, Τζένιουαρι». Αυτό είχε πει. «Τα πάντα μπορεί να συμβούν στη μαμά, ή σ' εμένα, ή ακόμα και σ' εσένα, οποτεδήποτε. Τώρα όμως δεν συμβαίνει τίποτα. Έτσι για αλλαγή, κάνε κάτι για τον εαυτό σου, μικρή».

Ίσως το ενδεχόμενο να μετακομίσω στη Νέα Υόρκη για να μείνω με τον σύντροφό μου να του φαινόταν ουσιαστικά ίδιο με το ότι αυτός αγόρασε ένα δεύτερο σπίτι για να κρυφτεί εκεί με την ερωμένη του. Εγώ είχα παρατήσει τις σπουδές μου για να φροντίσω τη μαμά στον δεύτερο γύρο της χημειοθεραπείας της, είχα διαθέσει και την τελευταία μου πεντάρα για να βοηθήσω να καλυφθούν τα ιατρικά έξοδα, κι αυτός τι έκανε; Φορούσε αντιανεμικό κι έπινε κρασί στην παραλία με Εκείνη τη Γυναίκα;

Έδιωξα τη σκέψη από το μυαλό μου καθώς έμπαινα στο αμάξι. Το δερμάτινο κάθισμα μ' έκαψε. Έβαλα μπροστά τη μηχανή και άνοιξα το παράθυρο ενώ ξεκινούσα.

Στο τέλος του δρόμου, έστριψα αριστερά, σε αντίθετη κατεύθυνση από τη

λίμνη, και κατευθύνθηκα στην πόλη. Ο όρμος που ανοιγόταν στη δεξιά πλευρά του δρόμου λαμπύριζε και ο καυτός αέρας λυσσομανούσε στα αφτιά μου. Για ένα λεπτό, μου φάνηκε ότι η ζωή μου είχε σταματήσει. Απλώς προσπερνούσα ορδές ελαφρά ντυμένων εφήβων που περιτριγύριζαν τον πάγκο με τα χοτ ντογκ στα αριστερά μου, γονείς και παιδιά που έκαναν ουρά έξω από την πόρτα του παγωτατζίδικου στα δεξιά μου, ποδηλάτες που κατευθύνονταν στην όχθη της λίμνης.

Ενώ βρισκόμουν στον κεντρικό δρόμο, τα κτίρια πύκνωναν, ώσπου πια υψώνονταν κολλητά το ένα στο άλλο: ένα μικρό ιταλικό εστιατόριο με ταράτσα σκεπασμένη με κληματαριά, δίπλα σε ένα σκεϊτάδικο. Κολλητά του βρισκόταν μια ιρλανδέζικη παμπ και μετά ένα παλιομοδίτικο ζαχαροπλαστείο. Και τέλος, ένα καφέ ονόματι Το καφέ της Πιτ.

Πάρκαρα μπροστά στο καφέ και μπήκα μέσα. Ένιωσα ανακούφιση μόλις με χτύπησε η δροσιά από το κλιματιστικό. Το ξύλινο πάτωμα ήταν βαμμένο λευκό και οι τοίχοι είχαν μια σκούρα μπλε απόχρωση, με διάσπαρτα ασημένια αστεράκια και ανάμεσά τους κορνιζαρισμένα αποφθέγματα που αποδίδονταν σε κάποιον «Ανώνυμο». Ο χώρος συνδεόταν με ένα καλοφωτισμένο βιβλιοπωλείο. Το όνομά του, ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ ΠΙΤ, ήταν γραμμένο με το ίδιο ευχάριστο ασημί χρώμα πάνω από την είσοδο. Ένα ηλικιωμένο ζευγάρι με φλις μπουφάν καθόταν στις σχεδόν διαλυμένες πολυθρόνες στη γωνιά στο βάθος. Ήταν οι μόνοι άνθρωποι εδώ, εκτός από τη μεσήλικη γυναίκα στον πάγκο κι εμένα.

«Είναι πολύ ωραία μέρα για να μείνεις μέσα», είπε η ξανθιά μπαρίστα, σαν να διάβαζε τις σκέψεις μου. Είχε βραχνή φωνή που ταίριαζε με το αυστηρό αντρικό κούρεμά της. Τα σκουλαρίκια της, δυο μικροί χρυσοί κρίκοι, έλαμπαν στο απαλό φως, καθώς μου έκανε νόημα να πάω κοντά της. Τα νύχια των χεριών της ήταν βαμμένα ανοιχτό ροζ. «Μην ντρέπεσαι. Εδώ είμαστε όλοι μια οικογένεια».

Χαμογέλασα. «Για όνομα του Θεού, ελπίζω να μην είναι έτσι».

Χτυπούσε το χέρι της στον πάγκο καθώς γελούσε. «Α, παράξενο πράγμα η οικογένεια», είπε. «Τέλος πάντων, τι να σου φτιάξω;»

«Μόνο καύσιμα θέλω».

Έγνεψε με ύφος που έδειχνε ότι είχε καταλάβει. «Α, είσαι από αυτούς. Από πού είσαι, γλυκιά μου;»

«Από τη Νέα Υόρκη. Πιο πριν ήμουν από το Οχάιο».

«Α, έχω συγγενείς στη Νέα Υόρκη. Στην πολιτεία, όχι στην πόλη. Αλλά

εσύ εννοείς την πόλη, σωστά;»

«Το Κουίνς», της επιβεβαίωσα.

«Δεν έχω πάει», είπε. «Θέλεις γάλα; Σιρόπι;»

«Θα ήθελα λίγο γάλα», είπα.

«Πλήρες; Με δύο τοις εκατό λιπαρά ή με μηδέν;»

«Βάλε ό,τι νομίζεις. Δεν τα πάω καλά με τους αριθμούς».

Έγειρε το κεφάλι της πίσω και γέλασε πάλι, καθώς κινούνταν αμέριμνα ανάμεσα στις μηχανές του καφέ. «Και ποιος έχει καιρό για τέτοια; Σου το λέω ειλικρινά. Τον πιο πολύ καιρό μού φαίνεται ότι ακόμα και στο Νορθ Μπέαρ Σορς οι ρυθμοί είναι τρελοί. Ίσως αν άρχιζα να πίνω τα "καύσιμα" που λες να ήταν αλλιώς τα πράγματα».

Δεν ήταν ιδανικό να έχεις μπαρίστα που *δεν* έπινε εσπρέσο, αλλά μου άρεσε η γυναίκα με τα μικρά χρυσά σκουλαρίκια. Ειλικρινά, τη συμπάθησα τόσο πολύ, ώστε ένιωσα νοσταλγία.

Δεν ήταν ιδανικό για την παλιά Τζένιουαρι. Εκείνη που της άρεσε πολύ να κάνει θεματικά πάρτι και να κανονίζει τι κοστούμι θα φορούσε ο κάθε καλεσμένος, που δεν μπορούσε να πάει στο βενζινάδικο ούτε να σταθεί στην ουρά στο ταχυδρομείο χωρίς να καταλήξει να κάνει σχέδια για να πάει για καφέ ή να βρεθεί στα εγκαίνια μιας γκαλερί με κάποιον που είχε μόλις γνωρίσει. Το κινητό μου ήταν γεμάτο επαφές του τύπου: *Σάρα, από το μπαρ, με τον χαριτωμένο σκύλο,* και *Μάικ, έχει το καινούριο μαγαζί με τα βίντατζ*. Ακόμα και τη Σέιντι την είχα γνωρίσει στην τουαλέτα μιας πιτσαρίας, όταν βγήκε από μέσα και πρόσεξα ότι φορούσε τις καλύτερες μπότες Frye που είχα δει ποτέ μου. Μου έλειπε να νιώθω εκείνη τη βαθιά περιέργεια για τους ανθρώπους, εκείνη τη σπίθα ενθουσιασμού όταν καταλάβαινες ότι μοιραζόσουν κάτι κοινό με κάποιον, ή εκείνον τον θαυμασμό όταν ανακάλυπτες ένα κρυμμένο ταλέντο ή προτέρημα.

Μερικές φορές μου έλειπε απλώς το να μου αρέσουν οι άνθρωποι.

Αυτή η μπαρίστα όμως ήταν αξιαγάπητη. Ακόμα κι αν ο καφές ήταν χάλια, ήξερα ότι θα ξαναρχόμουν. Έβαλε το καπάκι στο πλαστικό ποτήρι και το άφησε μπροστά μου. «Δεν χρεώνουμε όσους έρχονται για πρώτη φορά», είπε. «Θα σου ζητήσω μόνο να ξανάρθεις».

Χαμογέλασα, υποσχέθηκα ότι θα το έκανα και έβαλα το τελευταίο μου χαρτονόμισμα του ενός δολαρίου στο βάζο με τα φιλοδωρήματα καθώς η γυναίκα άρχιζε πάλι να σκουπίζει τον πάγκο.

Ενώ πήγαινα προς την έξοδο, κοκάλωσα, γιατί μου φάνηκε ότι άκουσα τη

φωνή της Άνια να αντηχεί στο μυαλό μου: *Γειααα σουουου, ζαχαρένια μου! ΕΙΛΙΚΡΙΝΑ δεν θέλω να το παρακάνω, αλλά οι λέσχες βιβλίου είναι η αγορά των ΟΝΕΙΡΩΝ σου. Αφού είσαι κυριολεκτικά ΜΕΣΑ σε ένα βιβλιοπωλείο μιας μικρής πόλης, καλό θα ήταν να πεις ένα γεια!*

Ήξερα ότι η Άνια της φαντασίας μου είχε δίκιο. Τη δεδομένη στιγμή, καιγόμουν και για την παραμικρή πώληση.

Αποφάσισα να είμαι χαμογελαστή και πέρασα την είσοδο του βιβλιοπωλείου. Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω τον χρόνο πίσω. Γιατί έτσι θα διάλεγα να βάλω *οτιδήποτε* άλλο *εκτός* από το συνολάκι που φορούσα και που θύμιζε βιντεοκλίπ της Τζέσικα Σίμπσον από το 2002.

Το μαγαζί είχε μικρά δρύινα ράφια κατά μήκος των τοίχων και έναν λαβύρινθο από πιο κοντές ραφιέρες ανάμεσά τους. Στο ταμείο δεν βρισκόταν κανείς και, καθώς περίμενα, έστρεψα το βλέμμα μου στις τρεις έφηβες που φορούσαν σιδεράκια και χάζευαν στο τμήμα με τα ρομάντζα, για να βεβαιωθώ ότι δεν χαχάνιζαν επειδή διάβαζαν κάποιο από τα δικά μου βιβλία. Οι τέσσερίς μας θα παθαίναμε ανεπανόρθωτο ψυχολογικό τραύμα αν ο βιβλιοπώλης με έβαζε να υπογράψω βιβλία και διαπιστώναμε ότι η κοκκινομάλλα κοπέλα από την παρέα κρατούσε στα χέρια της ένα αντίτυπο του *Η καλλονή του Νότου*. Οι κοπέλες έμειναν με το στόμα ανοιχτό και χαχάνισαν, καθώς η κοκκινομάλλα κρατούσε το βιβλίο κολλημένο στο στήθος της για να τους δείξει την εικόνα του εξωφύλλου: έναν άντρα και μια γυναίκα, γυμνούς από τη μέση και πάνω, να αγκαλιάζονται, ενώ τους τύλιγαν φλόγες. Σίγουρα δεν ήταν δικό μου βιβλίο.

Ήπια μια γουλιά από τον λάτε και τον έφτυσα αμέσως μέσα στο ποτήρι. Ήταν σαν λάσπη.

«Συγγνώμη που περίμενες, γλυκιά μου». Η βραχνή φωνή ακούστηκε πίσω μου. Γύρισα και αντίκρισα τη γυναίκα που ερχόταν προς το μέρος μου κάνοντας ζιγκ ζαγκ ανάμεσα στα ράφια. «Τα γόνατά μου δεν είναι όπως παλιά».

Στην αρχή, μου φάνηκε ότι η γυναίκα ήταν η δίδυμη αδερφή της μπαρίστα, ότι οι δυο τους είχαν ανοίξει μαζί το μαγαζί, αλλά είδα ότι η γυναίκα έλυνε την ποδιά με το λογότυπο ΠΙΤ που φορούσε στη μέση καθώς πήγαινε στο ταμείο.

«Τώρα πια δεν θα εκπλαγώ αν μάθω ότι είσαι η δήμαρχος του Νορθ Μπέαρ Σορς».

Γέλασε δυνατά. «Αχ, όχι, δυστυχώς δεν είμαι! Αν και θα μπορούσαν να

γίνουν κάμποσα πράγματα εδώ πέρα, αν ήμουν! Αυτή η πόλη είναι θύλακας προοδευτισμού στην περιοχή, αλλά αυτοί που έχουν τα λεφτά είναι σφιχτοχέρηδες και σεμνότυφοι».

Πάσχισα να μη χαμογελάσω. Τα λόγια της ακούστηκαν σαν κάτι που θα έλεγε ο μπαμπάς. Με διαπέρασε ο πόνος, αφόρητος και επίμονος.

«Τέλος πάντων, μη δίνεις σημασία στις απόψεις μου», είπε, σηκώνοντας τα πυκνά σταχτόξανθα φρύδια της. «Στο κάτω κάτω, μια μικρή επιχειρηματίας είμαι μόνο. Πώς μπορώ να σε εξυπηρετήσω, γλυκιά μου;»

«Ήθελα να συστηθώ», ομολόγησα. «Είμαι συγγραφέας, συνεργάζομαι με τις Εκδόσεις Σάντι Λόου και έχω έρθει εδώ για να περάσω το καλοκαίρι. Οπότε, σκέφτηκα να πω ένα γεια και να υπογράψω τίποτα βιβλία μου, αν έχεις».

«Ωωω, κι άλλος συγγραφέας στην πόλη!» φώναξε. «Τι συναρπαστικό! Ξέρεις, η περιοχή τραβάει πολλούς καλλιτέχνες. Μάλλον έχει να κάνει με τον τρόπο ζωής μας. Και το κολέγιο. Εκεί πέρα θα βρεις ανθρώπους που σκέφτονται ελεύθερα. Είναι μια ωραία κοινότητα. Θα σου αρέσει πολύ εδώ…» Ο τρόπος με τον οποίο σταμάτησε να μιλάει έδειχνε ότι περίμενε να προσθέσω το όνομά μου στο τέλος της φράσης της.

«Τζένιουαρι», προθυμοποιήθηκα να πω. «Άντριους».

«Εγώ είμαι η Πιτ», είπε, σφίγγοντας το χέρι μου με τη δύναμη πεζοναύτη που μόλις είπε: *Κόλλα το, μικρέ!*

«Πιτ;» είπα. «Όπως λέμε "Καφέ Πιτ";»

«Ακριβώς. Το κανονικό μου όνομα είναι Πόζι.[2] Είναι όνομα αυτό;» Έκανε μια γκριμάτσα αηδίας. «Σοβαρά τώρα, σου φαίνομαι για Πόζι; Είναι δυνατόν να ταιριάζει το όνομα Πόζι σε κάποιον;»

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Ίσως σε ένα μωρό που το έχουν μασκαρέψει λουλούδι».

«Γι' αυτό κι εγώ, με το που μεγάλωσα λίγο, πήρα την κατάσταση στα χέρια μου. Τέλος πάντων, Τζένιουαρι Άντριους». Η Πιτ πήγε στον υπολογιστή και πληκτρολόγησε το όνομά μου. «Για να δούμε αν έχουμε το βιβλίο σου».

Ποτέ δεν διόρθωνα κάποιον που χρησιμοποιούσε τη λέξη «βιβλίο», δηλαδή ενικό αριθμό, αντί για «βιβλία», σε πληθυντικό, αλλά μερικές φορές με ενοχλούσε να θεωρείται δεδομένο ότι είχα γράψει μόνο ένα. Ένιωθα λες και ο κόσμος πίστευε ότι η καριέρα μου οφειλόταν σε καθαρή τύχη. Σαν απλώς να είχα γράψει ένα ρομαντικό μυθιστόρημα από

επιφοίτηση και αυτό ήταν όλο.

Υπήρχαν και κάποιοι που συμπεριφέρονταν σαν να μοιραζόμουν μαζί τους κάποιο ανέκδοτο, όταν, μετά από μια συζήτηση για την τέχνη ή την πολιτική, μάθαιναν ότι έγραφα ευχάριστα έργα μυθοπλασίας για γυναίκες: *Αφού με αυτόν τον τρόπο βγάζεις κάνα φράγκο, δεν πειράζει, έτσι;* έλεγαν, πρακτικά παρακαλώντας με να τους επιβεβαιώσω ότι δεν *ήθελα* να γράφω βιβλία για τις γυναίκες και τον έρωτα.

«Απ' ό,τι βλέπω, δεν έχουμε καθόλου αντίτυπα», είπε η Πιτ, σηκώνοντας το κεφάλι της από την οθόνη. «Αλλά άκου να σου πω τι θα κάνω. Θα παραγγείλω αμέσως».

«Τέλεια!» είπα. «Θα μπορούσαμε να κάνουμε ένα εργαστήρι δημιουργικής γραφής αργότερα».

Η Πιτ έμεινε έκπληκτη και με έπιασε σφιχτά από το μπράτσο. «Φοβερή ιδέα, Τζένιουαρι Άντριους! Πρέπει να έρθεις στη λέσχη βιβλίου μας. Θα χαρούμε πολύ να σε φιλοξενήσουμε. Έτσι θα καταφέρεις να ενταχθείς στην κοινότητα. Συναντιόμαστε κάθε Δευτέρα. Μπορείς να έρθεις αυτή τη Δευτέρα; Δηλαδή αύριο;»

Στο μυαλό μου, η Άνια είπε: *Ξέρεις πού οφείλεται η έκδοση του* Το κορίτσι στο τρένο*; Στις λέσχες βιβλίου.*

Αυτό με έβγαζε από το πρόγραμμά μου. Αλλά είχα συμπαθήσει την Πιτ. «Φυσικά μπορώ».

«Φανταστικά. Θα σου στείλω τη διεύθυνσή μου. Ραντεβού στις επτά το απόγευμα. Θα έχουμε πολύ ποτό και θα κάνουμε χαβαλέ». Πήρε μια επαγγελματική κάρτα από το γραφείο και την άφησε πάνω στον πάγκο. «Επικοινωνείς με e-mail, έτσι;»

«Όλη την ώρα».

Το χαμόγελο της Πιτ έγινε πιο πλατύ. «Λοιπόν, στείλε μου μήνυμα και θα φροντίσουμε να είναι όλα έτοιμα για να σε υποδεχτούμε αύριο».

Της υποσχέθηκα ότι θα το έκανα και γύρισα από την άλλη για να φύγω. Παραλίγο να πέσω πάνω σε ένα τραπέζι παρουσίασης βιβλίου. Είδα την πυραμίδα από βιβλία να τρέμει και, καθώς στεκόμουν εκεί και περίμενα να δω αν θα κατέρρεε, συνειδητοποίησα ότι ήταν φτιαγμένη από αντίτυπα ενός βιβλίου μόνο, κάθε ένα από τα οποία είχε αυτοκόλλητο που έλεγε ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ.

Ένιωσα μια παράξενη ανατριχίλα στη ραχοκοκαλιά μου.

Στο αφηρημένο ασπρόμαυρο μοτίβο του εξωφύλλου, με τετράγωνα

κόκκινα γράμματα, κάτω από τον τίτλο «Τα αποκαλυπτήρια», βρισκόταν το όνομά του. Στο μυαλό μου, όλα έμπαιναν στη θέση τους, καθώς η μία διαπίστωση οδηγούσε στην επόμενη. Δεν ήθελα να πω το όνομα φωναχτά, αλλά μπορεί και να το έκανα.

Γιατί ήχησε το κουδουνάκι πάνω από την πόρτα του βιβλιοπωλείου και, όταν σήκωσα το βλέμμα μου, τον είδα μπροστά μου. Μελαχρινή επιδερμίδα. Αδρά ζυγωματικά. Ένα αμυδρό μειδίαμα στα χείλη και βραχνή φωνή που δεν θα ξεχνούσα ποτέ. Ανακατεμένα μαύρα μαλλιά, που τα φαντάστηκα αμέσως στεφανωμένα με φως από λάμπα φθορίου.

Ο Ογκάστους Έβερετ. Ο Γκας, όπως τον ήξερα τότε που πήγαινα στο κολέγιο.

«Έβερετ!» όπως τον φώναξε η Πιτ στοργικά, πίσω από τον πάγκο της.

Ο γείτονάς μου, ο Στριμμένος.

Έκανα αυτό που θα έκανε μια λογική ενήλικη γυναίκα όταν έρχεται αντιμέτωπη με τον αντίπαλό της από το κολέγιο που είχε γίνει ο γείτονας της διπλανής πόρτας. Κρύφτηκα πίσω από την πλησιέστερη ραφιέρα.

---

[2] Λουλούδι, μπουκέτο.

OceanofPDF.com

4 / Το στόμα

Ποιο ήταν το χειρότερο από όλα τα κακά τού να είσαι αντίπαλος στο κολέγιο με τον Γκας Έβερετ; Μάλλον το γεγονός ότι δεν ήμουν σίγουρη αν εκείνος ήξερε ότι ήμαστε αντίπαλοι. Ήταν τρία χρόνια μεγαλύτερος. Είχε παρατήσει το λύκειο και είχε καταφέρει να μπει με εξετάσεις στο κολέγιο, αφού πέρασε μερικά χρόνια δουλεύοντας κυριολεκτικά ως νεκροθάφτης. Όλα αυτά τα ήξερα επειδή όλα τα διηγήματα που παρέδιδε στο πρώτο εξάμηνο ήταν μέρος μιας συλλογής με επίκεντρο το νεκροταφείο στο οποίο είχε δουλέψει.

Όλοι εμείς οι υπόλοιποι στο πρόγραμμα δημιουργικής γραφής χρησιμοποιούσαμε τη φαντασία μας για να σκαρφιστούμε κάτι (και αντλούσαμε υλικό από την παιδική μας ηλικία: από ποδοσφαιρικούς αγώνες που κερδήθηκαν την τελευταία στιγμή, από καβγάδες με τους γονείς μας, από εκδρομές που κάναμε με φίλους) και ο Γκας Έβερετ έγραφε για τα οκτώ είδη χήρας που πενθεί, ανέλυε τις πιο συνηθισμένες νεκρολογίες, τις πιο αστείες, καθώς κι αυτές που άφηναν υπονοούμενα για τεταμένες σχέσεις ανάμεσα στον αποθανόντα και στον άνθρωπο που πλήρωνε τα έξοδα της κηδείας.

Όπως κι εγώ, ο Γκας φοιτούσε στο Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν με ένα σωρό υποτροφίες, αλλά δεν ήταν ξεκάθαρο πώς τις είχε πάρει, αφού δεν ασχολούνταν με κανένα άθλημα και ουσιαστικά δεν είχε αποφοιτήσει από το λύκειο. Η μόνη εξήγηση ήταν ότι ήταν τρομερά καλός σε αυτό που έκανε.

Σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ο Γκας Έβερετ ήταν παράλογα και εξοργιστικά ωραίος. Και δεν μιλάμε για ομορφιά που καταντάει αδιάφορη επειδή την αποδέχονται όλοι αντικειμενικά. Αυτό που εξέπεμπε ήταν πιο πολύ μαγνητισμός. Δεν ήταν πολύ ψηλός, λίγο πάνω από τον μέσο όρο. Είχε τους καλοσχηματισμένους μυς ανθρώπου που βρισκόταν διαρκώς σε κίνηση, αλλά που ποτέ δεν γυμναζόταν – λες και η καλή φόρμα του, που ανέδιδε μια νωχελικότητα, οφειλόταν στα καλά γονίδια και την αδιάκοπη κίνηση και όχι στις καλές συνήθειες. Όμως δεν ήταν μόνο αυτά.

Ήταν και ο τρόπος με τον οποίο μιλούσε και κινούνταν, το πώς έβλεπε τα πράγματα. Όχι το πώς έβλεπε τον κόσμο. Κυριολεκτικά το πώς *κοιτούσε* τα πράγματα. Τα μάτια του φαίνονταν να σκουραίνουν και να μεγαλώνουν όταν εστίαζε κάπου το βλέμμα του, και τα φρύδια του έσμιγαν πάνω από τη μύτη του, που είχε αυλακιά ανάμεσα στα ρουθούνια.

Για να μην αναφέρω το στόμα του με το μόνιμο μειδίαμα, ένα χαρακτηριστικό που κανονικά θα έπρεπε να απαγορεύεται να το έχει κάποιος.

Η Σέιντι, πριν παρατήσει το Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν για να γίνει εσωτερική νταντά (μια ασχολία την οποία εγκατέλειψε σύντομα), μου ζητούσε κάθε βράδυ να την ενημερώσω για τον Πονηρό - Σέξι Γκας. Ήμουν οριακά ξετρελαμένη μαζί του και με το ύφος γραφής του.

Ώσπου επιτέλους μιλήσαμε για πρώτη φορά μέσα στο αμφιθέατρο. Μοίραζα για αξιολόγηση το τελευταίο μικρό διήγημά μου και, όταν του έδωσα ένα αντίτυπο, με κοίταξε κατάματα –με το κεφάλι του γερμένο στο πλάι και γεμάτος περιέργεια– και είπε: «Άσε να μαντέψω: Στο τέλος, ζουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Πάλι».

Δεν έγραφα ρομάντζα ακόμα – δεν είχα καν συνειδητοποιήσει πόσο μου άρεσε να *διαβάζω* ρομάντζα, ώσπου έγινε η δεύτερη διάγνωση της μαμάς με καρκίνο, δύο χρόνια αργότερα, και ήθελα κάτι για να ξεχνιέμαι – αλλά σίγουρα έγραφα *ρομαντικά*, για έναν κόσμο όλο καλοσύνη, όπου όλα γίνονταν για κάποιον λόγο, όπου η αγάπη και το δέσιμο των ανθρώπων μεταξύ τους ήταν το μόνο που είχε σημασία.

Και ο Γκας Έβερετ με είχε κοιτάξει με εκείνα τα μάτια, που βάθαιναν και σκούραιναν σαν να απορροφούσαν όλες τις πληροφορίες για μένα και να τις έστελναν κατευθείαν στο μυαλό του, και είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ήμουν μια σαχλή.

Άσε να μαντέψω: Στο τέλος, ζουν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Πάλι.

Περάσαμε τα επόμενα τέσσερα χρόνια κερδίζοντας εναλλάξ τα βραβεία και τους διαγωνισμούς γραφής της σχολής μας, αλλά καταφέραμε να ξαναμιλήσουμε ελάχιστα, εκτός κι αν συνυπολογίσουμε τα εργαστήρια, στη διάρκεια των οποίων εκείνος σπάνια ασκούσε κριτική στις ιστορίες των άλλων, παρά μόνο στις δικές μου, και σχεδόν πάντα ερχόταν αργοπορημένος, χωρίς να έχει μαζί του τα μισά πράγματά του, με αποτέλεσμα να μου ζητάει να του δανείσω στιλό. Και υπήρξε και μια άγρια βραδιά σε ένα πάρτι μιας αδελφότητας όπου οι δυο μας… δεν μπορώ να πω

ότι συζητήσαμε, αλλά σίγουρα επικοινωνήσαμε κάπως.

Ειλικρινά, πέφταμε ο ένας πάνω στον άλλον *διαρκώς*, εν μέρει επειδή εκείνος τα είχε με δύο συγκατοίκους μου και με πολλές άλλες κοπέλες που έμεναν στον ίδιο όροφο της εστίας μ' εμένα – αν και χρησιμοποιώ τον όρο *τα είχε* πολύ ελαστικά. Ο Γκας ήταν περιβόητος για το ότι οι σχέσεις του διαρκούσαν από δύο μέχρι τέσσερις εβδομάδες και ενώ η πρώτη συγκάτοικος είχε αρχίσει τη φάση μαζί του με την ελπίδα ότι θα αποτελέσει εξαίρεση, η δεύτερη (όπως και πολλές από τις άλλες κοπέλες) τα έφτιαξε μαζί του ξέροντας καλά ότι ο Γκας Έβερετ ήταν κάποιος με τον οποίο μπορούσες να διασκεδάσεις το πολύ για τριάντα μία ημέρες.

Εκτός κι αν έγραφες μικρά διηγήματα με ευτυχισμένο τέλος, οπότε, σε αυτή την περίπτωση, ήταν πολύ πιο πιθανό να περάσεις τέσσερα χρόνια ως αντίπαλός του, άλλα έξι ψάχνοντας το όνομά του μια στο τόσο στο Google για να κάνεις σύγκριση ανάμεσα στην καριέρα του και στη δική σου, και μετά να τον συναντάς εδώ, ενώ ήσουν ντυμένη σαν έφηβη μαζορέτα που πλένει αμάξια στο πλαίσιο μιας φιλανθρωπικής εκδήλωσης.

Κι όταν λέω εδώ, εννοώ εδώ μέσα. Τώρα. Στο βιβλιοπωλείο της Πιτ.

Σκεφτόμουν ήδη τι μήνυμα θα έστελνα στη Σέιντι, καθώς περπατούσα γρήγορα στον διάδρομο του μαγαζιού, με το κεφάλι μου σκυμμένο και το πρόσωπό μου στραμμένο στα ράφια, λες και απλώς χάζευα τα βιβλία νωχελικά (ενώ στην ουσία έτρεχα να ξεφύγω).

«Τζένιουαρι;» φώναξε η Πιτ. «Τζένιουαρι, πού είσαι; Θέλω να σου γνωρίσω κάποιον».

Δεν χαίρομαι που ομολογώ ότι, όταν κοκάλωσα, κοιτούσα την πόρτα και προσπαθούσα να συμπεράνω αν θα κατάφερνα να βγω έξω χωρίς να απαντήσω.

Πρέπει να σημειώσω ότι ήξερα πως πάνω από την πόρτα υπήρχε κουδούνι που ειδοποιούσε για την είσοδο και την έξοδο, αλλά και πάλι δεν μπόρεσα να πάρω μια άμεση απόφαση.

Τελικά, πήρα μια βαθιά ανάσα, χαμογέλασα βεβιασμένα και βγήκα από την κρυψώνα μου ανάμεσα στα ράφια, κρατώντας σφιχτά το ποτήρι με τον πανάθλιο λάτε μου σαν να ήταν πιστόλι. «Γειααα», είπα και μετά κούνησα το χέρι μου σαν ρομπότ.

Χρειάστηκε να πιέσω τον εαυτό μου για να τον κοιτάξω κατάματα. Ήταν ίδιος με τη φωτογραφία στα βιβλία του: έντονα ζυγωματικά, βλοσυρά σκούρα μάτια και μυώδη μπράτσα νεκροθάφτη που είχε γίνει συγγραφέας.

Φορούσε ένα μπλε (ή ξεθωριασμένο μαύρο) μπλουζάκι και μπλε (ή ξεθωριασμένο μαύρο) τζιν και τα μαλλιά του είχαν αρχίζει να γκριζάρουν. Φυσικά δεν έλειπε το μειδίαμα στα χείλη του.

«Αποδώ η Τζένιουαρι Άντριους», ανακοίνωσε η Πιτ. «Είναι *συγγραφέας*. Ήρθε εδώ πρόσφατα».

Είδα στο πρόσωπό του την έκπληξη που σίγουρα φαινόταν και στο δικό μου. Τα μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω μου καθώς συνέδεε στο μυαλό του όσα από τα χαρακτηριστικά μου είχε καταφέρει να δει στο σκοτάδι της περασμένης νύχτας.

«Γνωριζόμαστε», είπε. Ένιωσα τα μάγουλά μου να φλέγονται, όπως ο λαιμός μου, το στήθος, τα πόδια μου και όποιο άλλο σημείο του κορμιού μου ήταν γυμνό.

«Αλήθεια;» είπε η Πιτ, κατενθουσιασμένη. «Πώς κι έτσι;»

Άνοιξα το στόμα μου, αλλά δεν είπα τίποτα. Για κάποιον λόγο μού ήταν αδύνατο να πω: *Ήμαστε συμφοιτητές στο κολέγιο*, καθώς τα μάτια μου στρέφονταν πάλι στα μάτια του Γκας. «Είμαστε γείτονες», είπε. «Καλά δεν λέω;»

Ω, Θεέ μου! Ήταν δυνατόν να μη με θυμάται καθόλου; Για όνομα του Θεού, Τζένιουαρι με έλεγαν. Όχι Ρεμπέκα, ούτε Κρίστι/Κριστίνα/Κριστίν. Προσπάθησα να μη σκέφτομαι ότι ο Γκας μάλλον με είχε ξεχάσει, γιατί διαφορετικά το χρώμα της επιδερμίδας μου από κόκκινο θα γινόταν μπλαβί. «Σωστά», νομίζω ότι είπα. Το τηλέφωνο δίπλα στην ταμειακή μηχανή άρχισε να χτυπάει και η Πιτ μας έκανε νόημα να τη συγχωρήσουμε για μια στιγμή, καθώς πήγαινε να απαντήσει και μας άφηνε μόνους.

«Λοιπόν», είπε τελικά ο Γκας.

«Λοιπόν», επανέλαβα εγώ.

«Τι γράφεις, Τζένιουαρι Άντριους;»

Έβαλα τα δυνατά μου να μην κοιτάξω λοξά τα αντίτυπα του *Αποκαλυπτήρια* στο τραπέζι πίσω μου. «Κυρίως ρομάντζα».

Ο Γκας σήκωσε τα φρύδια του. «Α».

«Τι α;» είπα, έχοντας περάσει ήδη σε θέση άμυνας.

Σήκωσε τους ώμους του. «Απλώς "α"».

Σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος μου. «Αυτό το "α" κρύβει πολλά υπονοούμενα».

Στηρίχτηκε στο γραφείο και σταύρωσε κι αυτός τα χέρια του. Άρχισε να συνοφρυώνεται. «Πολύ γρήγορα έγινε αυτό», είπε.

«Ποιο;»

«Προσβλήθηκες. Με μία συλλαβή. Ένα "α". Εντυπωσιακό».

«Δεν προσβλήθηκα. Δεν είμαι έτσι επειδή νιώθω προσβεβλημένη. Έχω αυτή την έκφραση επειδή είμαι κουρασμένη. Ο λοξός γείτονάς μου έπαιζε κλαψιάρικη μουσική στη διαπασών όλη νύχτα».

Κούνησε το κεφάλι του συλλογισμένος. «Ναι, μάλλον η "μουσική" ήταν αυτό που σε δυσκόλεψε τόσο πολύ να περπατήσεις χθες το βράδυ. Αν νομίζεις ότι έχεις πρόβλημα με τη "μουσική", δεν είναι ντροπή να ζητήσεις τη βοήθεια γιατρού».

«Τέλος πάντων», είπα, προσπαθώντας να μην κοκκινίσω. «Δεν μου είπες *εσύ* τι γράφεις, *Έβερετ.* Σίγουρα κάτι σημαντικό και πρωτοποριακό. Καινούριο και εντελώς φρέσκο. Όπως μια ιστορία για έναν απογοητευμένο άντρα, που περιφέρεται εδώ κι εκεί μονίμως θιγμένος και πάντα έτοιμος για ψυχρό σεξ».

Γέλασε βραχνά. «Έτοιμος για ψυχρό σεξ, ε; Ενώ οι ήρωες στο δικό σου είδος λογοτεχνίας διαχειρίζονται με αβρότητα τις σεξουαλικές ορμές τους, έτσι; Πες μου, για τι σου αρέσει πιο πολύ να γράφεις; Για ερωτοχτυπημένους πειρατές ή για ερωτοχτυπημένους λυκάνθρωπους;»

Τώρα έβραζα πάλι από θυμό.

«Το θέμα δεν είναι τι αρέσει σ' *εμένα*, αλλά τι αρέσει στους *αναγνώστες* μου. Πώς είναι να γράφεις λογοτεχνία για έναν κύκλο γελοίων θαυμαστών του Χεμινγουέι; Ξέρεις όλους σου τους αναγνώστες με το όνομά τους;» Η καινούρια Τζένιουαρι είχε κάτι το απελευθερωτικό.

Ο Γκας έγειρε στο πλάι το κεφάλι του με εκείνον τον γνώριμο τρόπο και τα φρύδια του έσμιξαν, καθώς τα μαύρα μάτια του με παρατηρούσαν και η ένταση του βλέμματός του έκανε την επιδερμίδα μου να μυρμηγκιάζει. Τα μεστά χείλη του άνοιξαν, λες και ήταν έτοιμος να μιλήσει, αλλά εκείνη τη στιγμή η Πιτ έκλεισε το τηλέφωνο, ξαναμπήκε στη συζήτηση και τον διέκοψε.

«Ποιος να το έλεγε, ε;» είπε χτυπώντας τις παλάμες της μεταξύ τους. «Δύο συγγραφείς στο ίδιο μέρος στο Νορθ Μπέαρ Σορς! Βάζω στοίχημα ότι εσείς οι δυο θα γράφετε όλο το καλοκαίρι. Δεν σου το είπα, Τζένιουαρι, ότι η πόλη είναι γεμάτη καλλιτεχνικές φύσεις; Είδες ότι είχα δίκιο;» Γέλασε εγκάρδια. «Δεν πρόλαβα να το πω και να σου ο Έβερετ! Από ό,τι φαίνεται, έχω το σύμπαν στο πλευρό μου σήμερα».

Το κουδούνισμα του κινητού στην τσέπη μου με γλίτωσε από την

υποχρέωση να απαντήσω. Βιάστηκα να το σηκώσω, καθώς δεν έβλεπα την ώρα να ξεμπλέξω από αυτή τη συζήτηση. Είχα την ελπίδα να ήταν η Σέιντι, αλλά στην οθόνη διάβασα ANIA και ένιωσα απογοήτευση.

Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα τα μαύρα μάτια του Γκας να με καρφώνουν. Τρόμαξα. Έστρεψα το βλέμμα μου στην Πιτ. «Συγγνώμη – πρέπει να απαντήσω, αλλά χάρηκα πολύ που σε γνώρισα».

«Θα τα ξαναπούμε!» με διαβεβαίωσε η Πιτ, καθώς χανόμουν στον λαβύρινθο των ραφιών. «Μην ξεχάσεις να μου στείλεις e-mail!»

«Τα λέμε στο σπίτι», μου φώναξε ο Γκας.

Απάντησα στην κλήση της Άνια και βγήκα έξω.

OceanofPDF.com

5 / Τα λαμπραντόρ

«Να μου ορκιστείς ότι μπορείς να το κάνεις, Τζένιουαρι», έλεγε η Άνια, καθώς έφευγα βιαστικά από την πόλη. «Αν υποσχεθώ στη Σάντι ότι θα της παραδώσω βιβλίο την 1η Σεπτεμβρίου, θα πρέπει *οπωσδήποτε* να παραδώσουμε *βιβλίο την 1η Σεπτεμβρίου*».

«Έχω γράψει βιβλία σε πολύ λιγότερο χρόνο», φώναξα για να ακουστώ μέσα στη φασαρία που έκανε ο αέρας.

«Ναι, το ξέρω. Αλλά εδώ μιλάμε για το συγκεκριμένο χειρόγραφο. Μιλάμε για αυτό που μέχρι τώρα σου έχει πάρει δεκαπέντε μήνες και ακόμα δεν έχει τελειώσει. Πόσο θέλεις ακόμα;»

Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. Η Άνια θα καταλάβαινε ότι της έλεγα ψέματα. «Δεν το έχω γράψει», είπα. «Αλλά το έχω σχεδιάσει. Απλώς θέλω λίγο χρόνο για να το γράψω, χωρίς να μου αποσπάει τίποτα την προσοχή».

«Εγώ δεν θα σε ενοχλήσω καθόλου. Θα είμαι σαν να μην υπάρχω. Αλλά, σε παρακαλώ. Σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, σε παρακαλώ, μη μου λες ψέματα. Αν θέλεις να κάνεις ένα διάλειμμα…»

«Δεν θέλω να κάνω διάλειμμα», είπα. Δεν είχα την πολυτέλεια για διαλείμματα. Έπρεπε να κάνω οτιδήποτε χρειαζόταν για να τα βγάλω πέρα. Να αδειάσω το σπίτι για να το πουλήσω. Να γράψω ένα αισθηματικό μυθιστόρημα, παρόλο που μόλις είχα χάσει την πίστη μου στον έρωτα και τους ανθρώπους. «Εδώ που τα λέμε, μου βγαίνει καταπληκτικό».

Η Άνια προσποιήθηκε ότι έμεινε ικανοποιημένη κι εγώ προσποιήθηκα ότι πίστεψα πως έμεινε ικανοποιημένη. Ήταν 2 Ιουνίου και είχα στη διάθεσή μου λιγότερο από τρεις μήνες για να γράψω κάτι που θα θύμιζε βιβλίο.

Έτσι, όπως ήταν φυσικό, αντί να πάω κατευθείαν στο σπίτι για να δουλέψω, πήγα στο σουπερμάρκετ. Είχα πιει δύο γουλιές από τον λάτε της Πιτ που δεν αντεχόταν με τίποτα. Πέταξα το ποτήρι στον σκουπιδοτενεκέ καθώς έμπαινα στο Meijer και πήρα έναν τεράστιο americano με πάγο από το Starbucks στο εσωτερικό του πολυκαταστήματος. Έπειτα, αγόρασα ένα σωρό τρόφιμα (ζυμαρικά, δημητριακά και διάφορα άλλα που δεν απαιτούσαν ιδιαίτερο κόπο στο μαγείρεμα) τα οποία μου έφταναν για δύο

εβδομάδες.

Την ώρα που γύρισα στο σπίτι, ο ήλιος βρισκόταν ψηλά και η ζέστη ήταν αφόρητη, αλλά τουλάχιστον ο παγωμένος εσπρέσο είχε απαλύνει κάπως τον δυνατό πονοκέφαλό μου. Όταν ξεφόρτωσα τα ψώνια, κουβάλησα το λάπτοπ μου στην πίσω βεράντα και διαπίστωσα ότι η μπαταρία του είχε αδειάσει το περασμένο βράδυ. Ξαναπήγα μέσα, το έβαλα να φορτίσει και άκουσα το κινητό μου να βουίζει πάνω στο τραπέζι. Είχε έρθει sms από τη Σέιντι. ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ. Ο Πονηρός - Σέξι ΓΚΑΣ; Σε ρώτησε για μένα; Να του πεις ότι μου έλειψε.

Της έγραψα: Είναι Πονηρός - Σέξι ακόμα. ΔΕΝ θα του πω τίποτα, αφού ΔΕΝ πρόκειται να του ξαναμιλήσω, σε όλη μου τη ζωή. Δεν με θυμόταν.

Η Σέιντι απάντησε αμέσως. Χμμμ, ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ να ισχύει αυτό. Είσαι η πριγκίπισσα των ονείρων του. Ο άλλος του εαυτός. Ή αυτός είναι ο δικός σου άλλος εαυτός – ή κάτι τέτοιο τέλος πάντων.

Αναφερόταν σε ένα άλλο εξευτελιστικό περιστατικό με τον Γκας, το οποίο είχα προσπαθήσει να ξεχάσω. Ο Γκας παρακολουθούσε μαθήματα γενικών μαθηματικών με τη Σέιντι και της είχε πει ότι είχε παρατηρήσει πως ήμαστε φίλες. Εκείνη του το επιβεβαίωσε και μετά τη ρώτησε τι «φάση» ήμουν. Όταν η Σέιντι του ζήτησε να της διευκρινίσει τι σήμαινε αυτό, ο Γκας απλώς σήκωσε τους ώμους του και μουρμούρισε ότι συμπεριφερόμουν σαν πριγκίπισσα του παραμυθιού που την είχαν μεγαλώσει ξωτικά του δάσους.

Η Σέιντι του είπε ότι στην πραγματικότητα ήμουν αυτοκράτειρα που την είχαν μεγαλώσει δύο πολύ σέξι κατάσκοποι.

Φρίκαρα που τον είδα έτσι ξαφνικά, της είπα. Έχω πάθει ψυχολογικό τραύμα. Σε παρακαλώ, έλα να με φροντίσεις να γιατρευτώ.

Σύντομα, χαμπίμπι, μου απάντησε.

Είχα στόχο να γράψω χίλιες πεντακόσιες λέξεις εκείνη τη μέρα. Κατάφερα να φτάσω μόνο τις τετρακόσιες, αλλά το θετικό ήταν ότι κέρδισα σερί είκοσι πέντε παρτίδες πασιέντζας, πριν σηκωθώ από το λάπτοπ για να μαγειρέψω λαχανικά για φαγητό. Αφού έφαγα, κάθισα στο σκοτάδι, με τα χέρια σταυρωμένα στο τραπέζι της κουζίνας και με ένα ποτήρι κόκκινο κρασί να γυαλίζει από τη λάμψη του λάπτοπ μου. Το μόνο που χρειαζόμουν ήταν ένα κακό πρώτο δοκίμιο. Είχα γράψει δεκάδες τέτοια. Τα ξεπετούσα στο λεπτό και μετά τα ξανάγραφα σχολαστικά στους μήνες που ακολουθούσαν.

Οπότε γιατί δεν μπορούσα να *γράψω* αυτό το *κακό βιβλίο;*

Θεέ μου, μου έλειπαν οι μέρες που οι λέξεις έβγαιναν από μέσα μου σαν χείμαρρος. Τότε που το καλύτερο μέρος της μέρας μου ήταν οι στιγμές που έγραφα μια ιστορία με ευτυχισμένο τέλος, που μιλούσα για φιλιά κάτω απ΄ τη βροχή συνοδεία ρομαντικής μουσικής και για προτάσεις γάμου που έκαναν οι ήρωες γονατιστοί.

Εκείνη την εποχή, η αληθινή αγάπη φαινόταν σαν τρόπαιο, σαν το μόνο πράγμα που μπορούσε να αντέξει όλες τις θύελλες, να σε σώσει από την πλήξη και τον φόβο. Και όταν έγραφα γι' αυτή ένιωθα ότι ήταν το δώρο που πρόσφερα σε όλους από καρδιάς.

Και μολονότι αυτό το κομμάτι της κοσμοθεωρίας μου είχε μπει σε αναστολή, *έπρεπε* να είναι αλήθεια ότι, μερικές φορές, οι γυναίκες με ραγισμένη καρδιά θεωρούσαν το χάπι-εντ, τη βροχή και τη μουσική στιγμές απόλυτης ευτυχίας.

Άκουσα στο λάπτοπ μου την ειδοποίηση ότι είχε έρθει e-mail. Άρχισα να αγχώνομαι και ηρέμησα μόνο όταν διαπίστωσα ότι ήταν απλώς από την Πιτ. Μου είχε στείλει τη διεύθυνση της λέσχης βιβλίου και είχε γράψει ένα μήνυμα μίας σειράς: Μπορείς να φέρεις το αγαπημένο σου ποτό, ή έλα μόνο εσύ :)))

Χαμογέλασα. Μπορεί να έβαζα στο βιβλίο κάποιον χαρακτήρα που να έμοιαζε στην Πιτ.

«Ένα βήμα τη φορά», είπα φωναχτά. Πήρα το ποτήρι μου και πήγα στην πίσω μπαλκονόπορτα.

Έκανα σκιά στα μάτια μου με το χέρι, για να αποφύγω την αντανάκλαση στο τζάμι, και κοίταξα στη βεράντα του Γκας. Νωρίτερα έβγαινε καπνός από τον απορροφητήρα της κουζίνας, αλλά τώρα είχε σταματήσει και η βεράντα ήταν έρημη.

Έτσι, άνοιξα την μπαλκονόπορτα και βγήκα έξω. Ο κόσμος όλος ήταν βαμμένος με γαλάζιες και ασημί αποχρώσεις. Ο απαλός κυματισμός της παλίρροιας πάνω στην άμμο ακουγόταν δυνατά μέσα στην ησυχία που επικρατούσε. Ένα θρόισμα του αέρα λίκνισε τις κορυφές των δέντρων και με έκανε να ανατριχιάσω. Έσφιξα τη ρόμπα μου, άδειασα το ποτήρι μου και γύρισα μέσα στο σπίτι.

Στην αρχή, μου φάνηκε ότι η λάμψη που μου τράβηξε την προσοχή ερχόταν από το δικό μου λάπτοπ, αλλά η πηγή του φωτός δεν ήταν μέσα στο σπίτι μου. Ερχόταν από τα σκοτεινά παράθυρα του σπιτιού του Γκας και ήταν τόσο έντονο ώστε τον είδα να περνάει μπροστά από το τραπέζι

του. Στάθηκε απότομα, έσκυψε στο λάπτοπ του, έγραψε κάτι, έπειτα πήρε ένα μπουκάλι μπίρα από το τραπέζι και άρχισε πάλι να βηματίζει πέρα δώθε, περνώντας το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του.

Την ήξερα καλά αυτή τη ρουτίνα. Ας μου έλεγε ό,τι ανοησίες ήθελε για ερωτοχτυπημένους πειρατές και λυκάνθρωπους. Η ουσία ήταν ότι ο Ογκάστους Έβερετ εξακολουθούσε να πηγαίνει πέρα δώθε στο σκοτάδι και να προσπαθεί να σκαρφιστεί διάφορα, όπως όλοι μας.

Η Πιτ έμενε σε ένα ροζ σπίτι βικτοριανού ρυθμού στην άκρη του συγκροτήματος του κολεγίου. Ακόμα και μέσα στην καταιγίδα που είχε ταράξει τα νερά της λίμνης εκείνη τη Δευτέρα το απόγευμα, το σπίτι της φαινόταν γλυκό σαν κουκλόσπιτο.

Πάρκαρα απέξω, δίπλα στο πεζοδρόμιο, και κοίταξα τα παράθυρα που ήταν περιτριγυρισμένα από κισσό και τους χαριτωμένους πυργίσκους. Ο ήλιος δεν είχε δύσει ακόμα, αλλά τα αφράτα γκρίζα σύννεφα που γέμιζαν τον ουρανό περιόριζαν το φως και του έδιναν μια αχνή πρασινωπή λάμψη. Ο κήπος που απλωνόταν από τη βεράντα της Πιτ μέχρι τον λευκό ξύλινο φράχτη φαινόταν κατάφυτος και μαγικός μέσα στο πέπλο της ομίχλης.

Πήρα από το κάθισμα του συνοδηγού την τσάντα που ήταν γεμάτη υπογεγραμμένους σελιδοδείκτες και κονκάρδες με φράσεις από το *Η καλλονή του Νότου*, και βγήκα από το αμάξι. Φόρεσα την κουκούλα μου, έτρεξα μέσα στη βροχή, άνοιξα την πόρτα του φράχτη και βρέθηκα στο λιθόστρωτο δρομάκι.

Πολύ πιθανόν ο κήπος της Πιτ να ήταν ό,τι πιο γραφικό είχα δει ποτέ, αλλά το καλύτερο ήταν ότι άκουσα, μέσα στις βροντές, το «Another brick in the wall» των Pink Floyd να παίζει τόσο δυνατά, ώστε ένιωσα τη βεράντα της εισόδου να δονείται τη στιγμή που πάτησα το πόδι μου πάνω της.

Πριν προλάβω να χτυπήσω το κουδούνι, η πόρτα άνοιξε και η Πιτ, με ένα μπλε πλαστικό ποτήρι γεμάτο κρασί στο χέρι, είπε τραγουδιστά: «Τζέεενιουαριιιι Άντριους!».

Κάπου πίσω της, φωνές απάντησαν επίσης τραγουδιστά: «Τζένιουαρι Άαααντριους!».

«Πίιιιτ», είπα κι εγώ τραγουδιστά, σηκώνοντας το χέρι μου με το οποίο κρατούσα το μπουκάλι σαρντονέ που είχα πάρει από την κάβα καθώς

ερχόμουν. «Ευχαριστώ πολύ για την πρόσκληση».

«Ωωωωω!» Πήρε το μπουκάλι και μισόκλεισε τα μάτια της καθώς διάβαζε την ετικέτα. Έπειτα χαχάνισε. Το κρασί λεγόταν Μικρό Μπουκέτο, αλλά είχα σβήσει τις λέξεις και στη θέση τους είχα γράψει Μικρή Πιτ. «Αχ, τι γλυκό!» αναφώνησε η Πιτ και μου έκανε νόημα να την ακολουθήσω στον διάδρομο, προς τα εκεί από όπου ερχόταν η μουσική. «Έλα να γνωρίσεις τα κορίτσια».

Υπήρχαν κάμποσα παπούτσια, κυρίως πέδιλα και άρβυλα πεζοπορίας, τακτοποιημένα σε ένα χαλάκι δίπλα στην πόρτα. Έτσι, έβγαλα τις πράσινες γαλότσες μου και ακολούθησα την ξυπόλυτη Πιτ στον διάδρομο. Τα νύχια των ποδιών της ήταν βαμμένα λιλά, ασορτί με το μανικιούρ της. Φορούσε ξεβαμμένο τζιν και λευκό λινό πουκάμισο, που την έκαναν να φαίνεται λιγότερο τραχιά από όσο όταν την πρωτογνώρισα στο μαγαζί.

Περάσαμε από την κουζίνα, όπου οι πάγκοι με τη γρανιτένια επιφάνεια ήταν γεμάτοι μπουκάλια με ποτά, και μπήκαμε στο καθιστικό, στο πίσω μέρος του σπιτιού. «Κανονικά, καθόμαστε στον κήπο, αλλά, αφού ο Θεός κάνει κατακλυσμό, θα μείνουμε μέσα αναγκαστικά. Απλώς περιμένουμε να έρθει άλλο ένα άτομο».

Το δωμάτιο ήταν μικρό και έδινε την εντύπωση ότι επικρατούσε συνωστισμός, παρόλο που υπήρχαν εντός του μόνο πέντε άτομα συνολικά. Φυσικά, τα τρία μαύρα λαμπραντόρ που λαγοκοιμούνταν στον καναπέ (τα δύο από αυτά) και στην πολυθρόνα (το τρίτο) δεν βοηθούσαν την κατάσταση. Ξύλινες καρέκλες βαμμένες με λαμπερό πράσινο χρώμα ήταν τοποθετημένες σε μικρό ημικύκλιο. Προφανώς τις είχαν φέρει μέσα για να καθίσουν οι καλεσμένοι. Ένα από τα σκυλιά σηκώθηκε και κατευθύνθηκε, κουνώντας την ουρά του, προς το μέρος μου για να με χαιρετήσει.

«Κορίτσια», είπε η Πιτ, με το χέρι της στη μέση μου, «από εδώ η Τζένιουαρι. Μας έφερε κρασί!»

«Τέλεια!» είπε μια γυναίκα με μακριά ξανθά μαλλιά, καθώς ερχόταν κοντά μου. Με αγκάλιασε και με φίλησε στο μάγουλο. Όταν η ξανθιά έκανε πίσω, η Πιτ της έδωσε το μπουκάλι και μετά πήγε στο ηχοσύστημα στην άλλη πλευρά του δωματίου. «Με λένε Μάγκι», είπε η ξανθιά. Ήταν ψηλή και λεπτή. Το παράστημά της γινόταν πιο εντυπωσιακό χάρη στα πλούσια ριχτά λευκά ρούχα που φορούσε. Μου χαμογέλασε και μου θύμισε κάτι ανάμεσα στην Γκαλάντριελ από τον *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών* και στη Στίβι Νικς. Οι ρυτίδες στις άκρες των καστανών ματιών της πρόσθεταν

γλυκύτητα στο πρόσωπό της. «Χαίρω πολύ, Τζένιουαρι».

Η φωνή της Πιτ ακούστηκε δυνατά καθώς η μουσική χαμήλωνε. «Είναι η κυρία Πιτ».

Το γαλήνιο χαμόγελο της Μάγκι δεν έκρυψε τη δυσφορία της. «Σκέτο Μάγκι. Κι από εδώ είναι η Λόρεν». Μου έκανε χώρο για να σφίξω το χέρι της γυναίκας με τα ντρέντλοκς, που φορούσε πορτοκαλί αμάνικο φόρεμα. «Κι εκεί πίσω, στον καναπέ, είναι η Σόνια».

Η Σόνια. Με το που άκουσα το όνομα, ένιωσα σαν να είχα φάει γροθιά στο στομάχι. Πριν καν τη δω, το στόμα μου ξεράθηκε. Το βλέμμα μου άρχισε να θολώνει.

«Γεια σου, Τζένιουαρι», είπε Εκείνη η Γυναίκα, δίπλα από τα λαμπραντόρ που ροχάλιζαν. Χαμογέλασε βεβιασμένα. «Χαίρομαι που σε βλέπω».

OceanofPDF.com

6 / Η λέσχη βιβλίου

Άραγε υπήρχε τρόπος να φερθείς με αξιοπρέπεια σε μια τυχαία συνάντηση με την ερωμένη του νεκρού πατέρα σου; Αν ναι, τότε σίγουρα ήταν ακατάλληλο να ξεστομίσεις *Πρέπει να πάω στην τουαλέτα*, να αρπάξεις το μπουκάλι κρασί που είχες δώσει στην οικοδέσποινα και να τρέξεις στον διάδρομο για να βρεις πού ήταν το μπάνιο. Όμως αυτό ήταν το καλύτερο που μπόρεσα να κάνω.

Άνοιξα το μπουκάλι και κατέβασα μια μεγάλη γουλιά, μέσα στο μπάνιο με τη ναυτική διακόσμηση. Σκέφτηκα να φύγω, αλλά για κάποιον λόγο αυτή η επιλογή μού φάνηκε πως ήταν ό,τι πιο ντροπιαστικό. Πάντως, μου πέρασε από το μυαλό η ιδέα να βγω από την πόρτα, να μπω στο αμάξι και να πάω στο Οχάιο, χωρίς να σταματήσω πουθενά. Έτσι δεν θα ήμουν υποχρεωμένη να ξαναδώ ποτέ όλους αυτούς τους ανθρώπους. Θα μπορούσα να πιάσω δουλειά στο εστιατόριο Ponderosa. Θα ζούσα μια υπέροχη ζωή! Ή θα μπορούσα απλώς να μείνω σε αυτό το μπάνιο για πάντα. Είχα κρασί και λεκάνη τουαλέτας. Τι άλλο χρειαζόταν κανείς;

Ομολογουμένως, αυτό που με έκανε να βγω από το μπάνιο δεν ήταν ούτε οι καλοί τρόποι μου ούτε το θάρρος μου. Ήταν τα βήματα και η συζήτηση που ακούγονταν στον διάδρομο. Η Πιτ έλεγε: «Έλα τώρα, σίγουρα δεν μπορείς να μείνεις;» με φωνή που έδινε την εντύπωση ότι εννοούσε *Τι διάολο έπαθες, Σόνια; Γιατί σε φοβάται αυτή η λοξή κοπελίτσα;* Η Σόνια απάντησε: «Σίγουρα. Μακάρι να μπορούσα, αλλά ξέχασα ότι πρέπει να τηλεφωνήσω στη δουλειά – το αφεντικό μου δεν πρόκειται να σταματήσει να μου στέλνει e-mails μέχρι να μπω στο αμάξι και να ανοίξω το bluetooth».

«Bluetooth και αηδίες», είπε η Πιτ.

«Σωστά», είπα, απευθυνόμενη στο μπουκάλι με το κρασί. Το σαρντονέ είχε αρχίσει να με χτυπάει στο κεφάλι. Σκέφτηκα όλα αυτά που είχαν προηγηθεί εκείνη τη μέρα. Απαρίθμησα όλα τα γεύματά μου, σε μια προσπάθεια να καταλάβω γιατί ζαλίστηκα τόσο γρήγορα. Το μόνο πράγμα που ήμουν *σίγουρη* ότι είχα φάει ήταν μια χούφτα μικρά μαρσμέλοου που

είχα αρπάξει βιαστικά την ώρα που έκανα διάλειμμα για κατούρημα επειδή είχα σκάσει.

Οχ!

Η εξώπορτα άνοιξε. Ακούστηκαν αποχαιρετισμοί μέσα στον ρυθμικό θόρυβο της βροχής που έπεφτε στη στέγη. Κι εγώ ήμουν ακόμα κλεισμένη στο μπάνιο.

Ακούμπησα το μπουκάλι πάνω στον νιπτήρα, κοιτάχτηκα στον καθρέφτη και απευθύνθηκα με αυστηρό ύφος στο είδωλό μου κουνώντας το δάχτυλό μου και κοιτάζοντας τα μικρά καστανά μάτια μου. «Αυτή θα είναι η πιο δύσκολη βραδιά που θα περάσεις όλο το καλοκαίρι», είπα ψιθυριστά. Ήταν ψέμα, αλλά το πίστεψα. Έφτιαξα τα μαλλιά μου, έβγαλα το πανωφόρι μου, έκρυψα το μπουκάλι στην τσάντα μου και βγήκα στον διάδρομο.

«Η Σόνια χρειάστηκε να φύγει», είπε η Πιτ, αλλά πιο πολύ μου φάνηκε σαν να μου έλεγε: *Τι διάολο έπαθες, Τζένιουαρι;*

«Σοβαρά;» είπα. «Πολύ κρίμα». Αλλά πιο πολύ ήταν σαν να έλεγα: *Δόξα τω Θεώ!*

«Ναι, πολύ κρίμα», είπε η Πιτ.

Την ακολούθησα στο καθιστικό, όπου τα λαμπραντόρ είχαν αλλάξει θέση, μαζί με τις γυναίκες. Το ένα σκυλί είχε πάει στην άλλη άκρη του καναπέ και η Μάγκι είχε καθίσει στη θέση του, ενώ το δεύτερο είχε μετακομίσει στην πολυθρόνα και ουσιαστικά ήταν ξαπλωμένο πάνω στο τρίτο. Η Πιτ κοίταξε την ώρα στο ρολόι της με το δερμάτινο λουράκι. «Θα έρθει όπου να ’ναι. Μπορεί να φταίει η καταιγίδα για την καθυστέρηση. Μάλλον θα μπορέσουμε να αρχίσουμε σύντομα».

«Τέλεια», είπα. Το δωμάτιο εξακολουθούσε να γυρίζει λιγάκι. Κατάφερνα με δυσκολία να κοιτάξω στον καναπέ, εκεί όπου καθόταν η Σόνια πριν, ψηλή και χαλαρή, με τις άσπρες μπούκλες της, το άκρως αντίθετο από τη μικροσκοπική μητέρα μου με τα κοντά μαλλιά. Εκμεταλλεύτηκα την ευκαιρία να ψάξω στην τσάντα μου (με προσοχή, ώστε να μη γυρίσω το μπουκάλι ανάποδα) για να βρω τους σελιδοδείκτες.

Κάποιος χτύπησε την πόρτα και η Πιτ πετάχτηκε όρθια. Η καρδιά μου σκίρτησε στη σκέψη ότι η Σόνια μπορεί να είχε αλλάξει γνώμη και να είχε γυρίσει πίσω. Αλλά τότε ακούστηκε μια βραχνή φωνή και η Πιτ επέστρεψε, φέρνοντας μαζί της τον μουσκεμένο και ταλαιπωρημένο Ογκάστους Έβερετ. Εκείνος πέρασε το χέρι του μέσα από τα γκριζαρισμένα μαλλιά του και τίναξε από πάνω του τις σταγόνες της βροχής. Φαινόταν σαν να είχε

σηκωθεί από το κρεβάτι και να είχε έρθει εδώ με τα πόδια, μέσα στη βροχή, ενώ σε όλη τη διαδρομή έπινε αλκοόλ από το μπουκάλι. Όχι ότι ήμουν εγώ σε θέση να τον κατακρίνω γι' αυτό τη δεδομένη χρονική στιγμή.

«Κορίτσια», είπε η Πιτ, «νομίζω ότι όλες σας ξέρετε τον έναν και μοναδικό Ογκάστους Έβερετ».

Ο Γκας έκανε νεύμα με το κεφάλι και χαιρέτησε κουνώντας το χέρι του. Χαμόγελο ήταν αυτό που είδα; Μάλλον η λέξη «χαμόγελο» ήταν υπερβολική για να περιγράψει αυτό που έκανε. Θα έλεγα ότι το στόμα του ήταν σαν να απηύθυνε χαιρετισμό στο δωμάτιο. Πρόσεξε την παρουσία μου, με κοίταξε κατάματα και στα χείλη του πρόβαλε ένα στραβό χαμόγελο. Μου έκανε νεύμα με το κεφάλι. «Τζένιουαρι».

Τα γρανάζια του μυαλού μου, ποτισμένα με κρασί, άρχισαν να δουλεύουν για να μπορέσω να καταλάβω τι ήταν αυτό που με ενοχλούσε περισσότερο εκείνη τη στιγμή. Είχα να διαλέξω ανάμεσα σε πολλά. Το αυτάρεσκο ύφος του Γκας Έβερετ. Την τυχαία συνάντηση με Εκείνη τη Γυναίκα. Το γεγονός ότι ήπια κρασί στο μπάνιο. Και…

Τη διαφορά στον τρόπο με τον οποίο έκανε η Πιτ τις συστάσεις.

Η φράση *Αποδώ η Τζένιουαρι* ήταν κάτι που θα έλεγε ένας γονιός για να αναγκάσει ένα μικρό παιδί να πιάσει φιλίες με ένα άλλο.

Η φράση *Ο ένας και μοναδικός Ογκάστους Έβερετ* ήταν ιδανική για να παρουσιαστεί σε μια λέσχη βιβλίου ένας ξεχωριστός προσκεκλημένος.

«Έλα, έλα. Κάθισε εδώ, δίπλα στην Τζένιουαρι», είπε η Πιτ. «Θέλεις ένα ποτό;»

Ω, Θεέ μου: Είχα παρεξηγήσει. Δεν βρισκόμουν εκεί ως προσκεκλημένη, αλλά ως πιθανό νέο μέλος της λέσχης βιβλίου.

Είχα έρθει σε μια συνάντηση όπου το βιβλίο για το οποίο θα συζητούσαν ήταν τα *Αποκαλυπτήρια*.

«Θέλεις να πιεις κάτι;» ρώτησε η Πιτ καθώς επέστρεφε στην κουζίνα.

Ο Γκας κοίταξε προσεκτικά τα μπλε πλαστικά ποτήρια που κρατούσαν η Λόρεν και η Μάγκι. «Εσύ, Πιτ, τι θα πιεις;» ρώτησε, κοιτάζοντας πίσω του.

«Α, το πρώτο ποτό στις συναντήσεις μας είναι πάντα ένα White Russian, αλλά η Τζένιουαρι έφερε κρασί. Μήπως προτιμάς αυτό;»

Διαφωνούσα τόσο με την ιδέα να αρχίσω τη βραδιά με ένα White Russian, όσο και με την προοπτική να αναγκαστώ να βγάλω από την τσάντα μου το κρασί για χάρη του Γκας.

Το πλατύ χαμόγελο στο πρόσωπο της Πιτ μου έδωσε να καταλάβω ότι

τίποτα δεν θα τη χαροποιούσε περισσότερο από αυτό.

Ο Γκας έγειρε μπροστά και ακούμπησε τους αγκώνες του στους μηρούς του. Το αριστερό μανίκι του πουκαμίσου του τραβήχτηκε προς τα πάνω εξαιτίας αυτής της κίνησης, με αποτέλεσμα να αποκαλυφθεί ένα αχνό μαύρο τατουάζ στο πίσω μέρος του μπράτσου του, κάτι σαν στραβός κύκλος. Αν δεν έκανα λάθος, το συγκεκριμένο σχήμα λεγόταν λωρίδα του Μέμπιους.

«Ένα White Russian είναι ό,τι πρέπει», απάντησε ο Γκας.

Και βέβαια ήταν ό,τι έπρεπε.

Στον κόσμο άρεσε να φαντάζεται τους αγαπημένους άντρες συγγραφείς να κάθονται μπροστά σε μια γραφομηχανή και να έχουν από τη μια ακόρεστη επιθυμία για δυνατό ουίσκι και από την άλλη δίψα για μάθηση. Δεν θα μου έκανε καμία εντύπωση αν ο ατημέλητος άντρας που καθόταν δίπλα μου, αυτός που είχε χλευάσει την καριέρα *μου*, φορούσε βρόμικο εσώρουχο γυρισμένο ανάποδα και τρεφόταν αποκλειστικά με φτηνές τυροκροκέτες.

Ακόμα και αν η εμφάνισή του θύμιζε βαποράκι που κυκλοφορεί μέσα σε πανεπιστημιούπολη, θα τον έπαιρναν πολύ πιο σοβαρά από μένα που φορούσα ένα φόρεμα του Michael Kors. Ακόμα κι αν εγώ ανέθετα στον επίσημο φωτογράφο του *Bloomberg Businessweek* τις επαγγελματικές φωτογραφίες μου για τα εξώφυλλα των βιβλίων μου, ενώ εκείνος χρησιμοποιούσε την ψηφιακή μηχανή της μαμάς του, μοντέλο του 2002, για να τραβήξει φωτογραφία τον εαυτό του στη βεράντα του σπιτιού του, θα τον σέβονταν περισσότερο από μένα.

Θα μπορούσε κάλλιστα να στείλει μια φωτογραφία των γεννητικών οργάνων του. Θα την τύπωναν στο εξώφυλλο, ακριβώς πάνω από το λιτό βιογραφικό του που θα τον είχαν αφήσει να γράψει μόνος του. *Όσο πιο λιτό, τόσο πιο κυριλέ*, θα έλεγε η Άνια.

Αισθάνθηκα να με κοιτάζει ο Γκας. Φαντάστηκα ότι *εκείνος* αισθανόταν πως νοερά τον έκανα κομμάτια. Φαντάστηκα ότι η Λόρεν και η Μάγκι αισθάνονταν ότι αυτή η βραδιά ήταν ένα τρομερό λάθος.

Η Πιτ επέστρεψε με άλλο ένα πλαστικό ποτήρι γεμάτο βότκα με κρέμα γάλακτος και ο Γκας της είπε ευχαριστώ. Πήρα μια βαθιά ανάσα, καθώς η Πιτ βολευόταν σε μια καρέκλα.

Άραγε αυτή η βραδιά θα μπορούσε να εξελιχτεί ακόμα χειρότερα;

Το λαμπραντόρ που βρισκόταν πιο κοντά μου άφησε μια δυνατή πορδή.

«Ωραία!» είπε η Πιτ, χτυπώντας τις παλάμες της μεταξύ τους.

Μια ψυχή που ήταν να βγει… Πήρα το μπουκάλι από την τσάντα μου και ήπια μια γουλιά. Η Μάγκι χαχάνισε καθισμένη στον καναπέ και το λαμπραντόρ γύρισε από την άλλη και έχωσε τη μουσούδα του μέσα στα μαξιλάρια.

«Λοιπόν, αρχίζει η συνεδρίαση της Λέσχης Βιβλίου Μπλου και πεθαίνω να ακούσω πώς σας φάνηκε το βιβλίο».

Η Μάγκι και η Λόρεν αντάλλαξαν μια ματιά καθώς έπιναν τα ποτά τους. Η Μάγκι άφησε το δικό της στο τραπέζι και χτύπησε ελαφρά τον μηρό της. «Εγώ το λάτρεψα».

Το γέλιο της Πιτ ήταν τραχύ αλλά ζεστό. «Εσύ τα λατρεύεις όλα, Μαγκς».

«Όχι. Δεν μου άρεσε ο κατάσκοπος – όχι ο κεντρικός χαρακτήρας, ο άλλος. Ήταν αγενής».

Κατάσκοποι; Στα *Αποκαλυπτήρια* υπήρχαν *κατάσκοποι*; Κοίταξα τον Γκας που φαινόταν το ίδιο απορημένος μ' εμένα. Είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό και το White Russian του ήταν ακουμπισμένο στον αριστερό μηρό του.

«Ούτε εμένα μου άρεσε αυτός», συμφώνησε η Λόρεν, «ειδικά στην αρχή, αλλά άλλαξε στο τέλος. Όταν μάθαμε γιατί η μαμά του είχε δεσμούς με τη Σοβιετική Ένωση, άρχισα να τον καταλαβαίνω».

«Αυτό ήταν ωραία πινελιά», συμφώνησε η Μάγκι. «Εντάξει λοιπόν, το παίρνω πίσω. Στο τέλος, μάλλον τον συμπάθησα κι εγώ. Αλλά δεν μου άρεσε ο τρόπος που φέρθηκε στον Πράκτορα Μίκελσον. Τον βρίσκω αδικαιολόγητο».

«Ναι, φυσικά, δίκιο έχεις», πετάχτηκε η Πιτ.

Η Λόρεν έγνεψε καταφατικά. «Πώς σας φάνηκε η αποκάλυψη των διδύμων;»

«Ειλικρινά, τη βρήκα λιγάκι βαρετή και θα σας πω γιατί», είπε η Πιτ. Και έπειτα μας είπε γιατί, αλλά εγώ ουσιαστικά δεν άκουσα τίποτα, επειδή με είχε απορροφήσει η εναλλαγή των διακριτικών εκφράσεων που έβλεπα στο πρόσωπο του Γκας. Δεν φαινόταν να έχει φρικάρει, αλλά πιο πολύ να το διασκεδάζει, λες και σκεφτόταν ότι κάποιος του έκανε φάρσα, αλλά δεν ήταν ακόμα τόσο σίγουρος γι' αυτό ώστε να πει ότι το είχε καταλάβει. Είχε ήδη τελειώσει το ποτό του και κοιτούσε στην κουζίνα, σαν να ήλπιζε ότι θα ερχόταν από μόνο του άλλο ένα ποτήρι.

«Έκλαψε κανείς άλλος όταν η κόρη του Μαρκ τραγούδησε το "Amazing

Grace” στην κηδεία;» ρώτησε η Λόρεν, φέρνοντας το χέρι στο στήθος της. «Αυτό με συγκίνησε. Πολύ. Και το ξέρετε ότι δεν συγκινούμαι εύκολα. Ο Νταγκ Τζ. Χάνκε είναι συγγραφέας φαινόμενο».

Κοίταξα τριγύρω στο δωμάτιο, στη σερβάντα, στα ράφια με τα βιβλία στην άλλη πλευρά του καναπέ, στη θήκη με τα περιοδικά κάτω από το τραπεζάκι του καθιστικού. Μου έρχονταν στο μυαλό ονόματα και τίτλοι από δεκάδες, αν όχι εκατοντάδες, φτηνά κατασκοπικά βιβλία.

Επιχείρηση φωτιά από τον ουρανό. Το παιχνίδι της Μόσχας. Απόλυτο μυστικό. Ο κίνδυνος. Το Όσλο τη νύχτα.

Τώρα συνειδητοποιούσα τι συνέβαινε.

Εγώ, η Τζένιουαρι Άντριους, συγγραφέας ρομάντζων, και το παιδί-θαύμα της λογοτεχνίας, ο Ογκάστους Έβερετ, είχαμε πέσει πάνω σε μια λέσχη βιβλίου που ασχολούνταν με κατασκοπικά μυθιστορήματα. Χρειάστηκε να προσπαθήσω πολύ για να πνίξω ένα γέλιο, αλλά ο κόπος μου πήγε στράφι.

«Τζένιουαρι;» είπε η Πιτ. «Όλα εντάξει;»

«Τέλεια», είπα. «Νομίζω ότι το παράκανα με το κρασί. Ογκάστους, ήρθε η ώρα να πάρεις εσύ το μπουκάλι». Άπλωσα το χέρι μου κρατώντας το μπουκάλι. Εκείνος σήκωσε το μαύρο φρύδι του και με κοίταξε βλοσυρά.

Φαντάστηκα ότι δεν χαμογελούσα ακριβώς, αλλά κατάφερα να έχω το ύφος νικητή, ενώ περίμενα να πάρει ο Γκας το μπουκάλι στο οποίο είχε απομείνει το ένα τρίτο του κρασιού.

«Το σκέφτηκα λιγάκι», είπε η Μάγκι εύθυμα. «Και νομίζω ότι μου άρεσε η ανατροπή με τους μονοζυγωτικούς διδύμους».

Κάπου μέσα στο δωμάτιο, ένα από τα λαμπραντόρ άφησε μια πορδή.

OceanofPDF.com

7 / Η διαδρομή με το αμάξι

«Σ' ευχαριστώ πολύ που με κάλεσες, Πιτ», είπα καθώς την αγκάλιαζα στο φουαγέ.

Με χτύπησε ανάλαφρα στην πλάτη. «Να έρχεσαι όποτε θέλεις. Ειδικά Δευτέρα! Τι στο καλό, κάθε Δευτέρα. Η λέσχη μας έχει ανάγκη από νέο αίμα. Είδες ότι εδώ τα πράγματα βαλτώνουν εύκολα. Η Μάγκι θέλει να πηγαίνει με τα νερά μου, αλλά δεν της αρέσει και πολύ η λογοτεχνία. Νομίζω ότι η Λόρεν έρχεται για την παρέα. Είναι κι αυτή σύζυγος πανεπιστημιακού, όπως εγώ».

«Σύζυγος πανεπιστημιακού;» ρώτησα.

Η Πιτ κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Η Μάγκι δουλεύει στο πανεπιστήμιο μαζί με τον σύζυγο της Λόρεν», απάντησε στα γρήγορα και μετά είπε: «Πώς θα γυρίσεις στο σπίτι σου, αγάπη μου;».

Δεν ένιωθα να με έχει ζαλίσει το κρασί όσο θα ήθελα, αλλά ήξερα ότι θα ήταν μεγάλο ρίσκο να οδηγήσω.

«Θα την πάω εγώ», είπε ο Γκας, με σοβαρό και κατηγορηματικό ύφος.

«Θα πάρω ένα Uber», είπα.

«Uber;» επανέλαβε η Πιτ. «Στο Νορθ Μπέαρ Σορς αποκλείεται. Έχουμε έναν τέτοιον οδηγό εδώ, αλλά δεν νομίζω να δουλεύει μετά τις δέκα το βράδυ!»

Προσποιήθηκα ότι κοιτούσα το κινητό μου. «Για την ακρίβεια, ήρθε, οπότε να πηγαίνω. Σ' ευχαριστώ και πάλι, Πιτ. Αλήθεια, η συνάντηση ήταν… πολύ ενδιαφέρουσα».

Μου χάιδεψε το μπράτσο κι εγώ βγήκα έξω στη βροχή. Άνοιξα την εφαρμογή της Uber καθώς περπατούσα. Μέσα στον θόρυβο της βροχής, άκουσα τον Γκας και την Πιτ να καληνυχτίζονται στη βεράντα πίσω μου. Μετά η πόρτα έκλεισε και κατάλαβα ότι εκείνος κι εγώ ήμαστε μόνοι στον κήπο.

Έτσι, περπάτησα πολύ γρήγορα, πέρασα την αυλόπορτα και ακολούθησα τον φράχτη κατά μήκος, ενώ κοιτούσα τον κενό χάρτη στην εφαρμογή της Uber. Έκλεισα την εφαρμογή και την άνοιξα πάλι.

«Άσε να μαντέψω», είπε ο Γκας. «Ισχύει αυτό που είπε κάποια που ζει εδώ. Δεν υπάρχουν Uber».

«Έρχεται σε τέσσερα λεπτά», ήταν το ψέμα που είπα. Με κοίταξε επίμονα. Φόρεσα την κουκούλα μου και του γύρισα την πλάτη.

«Τι συμβαίνει;» με ρώτησε. «Φοβάσαι μήπως σε αποπλανήσω;»

Σταύρωσα τα χέρια στο στήθος. «Δεν σε ξέρω».

«Σε αντίθεση με τον οδηγό της Uber στο Νορθ Μπέαρ Σορς, με τον οποίο έχεις στενή σχέση».

Δεν είπα τίποτα και, μετά από μια στιγμή, ο Γκας μπήκε στο αμάξι του, έβαλε μπροστά τη μηχανή, αλλά δεν κουνήθηκε. Εγώ είχα καταπιαστεί με το κινητό μου. Γιατί δεν έφευγε; Έβαλα τα δυνατά μου να μην κοιτάξω προς το αμάξι του, αν και μου φαινόταν όλο και πιο δελεαστικό όσο περισσότερο καθόμουν μέσα στην ψύχρα και τη βροχή.

Τσέκαρα πάλι την εφαρμογή. Ακόμα τίποτα.

Το παράθυρο του συνοδηγού κατέβηκε και ο Γκας έσκυψε από το κάθισμά του για να με βλέπει. «Τζένιουαρι». Αναστέναξε.

«Ογκάστους».

«Τα τέσσερα λεπτά πέρασαν. Δεν θα έρθει κανένα Uber. Μπορείς, σε παρακαλώ, να μπεις στο αμάξι;»

«Θα πάω με τα πόδια».

«Γιατί;»

«Γιατί θα μου κάνει καλό η άσκηση», είπα.

«Θα πάθεις πνευμονία».

«Έχει τριάντα βαθμούς», είπα.

«Τρέμεις ολόκληρη».

«Μπορεί να τρέμω από τη χαρά μου που θα απολαύσω το περπάτημα μέχρι το σπίτι».

«Μπορεί η θερμοκρασία σου να έχει πέσει κατακόρυφα, όπως και η πίεσή σου. Για να μη σου πω ότι από το κρύο υπάρχει κίνδυνος να σταματήσει η καρδιά σου και να σπάσει η επιδερμίδα σου».

«Αστειεύεσαι; Η καρδιά μου χτυπάει σαν τρελή. Μόλις τώρα έφυγα από μια *τρίωρη* συνάντηση λέσχης βιβλίου με θέμα κατασκοπικά μυθιστορήματα. Πρέπει *οπωσδήποτε* να αποβάλω την τόση αδρεναλίνη από μέσα σου». Άρχισα να κατηφορίζω στο πεζοδρόμιο.

«Πας λάθος», φώναξε ο Γκας.

Έκανα μεταβολή, πήρα την αντίθετη κατεύθυνση και πέρασα μπροστά

από το αμάξι του Γκας. Στο αμυδρό φως της κονσόλας τον είδα να στραβώνει το στόμα του. «Το ξέρεις ότι η απόσταση μέχρι τα σπίτια μας είναι γύρω στα δώδεκα χιλιόμετρα, έτσι; Με τον ρυθμό που έχεις, θα φτάσεις εκεί… ποτέ. Θα σωριαστείς σε κάναν θάμνο και πολύ πιθανό να μείνεις εκεί για πάντα».

«Εδώ που τα λέμε, θα έχω όσον χρόνο θέλω για να ξεμεθύσω», είπα. Το αμάξι του Γκας άρχισε να κινείται αργά πλάι μου. «Άλλωστε *δεν* μπορώ να ρισκάρω να ξυπνήσω με χανγκόβερ αύριο το πρωί. Προτιμώ να ξεθεωθώ από το περπάτημα».

«Ναι, πολύ φοβάμαι ότι θα τα πάθεις και τα δύο. Έλα να σε πάω σπίτι».

«Θα κοιμηθώ μεθυσμένη. Δεν θέλω».

«Καλά, εντάξει. Δεν θα σε πάω σπίτι μέχρι να ξεμεθύσεις. Ξέρω το καλύτερο κόλπο που υπάρχει στο Νορθ Μπέαρ Σορς για να το πετύχεις αυτό».

Σταμάτησα να περπατάω και γύρισα προς το αμάξι του. Σταμάτησε κι αυτός και περίμενε.

«Για να είμαστε ξεκάθαροι», του είπα, «δεν πρόκειται να μου πιάσεις κουβέντα για σεξ, έτσι;»

Χαμογέλασε στραβά. «Όχι, Τζένιουαρι, δεν έχω τη συνήθεια να πιάνω κουβέντα για σεξ».

«Πρόσεξε καλά». Άνοιξα την πόρτα του συνοδηγού, μπήκα μέσα και κάθισα και ακούμπησα τα δάχτυλά μου στις γρίλιες του ζεστού αέρα. «Να ξέρεις ότι μέσα στην τσάντα μου έχω σπρέι πιπεριού. Και πιστόλι».

«Τι *διάολο*», φώναξε, σταματώντας το αμάξι. «Είσαι μεθυσμένη και κυκλοφορείς με πιστόλι μέσα στην τσάντα όπου βάζεις το κρασί σου;»

Έδεσα τη ζώνη ασφαλείας. «Αστειευόμουν. Για το πιστόλι, όχι για το ότι θα σε σκοτώσω αν επιχειρήσεις να κάνεις κάτι. Αυτό το εννοούσα».

Το γέλιο του έδειχνε πιο πολύ σοκ παρά ευθυμία. Ακόμα και μέσα στη σκοτεινιά του αυτοκινήτου, έβλεπα ότι τα μάτια του είχαν ανοίξει διάπλατα και ότι το στόμα του ήταν σφιγμένο. Κούνησε το κεφάλι του, σκούπισε το μέτωπό του από τη βροχή με την ανάστροφη του χεριού του και ξεκίνησε πάλι το αμάξι.

«Αυτό είναι το κόλπο;» είπα, όταν σταματήσαμε σε ένα πάρκινγκ. Η βροχή είχε κοπάσει, αλλά στις γεμάτες νερό λακκούβες στην άσφαλτο

αντανακλούσε το φως από την ταμπέλα νέον πάνω στο χαμηλό ορθογώνιο κτίριο. «Το κόλπο για να ξεμεθύσεις είναι… τα ντόνατ». Μόνο αυτό έλεγε η ταμπέλα. Ουσιαστικά, αυτό ήταν το όνομα του μαγαζιού.

«Τι περίμενες;» ρώτησε ο Γκας. «Ότι θα οδηγούσα το αμάξι στο χείλος ενός γκρεμού ή ότι θα έβαζα κάποιον να σε απαγάγει στα ψέματα; Στάσου. Μήπως το σχόλιο για το σεξ ήταν ειρωνικό; Μήπως στην πραγματικότητα ήθελες να σε αποπλανήσω;»

«Όχι, απλώς λέω ότι την επόμενη φορά που θα προσπαθήσεις να με πείσεις να μπω στο αμάξι σου, θα γλιτώσεις πολύ χρόνο αν μου πεις αμέσως ότι πρόκειται για ντόνατ».

«Ελπίζω να μη χρειαστεί πολλές φορές να σε καλοπιάσω για να μπεις στο αμάξι μου».

«Όχι, όχι πολλές φορές», είπα. «Μόνο τις Δευτέρες».

Χαμογέλασε πάλι, αμυδρά, σαν να προτιμούσε να μη μου χαρίσει ένα κανονικό χαμόγελο. Ένιωσα αμέσως να μη με χωράει το αμάξι, τον αισθάνθηκα πολύ κοντά μου. Κοίταξα αλλού και βγήκα από το αμάξι. Το κεφάλι μου καθάρισε ακαριαία. Το κτίριο έλαμπε σαν ηλεκτρική μυγοπαγίδα. Τα άδεια πορτοκαλί σεπαρέ του, στιλ δεκαετίας του εβδομήντα, φαίνονταν μέσα από τις τζαμαρίες, μαζί με ένα ενυδρείο γεμάτο κυπρίνους.

«Ξέρεις, σου προτείνω να σκεφτείς να δουλέψεις για την Uber», είπα.

«Αλήθεια;»

«Ναι. Ο κλιματισμός σου δουλεύει τέλεια. Για τη θέρμανση είμαι σίγουρη, άρα μάλλον το ίδιο ισχύει και με την ψύξη. Δεν μυρίζεις Axe και δεν έβγαλες άχνα σε όλη τη διαδρομή. Πέντε αστέρια. Έξι αστέρια. Είσαι καλύτερος από όλους τους οδηγούς Uber που μου έχουν τύχει».

«Χμμμ». Ο Γκας μου άνοιξε τη μουτζουρωμένη πόρτα και από πάνω μας ήχησε το κουδουνάκι της εισόδου. «Την επόμενη φορά που θα μπεις σε ένα Uber, ίσως θα ήταν καλό να δηλώσεις ότι έχεις γεμάτο πιστόλι. Μπορεί έτσι να σου προσφέρουν καλύτερες υπηρεσίες».

«Ισχύει».

«Λοιπόν, μην τρομάξεις τώρα», είπε σιγανά, καθώς έκανα ένα βήμα πιο μπροστά από εκείνον.

«Γεια!» ακούστηκε μια χαρούμενη φωνή, που σκέπασε το τραγούδι των Bee Gees που αντηχούσε στο μαγαζί.

Γύρισα κι αντίκρισα τον άντρα πίσω από τη φωτισμένη προθήκη. Από το

ραδιόφωνο που βρισκόταν στον πάγκο εκεί ακούγονταν παράσιτα τόσο έντονα όσο και η ρομαντική ντίσκο μουσική. «Γεια», απάντησα.

«Γεια και χαρά», είπε ο άντρας, γνέφοντας με το κεφάλι. Είχε την ηλικία των γονιών μου τουλάχιστον και ήταν αδύνατος. Τα χοντρά γυαλιά του ήταν στερεωμένα στο πρόσωπό του με φανταχτερά κίτρινα κορδόνια.

«Γεια», είπα πάλι. Δεν μπορούσα να σκεφτώ τίποτα, γιατί αυτό που κυριαρχούσε στο μυαλό μου ήταν η διαπίστωση ότι αυτός ο ηλικιωμένος κύριος φορούσε μόνο τα εσώρουχά του.

«Εεε, τι λέει;» είπε φωναχτά, προφανώς αποφασισμένος να μη χάσει αυτό το παράξενο παιχνίδι που παίζαμε. Ακούμπησε τους αγκώνες του πάνω στην προθήκη. Τα εσώρουχά του, ευτυχώς, περιλάμβαναν ένα λευκό μπλουζάκι και είχε την καλοσύνη να φορέσει λευκό μποξεράκι και όχι σλιπ.

«Γεια», είπα για τελευταία φορά.

Ο Γκας μπήκε ανάμεσα στον πάγκο και σ' εμένα, που είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό. «Θα θέλαμε μια ντουζίνα σημερινά».

«Φυσικά!» Ο μαγαζάτορας με τα εσώρουχα πήγε λίγο πιο πέρα στην προθήκη και πήρε ένα κουτί γεμάτο ντόνατ από τη στοίβα που βρισκόταν πάνω της. Το πήγε στην παλιομοδίτικη ταμειακή μηχανή και πάτησε δυο κουμπιά. «Πέντε δολάρια ακριβώς, φίλε μου».

«Μαζί και ο καφές;» ρώτησε ο Γκας.

«Η συνείδησή μου δεν μου επιτρέπει να σου χρεώσω τον καφέ». Ο άντρας έδειξε με το κεφάλι του προς τα εκεί όπου βρισκόταν η καφετιέρα. «Αυτή η αηδία κάθεται εκεί πέρα εδώ και τρεις ώρες. Μήπως θέλεις να ετοιμάσω φρέσκο;»

Ο Γκας με κοίταξε επίμονα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησα.

«Για σένα είναι ο καφές. Τι λες; Θες τον χάλια που είναι τζάμπα; Ή μήπως να πληρώσουμε ένα δολάριο και να πάρουμε…» Δεν μπόρεσε να πει *τον καλό*, κάτι που μου έδωσε να καταλάβω όλα αυτά που ήθελα.

Αυτή η αηδία καθόταν πάντα εκεί πέρα εδώ και ώρες.

«Τον τζάμπα», είπα.

«Άρα πέντε δολάρια ακριβώς, όπως είπα», είπε ο άντρας.

Πήγα να βγάλω το πορτοφόλι μου, αλλά ο Γκας με πρόλαβε και άφησε πέντε χαρτονομίσματα του ενός δολαρίου πάνω στον πάγκο. Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και μου έκανε νόημα να πάρω το ποτήρι από φελιζόλ και το κουτί με τα ντόνατ που κρατούσε ο άντρας στα χέρια του. Για να

χωρέσει όλη η ντουζίνα μέσα στο κουτί, τα είχε στριμώξει πολύ, με αποτέλεσμα να γίνουν μια μάζα από τηγανισμένη ζύμη. Τα πήρα από τα χέρια του και πήγα και κάθισα σε ένα τραπέζι.

Ο Γκας κάθισε απέναντί μου, έσκυψε πάνω από το τραπέζι και μισάνοιξε το κουτί. Κοίταξε τη μάζα των διαλυμένων ντόνατ. «Θεέ μου, φαίνονται αηδιαστικά».

«Επιτέλους», είπα. «Συμφωνούμε σε κάτι».

«Βάζω στοίχημα ότι συμφωνούμε σε πολλά». Πήρε ένα πατικωμένο ντόνατ με γέμιση σιρόπι σφενδάμου, έγειρε προς τα πίσω και το παρατήρησε στο φως από τις λάμπες φθορίου.

«Όπως;»

«Σε όλα τα σημαντικά πράγματα», είπε ο Γκας. «Τη χημική σύνθεση της ατμόσφαιρας της Γης, το αν ο κόσμος έχει ανάγκη και έκτη ταινία από τη σειρά *Οι πειρατές της Καραϊβικής*, το ότι τα White Russian πρέπει να τα καταναλώνεις μόνο όταν έχεις σιγουρευτεί πως έτσι κι αλλιώς θα κάνεις εμετό».

Κατάφερε να χωρέσει στο στόμα του ολόκληρο το ντόνατ. Έπειτα, χωρίς το παραμικρό ίχνος ειρωνικού ύφους, με κοίταξε κατάματα. Ξέσπασα σε γέλια.

«Τι έπαθες;» είπε.

Κούνησα το κεφάλι μου. «Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;»

Μάσησε και κατάπιε, για να μπορέσει να μου απαντήσει. «Όχι, Τζένιουαρι, δεν πρόκειται να πω στον τύπο να χαμηλώσει τη μουσική». Άπλωσε το χέρι του και πήρε άλλο ένα πατικωμένο ντόνατ από το κουτί. «Και τώρα θέλω να σου κάνω εγώ μια ερώτηση, Άντριους. Γιατί μετακόμισες εδώ;»

Δυσανασχέτησα και αγνόησα την ερώτησή του. «Αν ήθελα να σου ζητήσω να παροτρύνεις τον τύπο να κάνει μια μικρή αλλαγή στο μαγαζί του, σίγουρα δεν θα σου έλεγα για την ένταση του ραδιοφώνου».

Το χαμόγελο του Γκας έγινε πλατύ και, παρά την κατάσταση στην οποία βρισκόμουν, ένιωσα μέσα μου ένα παράξενο σκίρτημα. Δεν ήμουν σίγουρη αν τον είχα ξαναδεί να χαμογελάει έτσι. Το χαμόγελό του είχε κάτι μεθυστικό. Τα μαύρα μάτια του στράφηκαν προς τον πάγκο. Ακολούθησα το βλέμμα του. Ο άντρας με τα εσώρουχα έδινε ρέστα χορεύοντας ντίσκο, καθώς πηγαινοερχόταν ανάμεσα στους φούρνους. Τα μάτια του Γκας στράφηκαν πάλι στα δικά μου και με κοίταξαν έντονα. «Θα μου πεις γιατί

μετακόμισες εδώ;»

Έχωσα ένα κομμάτι ντόνατ στο στόμα μου και κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά.

Σήκωσε τους ώμους του. «Τότε δεν μπορώ να απαντήσω στην ερώτησή σου».

«Δεν γίνεται έτσι μια συζήτηση», του είπα. «Δεν είναι δίκαιη ανταλλαγή».

«Ακριβώς αυτό είναι», είπε. «Τουλάχιστον όταν δεν μιλάς για σεξουαλικά ανταλλάγματα».

Έκρυψα το πρόσωπό μου στις παλάμες μου, καταντροπιασμένη, ενώ έλεγα: «Με την ευκαιρία, μου φέρθηκες με μεγάλη αγένεια».

Έμεινε σιωπηλός για ένα λεπτό. Ξαφνιάστηκα μόλις τα τραχιά δάχτυλά του με έπιασαν από τους καρπούς και μου τράβηξαν τα χέρια από το πρόσωπο. Το σαγηνευτικό χαμόγελό του είχε χαθεί. Ήταν συνοφρυωμένος και το βλέμμα του είχε γίνει σκοτεινό και σοβαρό. «Το ξέρω. Συγγνώμη. Ήταν μια κακή μέρα».

Ένιωσα πάλι εκείνο το δυνατό σκίρτημα μέσα μου. Δεν περίμενα ότι θα μου ζητούσε συγγνώμη. Και σίγουρα δεν μου είχε ζητήσει συγγνώμη για το σχόλιο σχετικά με το *ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα*. «Έκανες τρελό πάρτι», είπα, ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία μου. «Πολύ θα ήθελα να δω τι είναι για σένα μια καλή μέρα».

Τα χείλη του συσπάστηκαν. Φαινόταν να διστάζει. «Μια μέρα χωρίς πάρτι. Τέλος πάντων, θα με συγχωρήσεις; Μου έχουν πει ότι πάντα κάνω κακή εντύπωση όταν πρωτογνωρίζω κάποιον».

Σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος και, ενθαρρυμένη από το κρασί ή τη συγγνώμη του, είπα: «Εγώ δεν σχημάτισα τέτοια εντύπωση την πρώτη φορά που σε είδα».

Μια αινιγματική έκφραση φάνηκε για ελάχιστο χρόνο στο πρόσωπό του. Χάθηκε πριν προλάβω να διαπιστώσω τι σήμαινε. «Τι με ρώτησες;» είπε. «Αν σου απαντήσω, θα με συγχωρήσεις;»

«Ούτε η συγχώρεση πάει έτσι», είπα. Όταν άρχισε να ξύνει το μέτωπό του, πρόσθεσα: «Αλλά ναι».

«Ωραία. Μία ερώτηση», είπε.

Έσκυψα πάνω από το τραπέζι. «Νόμιζες ότι θα μιλούσαν για το βιβλίο σου, έτσι;»

Τα φρύδια του έσμιξαν. «Ποιοι;»

«Οι τρελαμένες με τους κατασκόπους», είπα.

Προσποιήθηκε ότι είχε σαστίσει. «Εννοείς τις κυρίες της λέσχης βιβλίου; Γιατί με αυτόν τον χαρακτηρισμό πρόσβαλες όλες τις λογοτεχνικές λέσχες του κόσμου, για να μην πω την ελευθερία της σκέψης και της έκφρασης».

Ένιωσα να χαράζεται στο πρόσωπό μου ένα χαμόγελο. Έγειρα πίσω ικανοποιημένη. «Αυτό είναι. Νόμιζες ότι διάβαζαν τα *Αποκαλυπτήρια*.

«Κατά πρώτον», είπε ο Γκας, «μένω πέντε χρόνια εδώ και η Πιτ δεν με είχε προσκαλέσει ποτέ σε συνάντηση της λέσχης, οπότε, ναι, μου φάνηκε λογικό να το υποθέτω αυτό. Κατά δεύτερον» –πήρε ένα γλασαρισμένο ντόνατ από το κουτί– «καλά θα κάνεις να προσέχεις, Τζένιουαρι Άντριους. Μόλις μου αποκάλυψες ότι ξέρεις τον τίτλο του βιβλίου μου. Ποιος ξέρει τι άλλα μυστικά είσαι έτοιμη να ξεστομίσεις».

«Πού το ξέρεις ότι δεν το γκούγκλαρα απλώς;» του αντέτεινα. «Μπορεί να μην το είχα ακούσει ποτέ».

«Κι εσύ πού το ξέρεις ότι δεν θα έβρισκα ακόμα πιο διασκεδαστικό το ενδεχόμενο να με γκούγκλαρες;» είπε ο Γκας.

«Πού το ξέρεις ότι δεν σε γκούγκλαρα επειδή υποψιαζόμουν ότι έχεις βρόμικο παρελθόν;»

Ο Γκας απάντησε: «Πού το ξέρεις ότι δεν θα συνεχίσω να απαντάω στις ερωτήσεις σου με ερωτήσεις μέχρι να πεθάνουμε και οι δυο;»

«Πού το ξέρεις ότι με νοιάζει;»

Ο Γκας, χαμογελώντας, κούνησε το κεφάλι του και έφαγε άλλη μια μπουκιά. «Ποπό, άθλια».

«Τα ντόνατ ή η συζήτηση που κάνουμε;» ρώτησα.

«Η συζήτηση. Τα ντόνατ είναι μια χαρά. Να σου πω ότι κι εγώ σε γκούγκλαρα. Να σκεφτείς να διαλέξεις πιο σπάνιο όνομα».

«Θα διαβιβάσω την πρότασή σου στους αρμόδιους, αλλά δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τίποτα», είπα. «Είναι ατελείωτη η γραφειοκρατία και η χαρτούρα».

«Το *Καλλονή του Νότου* ακούγεται πολύ σέξι», είπε. «Σου αρέσουν οι άντρες από τον αμερικάνικο Νότο; Μήπως σε ανάβουν οι ξεδοντιάρηδες που φοράνε σαλοπέτα;»

Δυσανασχέτησα. «Αρχίζω να πιστεύω ότι δεν έχεις πάει ποτέ στον Νότο και πολύ πιθανόν να μην μπορείς να βρεις την ένδειξη “νότος” ούτε σε πυξίδα. Άλλωστε, γιατί προσπαθούν όλοι να αναγκάσουν τις γυναίκες να γράφουν ημι-αυτοβιογραφικά; Πιστεύει ο κόσμος γενικά ότι οι μοναχικοί

λευκοί…»

«Μονίμως θιγμένοι και πάντα έτοιμοι για ψυχρό σεξ», παρενέβη ο Γκας.

«…πάντα έτοιμοι για ψυχρό σεξ πρωταγωνιστές σου είναι εσύ;»

Κούνησε το κεφάλι του για να δείξει ότι καταλάβαινε τι του έλεγα. Τα μάτια του ήταν ακόμα καρφωμένα πάνω μου. «Καλή ερώτηση. *Εσύ* πιστεύεις ότι είμαι *πάντα έτοιμος για ψυχρό σεξ*;»

«Βέβαια».

Αυτό του φάνηκε αστείο. Χαμογέλασε αμυδρά.

Κοίταξα έξω από την τζαμαρία. «Αφού η Πιτ δεν σκόπευε να ασχοληθεί με τα βιβλία μας, πώς και ξέχασε να μας πει ποια ήταν επιλογή της λέσχης; Θέλω να πω, αν ήθελε μόνο να βρεθούμε όλοι παρέα, θα περίμενα να μας είχε δώσει την ευκαιρία τουλάχιστον να διαβάσουμε το βιβλίο».

«Δεν έγινε κατά λάθος όλο αυτό», είπε ο Γκας. «Ήταν μια σκόπιμη χειραγώγηση της αλήθειας. Η Πιτ ξέρει ότι δεν υπήρχε περίπτωση να ερχόμουν απόψε αν ήξερα τι πραγματικά θα συνέβαινε».

Γέλασα ειρωνικά. «Και ποιος ήταν ο στόχος αυτού του διαβολικού σχεδίου; Μήπως να γίνει η Πιτ ένα εκκεντρικό πρόσωπο στο επόμενο μυθιστόρημα του Ογκάστους Έβερετ;»

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου με το βιβλίο μου, το οποίο υποτίθεται ότι δεν έχεις διαβάσει;» με ρώτησε.

«Ποιο είναι το πρόβλημά σου με τα δικά *μου* βιβλία», είπα, «τα οποία *σίγουρα* δεν έχεις διαβάσει;».

«Γιατί είσαι τόσο σίγουρη;»

«Γιατί κάτι είπες για πειρατές». Δάγκωσα ένα ντόνατ με γέμιση μαρμελάδα φράουλα και πασπαλισμένο με σοκολάτα. «Δεν γράφω τέτοια ρομάντζα. Για την ακρίβεια, τα βιβλία μου δεν τα βάζουν στην κατηγορία των ρομάντζων, αλλά στην κατηγορία της γυναικείας λογοτεχνίας».

Ο Γκας έγειρε πίσω στο κάθισμά του, τέντωσε τα καλοσχηματισμένα ηλιοκαμένα μπράτσα του πάνω από το κεφάλι του και έστριψε τους καρπούς του, ώσπου έτριξαν. «Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να υπάρχει ολόκληρο λογοτεχνικό είδος για γυναίκες».

Γέλασα ειρωνικά. Να τος πάλι ο θυμός που ήταν πάντα έτοιμος να φουντώσει, λες και περίμενε την κατάλληλη αφορμή. «Ναι, ξέρεις δεν είσαι ο μόνος που δεν το καταλαβαίνει αυτό», είπα. «Ξέρω να αφηγούμαι μια ιστορία, Γκας, και ξέρω να γράφω φράσεις. Αν αλλάξεις στα βιβλία μου τα γυναικεία πρόσωπα και τα κάνεις αντρικά, ξέρεις ποιο θα είναι το

αποτέλεσμα; Θα έχεις *λογοτεχνία*. Και τίποτα λιγότερο. Που θα απευθύνεται σε όλους. Αλλά, για κάποιον λόγο, επειδή *είμαι* γυναίκα και *γράφω* για γυναίκες, έχω αποκλείσει από το αναγνωστικό κοινό μου τον μισό πληθυσμό της Γης. Και ξέρεις κάτι; Δεν ντρέπομαι γι' αυτό. Έξαλλη έχω γίνει. Για το γεγονός ότι οι άνθρωποι σαν κι εσένα υποθέτουν ότι δεν αξίζει να αφιερώσουν τον χρόνο τους στα βιβλία μου, ενώ αν εσύ κλάσεις σε ζωντανή εκπομπή στην τηλεόραση, θα βγουν οι *New York Times* και θα σε εκθειάσουν επειδή δείχνεις ότι είσαι άνθρωπος όπως όλοι μας».

Ο Γκας με κοιτούσε σοβαρός, με το κεφάλι γερμένο στο πλάι και το μέτωπο ζαρωμένο.

«Και τώρα μπορείς να με πας σπίτι μου», είπα. «Νιώθω ότι ξεμέθυσα και είμαι μια χαρά».

OceanofPDF.com

8 / Το στοίχημα

Ο Γκας σηκώθηκε κι εγώ τον ακολούθησα, παίρνοντας μαζί το κουτί με τα ντόνατ και το ποτήρι μου με τη βραστή αηδία. Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά τώρα απλωνόταν βαριά ομίχλη. Χωρίς να πούμε τίποτα, μπήκαμε στο αμάξι και φύγαμε από το μαγαζί με την ταμπέλα που έλεγε NTONAT. Η λέξη αντανακλούσε στον μπροστινό καθρέφτη του αυτοκινήτου.

«Το χάπι-εντ φταίει», είπε ο Γκας ξαφνικά, ενώ έβγαινε στον κεντρικό δρόμο.

«Τι;» Το στομάχι μου σφίχτηκε. *Ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Πάλι.*

Ο Γκας ξερόβηξε. «Δεν είναι ότι δεν παίρνω στα σοβαρά την αισθηματική λογοτεχνία ως είδος. Και μου αρέσει να διαβάζω για γυναίκες. Αλλά δεν τα πάω καλά με το χάπι-εντ». Το βλέμμα του στράφηκε επιφυλακτικά προς το μέρος μου και μετά πάλι στον δρόμο.

«Δεν τα πας καλά;» επανέλαβα, λες κι έτσι θα καταλάβαινα καλύτερα το νόημα των λέξεων. «Δεν τα πας καλά… με το να *διαβάζεις ένα βιβλίο με ευτυχισμένο τέλος*;»

Έτριψε την καμπύλη του δικεφάλου του. Αυτό ήταν ένα νευρικό τικ που δεν θυμόμουν. «Μάλλον».

«Γιατί;» ρώτησα, νιώθοντας πιο πολύ μπερδεμένη παρά προσβεβλημένη.

«Η ζωή, λίγο πολύ, είναι μια σειρά από καλές και κακές στιγμές, μέχρι τη στιγμή που πεθαίνεις», είπε σφιγμένα. «Που αναμφίβολα είναι μια κακή στιγμή. Η αγάπη δεν μπορεί να το αλλάξει αυτό. Δυσκολεύομαι να απαλλαγώ από τη δυσπιστία μου. Άλλωστε, ξέρεις εσύ κανένα ειδύλλιο στην αληθινή ζωή που να είχε το ευτυχισμένο τέλος της Μπρίτζετ Τζόουνς;»

Να τος ο Γκας Έβερετ που ήξερα. Αυτός που πάντα πίστευε ότι ήμουν απελπιστικά αφελής. Κι ακόμα κι αν είχα αποδείξεις ότι είχε δίκιο, δεν ήμουν έτοιμη να τον αφήσω να βγάλει άχρηστο αυτό το πράγμα που κάποτε σήμαινε τα πάντα για μένα, το λογοτεχνικό είδος που με είχε βοηθήσει να τα βγάλω πέρα όταν η μαμά έπαθε υποτροπή και όλο το

μέλλον που φανταζόμαστε χάθηκε σαν καπνός στον αέρα.

«*Κατά πρώτον*», είπα, «η ιστορία της Μπρίτζετ Τζόουνς δεν έχει τελειώσει, τα βιβλία συνεχίζονται. Δεν μπορούσες να βρεις *χειρότερο* παράδειγμα για να υποστηρίξεις αυτά που λες. Πρόκειται για το ακριβώς αντίθετο από το υπεραπλουστευμένο και ανακριβές στερεότυπο του είδους. Πετυχαίνει *ακριβώς* αυτό που αποτελεί στόχο μου: κάνει τους ανθρώπους να νιώθουν ότι τους κατανοούν, ότι οι ιστορίες τους *–οι γυναικείες ιστορίες–* έχουν αξία. Και, κατά δεύτερον, σοβαρά τώρα μου λες ότι δεν πιστεύεις στην αγάπη;»

Ένιωθα λιγάκι απελπισμένη, λες κι αν τον άφηνα να νικήσει σε αυτή τη μάχη θα χάνονταν όλα οριστικά. Θα ήταν αδύνατο να επιστρέψω στον εαυτό μου, να συνεχίσω να πιστεύω στην αγάπη και να βλέπω τον κόσμο και τους ανθρώπους ως κάτι αγνό και όμορφο – να συνεχίσω να αγαπάω το γράψιμο.

Ο Γκας συνοφρυώθηκε και τα μαύρα μάτια του κοιτούσαν μια εμένα και μια τον δρόμο, με εκείνη την καθηλωτική ένταση που η Σέιντι κι εγώ είχαμε περάσει τόσο καιρό προσπαθώντας να εκφράσουμε με λόγια. «Σίγουρα η αγάπη είναι κάτι που μπορεί να σου τύχει», είπε τελικά. «Αλλά είναι καλύτερα να είμαστε ρεαλιστές, για να μην την πατάμε συνέχεια. Και η αγάπη είναι *πολύ* πιο πιθανό να σε απογοητεύσει παρά να σου χαρίσει παντοτινή ευτυχία. Κι αν δεν είσαι *εσύ* αυτός που θα πληγωθεί, τότε θα είσαι αυτός που θα πληγώσει κάποιον άλλον.

«Η δημιουργία μιας σχέσης είναι οριακά σαδομαζοχισμός. Ειδικά από τη στιγμή που μπορείς από μια φιλία να πάρεις *όλα* αυτά που προσφέρει μια ερωτική σχέση χωρίς να καταστραφεί η ζωή κανενός όταν λήξει, όπως είναι αναπόφευκτο».

«Όλα;» είπα. «Και σεξ;»

Σήκωσε το ένα φρύδι. «Δεν χρειάζεται καν να υπάρχει *φιλία* για να κάνεις σεξ».

«Δηλαδή, δεν σημαίνει τίποτα παραπάνω για σένα;» είπα. «Μπορείς να είσαι τόσο αποστασιοποιημένος;»

«Αν είσαι ρεαλιστής», είπε. «Χρειάζεται να έχεις τακτική. Δεν μπορεί να μετατραπεί σε τίποτα παραπάνω αν γίνει μόνο μία φορά».

Ποπό! Η διάρκεια ζωής που έδινε στις σχέσεις του είχε μικρύνει. «Το βλέπεις;» είπα. «Είσαι *όντως πάντα έτοιμος για ψυχρό σεξ*, Γκας».

Με κοίταξε λοξά, χαμογελώντας.

«Γιατί με κοιτάς έτσι;»

«Είναι η δεύτερη φορά που με λες Γκας απόψε».

Τα μάγουλά μου κοκκίνισαν. Φαινόταν ότι πλέον προτιμούσε να τον λένε Έβερετ. «Ε, και;»

«Έλα τώρα, Τζένιουαρι». Το βλέμμα του στράφηκε πάλι στον δρόμο. Οι προβολείς του αυτοκίνητου έφταναν μακριά στην άσφαλτο και φώτιζαν τη διάσπαρτη βλάστηση που προσπερνούσαμε με ταχύτητα. «Σε θυμάμαι». Κάρφωσε το βλέμμα και πάλι πάνω μου. Ένιωθα τα μάτια του σαν στιβαρά χέρια στο κορμί μου.

Χαιρόμουν που ήταν σκοτεινά, γιατί έτσι δεν φαινόταν το πρόσωπό μου που είχε αναψοκοκκινίσει. «Από πού;»

«Σταμάτα. Δεν έχει περάσει τόσος καιρός. Και ήταν κι εκείνη η μία βραδιά».

Ω, Θεέ μου! Δεν θα ανοίγαμε συζήτηση για *εκείνη τη μία βραδιά*, έτσι; Τη μία βραδιά που μιλήσαμε εκτός πανεπιστημίου. Δεν μιλήσαμε ακριβώς. Είχαμε βρεθεί σε ένα πάρτι μιας αδελφότητας. Το θέμα του πάρτι ήταν το πολύ αόριστο «Κλασικά».

Ο Γκας και ο φίλος του ο Πάρκερ είχαν έρθει ντυμένοι Πονιμπόι και Τζόνι από το *Grease* και όλο το βράδυ τα μεθυσμένα παιδιά της αδελφότητας τους φώναζαν «Greased Lightning». Η Σέιντι κι εγώ είχαμε ντυθεί Θέλμα (εκείνη) και Λουίζ (εγώ).

Η κοπέλα με την οποία είχε σχέση τότε ο Γκας, η Τέσα, είχε γυρίσει σπίτι της για το Σαββατοκύριακο. Εκείνη κι εγώ μέναμε στο ίδιο κτίριο και καταλήγαμε συχνά στα ίδια πάρτι. Ήταν ο λόγος για τον οποίο ο Γκας κι εγώ συναντιόμαστε τυχαία, αλλά *εκείνη* η βραδιά ήταν διαφορετική.

Ήταν η αρχή του ακαδημαϊκού έτους, δεν είχε μπει καλά καλά το φθινόπωρο. Η Σέιντι κι εγώ χορεύαμε στο υπόγειο, του οποίου οι τσιμεντένιοι τοίχοι έκαιγαν από τη ζέστη. Όλο το βράδυ, παρακολουθούσα τον Γκας, λιγάκι θυμωμένη, επειδή το τελευταίο μικρό διήγημά του ήταν πολύ καλό, αυτός παρέμενε παράλογα ωραίος, η κριτική του ήταν απολύτως δικαιολογημένη, εγώ είχα βαρεθεί να μου ζητάει συνέχεια να του δανείσω ένα στιλό και, επιπλέον, με είχε τσακώσει να τον κοιτάζω και, από εκείνη τη στιγμή και μετά, ένιωθα –ή μου φαινόταν (ή μήπως είχα την ελπίδα) πως ένιωθα– ότι με κοιτούσε κι εκείνος.

Στο αυτοσχέδιο μπαρ στο διπλανό δωμάτιο. Στο τραπέζι όπου παιζόταν ένα παιχνίδι κατανάλωσης αλκοόλ, στον επάνω όροφο. Στην κουζίνα, δίπλα

στα βαρέλια της μπίρας. Και μετά στεκόταν ακίνητος μέσα στη μάζα από κορμιά που χοροπηδούσαν και χόρευαν σπαστικά στον ρυθμό του «Sandstorm» (η Σέιντι είχε κάνει κατάληψη στο iPod, όπως το είχε συνήθεια), μόλις λίγα μέτρα μακριά μου, και κοιτούσαμε ο ένας τον άλλον και για κάποιον λόγο αυτό με έκανε να νιώθω δικαιωμένη και σίγουρη ότι όλον αυτόν τον καιρό με έβλεπε ως ανταγωνίστριά του.

Δεν κατάλαβα αν πήγα εγώ κοντά του, αν ήρθε εκείνος κοντά μου ή αν συναντηθήκαμε στη μέση. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι είχαμε καταλήξει να χορεύουμε μαζί (ή μήπως ο ένας πάνω στον άλλον;). Θυμόμουν στιγμές από εκείνη τη βραδιά που ακόμα μου προκαλούσαν έξαψη. Τα χέρια του στους γοφούς μου, τα χέρια μου στον αυχένα του, το πρόσωπό του κολλημένο στον λαιμό μου, τα μπράτσα του γύρω από τη μέση μου.

Πάντα έτοιμος για ψυχρό σεξ; Όχι. Ο Γκας Έβερετ είχε καυτή ανάσα και το άγγιγμά του με ηλέκτριζε.

Άσχετα από το αν ήμαστε αντίπαλοι ή όχι, είχε φανεί ξεκάθαρα πόσο θέλαμε ο ένας τον άλλον εκείνη τη βραδιά. Ήμαστε έτοιμοι και οι δυο να πάρουμε μια λανθασμένη απόφαση.

Την κατάσταση έσωσε η Σέιντι, που ξύρισε το κεφάλι της στο μπάνιο με μια ξυριστική μηχανή που βρήκε κάτω από τον νιπτήρα, με αποτέλεσμα να μας πετάξουν και τις δυο έξω με τις κλοτσιές και να μας απαγορεύσουν διά βίου να ξαναπατήσουμε το πόδι μας σε πάρτι της συγκεκριμένης αδελφότητας. Αν και τα τελευταία χρόνια δεν είχαμε δοκιμάσει να ξαναπάμε και εγώ υποψιαζόμουν ότι τα μέλη των αδελφοτήτων δεν είχαν και τόσο καλή μνήμη. Το πολύ να έφτανε μέχρι τέσσερα χρόνια πίσω.

Από ό,τι φαινόταν, η δική μου μνήμη ήταν πολύ πιο καλή.

«Τζένιουαρι;»

Σήκωσα το κεφάλι μου και ξαφνιάστηκα, γιατί δεν περίμενα να αντικρίσω εκείνο το σκοτεινό βλέμμα που θυμόμουν. Είχα ξεχάσει τη μικροσκοπική άσπρη ουλή στα δεξιά από το λακκάκι πάνω από το χείλι του και τώρα αναρωτιόμουν πώς το είχα καταφέρει.

Ξερόβηξα. «Είπες στην Πιτ ότι γνωριστήκαμε πρόσφατα».

«Της είπα ότι είμαστε γείτονες», παραδέχτηκε. Έστρεψε πάλι το βλέμμα του στον δρόμο. Μετά πάλι σ' εμένα. Ένιωθα σαν να μου έκανε προσωπική επίθεση, έτσι όπως με κοιτούσε και μετά γύριζε αλλού. Τα χείλη του συσπάστηκαν. «Δεν ήμουν σίγουρος αν με θυμόσουν».

Τα λόγια του με συγκλόνισαν. Αισθάνθηκα τα σωθικά μου να γίνονται

κουβάρι. Συνέχισε: «Αλλά κανένας δεν με λέει Γκας εκτός από όσους με ήξεραν πριν βγάλω βιβλίο».

«Γιατί;» ρώτησα.

«Γιατί δεν μου αρέσει η κάθε παλαβή γειτόνισσά μου να μπορεί να με γκουγκλάρει και να μου αφήνει καυστικές κριτικές», είπε. «Ή να μου ζητάει βιβλία δωρεάν».

«Α, εγώ δεν θέλω βιβλία δωρεάν», τον διαβεβαίωσα.

«Σοβαρά;» μου είπε για να με πειράξει. «Δεν θέλεις κι άλλον λόγο για να με μισήσεις;»

«Μην προσπαθείς να αλλάξεις θέμα», του είπα. «Δεν έχουμε τελειώσει τη συζήτησή μας».

«Γαμώτο. Ειλικρινά, δεν ήθελα να σε προσβάλω», μου είπε με σοβαρό ύφος. «Πάλι».

«Δεν με πρόσβαλες», είπα επιφυλακτικά. Ή μπορεί να με είχε προσβάλει, αλλά η συγγνώμη του με αιφνιδίασε για άλλη μία φορά. Επιπλέον, είχα μπερδευτεί. «Νομίζω ότι απλώς λες ανοησίες».

Είχαμε φτάσει στα σπίτια μας χωρίς να το καταλάβω. Ο Γκας πάρκαρε το αμάξι μπροστά στο πεζοδρόμιο και γύρισε και με κοίταξε. Πρόσεξα για δεύτερη φορά πόσο μικρό ήταν το αμάξι, πόσο κοντά βρισκόμαστε ο ένας στον άλλον, πώς το σκοτάδι φαινόταν να μεγεθύνει την ένταση των ματιών του που ήταν καρφωμένα στα δικά μου. «Τζένιουαρι, γιατί ήρθες εδώ;»

Γέλασα, νιώθοντας άβολα. «Εσύ δεν με παρακάλεσες να σε αφήσω να με φέρεις με το αμάξι σου;»

Κούνησε το κεφάλι του απογοητευμένος. «Έχεις αλλάξει».

Ένιωσα τα μάγουλά μου να καίνε. «Εννοείς ότι δεν είμαι πια η πριγκίπισσα του παραμυθιού».

Στο πρόσωπό του φάνηκε ζωγραφισμένη η απορία.

«Έτσι με αποκαλούσες», είπα, «τότε στο κολέγιο. Θέλεις να σου πω ότι είχες δίκιο. Ότι ξύπνησα επιτέλους και ότι τα πράγματα δεν εξελίσσονται όπως στα βιβλία μου, σωστά;»

Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι και ο μυς στο σαγόνι του συσπάστηκε. «Δεν είπα αυτό».

«Αυτό ακριβώς είπες».

Κούνησε το κεφάλι του πάλι. «Τέλος πάντων, δεν εννοούσα αυτό», είπε. «Εννοούσα ότι… Ήσουν πάντα πολύ…» Ξεφύσηξε. «Δεν ξέρω. Πίνεις κρασί από μπουκάλι που κουβαλάς στην τσάντα σου. Φαντάζομαι ότι

υπάρχει λόγος που το κάνεις αυτό».

Τα χείλη μου έκλεισαν ερμητικά και το στήθος μου σφίχτηκε. Μάλλον ο Γκας Έβερετ ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που περίμενα να μπορεί να με διαβάσει έτσι.

Κοίταξα έξω από το παράθυρο προς το σπίτι, σαν να είχε πάνω του φωτεινή ένδειξη εξόδου κινδύνου, σαν να μπορούσε να με γλιτώσει από αυτή τη συζήτηση. Άκουγα τα κύματα να σκάνε στην όχθη πίσω από τα σπίτια, αλλά η πυκνή ομίχλη δεν με άφηνε να διακρίνω τίποτα.

«Δεν σου ζητάω να μου πεις», είπε ο Γκας μετά από μια στιγμή. «Απλώς… δεν ξέρω. Είναι παράξενο να σε βλέπω έτσι».

Γύρισα προς το μέρος του και σταύρωσα τα πόδια μου πάνω στο κάθισμα, καθώς τον κοιτούσα προσεκτικά και έψαχνα να δω μήπως η έκφραση του προσώπου του έκρυβε ειρωνεία. Αλλά το πρόσωπό του ήταν σοβαρό, τα μαύρα μάτια του μισόκλειστα και τα φρύδια του σουφρωμένα. Το κεφάλι του είχε γείρει στο πλάι, μια χαρακτηριστική του κίνηση που με έκανε να νιώθω σαν να βρισκόμουν κάτω από μικροσκόπιο. Το πονηρό - σέξι βλέμμα που έδειχνε ότι ο Γκας διάβαζε τις σκέψεις σου.

«Δεν γράφω», είπα. Δεν ήξερα γιατί το ομολογούσα αυτό, και μάλιστα στον Γκας, αλλά καλύτερα σ' αυτόν παρά στην Άνια ή στη Σάντι. «Δεν έχω λεφτά και η εκδότριά μου θέλει *απελπισμένα* να αγοράσει κάτι δικό μου – και το μόνο που έχω εγώ είναι μια χούφτα κακές σελίδες και μια προθεσμία τριών μηνών για να τελειώσω ένα βιβλίο που θα πάει καλά και δεν θα το αγοράσει μόνο η μαμά μου από υποχρέωση. Αυτό συμβαίνει».

Έδιωξα από το μυαλό μου τις σκέψεις για την πολύπαθη σχέση μου με τη μαμά και για τη συζήτηση που είχα κάνει μαζί της μετά την κηδεία, ώστε να μπορώ να μείνω συγκεντρωμένη στα μικρότερα προβλήματα που αντιμετώπιζα.

«Το έχω ξανακάνει», είπα. «Έβγαλα τέσσερα βιβλία χωρίς πρόβλημα. Και είναι κακό από μόνο του το ότι νιώθω σαν να είμαι ανίκανη να κάνω το ένα και μοναδικό πράγμα στο οποίο είμαι καλή, αυτό που με κάνει να νιώθω ο εαυτός μου. Και υπάρχει και το επιπλέον γεγονός ότι έχω ξεμείνει εντελώς από λεφτά».

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του για να δείξει ότι καταλάβαινε. «Είναι πιο δύσκολο να γράψεις όταν είσαι αναγκασμένος να το κάνεις. Είναι λες και… η πίεση μετατρέπει τη συγγραφή σε δουλειά σαν όλες τις άλλες. Λες και πουλάς ασφάλειες ζωής. Χάνεται ξαφνικά η έντονη επιθυμία να πεις μια

ιστορία».

«Ακριβώς», συμφώνησα.

«Αλλά θα τη βρεις την άκρη», είπε ήρεμα, μετά από μια στιγμή. «Είμαι σίγουρος ότι στο μυαλό σου κυκλοφορούν πολλές ιστορίες που τελειώνουν με ένα "ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα"».

«Εντάξει. Κατά πρώτον, όχι, δεν συμβαίνει αυτό», είπα. «Και, κατά δεύτερον, δεν είναι όσο εύκολο νομίζεις, Γκας. Το ευτυχισμένο τέλος δεν αξίζει τίποτα αν η διαδρομή μέχρι να φτάσεις εκεί είναι άθλια».

Ακούμπησα το κεφάλι μου στο παράθυρο. «Αυτή τη στιγμή, ειλικρινά μπορεί να μου είναι ευκολότερο να παρατήσω τη γυναικεία λογοτεχνία και να το γυρίσω στις «σκοτεινές» ιστορίες. Τουλάχιστον έτσι θα έχω την άνεση να περιγράφω το στήθος μιας γυναίκας με έναν πρωτότυπο όσο κι αποκρουστικό τρόπο. Σαν δυο πανέμορφα σαρκοβόρα φυτά έτοιμα να σε αφανίσουν. Στα δικά μου βιβλία δεν έχω τέτοια ευκαιρία».

Ο Γκας έγειρε στην πόρτα του οδηγού και γέλασε, κάτι που από τη μια με έκανε να νιώσω άσχημα που τον πείραζα και από την άλλη με πλημμύρισε με μια παράλογη αίσθηση ικανοποίησης που τον είχα κάνει να γελάσει πάλι. Στο κολέγιο, δεν τον είχα δει ούτε να χαμογελάει. Ήταν φανερό ότι δεν είχα αλλάξει μόνο εγώ.

«Δεν γίνεται να γράψεις έτσι», είπε. «Δεν είναι το στιλ σου».

Σταύρωσα τα χέρια στο στήθος μου. «Δεν με έχεις ικανή;»

Ο Γκας δυσανασχέτησε. «Λέω απλώς ότι δεν είσαι έτσι».

«Δεν *ήμουν* έτσι», τον διόρθωσα. «Αλλά, όπως τόνισες και εσύ, έχω αλλάξει πια».

«Περνάς κάποια φάση», είπε και πάλι ένιωσα άβολα, εξαιτίας του βλέμματός του που μου έκανε ακτινογραφία *και* της σπίθας του παλιού ανταγωνισμού που άναβε ο Γκας μέσα μου. «Αλλά θα έβαζα στοίχημα ότι όσο πιθανό είναι να γράψεις εσύ κάτι σκοτεινό και μελαγχολικό, άλλο τόσο πιθανό είναι να γράψω εγώ κάτι σαν το *Όταν ο Χάρι γνώρισε τη Σάλι».*

«Μπορώ να γράψω ό,τι θέλω», είπα. «Αν και τώρα καταλαβαίνω ότι μπορεί να είναι δύσκολο να γράψει κάποιος ένα βιβλίο με ευτυχισμένο τέλος, από τη στιγμή που πιστεύει ότι ένα τέτοιο τέλος έχουν μόνο οι σχέσεις της μιας βραδιάς».

Το βλέμμα του Γκας σκοτείνιασε. Χαμογέλασε στραβά. «Με προκαλείς, Άντριους;»

«Λέω απλώς», επανέλαβα τα δικά του λόγια, «ότι δεν είσαι έτσι».

Ο Γκας έξυσε το σαγόνι του. Τα μάτια του συννέφιασαν καθώς χανόταν στις σκέψεις του. Ακούμπησε το χέρι του πάνω στο τιμόνι και έστρεψε απότομα την προσοχή του πάνω μου. «Εντάξει», είπε. «Έχω μια ιδέα».

«Μια έβδομη ταινία στη σειρά *Οι πειρατές της Καραϊβικής*;» είπα. «Είναι τόσο τρελό αυτό, ώστε μπορεί τελικά να πιάσει!»

«Βασικά», είπε ο Γκας, «έλεγα να κάνουμε μια συμφωνία».

«Τι συμφωνία, Ογκάστους;»

Φάνηκε να ριγεί στο άκουσμα του επίσημου ονόματός του και άπλωσε το χέρι του προς το μέρος μου. Με πλημμύρισε μια αίσθηση προσμονής – δεν κατάλαβα για ποιο πράγμα. Αλλά αυτό που έκανε ο Γκας ήταν να ανοίξει το κουτί πάνω στα πόδια μου και να πάρει άλλο ένα ντόνατ. Με γέμιση καρύδα.

Το δάγκωσε. «Εσύ θα προσπαθήσεις να γράψεις ένα μυθιστόρημα τρόμου και αγωνίας, για να δεις αν μπορείς να το κάνεις τώρα, αν έχεις γίνει ένας τέτοιος άνθρωπος…» Δυσανασχέτησα και άρπαξα την τελευταία μπουκιά από το χέρι του, αλλά εκείνος συνέχισε απτόητος: «...κι εγώ θα γράψω ένα μυθιστόρημα με ευτυχισμένο τέλος».

Τα μάτια μου καρφώθηκαν απότομα στα δικά του. Τα φώτα στην μπροστινή βεράντα διαπερνούσαν πια την ομίχλη και, περνώντας μέσα από το παράθυρο του αυτοκινήτου, τόνιζαν τις αδρές γωνίες του προσώπου του και τη μαύρη μπούκλα που έπεφτε στο μέτωπό του. «Με δουλεύεις».

«Όχι», είπε. «Δεν έχεις βαλτώσει μόνο εσύ. Έχω κι εγώ ανάγκη ένα διάλειμμα από αυτό που κάνω…»

«Επειδή το να γράψεις ένα αισθηματικό μυθιστόρημα θα σου φανεί πανεύκολο», του είπα για να τον πειράξω.

«Κι επειδή *εσύ* θα μπορέσεις να δοκιμάσεις ένα καινούριο στιλ και να δεις αν σου ταιριάζει. Αν *αυτή* είναι η καινούρια Τζένιουαρι Άντριους. Και θα κερδίσει αυτός που θα πουλήσει πρώτος το βιβλίο του σε εκδότη – με ψευδώνυμο, αν προτιμάς».

Άνοιξα το στόμα μου για να πω κάτι, αλλά δεν βγήκε άχνα. Το έκλεισα και προσπάθησα πάλι. «*Τι* θα κερδίσει αυτός που θα νικήσει;»

Ο Γκας σήκωσε τα φρύδια του. «Λοιπόν, κατά πρώτον, θα έχεις πουλήσει ένα βιβλίο, οπότε θα μπορέσεις να πληρώσεις τις υποχρεώσεις σου και να έχεις συνέχεια κρασί στην τσάντα σου. Κατά δεύτερον…» Σκέφτηκε για μια στιγμή. «Ο χαμένος θα διαφημίσει το βιβλίο του νικητή, θα γράψει καλά λόγια που θα μπουν στο εξώφυλλο, θα το προτείνει στις συνεντεύξεις

του, θα διαλέγει αυτό για να το αναλύει όταν τον καλούν σε λέσχες βιβλίου και τα σχετικά, και γενικά θα προωθεί τις πωλήσεις. Και, κατά τρίτον, αν νικήσεις εσύ, θα μπορείς να μου το τρίβεις στη μούρη για πάντα, κάτι που υποψιάζομαι ότι θεωρείς πως είναι σχεδόν ανεκτίμητο».

Απέτυχα παταγωδώς να συγκρατήσω το πλατύ χαμόγελο που φάνηκε στο πρόσωπό μου. «*Ισχύει*». Όλα αυτά που έλεγε έβγαζαν έστω *κάποιο* νόημα. Τα γρανάζια του μυαλού μου δούλευαν – αυτά που είχαν πέσει σε αχρηστία όλη την περασμένη χρονιά. Είχα *πράγματι* την πεποίθηση ότι μπορούσα να γράψω το είδος βιβλίων που έγραφε ο Γκας, ότι μπορούσα να μιμηθώ ένα από τα κορυφαία είδη της αμερικανικής λογοτεχνίας.

Οι ιστορίες αγάπης ήταν κάτι άλλο. Σήμαιναν πάρα πολλά για μένα και οι αναγνώστες μου περίμεναν πολύ καιρό για να πάρουν στο τέλος κάτι στο οποίο δεν πίστευα με όλη μου την καρδιά.

Όλα άρχιζαν να μπαίνουν στη θέση τους και με έβρισκαν σύμφωνη. Εκτός από μία λεπτομέρεια. Μισόκλεισα τα μάτια μου. Ο Γκας προσποιήθηκε ότι ζάρωνε από φόβο γι' αυτό που περίμενε ότι θα άκουγε. «Τι θα κερδίσεις *εσύ*;» τον ρώτησα.

«Α, όλα αυτά που είπα», απάντησε. «Θέλω να σε νικήσω για να σου το χτυπάω συνέχεια. Και θέλω και να βγάλω λεφτά. Πάντα βοηθάει να έχεις λεφτά».

«Αχά», είπα. «Μήπως τα πράγματα δεν είναι πολύ ρόδινα ούτε για σένα;»

«Μου παίρνει πολύ καιρό να γράψω τα βιβλία μου», είπε ο Γκας. «Οι προκαταβολές είναι πάντα καλές, αλλά, παρά τις υποτροφίες που κέρδισα όταν σπούδαζα, πήρα πολλά φοιτητικά δάνεια και είχα και κάτι παλιά χρέη. Έπειτα έριξα πολύ χρήμα στο σπίτι. Αν καταφέρω να πουλήσω κάτι γρήγορα, θα ξελασπώσω».

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό κι έφερα το χέρι μου στο στήθος. «Και θα καταδεχτείς να προμοτάρεις το σαδομαζοχιστικό αμερικανικό όνειρο της αγάπης που κρατάει για πάντα;»

Ο Γκας συνοφρυώθηκε. «Αν δεν σου αρέσει αυτό που προτείνω, ξέχνα το».

Τώρα όμως δεν μπορούσα να το ξεχάσω. Τώρα ήθελα οπωσδήποτε να αποδείξω στον Γκας ότι αυτό που έκανα ήταν δυσκολότερο από όσο φαινόταν, ότι ήμουν τόσο ικανή όσο κι αυτός. Άλλωστε, το να έχω τον Ογκάστους Έβερετ να διαφημίζει το βιβλίο μου θα πρόσφερε οφέλη που δεν είχα το περιθώριο να χάσω.

«Είμαι μέσα», είπα.

Τα μάτια του με κάρφωσαν, καθώς εκείνο το πονηρό χαμόγελό του ζωγραφιζόταν στο πάνω χείλι του. «Είσαι σίγουρη; Μπορεί να είναι σωστό ρεζιλίκι όλο αυτό».

Γέλασα χωρίς να το θέλω. «Α, δεν με πειράζει καθόλου», είπα. «Αλλά θα σε διευκολύνω λιγάκι. Προσφέρομαι να σου κάνω εντατικά μαθήματα συγγραφής ενός αισθηματικού μυθιστορήματος».

«Εντάξει», είπε ο Γκας. «Τότε, θα σου αναλύσω τη διαδικασία που ακολουθώ στην έρευνα που κάνω. *Εγώ* θα βοηθήσω εσένα να ανακαλύψεις τον λανθάνοντα μηδενισμό σου και *εσύ* θα με μάθεις να τραγουδάω σαν να μη με ακούει κανείς, να χορεύω σαν να μη με βλέπει κανείς και να αγαπώ σαν να μην έχω πληγωθεί ποτέ μου».

Το αμυδρό χαμόγελό του ήταν κολλητικό, αν και έδειχνε υπερβολική αυτοπεποίθηση.

«Στ' αλήθεια πιστεύεις ότι μπορείς να το κάνεις αυτό;» τον ρώτησα.

Σήκωσε τον έναν ώμο του. «Πιστεύεις ότι *εσύ* μπορείς;»

Τον κοιτούσα κατάματα ενώ σκεφτόμουν. «Και θα υποστηρίξεις το βιβλίο; Αν νικήσω και πουλήσω το βιβλίο μου, θα γράψεις σωστό έπαινο για να μπει στο εξώφυλλό του, όσο κακό και αν είναι».

Τα μάτια του έκαναν πάλι το ίδιο πράγμα. Την πονηρή - σέξι κίνηση. Διαστέλλονταν και σκοτείνιαζαν καθώς χανόταν στις σκέψεις του. «Θυμάμαι πώς έγραφες όταν ήσουν είκοσι δύο», είπε προσεκτικά. «Δεν θα είναι κακό».

Πάσχισα να μην κοκκινίσω. Δεν καταλάβαινα πώς μπορούσε να το κάνει αυτό. Τη μια στιγμή να είναι αγενής, σχεδόν υπερόπτης, και την άλλη να κάνει αφοπλιστικές φιλοφρονήσεις.

«Αλλά ναι», πρόσθεσε, σκύβοντας μπροστά. «Ακόμα κι αν μου φέρεις σε βιβλίο το σίκουελ του *Gigli: Ένας ζόρικος έρωτας*, από τη στιγμή που θα το πουλήσεις, εγώ θα το στηρίξω».

Έγειρα πίσω για να μεγαλώσει λιγάκι η απόσταση ανάμεσά μας. «Εντάξει. Πώς σου φαίνεται το εξής; Θα περνάμε τις καθημερινές γράφοντας και θα αφήνουμε το τέλος της εβδομάδας για *εκπαίδευση*».

«Εκπαίδευση», επανέλαβε.

«Τις Παρασκευές θα έρχομαι μαζί σου και θα κάνω την όποια έρευνα κάνεις συνήθως. Πράγμα που θα συμπεριλαμβάνει…» Έκανα μια χειρονομία για να του δώσω να καταλάβει ότι αυτός έπρεπε να

συμπληρώσει τη φράση.

Χαμογέλασε στραβά. Τρομερά πονηρό χαμόγελο. «Α, διάφορα πολύ ενδιαφέροντα πράγματα», είπε. «Και τα Σάββατα θα κάνουμε αυτά που περιλαμβάνει η δική σου έρευνα – εξορμήσεις με αερόστατο, μαθήματα ιστιοπλοΐας, βόλτες με μοτοσικλέτα, δείπνα υπό το φως των κεριών σε εστιατόρια με άθλια μουσική και όλες αυτές τις αηδίες».

Θύμωσα. Είχε πέσει μέσα, πάλι. Θέλω να πω, δεν είχα κάνει βόλτα με μοτοσικλέτα (δεν είχα καμία διάθεση να σκοτωθώ), αλλά *όντως* είχα πετάξει με αερόστατο, για να προετοιμαστώ για το τρίτο μου μυθιστόρημα, το *Βόρειο Σέλας*.

Τα χείλη του συσπάστηκαν. Προφανώς χαιρόταν που έβλεπε την έκφραση του προσώπου μου.

«Λοιπόν. Έκλεισε η συμφωνία;» Μου έτεινε το χέρι του.

Στο μυαλό μου επικρατούσε χάος. Δεν ήταν ότι είχα *άλλες* ιδέες. Ίσως το μόνο που μπορούσε να γράψει ένας συγγραφέας με κατάθλιψη να ήταν ένα καταθλιπτικό βιβλίο. «Εντάξει». Του έδωσα το χέρι μου, προσποιούμενη ότι δεν ένιωθα να πετάγονται σπίθες από την επιδερμίδα του και να πηγαίνουν κατευθείαν στις φλέβες μου.

«Και κάτι τελευταίο», είπε με σοβαρό ύφος.

«Σε ακούω».

«Να μου υποσχεθείς ότι δεν θα με ερωτευτείς».

«Ω, Θεέ μου!» Τον χτύπησα στον ώμο και έγειρα πίσω στο κάθισμά μου γελώντας. «Μου είπες ελαφρά αλλαγμένη ατάκα από το *Κεραυνοβόλος Έρωτας*;»

Ο Γκας χαμογέλασε πάλι. «Θαυμάσια ταινία», είπε. «Συγγνώμη, όχι ταινία, *φιλμ*».

Δυσανασχέτησα, ενώ έτρεμα ακόμα από τα γέλια.

Γέλασε κι αυτός σιγανά. «Μιλάω σοβαρά. Νομίζω ότι, τότε που πήγα να τη δω, φασώθηκα μέσα στον κινηματογράφο με την κοπέλα που συνόδευα».

«Δεν θέλω να πιστέψω ότι υπάρχει γυναίκα που εξευτέλισε μία από τις καλύτερες ιστορίες αγάπης αφήνοντας τον έφηβο Γκας Έβερετ να της βάλει χέρι».

«Μπορείς να πιστεύεις ό,τι θέλεις, Τζένιουαρι Άντριους», είπε. «Ο Τζακ Ρίτσερ[3] ρισκάρει τη ζωή του κάθε μέρα για να έχεις εσύ αυτή την ελευθερία».

[3] Διάσημος ήρωας σειράς βιβλίων μυστηρίου και αγωνίας του Λι Τσάιλντ.

OceanofPDF.com

9 / Το χειρόγραφο

Όταν ξύπνησα, *δεν* είχα χανγκόβερ, αλλά είχε έρθει sms από τη Σέιντι, το οποίο έλεγε: Έχει ολόκληρο ΡΑΦΙ με βίντατζ καπέλα!!!

Κι εσύ πού το ξέρεις; της έγραψα.

Σηκώθηκα από τον καναπέ και πήγα στην κουζίνα. Ενώ δεν είχα βρει ακόμα το θάρρος που χρειαζόταν για να πηγαίνω στον επάνω όροφο, ή έστω να κοιμάμαι στον ξενώνα του ισογείου, είχα αρχίσει να συνηθίζω τα ντουλάπια της κουζίνας. Ήξερα ότι ο βραστήρας με τα ροζ πουά ήταν ήδη στο μάτι, ότι δεν υπήρχε καφετιέρα στην κουζίνα και ότι στο περιστρεφόμενο ντουλάπι βρίσκονταν μια γαλλική καφετιέρα χειρός και ένας μύλος του καφέ. Κατέληξα στο συμπέρασμα ότι αυτά ήταν συνεισφορά της Σόνια, επειδή δεν είχα δει ποτέ τον μπαμπά να πίνει κάτι άλλο εκτός από καφέ σε κάψουλες από τα Starbucks που έπαιρνε η μαμά σε μεγάλες ποσότητες, ή από πράσινο τσάι που εκείνη τον παρακαλούσε να πίνει αντί για καφέ.

Δεν σνόμπαρα τον καφέ με διάφορα πρόσθετα –δεν θα έλεγα όχι σε σιρόπια και σαντιγί– αλλά, τις περισσότερες φορές, ξεκινούσα τη μέρα μου πίνοντάς τον σκέτο. Γέμισα τον βραστήρα και άναψα το μάτι της κουζίνας. Με το που φάνηκε η φλόγα, ήρθε στη μύτη μου η γήινη μυρωδιά του γκαζιού. Έβαλα στην πρίζα τον μύλο και κοίταζα έξω από το παράθυρο όσο αυτός δούλευε. Η ομίχλη της περασμένης βραδιάς δεν είχε διαλυθεί ακόμα. Κάλυπτε το δάσος ανάμεσα στο σπίτι και την όχθη της λίμνης με σκούρες γκρίζες και γαλάζιες αποχρώσεις. Στο σπίτι είχε ψύχρα. Ανατρίχιασα και έσφιξα πάνω μου τη ρόμπα μου.

Ενώ περίμενα να γίνει ο καφές, άκουσα το κινητό μου να δονείται πάνω στον πάγκο.

ΛΟΙΠΟΝ, άρχιζε το μήνυμα της Σέιντι, μετά τη δουλειά, βγήκα έξω με μια παρέα από συναδέλφους και ΩΣ ΣΥΝΗΘΩΣ εκείνος δεν μου έδινε σημασία ΠΑΡΑ ΜΟΝΟ τις στιγμές που δεν κοιτούσα. Τότε ένιωθα το βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου. Τελικά πήγε στην τουαλέτα. Έπρεπε να πάω κι εγώ. Περίμενα τη σειρά μου και τότε βγήκε έξω και μου είπε κάτι σαν «γεια σου, Σέιντι» κι εγώ του απάντησα κάτι σαν «ποπό, είχα την εντύπωση

ότι ήσουν μουγγός» κι εκείνος απλώς σήκωσε τους ώμους του. Και τότε του είπα: «ΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ. Έλεγα να φύγω». Μου είπε: «Ω, γαμώτο, αλήθεια;». Φάνηκε ότι απογοητεύτηκε και του είπα: «Έλεγα να φύγουμε μαζί». Και τον έπιασε ΤΟ άγχος! Και μου είπε όλο χαρά: «Αλήθεια; Ωραία. Πότε θέλεις να φύγουμε;», κι εγώ του απάντησα: «Τώρα αμέσως». Και, όπως βλέπεις, τα υπόλοιπα είναι ιστορία.

Ποπό, της απάντησα. Κλασική φάση.

Πράγματι, έγραψε η Σέιντι. Μια κοπέλα γνωρίζει έναν άντρα. Ο άντρας δεν δίνει σημασία στην κοπέλα. Την κοιτάζει μόνο όταν εκείνη είναι γυρισμένη αλλού. Η κοπέλα πάει σπίτι του μαζί του και τον βλέπει να βάζει το στοιχειωμένο καπέλο του σε ένα ράφι που είναι γεμάτο καπέλα.

Ο χρονοδιακόπτης ήχησε, πήρα τον καφέ και γέμισα μια κούπα που είχε το σχήμα μιας φάλαινας από κάποια σειρά κινουμένων σχεδίων. Πήγα την κούπα και το λάπτοπ μου στην πίσω βεράντα, όπου η ευχάριστη δροσιά έκανε την επιδερμίδα μου να ανατριχιάσει. Βολεύτηκα σε μια καρέκλα και άρχισα να σκέφτομαι τα πράγματα που είχα να κάνω, όχι μόνο εκείνη τη μέρα αλλά ολόκληρο το καλοκαίρι.

Πρώτο και κυριότερο ήταν να καταλήξω σε συμπέρασμα για την κατεύθυνση που θα έπαιρνε το βιβλίο αν τελικά δεν ήταν μια ευχάριστη καλοκαιρινή ερωτική ιστορία με πρωταγωνιστή έναν ανύπαντρο πατέρα. Μετά έπρεπε να φτιάξω για τον Γκας το σενάριο της αισθηματικής κομεντί του Σαββάτου.

Αγχώθηκα με τη σκέψη. Περίμενα ότι θα είχα ξυπνήσει πανικόβλητη εξαιτίας της συμφωνίας που κάναμε. Αντίθετα, όμως, ήμουν ενθουσιασμένη. Για πρώτη φορά εδώ και χρόνια, θα έγραφα ένα βιβλίο το οποίο δεν περίμενε απολύτως *κανείς*. *Και* θα είχα την ευκαιρία να δω τον Γκας Έβερετ να προσπαθεί να γράψει μια ιστορία αγάπης.

Το άλλο ενδεχόμενο ήταν να γελοιοποιηθώ τελείως και, κάτι ακόμα χειρότερο, να απογοητεύσω την Άνια. Αλλά τη δεδομένη στιγμή δεν μπορούσα να το σκεφτώ αυτό. Είχα δουλειά να κάνω.

Πέρα από το να συνεχίσω το γράψιμο και να κανονίσω να έρθει ο (πράγματι μοναδικός) οδηγός της Uber για να με πάει να πάρω το αμάξι μου από το σπίτι της Πιτ, αποφάσισα ότι σήμερα θα κατακτούσα την κρεβατοκάμαρα του ορόφου και θα χώριζα τα πράγματα που θα έβρισκα εκεί μέσα σε κατηγορίες. Κάποια θα τα πετούσα, άλλα θα τα χάριζα και ορισμένα θα τα πουλούσα.

Επίσης, ορκίστηκα να μεταφέρω τα πράγματά μου στην κρεβατοκάμαρα

του ισογείου. Δεν είχα κοιμηθεί άσχημα στον καναπέ τις πρώτες βραδιές, αλλά σήμερα το πρωί που ξύπνησα διαπίστωσα ότι είχε πιαστεί ο αυχένας μου.

Το βλέμμα μου στράφηκε στα παράθυρα στο πίσω μέρος του σπιτιού του Γκας. Εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ο Γκας εμφανίστηκε στην κουζίνα του και άρχισε να φοράει ένα (αν είναι δυνατόν!) τσαλακωμένο μαύρο μπλουζάκι. Γύρισα απότομα αλλού.

Αποκλείεται να με είδε που τον κοίταζα. Όμως όσο πιο πολύ το σκεφτόμουν, τόσο περισσότερο ανησυχούσα μήπως τον είχα κοιτάξει επίμονα. Φανταζόμουν πολύ καθαρά τα μπράτσα του Γκας, καθώς περνούσε το μπλουζάκι από το κεφάλι του, το επίπεδο στομάχι του και τις έντονες γωνίες των οστών στους γοφούς του. Δεν ήταν τόσο μυώδης όσο τότε στο κολέγιο, αλλά του πήγαινε. Ή ίσως απλώς έτσι μου άρεσε περισσότερο.

Σίγουρα τον είχα κοιτάξει επίμονα.

Έστρεψα πάλι το βλέμμα μου πάνω του και ξαφνιάστηκα. Τώρα ο Γκας στεκόταν μπροστά στην μπαλκονόπορτα. Σήκωσε την κούπα του σαν να ήθελε να με χαιρετήσει. Σήκωσα κι εγώ τη δική μου κι εκείνος έφυγε.

Αφού ο Γκας Έβερετ άρχιζε ήδη να δουλεύει, έπρεπε να κάνω κι εγώ το ίδιο. Άνοιξα το λάπτοπ μου και κοίταξα το έγγραφο που επεξεργαζόμουν τις τελευταίες ημέρες. Είχα μείνει στην πρώτη συνάντηση των δύο πρωταγωνιστών, που κατόπιν θα ερωτεύονταν ο ένας τον άλλον. Ήταν απολύτως βέβαιο ότι στα μυθιστορήματα του Ογκάστους Έβερετ δεν υπήρχαν τέτοιες συναντήσεις.

Τι έλεγαν τα βιβλία του; Δεν είχα διαβάσει κανένα από τα δύο, ούτε το *Πέτρα, ψαλίδι, χαρτί* ούτε τα *Αποκαλυπτήρια*, αλλά είχα διαβάσει αρκετές κριτικές προκειμένου να ικανοποιήσω την περιέργειά μου.

Κάποιοι χαρακτήρες έκαναν λάθος πράγματα για σωστούς λόγους. Κάποιοι άλλοι έκαναν αυτό που έπρεπε για λάθος λόγους. Ήθελαν να αποκτήσουν αυτά που επιθυμούσαν, ακόμα κι αν αυτό οδηγούσε στην καταστροφή τους.

Υπήρχαν οικογένειες όπου κυριαρχούσε η διαστροφή και η μυστικοπάθεια.

Εγώ δεν είχα τέτοια εμπειρία! Με διαπέρασε ο πόνος. Ένιωσα όπως νιώθει κανείς τη στιγμή που παθαίνει ένα έγκαυμα και δεν ξέρει αν αυτό που ακούμπησε την επιδερμίδα του ήταν κάτι καυτό ή παγωμένο, αλλά

είναι σίγουρος ότι θα του αφήσει σημάδι.

Η ανάμνηση του καβγά με τη μαμά μου μετά την κηδεία ήρθε στο μυαλό μου με την ορμή παλιρροϊκού κύματος.

Ο Ζακ είχε φύγει για το αεροδρόμιο με το που τελείωσε η τελετή, προκειμένου να γυρίσει στη δουλειά του, με αποτέλεσμα να χάσει τη συνάντησή μου με τη Σόνια και, μόλις έφυγε κι *εκείνη*, η μαμά κι εγώ δεν μείναμε για πολύ.

Καβγαδίσαμε σε όλη τη διαδρομή της επιστροφής στο σπίτι. Όχι, λάθος. Εγώ καβγάδισα. Ένιωθα να με πνίγουν τα συναισθήματα που τόσα χρόνια είχα επιλέξει να μη νιώθω. Τα έβγαζε στην επιφάνεια η προδοσία που είχε κρατήσει τόσο καιρό.

«Πώς μπόρεσες να μου το κρατήσεις κρυφό;» φώναζα καθώς οδηγούσα.

«Δεν έπρεπε να έρθει αυτή!» είπε η μαμά και μετά έκρυψε το πρόσωπό της μέσα στις παλάμες της. «Δεν μπορώ να το συζητήσω», είπε με αναφιλητά, κουνώντας το κεφάλι της. «Δεν *μπορώ*».

Από εκείνη τη στιγμή και μετά, σε ό,τι κι αν έλεγα απαντούσε ως εξής: *Δεν μπορώ να το συζητήσω. Δεν μπορώ να συζητήσω για τον πατέρα σου και για αυτή την κατάσταση. Δεν θα το συζητήσω. Δεν μπορώ.*

Έπρεπε να είχα δείξει κατανόηση. Έπρεπε να είχα νοιαστεί πιο πολύ για αυτά που ένιωθε η μαμά.

Υποτίθεται ότι εκείνη ήταν η στιγμή που έπρεπε να φερθώ ως ώριμος άνθρωπος, να σφίξω τη μαμά στην αγκαλιά μου, να της πω ότι όλα θα πήγαιναν καλά, να της απαλύνω τον πόνο. Αυτά έκαναν για τις μαμάδες τους οι κόρες που είχαν γίνει ολόκληρες γυναίκες. Όμως, στην εκκλησία, είχα καταρρεύσει και είχαν βγει από μέσα μου τα πάντα.

Οι εκατοντάδες βραδιές που είχα πασχίσει να μην κλάψω. Οι χιλιάδες στιγμές που φοβόμουν να δείξω ότι φοβόμουν. Που είχα την εντύπωση ότι, αν το έκανα, θα χειροτέρευα τα πράγματα για τους γονείς μου. Ότι έπρεπε να φανώ δυνατή. Ότι *έπρεπε* να είμαι χαρούμενη, για να μην τους παρασύρω στην κατηφόρα.

Όλα εκείνα τα χρόνια που *έτρεμα* ότι η μητέρα μου θα πέθαινε, είχα κρύψει όλα τα άσχημα πράγματα για να μπορέσω να μεταμορφώσω τη ζωή μου σε λαμπερή βιτρίνα για το καλό όλων.

Έκανα τους γονείς μου να γελάνε. Τους έκανα να με καμαρώνουν. Στη σχολή τα κατάφερνα περίφημα, πάλευα με νύχια και με δόντια να συμβαδίσω με τον Γκας Έβερετ. Έμενα ξύπνια μέχρι αργά τις νύχτες για να

διαβάζω με τον μπαμπά και σηκωνόμουν νωρίς το πρωί, προσποιούμενη ότι μου άρεσε να κάνω γιόγκα με τη μαμά. Τους έλεγα για τη ζωή μου και τους έκανα ατελείωτες ερωτήσεις για τη δική τους ζωή, έτσι ώστε να μη μετανιώσω ποτέ που περνούσα την ώρα μου μαζί τους. Κι έκρυβα τα περίπλοκα συναισθήματα που συνόδευαν την προσπάθειά μου να κρατήσω στη μνήμη μου αυτούς που αγαπούσα, για παν ενδεχόμενο.

Ερωτεύτηκα στα είκοσι δύο, όπως και οι γονείς μου, έναν τύπο που τον έλεγαν Ζακ και που ήταν ο πιο αξιαγάπητος και ενδιαφέρων άνθρωπος που είχα γνωρίσει. Τους μόστραρα την ευτυχία μου όσο πιο πολύ μπορούσα. Παράτησα τις σπουδές μου για να είμαι κοντά τους, αλλά αποδείχτηκε ότι *στην ουσία* δεν είχα χάσει τίποτα, αφού κατάφερα να εκδώσω βιβλίο στα είκοσι πέντε μου.

Κοιτάξτε με! Είμαι μια χαρά! Κοιτάξτε με! Έχω όλα αυτά που θέλατε να αποκτήσω! Κοιτάξτε με! Όλα αυτά δεν με επηρέασαν καθόλου!

Κοιτάξτε, ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα. Πάλι.

Έκανα ό,τι μπορούσα για να αποδείξω ότι ήμουν εντάξει, ότι δεν ανησυχούσα. Έκανα ό,τι μπορούσα για να βγει αληθινή *εκείνη* η ιστορία. Εκείνη όπου οι τρεις μας ήμαστε άτρωτοι.

Στη διαδρομή της επιστροφής στο σπίτι μετά την κηδεία, δεν ήθελα πια να είμαι εντάξει.

Ήθελα να είμαι παιδί. Ήθελα να ουρλιάξω, να βροντήξω πόρτες, να φωνάξω: «Σας μισώ! Μου καταστρέφετε τη ζωή!» όπως δεν το είχα κάνει ποτέ μέχρι τότε.

Ήθελα να με βάλει τιμωρία η μαμά και μετά να μπει κρυφά στο δωμάτιό μου, να με φιλήσει στο μέτωπο και να μου πει ψιθυριστά: «Καταλαβαίνω πόσο φοβισμένη είσαι».

Εκείνη όμως σκούπισε τα δάκρυά της, πήρε μια βαθιά ανάσα και επανέλαβε: «Δεν θα το συζητήσω».

«Εντάξει», της είπα νικημένη, τσακισμένη. «Δεν θα το συζητήσουμε».

Όταν γύρισα στη Νέα Υόρκη, όλα άλλαξαν. Η μαμά τηλεφωνούσε σπάνια και ακόμα κι όταν το έκανε αισθανόμουν σαν να είχα πέσει σε τυφώνα. Με κατέκλυζε με λεπτομέρειες για το πώς περνούσε τις μέρες της κι έπειτα με ρωτούσε πώς τα πήγαινα. Αν δίσταζα να της απαντήσω, πανικοβαλλόταν και βιαζόταν να κλείσει, λέγοντας ότι είχε ξαφνικά θυμηθεί πως είχε ραντεβού στο γυμναστήριο.

Είχε περάσει χρόνια προσπαθώντας να ετοιμαστεί για τον δικό της

θάνατο, χωρίς ποτέ να προετοιμαστεί για να αντιμετωπίσει όλο *αυτό*. Τον θάνατο του πατέρα μου, την αποκάλυψη της πικρής αλήθειας την ώρα της κηδείας και την ακύρωση των χαρούμενων αναμνήσεών μας. Πονούσε. Το ήξερα.

Αλλά πονούσα κι εγώ, τόσο πολύ ώστε για πρώτη φορά δεν μπορούσα να γελάσω και να χορέψω για να διώξω ένα μέρος από αυτόν τον πόνο. Δεν μπορούσα ούτε να φανταστώ ότι κάπου με περίμενε ένα χάπι-εντ.

Δεν ήθελα να κάθομαι εδώ έξω μπροστά στο λάπτοπ μου, στη βεράντα αυτού του σπιτιού που ήταν γεμάτο μυστικά και να προσπαθώ να διώξω την ανάμνηση του πατέρα μου από μέσα μου. Αλλά, από ό,τι φαινόταν, είχα βρει το μόνο πράγμα που *μπορούσα* να κάνω. Γιατί είχα αρχίσει ήδη να πληκτρολογώ.

Πρωτοσυνάντησε τη γυναίκα που ήταν ο μεγάλος έρωτας του πατέρα της στην κηδεία του.

Η ερωτική σχέση μου με τα αισθηματικά μυθιστορήματα είχε αρχίσει στην αίθουσα αναμονής στο ιατρείο του ακτινολόγου της μητέρας μου. Η μαμά δεν ήθελε να μπαίνω μέσα μαζί της –επέμενε ότι αυτό την έκανε να φαίνεται γριά– κι έτσι καθόμουν κρατώντας στα χέρια ένα φθαρμένο αντίτυπο από κάποιο φτηνό ρομάντζο και προσπαθούσα να ξεχαστώ και να μη δίνω σημασία στον χτύπο του ρολογιού που κρεμόταν πάνω από το γκισέ της γραμματείας.

Περίμενα ότι απλώς θα έμενα με το βλέμμα καρφωμένο στην ίδια σελίδα επί είκοσι λεπτά, κυριευμένη από το άγχος. Όμως διάβασα εκατόν πενήντα σελίδες και μετά έβαλα ασυναίσθητα το βιβλίο στην τσάντα μου όταν ήρθε η ώρα να γυρίσουμε στο σπίτι.

Ήταν η πρώτη φορά μετά από εβδομάδες που ένιωσα ανακούφιση και από τότε και μετά διάβαζα το ένα μετά το άλλο τα ρομάντζα που έπεφταν στα χέρια μου. Έπειτα, χωρίς να το έχω προγραμματίσει, άρχισα να γράφω, κι εκείνο το συναίσθημα του απόλυτου έρωτα που ένιωθα για μια ιστορία και τους πρωταγωνιστές της καθώς οι λέξεις έβγαιναν από μέσα μου ήταν κάτι απαράμιλλο.

Η πρώτη διάγνωση της μαμάς με δίδαξε ότι ο έρωτας είναι σανίδα σωτηρίας, αλλά η δεύτερη διάγνωση ήταν το γεγονός που μου έμαθε ότι ο έρωτας μπορεί να γίνει σωσίβιο όταν πνίγεσαι.

Όσο πιο πολύ δούλευα την ερωτική ιστορία μου, τόσο λιγότερο αδύναμη ένιωθα. Είχα εγκαταλείψει τα σχέδιά μου να σπουδάσω και να γίνω δασκάλα, αλλά μπορούσα ακόμα να βοηθήσω τον κόσμο. Μπορούσα να του δώσω κάτι *καλό*, κάτι αστείο και γεμάτο ελπίδα.

Αυτό έφερε αποτέλεσμα. Για χρόνια, είχα έναν σκοπό, κάτι καλό στο οποίο μπορούσα να εστιάσω την προσοχή μου. Όμως, όταν πέθανε ο μπαμπάς, μου φάνηκε ξαφνικά ότι ήταν αδύνατο να συνεχίσω το γράψιμο – το μόνο πράγμα που πάντα με ηρεμούσε, αυτό που με είχε βοηθήσει να ξεπεράσω τις πιο δύσκολες στιγμές και με είχε πλημμυρίσει ελπίδα.

Μέχρι τώρα.

Και, εντάξει, το κείμενο θύμιζε πιο πολύ ημερολόγιο γραμμένο σε τρίτο πρόσωπο παρά μυθιστόρημα, αλλά οι λέξεις έρεαν αβίαστα από μέσα μου και είχε περάσει τόσος καιρός από την τελευταία φορά που είχε συμβεί αυτό, ώστε θα αγαλλίαζα ακόμα κι αν είχα γεμίσει το έγγραφο του Word με τη φράση *Η ΠΟΛΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΡΩΕΙ ΤΟΝ ΑΦΕΝΤΗ*.

Και σίγουρα αυτά που έγραφα φαίνονταν πολύ καλά.

Δεν είχε ιδέα αν ο πατέρας της είχε αγαπήσει πραγματικά Εκείνη τη Γυναίκα. Δεν ήξερε ούτε αν είχε αγαπήσει τη μητέρα της. Τα τρία πράγματα που ήξερε ότι είχε αγαπήσει –δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία
γι' αυτό– ήταν τα βιβλία, τα σκάφη και ο Ιανουάριος.

Δεν είχα γεννηθεί Ιανουάριο. Ο μπαμπάς προσποιούνταν ότι είχα γεννηθεί εκείνον τον μήνα *επειδή* ήταν ο καλύτερος μήνας της χρονιάς και όχι το αντίστροφο, δηλαδή ότι ο Ιανουάριος ήταν ο καλύτερος μήνας επειδή είχα γεννηθεί τότε.

Στο Οχάιο, τον θεωρούσα τον χειρότερο μήνα της χρονιάς. Πολύ συχνά δεν βλέπαμε χιόνι παρά μόνο αφού έμπαινε ο Φεβρουάριος, κάτι που σήμαινε ότι ο Ιανουάριος ήταν μια γκρίζα, κρύα και σκοτεινή περίοδος, στην οποία δεν είχες να προσδοκάς κάποια αργία.

«Στο Δυτικό Μίσιγκαν είναι αλλιώς», έλεγε πάντα ο μπαμπάς. Εκεί υπήρχε η λίμνη που πάγωνε και σκεπαζόταν με πολύ χιόνι. Μπορούσες να περπατήσεις πάνω της, σαν να βρισκόσουν σε μια τούνδρα στον πλανήτη Άρη. Στο κολέγιο, η Σέιντι κι εγώ είχαμε κανονίσει να πάμε ένα Σαββατοκύριακο για να τη δούμε, αλλά της τηλεφώνησαν για να την

ενημερώσουν ότι είχε πεθάνει το σκυλάκι της κι έτσι περάσαμε το Σαββατοκύριακο βλέποντας παλιές ταινίες και ψήνοντας ζαχαρωτά στην κουζίνα.

Άρχισα πάλι να γράφω.

Αν τα πράγματα ήταν αλλιώς, μπορεί να είχε πάει στην πόλη δίπλα στη λίμνη τον χειμώνα και όχι το καλοκαίρι. Θα καθόταν στο παράθυρο και θα χάζευε τις γαλάζιες και πράσινες αποχρώσεις του πάγου στη χιονισμένη όχθη.

Αλλά είχε εκείνο το παράξενο συναίσθημα, έναν φόβο ότι θα βρισκόταν πρόσωπο με πρόσωπο με το φάντασμά του αν πήγαινε εκεί την κατάλληλη στιγμή.

Θα τον έβλεπα παντού. Θα αναρωτιόμουν πώς είχε νιώσει με όλα αυτά που είχε αντικρίσει, θα είχα θυμηθεί την περιγραφή που μου είχε κάνει για μια συγκεκριμένη φορά που είχε πέσει χιόνι όταν ήταν μικρός: *Παντού μικροσκοπικές μπαλίτσες, Τζένιουαρι, λες και όλος ο κόσμος ήταν φτιαγμένος από παγωτό. Όλο ζάχαρη.*

Είχε τον δικό του τρόπο να περιγράφει τα πράγματα. Η μαμά, όταν διάβασε το πρώτο μου βιβλίο, μου είπε ότι τον έβλεπε στις σελίδες του. Στον τρόπο της γραφής μου.

Ήταν λογικό. Στο κάτω κάτω, εκείνος μου είχε μάθει να λατρεύω τις ιστορίες.

Κάποτε καμάρωνε για όλα αυτά τα πράγματα που είχε κοινά μαζί του. Ένιωθε τρυφερότητα για όσα άρεσαν και στους δυο: τις κουκουβάγιες τη νύχτα, την ακαταστασία, την αργοπορία, το γεγονός ότι κρατούσαν πάντα στο χέρι ένα βιβλίο.

Αδιαφορούμε για το αντηλιακό. Ήμαστε εθισμένοι στις πατάτες, όπως κι αν ήταν μαγειρεμένες. Νιώθαμε ζωντάνια όποτε βρισκόμαστε στο νερό. Με τα χέρια ανοιχτά, τα μπουφάν να φουσκώνουν από τον άνεμο, τα μάτια να μισοκλείνουν στο δυνατό φως του ήλιου.

Τώρα φοβόταν μήπως αυτές οι ομοιότητες πρόδιδαν πόσο τρομερά αδικημένη ένιωθε. Ίσως κι εκείνη, όπως ο πατέρας της, να ήταν ανίκανη

να βρει την αγάπη που κυνηγούσε σε όλη της τη ζωή.

Ή μπορεί αυτή η αγάπη πολύ απλά να μην υπήρχε.

OceanofPDF.com

10 / Η συνέντευξη

Είχα διαβάσει κάπου ότι χρειάζονταν 10.000 ώρες για να γίνεις ειδικός σε κάτι. Το γράψιμο ήταν αλλιώς. Δεν γινόταν να μπει σε τόσο συγκεκριμένο πλαίσιο, ώστε να μπορεί να χαρακτηριστεί «κάτι» και να παίζουν ρόλο οι 10.000 ώρες. Μπορεί οι 10.000 ώρες προσπάθειας να κατεβάσεις ιδέες ξάπλα σε μια άδεια μπανιέρα να κατέληγαν στο να γίνεις ειδικός στην προσπάθεια να κατεβάσεις ιδέες ξάπλα σε μια άδεια μπανιέρα. Μπορεί, αν περνούσες 10.000 ώρες προσπαθώντας να στήσεις την πλοκή μιας ιστορίας ενώ έβγαζες βόλτα τον σκύλο του γείτονά σου, να γινόσουν ειδήμονας στον προβληματισμό σχετικά με τις ανατροπές σε μια υπόθεση.

Αυτά τα πράγματα όμως ήταν μέρη ενός συνόλου.

Μάλλον είχα περάσει πάνω από 10.000 ώρες *πληκτρολογώντας* μυθιστορήματα (τόσο αυτά που εκδόθηκαν όσο κι αυτά που άφησα στην άκρη), αλλά εξακολουθούσα να μην είμαι εξπέρ στην *πληκτρολόγηση*, πόσο μάλλον στη συγγραφή βιβλίων. Επειδή ακόμα και όταν έχεις περάσει 10.000 ώρες γράφοντας ευχάριστη λογοτεχνία και άλλες 10.000 διαβάζοντάς τη, δεν σημαίνει ότι είσαι ειδικός στη συγγραφή οποιουδήποτε άλλου είδους βιβλίου.

Δεν ήξερα τι έκανα. Δεν ήξερα καν αν έκανα *κάτι*. Υπήρχε πολύ σοβαρή πιθανότητα να έστελνα αυτό το δοκίμιο στην Άνια και να έπαιρνα ένα e-mail που θα έλεγε: *Γιατί μου έστειλες το μενού ενός εστιατορίου;*

Όμως, είτε κατάφερνα τελικά να γράψω ένα επιτυχημένο βιβλίο είτε όχι, η ουσία ήταν ότι το έγραφα. Η έμπνευση ερχόταν κατά κύματα πόνου και απελπισίας, που ήταν σαν να συμβάδιζαν με τα κύματα της λίμνης που έσκαγαν στην όχθη, κάπου μέσα στο παραπέτασμα της ομίχλης.

Αυτά που έγραφα έμοιαζαν πολύ με τα δικά μου βιώματα. Η συζήτηση ανάμεσα στις τρεις γυναίκες –την Έλι, τη μητέρα της και τη Λούσι, δηλαδή αυτή που υποκαθιστούσε τη Σόνια– θα μπορούσε να είναι ίδια αυτολεξεί, αν και ήξερα ότι δεν μπορούσα να έχω ιδιαίτερη εμπιστοσύνη στη μνήμη μου αυτόν τον καιρό.

Αν η μνήμη μου δεν με απατούσε, ο μπαμπάς δεν θα μπορούσε να

βρίσκεται εδώ, σε αυτό το σπίτι, όταν επέστρεψε ο καρκίνος της μαμάς. Δεν θα μπορούσε γιατί, μέχρι τον θάνατό του, τον θυμόμουν να χορεύει ξυπόλυτος στην κουζίνα, να χαϊδεύει τα μαλλιά της μαμάς και να τη φιλάει στο κεφάλι, να την πηγαίνει στο νοσοκομείο, με εμένα καθισμένη στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου, υπό τους ήχους των τραγουδιών από τη λίστα που μου είχε αναθέσει να τον βοηθήσω να φτιάξει για το στερεοφωνικό του αμαξιού.

Το «Always on my mind» του Γουίλι Νέλσον.

Η μαμά και ο μπαμπάς κρατιούνταν από το χέρι σφιχτά, στην κεντρική κονσόλα του αυτοκινήτου.

Και φυσικά θυμόμουν και τα «επαγγελματικά ταξίδια». Αλλά αυτό ήταν το πρόβλημα. Θυμόμουν τα πράγματα όπως νόμιζα ότι είχαν συμβεί, και μετά η αλήθεια *–Εκείνη η Αλήθεια–* έκανε κομμάτια τις αναμνήσεις με την ευκολία που σκίζεις ένα άχρηστο πια χαρτί.

Οι επόμενες τρεις ημέρες πέρασαν μέσα σε πυρετώδες γράψιμο, συγύρισμα και κάτι άλλες, ελάχιστες, ασχολίες. Στον ξενώνα του επάνω ορόφου δεν υπήρχε κανένα προσωπικό αντικείμενο. Βρήκα μόνο ένα κουτί με χαρτιά περιτυλίγματος, κάμποσα επιτραπέζια και πολλές πετσέτες και κλινοσκεπάσματα. Το σπίτι θα μπορούσε να είναι ένα οποιοδήποτε εξοχικό στην Αμερική, ή ίσως ένα σπίτι-πρότυπο, μια μισοεκπληρωμένη υπόσχεση ότι και η δική σου ζωή θα μπορούσε να είναι τόσο τυποποιημένα χαριτωμένη.

Η διακόσμηση του ορόφου μού άρεσε πολύ λιγότερο από την μποέμ αίσθηση του ισογείου. Δεν μπορούσα να καταλάβω αν αυτό με έκανε να νιώθω ανακουφισμένη ή προδομένη.

Αν εδώ μέσα υπήρχε κάτι που να θύμιζε πιο πολύ *εκείνον*, ή *εκείνη*, τότε η Σόνια το είχε ήδη εξαφανίσει.

Την Τετάρτη φωτογράφισα τα έπιπλα και τα ανέβασα στο craigslist.Την Πέμπτη έβαλα τα περισσευούμενα κλινοσκεπάσματα, τα επιτραπέζια και τα χαρτιά περιτυλίγματος σε κουτιά για να τα πάω σε φιλανθρωπικές οργανώσεις. Την Παρασκευή μάζεψα τα σκεπάσματα και τις πετσέτες από τα ράφια του δεύτερου μπάνιου του ορόφου, τα έβαλα στο πλυντήριο και μετά κάθισα να γράψω.

Η ομίχλη είχε επιτέλους διαλυθεί από τον ήλιο και για ακόμα μία φορά στο σπίτι είχε ζέστη και υγρασία. Έτσι, άνοιξα τις πόρτες και τα παράθυρα και έβαλα σε λειτουργία όλους τους ανεμιστήρες.

Τις τελευταίες τρεις ημέρες, είχα δει τον Γκας, αλλά όχι πολλές φορές. Από ό,τι είχα καταλάβει, δεν έμενε στο ίδιο σημείο όλη την ώρα που έγραφε. Δούλευε στο τραπέζι της κουζίνας το πρωί. Όταν έβαζα να πιω δεύτερο φλιτζάνι καφέ, δεν ήταν πια εκεί. Μπορούσε να είναι άφαντος όλη μέρα και να εμφανίζεται ξαφνικά στην πίσω βεράντα το βράδυ, να γράφει χωρίς καθόλου φως, παρά μόνο με αυτό που έβγαζε η οθόνη του λάπτοπ του, γύρω από την οποία πετούσαν νυχτοπεταλούδες.

Όποτε τον εντόπιζα, έχανα αμέσως τη συγκέντρωσή μου. Με παρέσυρε η περιέργειά μου για το τι μπορεί να έγραφε και προσπαθούσα να σκεφτώ διάφορα πιθανά σενάρια. Προσευχόμουν να υπήρχαν στο βιβλίο του βρικόλακες.

Την Παρασκευή το απόγευμα βρεθήκαμε για πρώτη φορά ο ένας απέναντι στον άλλον, καθισμένοι στα τραπέζια μας μπροστά στα αντικριστά παράθυρά μας.

Εκείνος καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας του, στραμμένος προς το σπίτι μου.

Εγώ καθόμουν στο τραπέζι της δικής μου κουζίνας, στραμμένη προς το δικό του σπίτι.

Όταν το καταλάβαμε, εκείνος σήκωσε το μπουκάλι της μπίρας του με τον ίδιο τρόπο με τον οποίο με είχε χαιρετήσει ειρωνικά σηκώνοντας την κούπα με τον καφέ του. Εγώ ύψωσα το ποτήρι με το νερό μου.

Τα παράθυρα και των δυο μας ήταν ανοιχτά. Θα μπορούσαμε να είχαμε μιλήσει, αλλά έτσι θα αναγκαζόμαστε να φωνάξουμε δυνατά.

Ο Γκας χαμογέλασε και πήρε τον μαρκαδόρο και το σημειωματάριο που είχε δίπλα του. Έγραψε κάτι και μετά σήκωσε το σημειωματάριο ψηλά, για να μπορώ να το διαβάσω.

Η ΖΩΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΝΟΗΜΑ, ΤΖΕΝΙΟΥΑΡΙ.
ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΚΟΙΤΑΣ ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ.

Συγκράτησα ένα γέλιο. Έπειτα έβγαλα από τον σάκο μου έναν μαρκαδόρο, έφερα μπροστά μου το δικό μου σημειωματάριο και το γύρισα σε μια λευκή σελίδα. Με μεγάλα και ευκρινή γράμματα, έγραψα:

ΑΥΤΟ ΜΟΥ ΘΥΜΙΖΕΙ ΕΚΕΙΝΟ ΤΟ ΒΙΝΤΕΟΚΛΙΠ ΤΗΣ ΤΕΪΛΟΡ ΣΟΥΙΦΤ.

Χαμογέλασε πλατιά. Κούνησε το κεφάλι του και επέστρεψε στο γράψιμο.

Κανείς από τους δυο μας δεν είπε τίποτε άλλο, αλλά ούτε και άλλαξε θέση. Μέχρι που μου χτύπησε την πόρτα, γιατί είχε έρθει η ώρα για την πρώτη μας εξόρμηση για έρευνα, κρατώντας δυο μεταλλικά παγούρια.

Κοίταξε γρήγορα από πάνω μέχρι κάτω το φόρεμά μου –εκείνο το μαύρο ρούχο που με έτρωγε και που είχα φορέσει στη λέσχη βιβλίου– και τις μπότες μου και μετά κούνησε το κεφάλι του. «Δεν νομίζω ότι… θα σε βολέψουν».

«Μια χαρά είμαι», του αντέτεινα.

«Σύμφωνοι. Αν ήταν να πάμε να δούμε το American Ballet Theatre, θα ήσουν τέλεια. Όμως άκουσε τι σου λέω, Τζένιουαρι. Αυτό το ντύσιμο *δεν* θα σε βολέψει απόψε».

«Θα το ξενυχτήσουμε», με προειδοποίησε ο Γκας. Ήμαστε στο αμάξι του και πηγαίναμε βόρεια κατά μήκος της λίμνης. Ο ήλιος βρισκόταν χαμηλά στον ουρανό και οι τελευταίες καυτές ακτίνες του έβαφαν τα πάντα με χρυσαφιές αποχρώσεις. Όταν απαίτησα να διαλέξει αυτός τα ρούχα που έπρεπε να φορέσω για να με βγάλει από τον κόπο, περίμενα ότι θα ένιωθε άβολα. Εκείνος όμως με ακολούθησε στον ξενώνα του ισογείου, κοίταξε τα λιγοστά πράγματα που κρέμονταν στην ντουλάπα, διάλεξε το τζιν σορτσάκι που είχα φορέσει στο βιβλιοπωλείο της Πιτ και το μπλουζάκι με το πρόσωπο της Κάρλι Σάιμον και φύγαμε γρήγορα.

«Αν δεν με αναγκάσεις να σε ακούσω να τραγουδάς το “Everybody Hurts” δύο φορές συνεχόμενα», είπα, «νομίζω ότι θα αντέξω να ξενυχτήσω».

Το χαμόγελό του ήταν αμυδρό. Έκανε τα βλέφαρά του να βαρύνουν. «Μην ανησυχείς. Εκείνη τη φορά ήταν αλλιώς. Άφησα έναν φίλο να με πείσει να το κάνω. Δεν θα συμβεί ξανά».

Χτυπούσε νευρικά τα δάχτυλά του στο τιμόνι, ενώ ήμαστε σταματημένοι σε ένα κόκκινο φανάρι, και το βλέμμα μου γλίστρησε στις φλέβες στους πήχεις των χεριών του και μετά στο πίσω μέρος του δικεφάλου του, στο σημείο όπου τελείωνε το μανίκι του. Ο Ζακ ήταν ωραίος σαν μοντέλο για εσώρουχα, με την ιδανική προσθήκη ενός αφοπλιστικού χαμόγελου και καστανόξανθων μαλλιών που ήταν χτενισμένα το ίδιο κάθε μέρα. Όμως οι μικρές ατέλειες του Γκας –οι ουλές και τα σημάδια του, οι στραβές γραμμές και οι έντονες γωνίες–, καθώς και το σύνολο που δημιουργούσαν, ήταν αυτά που με δυσκόλευαν πάντα να πάψω να τον κοιτάζω και μου

προκαλούσαν την επιθυμία να δω κι άλλα.

Έγειρε μπροστά για να πειράξει τους διακόπτες του κλιματισμού. Το βλέμμα του στράφηκε στιγμιαία προς το μέρος μου. Κοίταξα βιαστικά έξω από το παράθυρο και προσπάθησα να καθαρίσω το μυαλό μου, πριν προλάβει να διαβάσει τις σκέψεις μου.

«Θέλεις να σε εκπλήξω;» είπε.

Η καρδιά μου σκίρτησε. «Ορίστε;»

«Σχετικά με το πού πάμε».

Ηρέμησα. «Να το σκεφτώ. Να με εκπλήξεις με κάτι που είναι τόσο δυσάρεστο ώστε νομίζεις ότι του αξίζει να μπει σε βιβλίο. Ευχαριστώ, δεν θα πάρω».

«Καλά το σκέφτηκες», συμφώνησε. «Θα πάμε να πάρουμε συνέντευξη από μια γυναίκα της οποίας η αδελφή είναι μέλος αίρεσης που υποστηρίζει την αυτοκτονία».

«Με δουλεύεις, έτσι;»

Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Ω, Θεέ μου», είπα, ενώ ταυτόχρονα γελούσα σοκαρισμένη. Ξαφνικά, η ένταση που είχα φανταστεί ότι υπήρχε διαλύθηκε. «Γκας, γράφεις μια ρομαντική ιστορία για μια αίρεση που υποστηρίζει την αυτοκτονία;»

Δυσανασχέτησε. «Κανόνισα αυτή τη συνέντευξη πριν βάλουμε το στοίχημα. Άλλωστε, η ουσία αυτής της εξόρμησης είναι να σε βοηθήσω να μάθεις να γράφεις κανονική λογοτεχνία».

«Όπως και να έχει, δεν αστειευόσουν όταν έγραψες για την άβυσσο», είπα. «Άρα, λοιπόν, να υποθέσω ότι η ουσία του μαθήματος είναι: *Όλα είναι χάλια, οπότε τώρα κάτσε να γράψεις γι' αυτά*;»

Ο Γκας χαμογέλασε ειρωνικά. «Όχι, εξυπνοπούλι. Η ουσία του μαθήματος είναι το ύφος και η λεπτομέρεια».

Προσποιήθηκα ότι έμεινα με το στόμα ανοιχτό. «Θα σου φανεί απίστευτη αυτή η τρελή σύμπτωση, αλλά αυτά τα έχουμε και στη γυναικεία λογοτεχνία!»

«Ξέρεις, εσύ ήσουν αυτή που πρόσθεσε τα μαθήματα στη συμφωνία που κάναμε», είπε ο Γκας. «Αν είναι να με κοροϊδεύεις όλη την ώρα, πολύ ευχαρίστως να σε αφήσω στο πλησιέστερο μαγαζί με stand-up comedy και θα περάσω να σε πάρω στην επιστροφή».

«Καλά, εντάξει», του έκανα νόημα να συνεχίσει. «Το ύφος και η λεπτομέρεια. Λέγε παρακάτω».

Ο Γκας σήκωσε τους ώμους του. «Μου αρέσει να γράφω με βάση εξωπραγματικά σενάρια. Για πρόσωπα και γεγονότα που *φαίνονται* πολύ εξωφρενικά για να είναι αληθινά, αλλά που λειτουργούν. Όταν μπορείς να παραθέσεις πολύ συγκεκριμένα στοιχεία, καταφέρνεις να κάνεις πιστευτό αυτό που φαίνεται απίστευτο. Έτσι, παίρνω πολλές συνεντεύξεις. Ας πούμε, αν είναι να γράψω για τον αρχηγό μιας αίρεσης που πιστεύει ότι είναι εξωγήινη οντότητα η οποία μετενσαρκώνεται εδώ και αιώνες και ήταν όλοι οι σπουδαίοι ηγέτες που πέρασαν ανά τους αιώνες, πρέπει να μάθω και τι παπούτσια φοράει και τι τρώει για πρωινό».

«Σίγουρα πρέπει να τα κάνεις αυτά;» του είπα για να τον πειράξω. «Σοβαρά τώρα θέλουν οι αναγνώστες να διαβάσουν τέτοια πράγματα;»

Γέλασε. «Ξέρεις, μπορεί ο λόγος που δεν έχεις καταφέρει να τελειώσεις το βιβλίο σου να είναι το ότι δεν παύεις να ρωτάς τι θέλει να διαβάσει κάποιος άλλος και όχι τι θέλεις να γράψεις εσύ».

Σταύρωσα τα χέρια μου στο στήθος, αρχίζοντας να εκνευρίζομαι. «Τότε, πες μου, Γκας. Πώς σκοπεύεις να δώσεις ρομαντικό τόνο στο βιβλίο σου που θα μιλάει για μια αίρεση;»

Έγειρε το κεφάλι του πίσω στο μαξιλαράκι του καθίσματος. Τα έντονα ζυγωματικά του έριχναν σκιές στο πρόσωπό του. Έξυσε το σαγόνι του. «Πρώτα απ' όλα, πότε είπα ότι αυτή η συνέντευξη είναι για το δικό μου βιβλίο; Θα μπορούσα κάλλιστα να αφήσω στην άκρη όλες μου τις σημειώσεις από αυτή ώσπου να κερδίσω το στοίχημα που βάλαμε και μετά να επιστρέψω στη δουλειά για το επόμενο *κανονικό* μυθιστόρημά μου».

«Αυτό θα κάνεις δηλαδή;» τον ρώτησα.

«Δεν ξέρω ακόμα», ομολόγησε. «Προσπαθώ να καταλάβω αν μπορώ να συνδυάσω τις ιδέες».

«Ίσως και να μπορείς», είπα με αμφιβολία. «Πες μου τις προδιαγραφές. Θα δω αν μπορώ να σε βοηθήσω».

«Εντάξει. Λοιπόν». Έπιασε το τιμόνι πιο γερά. «Το αρχικό σενάριο είναι ότι ένας δημοσιογράφος μαθαίνει ότι η καψούρα του από το λύκειο, μια πρώην τοξικομανής, έχει μπει σε μια αίρεση, οπότε αποφασίζει να εισχωρήσει και να τη διαλύσει. Όμως, όσο βρίσκεται εκεί, αρχίζει να ανεβαίνει τα σκαλιά της ιεραρχίας πολύ γρήγορα, δηλαδή *πολύ* πιο γρήγορα από όσο η γυναίκα για χάρη της οποίας είχε πάει εκεί προκειμένου να τη σώσει. Και καθώς το κάνει αυτό, αρχίζει να βλέπει διάφορα πράγματα που του αποδεικνύουν ότι ο αρχηγός έχει δίκιο. Για όλα. Τελικά, η κοπέλα θα

τρομάξει και θα επιχειρήσει να ξεμπλέξει, θα προσπαθήσει να τον πείσει να φύγει μαζί της».

«Άρα, από ό,τι μπορώ να μαντέψω», είπα, «φεύγουν, πηγαίνουν ταξίδι του μέλιτος στο Παρίσι και εγκαθίστανται σε μια μικρή βίλα στη νότια Γαλλία. Μάλλον καταλήγουν να γίνουν παραγωγοί κρασιού».

«Ο τύπος θα τη σκοτώσει», είπε ο Γκας ξερά. «Για να σώσει την ψυχή της. Δεν έχω αποφασίσει αν αυτό θα είναι το γεγονός που θα προκαλέσει τη διάλυση της αίρεσης –όλοι οι αρχηγοί θα συλληφθούν και πάει λέγοντας– ή αν ο δημοσιογράφος θα γίνει προφήτης. Μου άρεσε η πρώτη εκδοχή επειδή μου φαίνεται ότι έτσι κλείνει ο κύκλος. Θέλει να βγάλει την κοπέλα από την αίρεση. Το καταφέρνει. Θέλει να διαλύσει την αίρεση. Το καταφέρνει κι αυτό. Αλλά η δεύτερη εκδοχή μού φαίνεται προτιμότερη, από μια άποψη. Λες και όλοι οι τσακισμένοι άνθρωποι που ονειρεύονται να γίνουν ήρωες θα μπορούσαν να καταλήξουν να κάνουν αυτό που κάνει ο πρώτος αρχηγός της αίρεσης. Δεν ξέρω. Μπορεί να βάλω έναν νεαρό άντρα –ή μια νεαρή γυναίκα– με εθισμό στα ναρκωτικά να κάνει την εμφάνισή του στο τέλος».

«Χαριτωμένο», είπα.

«Ακριβώς αυτό ήθελα να πετύχω», μου αποκρίθηκε.

«Λοιπόν. Καμιά ιδέα για το βιβλίο που να μην είναι τόσο κακή;»

«Μου άρεσε το στοιχείο για τη νότια Γαλλία. Τα σπάει».

«Χαίρομαι που βλέπεις τα πράγματα όπως τα βλέπω κι εγώ».

«Τέλος πάντων», είπε. «Κάτι θα βρω. Μου φαίνεται ότι μια ρομαντική ιστορία που έχει να κάνει με αίρεση θα ανάψει φωτιές. Εσένα; Για τι πράγμα μιλάει το βιβλίο σου;»

Προσποιήθηκα ότι έκανα εμετό.

«Χαριτωμένο», επανέλαβε, χαμογελώντας μου πλατιά. Με το που είπε για φωτιές, σκέφτηκα ότι μερικές φορές έβλεπα φλόγες να καθρεφτίζονται στα μάτια του, παρόλο που δεν υπήρχε φωτιά αναμμένη πουθενά. Για όνομα του Θεού, το εσωτερικό του αυτοκινήτου ήταν θεοσκότεινο. Από καμία άποψη, ούτε βιολογική ούτε ηθική, δεν θα έπρεπε να επιτρέπεται να λάμπουν τα μάτια του έτσι. Οι κόρες του αψηφούσαν τους νόμους της φύσης. Η επιδερμίδα μου καιγόταν από το βλέμμα του που έπεφτε πάνω μου.

«Δεν έχω ιδέα για τι πράγμα θα μιλούσε αρχικά το βιβλίο μου», είπα, όταν εκείνος έστρεψε επιτέλους το βλέμμα του πάλι στον δρόμο. «Και μπορώ να σου πω ελάχιστα για το τι αφορά τώρα. Ίσως μια κοπέλα».

Περίμενε μερικά δευτερόλεπτα για να συνεχίσω και μετά είπε: «Ποπό!».

«Ναι, είδες;» Ήταν κι άλλα. Ήταν ο πατέρας που εκείνη λάτρευε. Η ερωμένη του και το σπίτι του στην όχθη της λίμνης στην πόλη όπου μεγάλωσε. Τα ραντεβού της γυναίκας του για ακτινοβολίες. Όμως, παρόλο που είχε αρχίσει να χάνεται η ψύχρα ανάμεσα στον Γκας Έβερετ και σ' εμένα (κάτι που οφειλόταν στα μάτια του), δεν ήμουν έτοιμη να απαντήσω στις ερωτήσεις που μπορεί να έρχονταν ως επακόλουθο αυτής της συζήτησης.

«Τέλος πάντων, γιατί μετακόμισες εδώ πέρα;» τον ρώτησα μετά από σιωπή που κράτησε πολύ.

Ο Γκας στριφογύρισε στο κάθισμά του. Ήταν φανερό ότι υπήρχαν πολλά για τα οποία ούτε αυτός ήθελε να μου μιλήσει. «Για το βιβλίο», είπε. «Διάβασα για μια αίρεση που υπήρχε εδώ. Τη δεκαετία του 1990. Τα μέλη της έμεναν σε μια μεγάλη έκταση με κοντέινερ και τροχόσπιτα στο δάσος, πριν τη διαλύσουν. Γίνονταν πολλές παρανομίες. Τα πέντε χρόνια που είμαι εδώ, παίρνω συνεντεύξεις από κόσμο και κάνω έρευνα για όλα αυτά».

«Σοβαρά; Δουλεύεις αυτή την ιστορία πέντε χρόνια;»

Κοίταξε προς την πλευρά μου. «Θέλει πολλή έρευνα. Βέβαια, μέρος αυτού του χρόνου το αφιέρωσα για να τελειώσω το δεύτερο βιβλίο μου, καθώς και στις παρουσιάσεις για την προώθησή του. Δεν πέρασα πέντε χρόνια χωρίς διακοπή πάνω από μια γραφομηχανή, χωρίς να σηκώνομαι ούτε για κατούρημα».

«Ο γιατρός σου θα χαρεί να το μάθει αυτό».

Επικράτησε φορτισμένη σιωπή για λίγο, ώσπου ο Γκας άνοιξε το παράθυρό του, κάτι που ήταν σαν να μου έδινε την άδεια να ανοίξω κι εγώ το δικό μου. Ο ζεστός αέρας που μπήκε από τα ανοιχτά παράθυρα διέλυσε την αμηχανία που είχε προκληθεί από τη σιωπή. Θα μπορούσαμε να ήμαστε απλώς δυο άγνωστοι μεταξύ τους που είχε τύχει να βρεθούν στην ίδια παραλία, σε ένα λεωφορείο ή σε ένα καράβι.

Καθώς προχωρούσαμε, ο ήλιος χανόταν σιγά σιγά. Τελικά, ο Γκας άνοιξε το ραδιόφωνο και έβαλε έναν σταθμό με παλιά τραγούδια, από όπου εκείνη τη στιγμή ακουγόταν ένα κομμάτι του Πολ Σάιμον.

«Το λατρεύω αυτό το τραγούδι», μου είπε ενώ ο άνεμος έμπαινε ορμητικά μέσα στο αμάξι.

«Σοβαρά;» είπα ξαφνιασμένη. «Είχα την εντύπωση ότι θα με ανάγκαζες να ακούω σε όλη τη διαδρομή τη διασκευή του "Hurt" από τον Έλιοτ Σμιθ

ή τον Τζόνι Κας».

Ο Γκας δυσανασχέτησε, αλλά χαμογέλασε. «Κι εγώ είχα την εντύπωση ότι θα έπαιρνες μαζί σου τραγούδια της Μαράια Κάρεϊ».

«Γαμώτο, δεν το σκέφτηκα».

Το βραχνό χαμόγελό του δεν ακούστηκε παρά ελάχιστα μέσα στη βοή του ανέμου, αλλά εμένα μου έφτανε για να κοκκινίσουν τα μάγουλά μου.

Κάναμε άλλες δύο ώρες για να βγούμε από τον αυτοκινητόδρομο και χρειάστηκαν άλλα τριάντα λεπτά διαδρομής σε επαρχιακούς δρόμους διαλυμένους από τον πάγο, που φωτίζονταν μόνο από τους προβολείς των αυτοκινήτων και τα αστέρια ψηλά στον ουρανό.

Τελικά, διασχίσαμε έναν δρόμο όλο στροφές μέσα στο δάσος και βγήκαμε στο χαλικόστρωτο πάρκινγκ ενός μπαρ με στέγη από λαμαρίνα. Η λαμπερή ταμπέλα του από νέον έγραφε: ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ. Το πάρκινγκ ήταν άδειο, με εξαίρεση λίγες μοτοσικλέτες και ένα σαράβαλο φορτηγάκι Toyota, αλλά μέσα από τις τζαμαρίες, έτσι όπως φωτίζονταν από τα διαφημιστικά που έλεγαν BUDWEISER και MILLER, φαινόταν πως το εσωτερικό ήταν γεμάτο κόσμο.

«Πες μου ειλικρινά», είπα. «Με έφερες εδώ πέρα για να με σκοτώσεις;»

Ο Γκας έσβησε τη μηχανή και έκλεισε τα παράθυρα. «Σε παρακαλώ. Κάναμε τρεις ώρες ταξίδι. Άλλωστε έχω ιδανικό σημείο για φόνο στο Νορθ Μπέαρ Σορς».

«Όλες σου τις συνεντεύξεις τις κάνεις σε κακόφημα μπαρ στο δάσος;» τον ρώτησα.

Σήκωσε τους ώμους του. «Μόνο τις καλές».

Βγήκαμε από το αμάξι. Δεν φυσούσε αέρας πια και έτσι είχε ζέστη και υγρασία και στο κάθε μας βήμα πέφταμε πάνω σε άλλο ένα σμήνος από κουνούπια και πυγολαμπίδες. Μου φάνηκε ότι άκουγα το «νερό» για το οποίο έκανε λόγο το όνομα του μπαρ κάπου μέσα στο δάσος που απλωνόταν πίσω του. Σκέφτηκα ότι δεν ήταν λίμνη. Μάλλον κάποιο ρέμα.

Πάντα αγχωνόμουν όταν πήγαινα σε συνοικιακά μαγαζιά σαν κι αυτό μακριά από το σπίτι μου, αλλά ο Γκας φαινόταν πολύ χαλαρός και σχεδόν κανείς δεν γύρισε να μας κοιτάξει όταν μπήκαμε μέσα. Ήταν όλοι απασχολημένοι με την μπίρα τους ή με κάποια παρτίδα μπιλιάρδου. Κάποια ζευγάρια στον τοίχο δίπλα στο παλιομοδίτικο τζουκ μποξ φαίνονταν ότι είχαν βγει ραντεβού. Ήταν ένα μέρος γεμάτο ανθρώπους που φορούσαν τζόκεϊ παραλλαγής, μπλουζάκια και καφετιά μπουφάν.

Χάρηκα πάρα πολύ που ο Γκας με είχε παροτρύνει να αλλάξω ρούχα.

«Ποιον θα συναντήσουμε;» ρώτησα, πηγαίνοντας κοντά του, καθώς εκείνος κοιτούσε τον κόσμο. Έδειξε με το πιγούνι του προς το μέρος μιας γυναίκας που καθόταν μόνη σε ένα ψηλό σκαμπό στο βάθος του μπαρ.

Η Γκρέις ήταν γύρω στα πενήντα πέντε και είχε τους στρογγυλεμένους ώμους γυναίκας η οποία είχε περάσει πολύ καιρό καθιστή, αλλά χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν έκανε τίποτα. Ήταν οδηγός νταλίκας. Οι τέσσερις γιοι της πήγαιναν στο λύκειο και δεν είχε σύντροφο να τη στηρίζει.

«Όχι ότι έχει σημασία αυτό», είπε, πίνοντας μια γουλιά Heineken. «Δεν ήρθαμε εδώ για να τα κουβεντιάσουμε αυτά. Θέλεις να μάθεις για τη Χόουπ».

Η Χόουπ ήταν η αδερφή της. Η Χόουπ και η Γκρέις ήταν δίδυμες από το βόρειο Μίσιγκαν, μας είχε πει ήδη.

«Θέλουμε να μιλήσουμε για ό,τι πιστεύεις πως έχει σχέση», είπε ο Γκας.

Η Γκρέις ήθελε να είναι σίγουρη ότι όσα έλεγε δεν θα έμπαιναν σε κάποιο άρθρο εφημερίδας. Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Γράφω ένα μυθιστόρημα. Κανένα από τα πρόσωπα δεν θα έχει τα ονόματά σας, ούτε θα σας μοιάζει, ούτε θα είναι εσείς. Η αίρεση δεν θα είναι η ίδια. Αυτό που θέλουμε είναι να μπορέσουμε να κατανοήσουμε τα πρόσωπα. Για ποιον λόγο μπαίνει κανείς σε μια αίρεση, πότε πρόσεξες ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τη Χόουπ. Τέτοια πράγματα».

Το βλέμμα της στράφηκε στην πόρτα και μετά πάλι πάνω μας. Η έκφραση του προσώπου της έδειχνε αβεβαιότητα.

Ένιωσα τύψεις. Το ήξερα ότι είχε έρθει εδώ επειδή το ήθελε, αλλά σίγουρα δεν θα της ήταν καθόλου εύκολο να ανοίξει την καρδιά της σε δύο αγνώστους.

«Δεν είσαι υποχρεωμένη να μας πεις τίποτα», ξεστόμισα και ένιωσα αμέσως πάνω μου όλη την ορμή του αυστηρού βλέμματος του Γκας, αλλά συνέχισα να κοιτάζω την Γκρέις, τα βουρκωμένα μάτια και τα μισάνοιχτα χείλη της. «Ξέρω ότι αν μας μιλήσεις δεν θα αλλάξει τίποτα από όσα έγιναν. Αλλά το ίδιο ισχύει κι αν δεν μας μιλήσεις. Αν θέλεις να πεις κάτι, μπορείς να το κάνεις. Μπορείς να μας πεις ό,τι θέλεις για την αδερφή σου, ακόμα και αν δεν είναι από τα πράγματα που αγαπούσες περισσότερο σ' εκείνη».

Τα ζαφειρένια μάτια της μισόκλεισαν και το στόμα της σφίχτηκε. Για μια στιγμή, έμεινε εντελώς ακίνητη και σοβαρή, σαν Παναγία των

Μεσοδυτικών Πολιτειών σε πέτρινη πιετά, λες και κρατούσε στην αγκαλιά της κάποια ιερή μνήμη, αόρατη για εμάς.

«Το γέλιο της», είπε τελικά. «Γελούσε από τη μύτη».

Ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε στο πρόσωπό μου, αλλά ένιωσα ένα βάρος στο στήθος μου. «Μου αρέσει πολύ όταν το κάνει κάποιος αυτό», ομολόγησα. «Το έχει συνήθεια η κολλητή μου. Μου δίνει την εντύπωση ότι ξεχειλίζει ζωή. Σαν να της βγαίνει η ζωντάνια από τη μύτη. Καταλαβαίνεις τι εννοώ, ε;»

Ένα απαλό χαμόγελο φάνηκε στα λεπτά χείλη της Γκρέις. Ναι», είπε σιγανά. Τότε τα χείλη της τρεμούλιασαν θλιμμένα. Έξυσε το ηλιοκαμένο σαγόνι της. Οι κυρτοί ώμοι της ορθώθηκαν καθώς ακουμπούσε τους πήχεις των χεριών της πάνω στο τραπέζι. Ξερόβηξε.

«Δεν πρόσεξα ότι κάτι πήγαινε στραβά», είπε με βραχνή φωνή. «Αυτό θέλατε να μάθετε;» Τα μάτια της βούρκωσαν. Κούνησε το κεφάλι της μία φορά. «Δεν είχα ιδέα, ώσπου έφυγε».

Ο Γκας έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Πώς έγινε αυτό;»

«Επειδή…» Τα μάτια της πλημμύριζαν δάκρυα καθώς σήκωνε τους ώμους της. «Επειδή δεν έπαψε να χαμογελάει».

Ήμαστε σιωπηλοί στο μεγαλύτερο μέρος της διαδρομής της επιστροφής. Με τα παράθυρα κλειστά, το ραδιόφωνο επίσης κλειστό, τα μάτια μας στραμμένα στον δρόμο. Φανταζόμουν ότι ο Γκας έβαζε νοερά σε τάξη τις πληροφορίες που είχε πάρει από την Γκρέις.

Εγώ ήμουν χαμένη στις σκέψεις μου για τον μπαμπά. Έβλεπα με ευκολία τον εαυτό μου να αποφεύγει να δώσει απαντήσεις στις απορίες που είχα για εκείνον, ώσπου θα έφτανα στην ηλικία της Γκρέις. Ώσπου θα έφευγε η Σόνια, όπως και η μαμά, και δεν θα είχε απομείνει κανείς να μου δώσει απαντήσεις, ακόμα κι αν τις αναζητούσα.

Δεν ήμουν έτοιμη να περάσω τη ζωή μου αποφεύγοντας να σκέφτομαι τον άνθρωπο που με μεγάλωσε και να αρρωσταίνω κάθε φορά που θα θυμόμουν τον φάκελο μέσα στο κουτί πάνω στο ψυγείο.

Αλλά με είχε κουράσει πολύ ο πόνος μέσα μου. Η έντασή του με έκανε να ασφυκτιώ και κρύος ιδρώτας με έλουζε όποτε σκεφτόμουν την αλήθεια για παραπάνω από όσο άντεχα.

Έκλεισα τα μάτια μου και ακούμπησα το κεφάλι μου στο μαξιλαράκι του

καθίσματος, καθώς οι αναμνήσεις πλημμύριζαν το μυαλό μου. Προσπάθησα να τις διώξω, αλλά ήμουν πολύ κουρασμένη, οπότε τα είδα όλα μπροστά στα μάτια μου. Το κροσέ σάλι, την έκφραση στο πρόσωπο της μαμάς, το κλειδί στην παλάμη μου.

Θεέ μου, δεν ήθελα να γυρίσω σε εκείνο το σπίτι.

Το αμάξι σταμάτησε και τα μάτια μου άνοιξαν απότομα.

«Συγγνώμη», ψέλλισε ο Γκας. Είχε πατήσει με δύναμη το φρένο για να μην καρφωθεί πάνω σε ένα τρακτέρ, σε μια σκοτεινή διασταύρωση. «Δεν πρόσεχα».

«Ήσουν χαμένος στις όμορφες σκέψεις σου;» του είπα για να τον πειράξω, αλλά τα λόγια μου βγήκαν με αυστηρό ύφος και ο Γκας δεν έδειξε αν τα είχε ακούσει. Η πιο δραστήρια άκρη του στόματός του ήταν γερμένη προς τα κάτω.

«Είσαι εντάξει;» με ρώτησε.

«Ναι».

Έμεινε σιωπηλός για άλλη μια στιγμή. «Ήταν πολύ ζόρικη η φάση. Αν θέλεις να το συζητήσουμε…»

Σκέφτηκα την ιστορία που μας είχε πει η Γκρέις. Νόμιζε ότι η Χόουπ είχε αρχίσει να ζει την καλύτερη περίοδο της ζωής της από τη στιγμή που γνωρίστηκε με εκείνους τους ανθρώπους. Πρώτα απ' όλα, είχε κόψει την ηρωίνη – κάτι που φαινόταν σχεδόν ακατόρθωτο. «Θυμάμαι ότι η επιδερμίδα της έδειχνε καλύτερη», είχε πει η Γκρέις. «Και τα μάτια της. Φαίνονταν διαφορετικά κι αυτά, δεν ξέρω πώς να το πω. Νόμιζα ότι είχε επιστρέψει η αδερφή μου. Μετά από τέσσερις μήνες, πέθανε».

Είχε χάσει τη ζωή της εξαιτίας εσωτερικής αιμορραγίας που είχε προκληθεί από «τιμωρίες». Η έκταση με τα κοντέινερ, την οποία είχαν ονομάσει Νέα Εδέμ, παραδόθηκε στις φλόγες όταν το FBI άρχισε να στενεύει τον κλοιό.

Όλα αυτά που μας είχε πει η Γκρέις μάλλον ήταν ιδανικά για την αρχική πλοκή του βιβλίου του Γκας. Δεν έμενε πολύς χώρος για έρωτες και χάπι-εντ. Αλλά αυτό ήταν η ουσία. Η έρευνα τούτης της βραδιάς είχε γίνει για *μένα*, για να μπει το μυαλό μου στα μονοπάτια που οδηγούσαν στο είδος του βιβλίου που υποτίθεται ότι έγραφα.

Δεν μπορούσα να καταλάβω πώς το έκανε αυτό ο κόσμος. Πώς μπορούσε ο Γκας να ακολουθεί τόσο σκοτεινές ατραπούς για χάρη μιας ιστορίας. Πώς μπορούσε να συνεχίζει να κάνει ερωτήσεις, ενώ το *μόνο* που ήθελα εγώ όλη

τη βραδιά ήταν να κρατήσω την Γκρέις σφιχτά στην αγκαλιά μου και να της ζητήσω συγγνώμη για όλα αυτά που της είχε στερήσει ο κόσμος, να βρω κάποιον τρόπο –οποιονδήποτε– να της απαλύνω έστω και ελάχιστα τον πόνο της απώλειας.

«Πρέπει να βάλουμε βενζίνη», είπε ο Γκας. Βγήκε από τον αυτοκινητόδρομο και σταμάτησε σε ένα έρημο πρατήριο της Shell. Δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από διψασμένα χωράφια όπου κι αν κοιτούσα.

Βγήκα από το αμάξι για να ξεμουδιάσω όσο ο Γκας έβαζε βενζίνη. Η νύχτα είχε φέρει μαζί της δροσιά, αλλά όχι πολλή. «Εδώ είναι το σημείο όπου κάνεις τους φόνους;» ρώτησα ενώ πήγαινα κοντά του.

«Δεν θα σου απαντήσω, γιατί φοβάμαι ότι μπορεί να θελήσεις να μου το κλέψεις για τους δικούς σου φόνους».

«Πολύ ωραία δικαιολογία», του είπα. Μετά από μια στιγμή, δεν άντεξα άλλο να μην τον ρωτήσω: «Δεν σε ενοχλεί; Που αναγκάζεσαι να ζήσεις την τραγωδία κάποιου άλλου; Είναι υπερβολικό να έχεις βάλει τον εαυτό σου σε αυτή τη θέση εδώ και πέντε χρόνια».

Ο Γκας τοποθέτησε την αντλία στη θέση της. Είχε όλη την προσοχή του στραμμένη στο καπάκι του ρεζερβουάρ, το οποίο έκλεισε σφιχτά. «Όλοι έχουν προβλήματα, Τζένιουαρι. Μερικές φορές είναι ανακούφιση να σκέφτεσαι τα προβλήματα των άλλων».

«Καλά, εντάξει», είπα. «Σε ακούω. Λέγε».

Ο Γκας σήκωσε τα φρύδια του. Το πονηρό - σέξι στόμα του έμεινε ανοιχτό. «Τι;»

Σταύρωσα τα χέρια στο στήθος μου και ακούμπησα τον γοφό μου στην πόρτα του οδηγού. Είχα βαρεθεί να με περνάνε για τον πιο ευαίσθητο άνθρωπο. Για την κοπέλα που κουβαλάει μαζί της το κρασί της, αυτή που προσπαθεί να μην τρέμει όταν κάποιος άλλος λέει τον πόνο του, καθισμένος σε ένα ψηλό σκαμπό σε κάποιο άθλιο μπαρ. «Θέλω να μου πεις αυτά τα μυστηριώδη προβλήματα που έχεις. Θέλω να δω αν θα με κάνουν να ξεχάσω τα δικά μου». Και τα προβλήματα της Γκρέις, που ένιωθα να με βαραίνουν το ίδιο.

Τα σκούρα μάτια του Γκας κοίταξαν το πρόσωπό μου ερευνητικά. «Μπα», είπε τελικά και πήγε προς την πόρτα, αλλά εγώ δεν κουνήθηκα από εκεί. «Με εμποδίζεις», είπε.

«Σοβαρά;»

Άπλωσε το χέρι του για να πιάσει τη λαβή της πόρτας κι εγώ

μετακινήθηκα για να τον εμποδίσω. Το χέρι του με ακούμπησε στη μέση. Με πλημμύρισε έξαψη.

«Τώρα με εμποδίζεις πιο πολύ», είπε με σιγανή φωνή που έδινε την εντύπωση ότι εννοούσε: *Σε προκαλώ να μείνεις εκεί*.

Τα μάγουλά μου μυρμήγκιασαν. Το χέρι του ήταν ακόμα ακουμπισμένο στον γοφό μου, λες και είχε ξεχάσει ότι βρισκόταν εκεί, αλλά τότε τα δάχτυλά του συσπάστηκαν κι έτσι κατάλαβα ότι δεν το είχε ξεχάσει.

«Το αποψινό ραντεβού μου μαζί σου ήταν το πιο καταθλιπτικό της ζωής μου» είπα. «Το λιγότερο που μπορείς να κάνεις είναι να μου πεις κάτι για σένα και γιατί έχει τόση σημασία αυτή η ιστορία με τη Νέα Εδέμ».

Σήκωσε τα φρύδια του. Φαινόταν να το διασκεδάζει και τα μάτια του άστραψαν σαν να αντανακλούσε μέσα τους φωτιά. «Δεν ήταν ραντεβού».

Με κάποιον τρόπο κατάφερε να το κάνει να ακουστεί βρόμικο.

«Σωστά, εσύ δεν βγαίνεις ραντεβού», είπα. «Γιατί; Είναι κι αυτό κομμάτι από το σκοτεινό και μυστηριώδες παρελθόν σου;»

Το πονηρό - σέξι στόμα του σφίχτηκε. «Τι θα κερδίσω;»

Ήρθε λιγάκι πιο κοντά μου. Με διαπέρασε ηλεκτρισμός. Είχα να βρεθώ τόσο κοντά σε άντρα από τότε που τα είχα με τον Ζακ. Ο Ζακ μύριζε ακριβή κολόνια της Commodity. Ο Γκας μύριζε καπνό και ιδρώτα, σαν ινδικό λιβάνι ανακατεμένο με την αλμύρα παραλίας. Ο Ζακ είχε γαλανά μάτια που λαμπύριζαν και με έκαναν να νιώθω σαν μελωδός που τον φυσάει το καλοκαιρινό αεράκι. Τα σκούρα μάτια του Γκας με κάρφωναν σαν τιρμπουσόν. *Τι θα κερδίσω;*

«Μια ευχάριστη συζήτηση». Η φωνή μου βγήκε από μέσα μου ασυνήθιστα αδύναμη.

Κούνησε το κεφάλι του. «Πες μου γιατί ήρθες εδώ και μετά θα σου πω *ένα* πράγμα για το σκοτεινό και μυστηριώδες παρελθόν μου».

Σκέφτηκα την προσφορά. Έκρινα ότι η ανταμοιβή άξιζε το τίμημα. «Πέθανε ο πατέρας μου. Μου άφησε το σπίτι στη λίμνη».

Ήταν η αλήθεια. Ένα μέρος της έστω.

Για δεύτερη φορά είδα στο πρόσωπό του μια έκφραση που δεν μου ήταν οικεία. Έδειχνε συμπόνια –ή μήπως απογοήτευση;–, τόσο φευγαλέα ώστε δεν πρόλαβα να την ερμηνεύσω. «Σειρά σου τώρα», τον τσίγκλησα.

«Εντάξει», είπε με βραχνή φωνή. «Μόνο ένα πράγμα».

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά.

Ο Γκας έσκυψε κοντά μου και έφερε το στόμα του στο αφτί μου

συνωμοτικά. Η καυτή ανάσα του έκανε τον λαιμό μου να ανατριχιάσει. Τα μάτια του με κοίταξαν λοξά στο πρόσωπο και το άλλο χέρι του με άγγιξε κι αυτό στον γοφό ανάλαφρα, σαν αεράκι. Η κάψα στους γοφούς μου απλώθηκε παντού μέσα μου και πλημμύρισε τους μηρούς μου.

Ήταν τρελό που θυμόμουν τόσο έντονα εκείνη τη βραδιά στο κολέγιο, αλλά έτσι κατάλαβα ότι και τότε με είχε αγγίξει ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Εκείνο το πρώτο άγγιγμα, τότε που βρεθήκαμε στην πίστα του χορού, ήταν ανάλαφρο και καυτό, προσεκτικό, ηθελημένο.

Συνειδητοποίησα ότι κρατούσα την ανάσα μου και, όταν πίεσα τον εαυτό μου να αναπνεύσει, το στήθος μου ανεβοκατέβηκε με γελοίο τρόπο, λες και πρωταγωνιστούσα σε ερωτική ιστορία εποχής.

Πώς μου το *έκανε* αυτό; Και μάλιστα *πάλι*;

Μετά τη βραδιά που είχαμε περάσει μαζί, αυτό το συναίσθημα, αυτή η δίψα μέσα μου, δεν έπρεπε να υπάρχει. Μετά τη *χρονιά* που είχα περάσει, πίστευα ότι είχε χαθεί.

«Σου είπα ψέματα», μου ψιθύρισε στο αφτί. «Τα έχω *διαβάσει* τα βιβλία σου».

Τα χέρια του έσφιξαν τη μέση μου. Με απομάκρυνε από το αμάξι, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα, αφήνοντάς με να τρέμω από την παγωνιά που είχε απλωθεί ξαφνικά στο πάρκινγκ.

OceanofPDF.com

11 / Το ραντεβού που δεν ήταν ραντεβού

Πέρασα υπερβολικά μεγάλο μέρος του Σαββάτου προσπαθώντας να διαλέξω τον ιδανικό προορισμό για την πρώτη απόπειρα του Γκας να γράψει ένα αισθηματικό μυθιστόρημα. Αν και έπασχα από χρόνιο συγγραφικό μπλακ άουτ, παρέμενα εξπέρ στον τομέα μου και η λίστα με τα πιθανά μέρη όπου θα μπορούσε να διαδραματιστεί η εισαγωγή του στον κόσμο του έρωτα και του χάπι-εντ ήταν ανεξάντλητη.

Το πρώτο πράγμα που έκανα το πρωί ήταν να γράψω άλλες χίλιες λέξεις, αλλά από εκείνη τη στιγμή και μετά πήγαινα πέρα δώθε και έψαχνα στο Google, σε μια προσπάθεια να βρω το *ιδανικό* μέρος. Επειδή δεν μπορούσα να αποφασίσω, πήγα στη λαϊκή αγορά της πόλης και έκανα μια βόλτα στον ηλιόλουστο διάδρομο ανάμεσα στους πάγκους για να βρω έμπνευση. Χάζεψα τα λουλούδια που ήταν αραδιασμένα σε κουβάδες, αναπολώντας τις εποχές που είχα λεφτά για να παίρνω ένα μπουκέτο μαργαρίτες για την κουζίνα και κρίνους για το κομοδίνο στην κρεβατοκάμαρα. Αυτό, βέβαια, γινόταν τότε που ο Ζακ κι εγώ μέναμε στο ίδιο διαμέρισμα. Αν νοίκιαζες μόνος σου διαμέρισμα στη Νέα Υόρκη, δεν σου έμεναν λεφτά για πράγματα που μύριζαν ωραία για μία εβδομάδα και μετά μαραίνονταν μπροστά στα μάτια σου.

Στον πάγκο ενός αγροκτήματος της περιοχής, γέμισα την τσάντα μου με ζουμερές ντομάτες, κίτρινες και κόκκινες, μαζί με κάμποσο βασιλικό και μέντα, αγγούρια κι ένα ολόκληρο μαρούλι. Αν δεν κατάφερνα να βρω κάτι να κάνουμε με τον Γκας απόψε, θα μπορούσαμε να μαγειρέψουμε.

Το στομάχι μου γουργούρισε μόλις σκέφτηκα ένα ωραίο γεύμα. Δεν μαγείρευα τακτικά –έπαιρνε πολύ χρόνο, τον οποίο δεν διέθετα–, αλλά σίγουρα υπήρχε κάτι ρομαντικό στο να γεμίζεις δύο ποτήρια με κόκκινο κρασί και να κυκλοφορείς σε μια καθαρή κουζίνα, να κόβεις και να πλένεις, να ανακατεύεις και να δοκιμάζεις με ξύλινη κουτάλα. Στον Ζακ άρεσε πολύ το μαγείρεμα – εγώ μπορούσα να ακολουθήσω μια συνταγή, αλλά εκείνος προτιμούσε κάτι πιο αυθόρμητο, που μπορούσε να κρατήσει όλη νύχτα. Ο αυθορμητισμός στην κουζίνα και η υπομονή στο μαγείρεμα ήταν δύο

πράγματα που δεν διέθετα ούτε στο ελάχιστο.

Πλήρωσα τα λαχανικά μου και στερέωσα τα γυαλιά ηλίου στην κορυφή του κεφαλιού μου, καθώς έμπαινα στο στεγασμένο τμήμα της αγοράς για να βρω κοτόπουλο ή μπριζόλες. Άρχισα πάλι να σκέφτομαι.

Τα πρόσωπα του βιβλίου θα μπορούσαν να ερωτευτούν οπουδήποτε –σε ένα αεροδρόμιο, σε ένα συνεργείο αυτοκινήτων ή σε ένα νοσοκομείο–, αλλά, αφού ο Γκας δεν ήταν ρομαντικός, μάλλον θα χρειαζόταν κάτι πιο προφανές για να αρχίσουν να κατεβαίνουν οι ιδέες. Για μένα, οι καλύτερες συνήθως έρχονταν από το απροσδόκητο, από τα λάθη και τις ατυχίες. Δεν χρειαζόταν έμπνευση για να φτιάξεις μια λίστα με σημεία εξέλιξης της πλοκής, αλλά για να βρεις εκείνη τη στιγμή –την ιδανική στιγμή που καθόριζε ένα ολόκληρο βιβλίο, που το ζωντάνευε και του έδινε άλλη υπόσταση– απαιτούσε μια αλχημεία που δεν γινόταν να είναι προσποιητή.

Η τελευταία χρονιά της ζωής μου το είχε αποδείξει αυτό. Μπορούσα να δημιουργώ μια πλοκή όλη μέρα, αλλά αυτό δεν είχε κανένα νόημα αν δεν εντασσόταν απόλυτα στην ιστορία, αν η ιστορία δεν με συνάρπαζε και δεν με απορροφούσε. *Αυτό* ήταν που πάντα λάτρευα στο διάβασμα, αυτό με είχε οδηγήσει στη συγγραφή. Η αίσθηση ότι ένας καινούριος κόσμος υφαινόταν γύρω σου σαν ιστός αράχνης και δεν μπορούσες να κουνηθείς ώσπου να γίνουν τα αποκαλυπτήριά του.

Η συνέντευξη της Γκρέις, παρόλο που δεν μου είχε προσφέρει αυτή τη συναρπαστική έμπνευση, είχε ξυπνήσει μέσα μου μια σπίθα της. Υπήρχαν ιστορίες που τους άξιζε να ειπωθούν, ιστορίες που δεν είχα λογαριάσει ποτέ, κι ένιωθα ενθουσιασμό στη σκέψη ότι ίσως θα μπορούσα να πω μια από αυτές και επιπλέον θα μου άρεσε να το κάνω.

Ήθελα να προσφέρω και στον Γκας αυτό το συναίσθημα. Ήθελα να ξυπνήσει το επόμενο πρωί και να μην κρατιέται να γράψει. Από τη μια έπρεπε να του αποδείξω πόσο δύσκολο ήταν να γράψεις μια ρομαντική ιστορία, και ήμουν σίγουρη ότι θα το καταλάβαινε αυτό ο Γκας, από την άλλη όμως το να τον κάνω να καταλάβει τι λάτρευα σε αυτό το είδος –το γεγονός ότι το να διαβάζω και να γράφω τέτοια βιβλία ήταν σχεδόν τόσο καθηλωτικό και σε άλλαζε τόσο πολύ όσο και το να ερωτεύεσαι στ' αλήθεια– θα ήταν μια εντελώς διαφορετική πρόκληση.

Όταν γύρισα σπίτι, παραήμουν αφηρημένη για να γράψω, έτσι είπα να κάνω κάτι καλύτερο. Έπιασα τα μαλλιά μου, έβαλα σορτσάκι και μπλουζάκι Todd Rundgren και πήγα στο μπάνιο του ξενώνα στον επάνω

όροφο, παίρνοντας μαζί μου σακούλες σκουπιδιών και κουτιά.

Ο μπαμπάς ή Εκείνη η Γυναίκα είχαν το ντουλάπι του μπάνιου γεμάτο πετσέτες και είδη προσωπικής υγιεινής, τα οποία έβαλα σε κουτιά που κατέβασα ένα ένα στην είσοδο με σκοπό να τα χαρίσω κάπου. Στην τρίτη διαδρομή για την εξώπορτα, σταμάτησα μπροστά στο παράθυρο της κουζίνας που έβλεπε μέσα στο σπίτι του Γκας. Ήταν καθισμένος στο τραπέζι και κρατούσε ένα σημειωματάριο σηκωμένο ψηλά για να το δω. Λες και περίμενε.

Ακούμπησα το κουτί πάνω στο τραπέζι και σκούπισα με τον πήχη του χεριού μου το μέτωπό μου, που ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα, ενώ διάβαζα:

ΤΖΕΝΙΟΥΑΡΙ, ΤΖΕΝΙΟΥΑΡΙ, ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ Η ΤΖΕΝΙΟΥΑΡΙ;
ΓΙΑΤΙ ΠΗΡΕΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΓΕΝΑΡΗ;

Το μήνυμα ήταν αστείο. Δεν ήταν καθόλου αστείο όμως το σκίρτημα στο στήθος μου. Έσπρωξα το κουτί για να ακουμπήσει ολόκληρο πάνω στο τραπέζι, πήρα το σημειωματάριό μου κι έγραψα γοργά. Το σήκωσα ψηλά.

ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ ΣΤΙΣ ΕΠΑΦΕΣ ΜΟΥ. ΣΕ ΞΕΡΩ;

Ο Γκας γέλασε και έπειτα επέστρεψε στο λάπτοπ του. Πήρα το κουτί, το πήγα έξω στο Kia και γύρισα πίσω για να πάρω τα υπόλοιπα. Η υγρασία των τελευταίων ημερών είχε περιοριστεί πάλι και τη θέση της είχε πάρει ένα ζεστό αεράκι. Όταν φόρτωσα το αμάξι, έβαλα ένα ποτήρι ροζέ κρασί και κάθισα στην πίσω βεράντα.

Ο ουρανός ήταν καταγάλανος. Ένα αφράτο σύννεφο περνούσε νωχελικά μια στο τόσο και το φως του ήλιου έβαφε με ένα απαλό πράσινο τις κορυφές των δέντρων που χόρευαν στον άνεμο. Αν έκλεινα τα μάτια μου, αν δεν άφηνα να με επηρεάσουν όλα αυτά που μπορούσα να δω, θα άκουγα γέλια να έρχονται από τη λίμνη.

Στο πατρικό μου, η αυλή της μαμάς και του μπαμπά συνόρευε με την πίσω αυλή μιας οικογένειας που είχε τρία μικρά παιδιά. Αμέσως μόλις εγκαταστάθηκε εκεί η οικογένεια, ο μπαμπάς φύτεψε μια σειρά αειθαλή δέντρα κατά μήκος του φράχτη, για να μη φαινόμαστε, αλλά του άρεσε που αργά τα βράδια του καλοκαιριού, την ώρα που καθόμαστε γύρω από τη φωτιά, ακούγαμε τις φωνές και τα γέλια των παιδιών που έπαιζαν κυνηγητό, χοροπηδούσαν στο τραμπολίνο ή κάθονταν στο αντίσκηνο που

είχαν στήσει πίσω από το σπίτι τους.

Ο μπαμπάς απολάμβανε τον προσωπικό του χώρο, αλλά έλεγε πάντα ότι του άρεσε να υπάρχει κάτι που να του υπενθυμίζει πως έξω από αυτό τον χώρο ζούσαν άνθρωποι που είχαν κι αυτοί τη δική τους ζωή. Άνθρωποι που δεν τον ήξεραν και ούτε νοιάζονταν να τον γνωρίσουν.

Το ξέρω ότι μερικούς τους πειράζει να νιώθουν μικροί και ασήμαντοι, μου είχε πει κάποτε, *αλλά εμένα μου αρέσει. Φεύγει η πίεση από πάνω σου όταν καταλαβαίνεις ότι είσαι απλώς ένας άνθρωπος μέσα σε έξι δισεκατομμύρια άλλους ανθρώπους. Κι όταν περνάς μια δυσκολία –εκείνη την εποχή η μαμά έκανε χημειοθεραπεία– είναι ωραίο να ξέρεις ότι το ίδιο συμβαίνει σε αναρίθμητους άλλους.*

Εγώ τότε ένιωθα το αντίθετο. Έκρυβα μέσα μου μια θλίψη. Για το σύμπαν, για το σώμα της μαμάς που την πρόδιδε πάλι. Για τη ζωή που είχα ονειρευτεί και που διαλυόταν σαν καπνός. Παρακολουθούσα στο Facebook τους συμφοιτητές μου να συνεχίζουν τις σπουδές τους και να πηγαίνουν ταξίδια στο εξωτερικό (μυστήριο το πού έβρισκαν τα λεφτά για κάτι τέτοιο). Τους έβλεπα να ποστάρουν μηνύματα αγάπης για τη Γιορτή της Μητέρας από όλες τις γωνιές του πλανήτη. Άκουγα τα παιδιά που έμεναν πίσω από το σπίτι των γονιών μου να τσιρίζουν και να χαχανίζουν καθώς έπαιζαν κυνηγητό.

Κι ένιωθα θλίψη που το σύμπαν μπόρεσε να μας το ξανακάνει αυτό. Και το χειρότερο ήταν ότι ήξερα πως, αν έλεγα κάτι από όλα αυτά που αισθανόμουν, θα δυσκόλευα τα πράγματα για τη μαμά.

Κι εκείνη νίκησε την αρρώστια για δεύτερη φορά. Κι εγώ ξεχείλιζα ευγνωμοσύνη. Ένιωσα περισσότερη ανακούφιση από όση φανταζόμουν ότι μπορούσε να νιώσει κανείς. Η ζωή μας είχε ξαναπάρει τον δρόμο της, οι τρεις μας ήμαστε πιο δυνατοί από ποτέ πριν. Ήμουν σίγουρη ότι τίποτα δεν θα μπορούσε να μας διαλύσει πια.

Όμως εξακολουθούσα να θρηνώ για τα χρόνια που χάθηκαν με τις επισκέψεις στους γιατρούς, τότε που η μαμά έχανε τα μαλλιά της κι αναγκαζόταν, εκείνη που ήταν τόσο δραστήριος άνθρωπος, να είναι καθηλωμένη από την αρρώστια στον καναπέ. Εκείνα τα συναισθήματα δεν χωρούσαν στη ζωή μας μετά τον καρκίνο, το ήξερα – δεν βοηθούσαν σε τίποτα και δεν ωφελούσαν κανέναν, έτσι τα έθαψα μέσα μου για άλλη μία φορά.

Όταν έμαθα για τη Σόνια, βγήκαν στην επιφάνεια, έχοντας μετατραπεί σε

οργή με την πάροδο του χρόνου, και είχαν στόχο τους τον μπαμπά.

«Ερώτηση».

Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα τον Γκας ακουμπισμένο στα κάγκελα της βεράντας του. Το γκρίζο μπλουζάκι του ήταν τσαλακωμένο, όπως και οτιδήποτε άλλο τον είχα δει να φοράει. Το πιο πιθανό ήταν τα ρούχα του να μη συναντούσαν ποτέ το σίδερο στη διαδρομή τους από το καλάθι των πλυμένων μέχρι τα συρτάρια, αν υποθέσουμε ότι έμπαιναν κάποτε στο πλυντήριο, αλλά τα ανακατεμένα μαλλιά του έδειχναν ότι θα μπορούσε να είχε μόλις ξυπνήσει από μεσημεριανό υπνάκο.

Πήγα και στάθηκα στα κάγκελα στη δική μου πλευρά του διαχωριστικού που είχε μήκος τρία μέτρα. «Ελπίζω να έχει να κάνει με το νόημα της ζωής. Ή με το ποιο βιβλίο είναι το πρώτο στη σειρά της Μπρίτζετ Τζόουνς».

«Ναι, βέβαια, μ' αυτό έχει να κάνει», είπε. «Επιπλέον, πρέπει να φορέσω φράκο απόψε;»

Πάσχισα να μη χαμογελάσω. «Θα έδινα εκατό δολάρια για να μάθω κάθε πότε καθαρίζεις το φράκο σου. Και αφού είμαι εντελώς απένταρη, καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό».

Δυσανασχέτησε. «Να ξέρεις ότι στο πλύσιμο των ρούχων ακολουθώ δημοκρατικές διαδικασίες».

«Α, κατάλαβα. Ελπίζω μόνο να μην τα ρωτάς αν θέλουν να πλυθούν και να περιμένεις να σου απαντήσουν».

«Τζένιουαρι, σκοπεύεις να με πας ή όχι σε μια αναπαράσταση του χορού από το *Η Πεντάμορφη και το Τέρας*; Προσπαθώ να δω τι θα κάνω».

Τον κοίταξα εξεταστικά. «Εντάξει, θα απαντήσω στην ερώτησή σου, αλλά με τον όρο να μου πεις, με ειλικρίνεια, αν *πράγματι* έχεις φράκο».

Με κοίταξε επίμονα. Μετά από παύση, αναστέναξε κι έγειρε στα κάγκελα. Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει και οι φουσκωμένες φλέβες και οι μύες στα καλοσχηματισμένα μπράτσα έριχναν σκιές στην επιδερμίδα του. «Καλά. Ναι. Έχω φράκο».

Ξέσπασα σε γέλια. «Σοβαρά; Μήπως είσαι μέλος της οικογένειας Κένεντι και το κρατάς κρυφό; Κανένας δεν έχει φράκο».

«Δέχτηκα να απαντήσω σε μία ερώτηση. Λοιπόν, πες μου τι να φορέσω».

«Με δεδομένο ότι σε έχω δει να φοράς ρούχα που έχουν ελάχιστες διαφορές μεταξύ τους, δεν θα κανόνιζα ποτέ κάτι που θα απαιτούσε να βάλεις φράκο. Αυτό, βέβαια, ίσχυε μέχρι τώρα, γιατί μόλις έμαθα ότι έχεις φράκο. Οπότε, η κατάσταση αλλάζει. Για απόψε όμως, αρκεί το

ταλαιπωρημένο κοστούμι του μπάρμαν».

Κούνησε το κεφάλι του και ίσιωσε το κορμί του. «Υπέροχα!» είπε και γύρισε μέσα στο σπίτι.

Εκείνη τη στιγμή αποφάσισα πού ακριβώς θα πήγαινα τον Γκας Έβερετ.

«Ποπό!» είπε ο Γκας.

Το «λούνα παρκ» που είχα βρει, σε απόσταση δώδεκα χιλιομέτρων από τα σπίτια μας, βρισκόταν στο πάρκινγκ ενός μεγάλου πολυκαταστήματος, με τα παιχνίδια του να καταλαμβάνουν ελάχιστο από τον διαθέσιμο χώρο.

«Μέτρησα τα παιχνίδια», είπε ο Γκας. «Είναι επτά».

«Μπράβο σου που ξέρεις να μετράς μέχρι το επτά», του είπα για να τον πειράξω. «Την επόμενη φορά, δοκίμασε να φτάσεις μέχρι το δέκα».

«Πολύ αστείο», είπε ο Γκας μουτρωμένος.

«Το λούνα παρκ είναι τέλειο», του αποκρίθηκα.

«Για ποιο πράγμα;» με ρώτησε.

«Καλά, δεν κατάλαβες;» είπα. «Για να γεννηθεί ένας έρωτας».

Ο Γκας ξέσπασε σε γέλια. Ένιωσα πάλι υπερβολική αυταρέσκεια. «Έλα». Αισθάνθηκα να το μετανιώνω καθώς έδινα την πιστωτική μου στο ταμείο για να πάρω βραχιολάκια που επέτρεπαν να παίξουμε όλα τα προσφερόμενα παιχνίδια, αλλά ανακουφίστηκα μόλις ο Γκας παρενέβη και επέμεινε να πληρώσει το δικό του. Αυτό ήταν μια από τις πολλές θλιβερές συνέπειες του να είσαι απένταρος. Ήταν χάλια φάση να είσαι αναγκασμένος να σκέφτεσαι αν είχες λεφτά για κέρασμα.

«Μάλλον αυτό δεν ήταν και πολύ ρομαντικό από μέρους μου», είπα, καθώς μπαίναμε στο πλήθος που συνωστιζόταν μπροστά από έναν πάγκο όπου προσπαθούσες να πετάξεις μπαλάκια και να τα βάλεις μέσα σε μια καρδάρα.

«Είσαι τυχερή, γιατί για μένα αυτό είναι ο ορισμός του αισθηματικού μυθιστορήματος». Έδειξε τη σειρά από χημικές τουαλέτες στην άκρη του πάρκινγκ. Ένα αγόρι που φορούσε το καπέλο του γυρισμένο ανάποδα κρατούσε το στομάχι του και φαινόταν να μην αντέχει άλλο, καθώς περίμενε να ανοίξει η πόρτα μιας από τις τουαλέτες, ενώ το ζευγάρι πίσω του χουφτωνόταν φόρα παρτίδα.

«Γκας», είπα με σοβαρό ύφος. «Εκείνοι οι δυο είναι τόσο ερωτευμένοι, ώστε δεν τους πειράζει να φασώνονται μπροστά σε τουαλέτες. Ουσιαστικά

η συγκεκριμένη σκηνή συνοψίζει το αποψινό μάθημα για τα ρομάντζα. Είσαι σίγουρος ότι δεν επηρεάζεται καθόλου η κρύα καρδιά σου;»

«Η καρδιά μου; Όχι. Μόνο το στομάχι μου, λιγάκι. Θα πάθω διάρροια για να κάνω συμπαράσταση στον φίλο τους. Μπορείς να φανταστείς να περνάς τόσο άσχημα με τους φίλους σου, ώστε μια χημική τουαλέτα να σου φαίνεται αχτίδα αισιοδοξίας; Να σου δίνει την εντύπωση ότι είναι ένα μέρος να ξεκουράσεις το ταλαιπωρημένο σου κορμί; Ο μικρός είναι σίγουρο ότι στο μέλλον θα γίνει υπαρξιστής. Ή και συγγραφέας, μονίμως θιγμένος και πάντα έτοιμος για ψυχρό σεξ».

Δυσανασχέτησα. «Μου θυμίζει όλα αυτά που έζησα στο λύκειο – μη σου πω και στο κολέγιο. Όμως με κάποιον τρόπο κατάφερα να επιβιώσω χωρίς να πάθει τίποτα η τρυφερή μου καρδιά».

«Αηδίες!» φώναξε ο Γκας.

«Τι εννοείς;»

«Σε ήξερα στο κολέγιο, Τζένιουαρι».

«Αυτό μου φαίνεται ότι είναι ό,τι πιο υπερβολικό έχεις πει απόψε».

«Καλά, απλώς είχαμε γνωριστεί», είπε. «Η ουσία είναι ότι δεν κρατούσες το φανάρι σε κανέναν. Έβγαινες συνέχεια. Με τον Μάρκο, σωστά; Τον τύπο από το εργαστήρι μικρών διηγημάτων. Και δεν είχες σχέση και με εκείνο το παιδί-θαύμα από τα προπαρασκευαστικά της Ιατρικής; Εκείνον που είχε μανία με τις σπουδές στο εξωτερικό και με τα μαθήματα σε μη προνομιούχους νεαρούς και που του άρεσε να κάνει ορειβασία γυμνός από τη μέση και πάνω;»

Γέλασα ειρωνικά. «Μου φαίνεται ότι εσύ ήσουν περισσότερο ερωτευμένος μαζί του από όσο εγώ».

Τα μάτια του Γκας άστραψαν. Με κοίταξε έντονα και επικριτικά. «Ήσουν όμως ερωτευμένη μαζί του».

Και βέβαια ήμουν. Τον είχα γνωρίσει σε έναν χιονοπόλεμο στην πανεπιστημιούπολη. Μου είχε φανεί απίστευτα ρομαντική εκείνη η στιγμή που με σήκωσε από τον σωρό του χιονιού όπου είχα σωριαστεί. Τα γαλανά μάτια του έλαμπαν. Μου πρόσφερε τον στεγνό σκούφο του για να αντικαταστήσω τον δικό μου που είχε μουσκέψει.

Με συνόδευσε πίσω στην εστία. Τα δέκα λεπτά που κράτησε η διαδρομή ήταν αρκετά για να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι ήταν ο πιο ενδιαφέρων άνθρωπος που είχα γνωρίσει στη ζωή μου. Έκανε μαθήματα για να πάρει άδεια πιλότου και του είχε γεννηθεί η έντονη επιθυμία να δουλέψει στα

Επείγοντα ενός νοσοκομείου από τότε που ήταν μικρός και είχε χάσει έναν ξάδερφό του σε τροχαίο. Είχε κάνει εξάμηνα σπουδών στη Βραζιλία, το Μαρόκο και τη Γαλλία (συγκεκριμένα στο Παρίσι, όπου ζούσαν οι παππούδες του από την πλευρά του πατέρα του). Επιπλέον, είχε κάνει μόνος του με τα πόδια ένα μεγάλο μέρος του Camino de Santiago, του Δρόμου των Προσκυνητών, από τη Γαλλία στην Ισπανία.

Όταν του είπα ότι δεν είχα ταξιδέψει ποτέ στο εξωτερικό, μου πρότεινε αμέσως να πάμε με αμάξι στον Καναδά. Μου είχε φανεί ότι αστειευόταν, ώσπου βρεθήκαμε στο κατάστημα με τα duty free στα σύνορα, γύρω στα μεσάνυχτα. «Ορίστε», είπε μοστράροντας το χαρακτηριστικό του χαμόγελο μοντέλου, που ήταν λαμπερό και αθώο. «Και τώρα πρέπει να πάμε να σου σφραγίσουν το διαβατήριο».

Μου φαινόταν ότι όλη εκείνη τη νύχτα δεν την είχαμε ζήσει στ' αλήθεια, αλλά απλώς την είχαμε δει στα όνειρά μας. Όποτε τη σκεφτόμουν, έλεγα ότι κάπως έτσι ήταν. Εκείνος προσποιούνταν ότι παρουσίαζε ατελείωτο ενδιαφέρον. Εγώ παρίστανα την αυθόρμητη κι ανέμελη, όπως πάντα. Από πλευράς εμφάνισης διαφέραμε πολύ, αλλά η ουσία ήταν ότι και οι δύο θέλαμε το ίδιο πράγμα. Μια ζωή λουσμένη σε μια μαγική λάμψη, με την κάθε στιγμή της να είναι πιο σπουδαία και πιο λαμπρή από την προηγούμενη.

Τα επόμενα έξι χρόνια, θέλαμε με πείσμα να είμαστε φάρος ο ένας για τον άλλον.

Έδιωξα τις αναμνήσεις από το μυαλό μου. «Δεν τα είχα ποτέ με τον Μάρκο», είπα στον Γκας. «Πήγα μόνο σε *ένα* πάρτι μαζί του. Έφυγε με μια άλλη. Σ' ευχαριστώ που μου το θύμισες».

Το γέλιο του Γκας μετατράπηκε σε ένα θεατρικό «*ωωω*» συμπόνιας.

«Δεν πειράζει. Άντεξα».

Ο Γκας έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. Τα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά μου. «Και το παιδί-θαύμα;»

«Ήμαστε μαζί», ομολόγησα.

Είχα σκεφτεί ότι θα τον παντρευόμουν. Και μετά πέθανε ο μπαμπάς και άλλαξαν όλα. Είχαμε περάσει πολλά μαζί όσο ήταν άρρωστη η μαμά, αλλά πάντα έσωζα την κατάσταση, έβρισκα τρόπους να κρατάω μακριά τους φόβους και να περνάω καλά μαζί του, αλλά πλέον τα πράγματα είχαν αλλάξει. Ο Ζακ δεν ήξερε τι να κάνει με την καινούρια Τζένιουαρι, που έμενε ξαπλωμένη στο κρεβάτι και δεν μπορούσε ούτε να γράψει ούτε να

διαβάσει χωρίς να γίνει κομμάτια, που έσερνε τα βήματά της μέσα στο σπίτι αφήνοντας τα άπλυτα να γίνονται σωρός και την ασχήμια να ποτίζει το ονειρεμένο διαμέρισμά μας, που ποτέ δεν ήθελε να κάνει πάρτι, ούτε να πάει βόλτα στη Γέφυρα του Μπρούκλιν το ηλιοβασίλεμα, ούτε να κανονίσει μια εξόρμηση της τελευταίας στιγμής στο Τζόσουα Τρι.

Μου έλεγε συνέχεια ότι δεν ήμουν ο εαυτός μου. Αλλά έκανε λάθος. Ήμουν αυτή που ήμουν πάντα. Απλώς είχα πάψει να προσπαθώ να είμαι φάρος για εκείνον και για όλους.

Η όμορφη ζωή που ζούσαμε μαζί, οι απίθανες διακοπές μας, οι μεγάλες χειρονομίες και τα φρεσκοκομμένα λουλούδια στα χειροποίητα βάζα ήταν αυτά που μας είχαν κρατήσει μαζί τόσο καιρό.

Δεν ήταν ότι δεν τον χόρταινα. Ούτε το ότι ήταν ο καλύτερος άνθρωπος που είχα γνωρίσει. (Νόμιζα ότι ο καλύτερος ήταν ο μπαμπάς μου, αλλά τώρα πια την προτίμησή μου είχε ο μπαμπάς από το αγαπημένο μου σίριαλ «Veronica Mars», της δεκαετίας του 2000.) Ούτε το ότι ήταν ο πιο αγαπημένος μου άνθρωπος. (Αυτόν τον τίτλο τον είχε η Σέιντι.) Ούτε γιατί με έκανε να κλαίω από τα γέλια. (Εκείνος γελούσε εύκολα, αλλά σπάνια έκανε αστεία.) Ούτε γιατί όταν συνέβαινε κάτι άσχημο ήταν ο πρώτος στον οποίο ήθελα να τηλεφωνήσω. (Δεν ήταν.)

Ήταν που γνωριστήκαμε στην ηλικία που είχαν γνωριστεί οι γονείς μου, που ο χιονοπόλεμος και το αυθόρμητο ταξίδι φαίνονταν σαν να τα είχε ορίσει η μοίρα να γίνουν, που η μητέρα μου τον λάτρευε. Ταίριαζε τόσο ιδανικά στην ιστορία αγάπης που είχα φανταστεί ότι θα ζούσα, ώστε έκανα το λάθος να τον περάσω για τον έρωτα της ζωής μου.

Εξακολουθούσα να νιώθω άσχημα για τον χωρισμό μας από όλες τις απόψεις, αλλά, με το που έσβησε ο αρχικός πόνος, οι αναμνήσεις από τη σχέση μας άρχισαν να φαίνονται σαν να ήταν απλώς μια από τις ιστορίες που είχα διαβάσει. Δεν μου άρεσε καθόλου να τη σκέφτομαι. Όχι επειδή μου έλειπε εκείνος, αλλά επειδή ένιωθα άσχημα που τον είχα κάνει να χάσει τόσο καιρό –που είχα χάσει κι εγώ τόσο καιρό– στην προσπάθειά μου να γίνω η γυναίκα των ονείρων του.

«Ήμαστε μαζί», επανέλαβα. «Μέχρι πέρυσι».

«Ποπό!» Ο Γκας γέλασε αμήχανα. «Πολύς καιρός. Μετάνιωσα που αστειεύτηκα για το ότι έκανε ορειβασία γυμνός από τη μέση και πάνω».

«Δεν πειράζει», είπα σηκώνοντας τους ώμους μου. «Με χώρισε μέσα σε ένα τζακούζι». Έξω από μια καλύβα στο Κάτσκιλς, τρεις μέρες πριν

τελειώσει το ταξίδι μας με τους δικούς του. Ο αυθορμητισμός δεν ήταν τόσο σέξι τελικά. *Δεν είσαι ο εαυτός σου πια, Τζένιουαρι*, μου είχε πει. *Δεν πάμε πουθενά έτσι, Τζένιουαρι.*

Φύγαμε το επόμενο πρωί και στη διαδρομή της επιστροφής στη Νέα Υόρκη ο Ζακ μου είπε ότι θα τηλεφωνούσε στους γονείς του όταν φτάναμε, για να τους πει τα νέα.

Η μαμά θα βάλει τα κλάματα, είπε. Το ίδιο και η Μπριζίτ.

Ακόμα και εκείνη τη στιγμή, πιο πολύ στενοχωριόμουν που θα έχανα τους γονείς και την αδελφή του Ζακ –μια δυναμική μαθήτρια λυκείου με άψογο στιλ δεκαετίας 1970– παρά τον ίδιο τον Ζακ.

«Σε τζακούζι;» επανέλαβε ο Γκας. «Διάολε. Ειλικρινά, εκείνος ο τύπος ήταν πάντα τόσο αυτάρεσκος, που αμφιβάλλω αν ήταν ικανός να δει πέρα από τη μύτη του».

Χαμογέλασα αμυδρά. «Ναι, σίγουρα».

«Έι», είπε ο Γκας.

«Τι "έι";»

Έδειξε με το κεφάλι του προς τη μεριά ενός πάγκου με μαλλί της γριάς. «Νομίζω ότι πρέπει να πάμε να πάρουμε».

«Να το, επιτέλους», είπα.

«Ποιο;» ρώτησε ο Γκας.

«Το δεύτερο πράγμα στο οποίο συμφωνούμε».

Ο Γκας πλήρωσε το μαλλί της γριάς κι εγώ δεν έφερα αντιρρήσεις. «Όχι, δεν υπάρχει πρόβλημα», μου είπε για να με πειράξει, μια και δεν είπα τίποτα. «Θα μου χρωστάς. Θα μου δώσεις πίσω τα λεφτά όποτε μπορέσεις».

«Πόσο έκανε;» ρώτησα, κόβοντας ένα μεγάλο κομμάτι από το δικό μου και βάζοντάς το με θεατρικό τρόπο στο στόμα μου.

«Τρία δολάρια, αλλά δεν υπάρχει πρόβλημα. Μπορείς να μου καταθέσεις ενάμισι δολάριο αργότερα».

«Σίγουρα δεν είναι φασαρία αυτό;» είπα. «Μπορώ να σου κόψω επιταγή».

«Ξέρεις πού είναι το κοντινότερο κατάστημα της Western Union;» είπε. «Θα μπορούσες να στείλεις τα λεφτά αποκεί».

«Τι τόκο θέλεις;» τον ρώτησα.

«Θα μου δώσεις τρία δολάρια όταν σε γυρίσω στο σπίτι και, αν κάποτε χρειαστώ όργανο για μεταμόσχευση, το συζητάμε πάλι – θα τα βρούμε».

«Ναι, βέβαια», συμφώνησα. «Να φροντίσουμε να το θυμόμαστε».

«Ναι. Μάλλον θα ήταν καλό να τα πουν και οι δικηγόροι μας».

«Σωστά», είπα. «Προς το παρόν, όμως, θέλεις να ανέβουμε στο τρενάκι;»

«Στο τρενάκι;» είπε ο Γκας. «Με τίποτα».

«Καλά», είπα. «Τι θέλεις να κάνουμε;»

Περπατούσαμε, μιλούσαμε και τρώγαμε πολύ γρήγορα. Ο Γκας στάθηκε ξαφνικά και μου πρόσφερε το τελευταίο κομμάτι από το δικό του μαλλί της γριάς. «Σ' αυτό θέλω να ανεβούμε», είπε, ενώ εγώ έτρωγα, και έδειξε ένα αξιολύπητο μικρό καρουζέλ. «Μου φαίνεται ότι εκεί δεν διατρέχω κίνδυνο να σκοτωθώ».

«Πόσο ζυγίζεις, Γκας; Όσο τρία κουτάκια μπίρα, μερικά κόκαλα κι ένα τσιγάρο;» *Και όσο* οι αδρές γραμμές και οι καλοσχηματισμένοι μύες που σίγουρα δεν είχα κοιτάξει με λαχτάρα. «Ακόμα κι αυτά τα ψεύτικα ζωάκια μπορούν να σε σκοτώσουν με ευκολία».

«Ποπό», είπε. «Κατά πρώτον, μπορεί να ζυγίζω όσο τρία κουτάκια μπίρα, αλλά και πάλι είμαι πιο στιβαρός από τον πρώην σου. Εκείνος φαινόταν λες και δεν έκανε τίποτε άλλο από το να μασάει στάχυα ενώ έτρεχε. Άνετα έχω διπλάσιο βάρος. Κατά δεύτερον, μιλάς εσύ; Τι ύψος έχεις; Ένα και σαράντα;»

«Για την ακρίβεια, είμαι πολύ ψηλή, ένα κι εξήντα τρία», του είπα.

Μισόκλεισε τα μάτια του και κούνησε το κεφάλι του. «Δεν είσαι μόνο κοντή, είσαι και γελοία».

«Δηλαδή δεν είμαι πολύ ψηλή, ε;»

«Το καρουζέλ είναι η τελευταία μου πρόταση», είπε ο Γκας.

«Είναι το ιδανικό μέρος για το μοντάρισμά μας», είπα.

«Για το ποιο;»

«Η νεαρή –εξαιρετικά όμορφη και *πολύ πιο ψηλή απ' όσο φαίνεται*– γυναίκα με τα αστραφτερά αθλητικά παπούτσια μαθαίνει στο τρομερό στραβόξυλο που σιχαίνεται τα πάρτι να απολαμβάνει τη ζωή», είπα. «Θα φέρνεις αντιρρήσεις συνέχεια. Θα σε σέρνω από παιχνίδι σε παιχνίδι. Εσύ δεν θα θέλεις με τίποτα και θα με τραβάς να βγούμε από την ουρά. Εγώ θα σε τραβάω για να ξαναμπούμε στην ουρά. Θα είναι τέλειο και, το κυριότερο, θα σε βοηθήσει στο σούπερ αισθηματικό μυθιστόρημα που γράφεις για την αίρεση. Είναι το σημείο του βιβλίου όπου γίνονται όλα αυτά που είχες αφήσει ως υπόσχεση στους αναγνώστες, οι οποίοι χαμογελούν πλατιά. Έχουμε ανάγκη από μοντάρισμα, πρέπει όλα τα

στοιχεία της πλοκής να δέσουν μεταξύ τους».

Ο Γκας σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος και με κοίταξε ερευνητικά, με μάτια μισόκλειστα.

«Έλα, Γκας». Τον σκούντηξα στο μπράτσο. «Θα τα καταφέρεις. Γίνε λιγάκι γλυκός».

Το βλέμμα του στράφηκε απότομα στο σημείο όπου τον είχα σκουντήξει και μετά πάλι στο πρόσωπό μου. Με κοίταξε βλοσυρά.

«Νομίζω ότι δεν με κατάλαβες. Είπα να γίνεις λιγάκι *γλυκός*».

Η αυστηρή έκφραση στο πρόσωπό του χάθηκε. «Εντάξει, Τζένιουαρι. Αλλά δεν θα είναι μοντάρισμα. Διάλεξε μόνο *ένα* φονικό παιχνίδι. Αν γλιτώσω, θα μπορέσεις να κοιμηθείς καλά απόψε, επειδή θα ξέρεις ότι με έφερες ένα βήμα πιο κοντά στο να πιστέψω στο χάπι-εντ».

«Ω, Θεέ μου», είπα. «Αν έγραφες αυτή τη σκηνή, θα *σκοτωνόμαστε*;»

«Αν έγραφα αυτή τη σκηνή, εμείς δεν θα ήμαστε μέσα».

«Ποπό. Κατά πρώτον, με πρόσβαλες. Κατά δεύτερον, ποιος θα ήταν στη σκηνή;»

Κοίταξε το πλήθος ερευνητικά κι εγώ ακολούθησα το βλέμμα του. «Εκείνη», είπε τελικά.

«Ποια;»

Ήρθε πίσω μου και στάθηκε με το κεφάλι του πάνω από τον δεξί ώμο μου. «Εκεί πέρα. Στη βάση της ρόδας».

«Η κοπέλα με το μπλουζάκι που λέει: *Πηδήξτε με, είμαι Ιρλανδή*;» ρώτησα.

Το γέλιο του έφτασε στο αφτί μου ζεστό και τραχύ. Επειδή βρισκόμαστε τόσο κοντά ο ένας στον άλλον, μου έρχονταν στο μυαλό στιγμιότυπα από εκείνη τη βραδιά στην εστία της αδελφότητας, τα οποία προτιμούσα να μη σκέφτομαι.

«Η γυναίκα που χειρίζεται το μηχάνημα», μου είπε στο αφτί. «Μπορεί να κάνει ένα λάθος και εξαιτίας αυτού να χτυπήσει κάποιος. Αυτή η δουλειά μάλλον ήταν η τελευταία της ευκαιρία. Μόνο εδώ κατάφερε να την προσλάβουν μετά από ένα μεγαλύτερο λάθος που είχε κάνει στο παρελθόν. Ίσως σε κάποιο εργοστάσιο. Ή μπορεί να κάνει μια μικρή παρανομία για να προστέψει κάποιον που αγαπάει. Ένα σχεδόν αθώο λάθος που θα μπορούσε να οδηγήσει σε άλλα λάθη, λιγότερο αθώα».

Γύρισα και τον αντίκρισα. «Ή μπορεί να της δοθεί η ευκαιρία να γίνει ηρωίδα. Αυτή η δουλειά είναι η τελευταία της ευκαιρία, αλλά τη λατρεύει

και την κάνει καλά. Έχει τη δυνατότητα να ταξιδεύει με το λούνα παρκ και, παρόλο που το μόνο που βλέπει κυρίως είναι χώροι πάρκινγκ, μπορεί να γνωρίζει καινούριους ανθρώπους. Και είναι κοινωνικός άνθρωπος. Το λάθος δεν είναι δικό της – το μηχάνημα παθαίνει βλάβη, αλλά εκείνη παίρνει μια απόφαση στα γρήγορα κι έτσι σώζει τη ζωή ενός κοριτσιού. Το κορίτσι μεγαλώνει και γίνεται γερουσιαστής – ή καρδιοχειρουργός. Οι δυο τους ξανασυναντιούνται πολύ αργότερα. Η γυναίκα που χειριζόταν τη ρόδα έχει γεράσει και δεν μπορεί πια να ταξιδεύει με το λούνα παρκ. Ζει μόνη και νιώθει ότι χαράμισε τη ζωή της. Μια μέρα, παθαίνει έμφραγμα. Δεν έχει κανέναν κοντά της και παραλίγο να πεθάνει, αλλά καταφέρνει να τηλεφωνήσει στην αστυνομία. Το ασθενοφόρο την πάει στο νοσοκομείο και η γιατρός που την αναλαμβάνει δεν είναι άλλη από εκείνο το κοριτσάκι.

»Βέβαια, η γυναίκα δεν την αναγνωρίζει – έχει μεγαλώσει πια. Αλλά η γιατρός δεν μπόρεσε ποτέ να ξεχάσει το πρόσωπό της. Οι δυο γυναίκες γίνονται φίλες. Η ηλικιωμένη δεν μπορεί να ταξιδέψει, αλλά δύο φορές τον μήνα η γιατρός πηγαίνει στο δυαράκι της και βλέπουν μαζί ταινίες. Ταινίες που διαδραματίζονται σε διάφορες χώρες. Βλέπουν το *Καζαμπλάνκα* και τρώνε μαροκινό φαγητό. Βλέπουν το *Ο βασιλιάς κι εγώ* και τρώνε σιαμέζικο, ό,τι κι αν είναι αυτό. Βλέπουν ακόμα και –έκπληξη!– το *Ημερολόγιο της Μπρίτζετ Τζόουνς* ενώ καταβροχθίζουν ψάρι με πατάτες. Καταφέρνουν να επισκεφτούν νοερά είκοσι χώρες, ώσπου η γυναίκα πεθαίνει και τότε η γιατρός συνειδητοποιεί ότι η ζωή της ήταν ένα δώρο που παραλίγο να της γλιστρήσει από τα χέρια. Παίρνει τις στάχτες της γυναίκας –ο αχάριστος ο γιος της δεν πήγε να τις πάρει αυτός– και φεύγει για να κάνει ένα ταξίδι σε όλον τον κόσμο. Είναι ευγνώμων που ζει. Τέλος».

Ο Γκας με κοίταξε έχοντας το γνώριμο μειδίαμα στα χείλη. Ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι χαμογελούσε, αν και οι βαθιές αυλακιές ανάμεσα στα φρύδια του έδειχναν το αντίθετο. «Τότε, να το γράψεις», είπε τελικά.

«Μπορεί να το κάνω», είπα.

Κοίταξε πάλι την γκριζομάλλα που χειριζόταν το μηχάνημα. «Στη ρόδα», είπε. «Θέλω να ανεβώ στη ρόδα. Αλλά μόνο επειδή εμπιστεύομαι απόλυτα τη γυναίκα που τη χειρίζεται».

OceanofPDF.com

12 / Το εστιατόριο Olive Garden

Δεν έγινε κανένα μοντάρισμα. Ήταν μια ήσυχη βραδιά πάνω στη ζεστή άσφαλτο, κάτω από τη λάμψη του νέον και μέσα στον θόρυβο από τις μεταλλικές κατασκευές των παιχνιδιών που έτριζαν. Περάσαμε ώρες τρώγοντας τηγανητά φαγητά και πίνοντας μπίρα με λάιμ από βρομερά κουτάκια, όσο κάναμε διάλειμμα μέχρι να δοκιμάσουμε ένα ένα όλα τα παιχνίδια. Κανείς από τους δυο μας δεν έβαλε τον άλλον να σταθεί με το ζόρι στην ουρά, ούτε τον τράβηξε να φύγει αποκεί. Απλώς κάναμε βόλτες. Λέγαμε ιστορίες.

Ο Γκας έδειξε μια έγκυο που είχε στο μπράτσο της τατουάζ ένα αγκαθωτό σύρμα. «Αυτή μπαίνει στην αίρεση».

«Όχι, δεν μπαίνει», διαφώνησα.

«Μπαίνει. Χάνει το μωρό. Είναι φρικτό. Το μόνο πράγμα που τη βοηθάει να ξαναρχίσει τη ζωή της είναι ο ανερχόμενος αστέρας του YouTube τον οποίο ακολουθεί. Από αυτόν μαθαίνει για τη Νέα Εδέμ. Πηγαίνει εκεί για ένα σεμινάριο που κρατάει ένα Σαββατοκύριακο και δεν ξαναφεύγει».

«Μένει για δύο χρόνια», αντέτεινα. «Αλλά μετά έρχεται ο μικρός της αδερφός για να την πάρει. Εκείνη δεν θέλει να τον δει και οι σεκιουριτάδες προσπαθούν να τον πετάξουν έξω, αλλά της δείχνει ένα υπερηχογράφημα. Η κοπέλα του, η Μέι, είναι έγκυος. Περιμένει αγόρι. Θα γεννήσει σε έναν μήνα. Η κοπέλα δεν φεύγει μαζί του, αλλά εκείνη τη νύχτα…»

«Προσπαθεί να φύγει», πιάνει το νήμα ο Γκας. «Δεν την αφήνουν. Την κλειδώνουν σε ένα λευκό δωμάτιο για να την «απολυμάνουν». Της λένε ότι η έκθεσή της στην ενέργεια του αδερφού της αλλοίωσε προσωρινά τη χημεία του εγκεφάλου της. Πρέπει να ολοκληρώσει τα πέντε στάδια του εξαγνισμού. Αν μετά από αυτά εξακολουθεί να θέλει να φύγει, θα την αφήσουν να το κάνει».

«Τα ολοκληρώνει», είπα εγώ. «Ο αναγνώστης νομίζει ότι η κοπέλα δεν θα φύγει ποτέ, ότι έχει κολλήσει εκεί. Όμως η τελευταία αράδα του βιβλίου περιέχει ένα στοιχείο. Κάτι που έλεγαν εκείνη και ο αδερφός της. Κάποιο σημάδι ότι κρατούσε ένα κρυφό κομμάτι του εαυτού της προστατευμένο

και ο μόνος λόγος που δεν είχε φύγει ακόμα ήταν επειδή ήθελε να βοηθήσει κι άλλους που βρίσκονταν παγιδευμένοι εκεί».

Κάναμε τέτοιες συζητήσεις όλη τη βραδιά και σταματήσαμε μόνο και μόνο επειδή, όταν κατεβήκαμε από ένα μηχάνημα που έκανε στροφές με απίστευτη ταχύτητα, το στομάχι μου είχε ανακατευτεί τόσο πολύ, ώστε έτρεξα στον κοντινότερο σκουπιδοτενεκέ και έκανα εμετό με την ψυχή μου.

Ακόμα και τη στιγμή που έβγαινε από μέσα μου το χοτ ντογκ που είχα μόλις φάει, σκεφτόμουν ότι η βραδιά ήταν επιτυχημένη. Στο κάτω κάτω, ο Γκας έπιασε τα μαλλιά μου και τα κράτησε μακριά από το πρόσωπό μου ενώ ξερνούσα.

Ώσπου τελικά είπε με ξινισμένα μούτρα: «Γαμώτο, τον μισώ τον εμετό» κι έφυγε αηδιασμένος.

Η λέξη *μισώ*, διαπίστωσα στη διαδρομή για το σπίτι, σε έκανε να ντρέπεσαι λιγότερο από όσο αν έλεγες *φοβάμαι*.

Ο Ογκάστους Έβερετ, υποψήφιος για το Εθνικό Βραβείο Βιβλίου, ήταν εμετοφοβικός από τότε που πήγαινε στην τετάρτη δημοτικού και μια συμμαθήτριά του, η Άσλεϊ, είχε κάνει εμετό πάνω στο κεφάλι του.

«Έχω δεκαπέντε χρόνια να ξεράσω», μου είπε. «Και σκέψου ότι σε αυτό το διάστημα έπαθα γαστρεντερίτιδα δύο φορές».

Πάσχιζα να συγκρατήσω τα γέλια μου καθώς οδηγούσα. Γενικά, οι φοβίες δεν μου φαίνονταν αστείες, αλλά ο Γκας ήταν πρώην νεκροθάφτης που ασχολούνταν με την έρευνα γύρω από μια αίρεση. Τίποτε από αυτά που είπε η Γκρέις στη συνέντευξή μας δεν τον είχε επηρεάσει στο ελάχιστο, αλλά ο εμετός και οι βόλτες στα τρενάκια είχαν κοντέψει να τον βγάλουν νοκ άουτ.

«Θεέ μου, συγγνώμη», είπα σοβαρεύοντας. Τον κοίταξα έτσι όπως καθόταν σωριασμένος στη θέση του συνοδηγού στο αμάξι μου, με το χέρι του πίσω από το κεφάλι του. «Δεν το πιστεύω ότι το πρώτο μάθημα για τις ιστορίες αγάπης οδήγησε στο να βγουν στην επιφάνεια τα τραύματά σου. Τουλάχιστον δεν κατέληξες να κάνεις κι εσύ… ξέρεις τι…» Δεν είπα τη λέξη, για παν ενδεχόμενο.

Τα μάτια του στράφηκαν πάνω μου και η άκρη του στόματός του στράβωσε. «Πίστεψέ με, τελευταία στιγμή τη γλίτωσες. Λίγο ακόμα και θα είχες πάθει κι εσύ αυτό που μου έκανε η Άσλεϊ Φίλιπς».

«Ποπό», είπα. «Κι όμως μου κρατούσες τα μαλλιά. Τι ιπποτισμός! Τι θάρρος! Τι αλτρουισμός!» Τον πείραζα, αλλά όλο αυτό που είχε κάνει μου

φαινόταν πολύ γλυκό από μέρους του.

«Ναι, καλά. Αν δεν είχες τόσο ωραία μαλλιά, δεν θα είχα κάνει τον κόπο». Τα μάτια του Γκας στράφηκαν πάλι στον δρόμο. «Αλλά το πήρα το μάθημά μου. Δεν θα προσπαθήσω ποτέ ξανά να παραστήσω τον ήρωα».

«Οι γονείς μου γνωρίστηκαν σε λούνα παρκ». Δεν ήθελα να το πω αυτό. Βγήκε μόνο του από μέσα μου.

Ο Γκας με κοίταξε και η έκφρασή του ήταν αινιγματική. «Αλήθεια;»

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Είχα σκοπό να στρέψω τη συζήτηση αλλού, όμως τις τελευταίες ημέρες κάτι είχε αλλάξει μέσα μου και τα λόγια έβγαιναν αβίαστα από το στόμα μου. «Όταν ήταν πρωτοετείς στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο του Οχάιο».

«Ω, μη μου πεις», είπε περιπαικτικά. Οι φοιτητές του Μίσιγκαν και του Οχάιο είχαν μεγάλη αντιπαλότητα, την οποία συχνά ξεχνούσα λόγω της απόλυτης άγνοιάς μου για τα σπορ. Τα αδέρφια του μπαμπά μου τον αποκαλούσαν στοργικά *Μεγάλο Αποστάτη* και εκείνος με πείραζε αποκαλώντας κι εμένα με αυτό το παρατσούκλι όταν διάλεξα να πάω στο Πανεπιστήμιο του Μίσιγκαν.

«Ναι, σου το λέω», αποκρίθηκα.

Μείναμε σιωπηλοί για μερικά δευτερόλεπτα. «Λοιπόν», με παρότρυνε ο Γκας, «μίλησέ μου γι' αυτό».

«Όχι», του είπα, χαμογελώντας καχύποπτα. «Δεν θέλεις να τα ακούσεις αυτά».

«Έχω υποχρέωση να τα ακούσω», είπε. «Πώς αλλιώς θα μάθω για τον έρωτα;»

Ένας πόνος διαπέρασε το στήθος μου. «Σίγουρα δεν θα μάθεις τίποτα από τους γονείς μου. Ο πατέρας μου απατούσε τη μητέρα μου. Ενώ εκείνη είχε καρκίνο».

«Γαμώτο», είπε ο Γκας. «Τι άθλιο!»

«Λέει αυτός που δεν πιστεύει στα ραντεβού».

Πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του, που ήταν ήδη ανακατεμένα, και τα έκανε χάλια. Τα μάτια του στράφηκαν στιγμιαία σ' εμένα και μετά πάλι στον δρόμο. «Το πρόβλημά μου δεν ήταν ποτέ η πίστη».

«Το να είσαι πιστός για μόλις δύο εβδομάδες δεν είναι εντυπωσιακό κατόρθωμα», του επισήμανα.

«Να ξέρεις ότι τα είχα έναν ολόκληρο μήνα με την Τέσα Άρμστρονγκ», είπε.

«Ήταν μονογαμική η σχέση; Γιατί θυμάμαι μια ελεεινή βραδιά στην εστία μιας αδελφότητας που μου έδωσες να καταλάβω κάτι διαφορετικό».

Φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Είχα χωρίσει μαζί της όταν έγινε αυτό».

«Σε είδα μαζί της εκείνο το πρωί», του είπα. Μάλλον θα έπρεπε να ντρέπομαι που ομολογούσα ότι τα θυμόμουν όλα αυτά, αλλά τον Γκας δεν φαινόταν να τον απασχολεί αυτό. Για την ακρίβεια, φαινόταν λιγάκι προσβεβλημένος από την παρατήρησή μου.

Έκανε πάλι τα μαλλιά του άνω κάτω και είπε εκνευρισμένος: «Χώρισα μαζί της στο πάρτι».

«Δεν είχε έρθει στο πάρτι», είπα.

«Όχι. Αλλά μην ξεχνάς ότι είχα κινητό».

«Τηλεφώνησες στην κοπέλα σου από το πάρτι και της είπες να χωρίσετε;» φώναξα. «Γιατί το έκανες αυτό;»

Κοίταξε προς το μέρος μου, με τα μάτια του μισόκλειστα. «Εσύ γιατί λες, Τζένιουαρι;»

Ευτυχώς που ήταν σκοτεινά. Ένιωσα ξαφνικά το πρόσωπό μου να φλέγεται. Το στομάχι μου ήταν λες και είχε πλημμυρίσει καυτή λάβα. Μήπως δεν είχα καταλάβει καλά; Μήπως έπρεπε να ρωτήσω; Είχε σημασία; Αυτό είχε γίνει σχεδόν μια δεκαετία πριν και, ακόμα κι αν τα πράγματα είχαν πάει διαφορετικά εκείνη τη βραδιά, μακροπρόθεσμα δεν θα είχε οδηγήσει πουθενά.

Όμως καιγόμουν ολόκληρη.

«Γαμώτο», είπα. Δεν μπορούσα να πω τίποτε άλλο.

Ο Γκας γέλασε. «Τέλος πάντων. Λέγαμε για τους γονείς σου», είπε. «Δεν μπορεί να ήταν όλα τόσο άσχημα».

Ξερόβηξα. Ο ήχος που έβγαλα ήταν εντελώς αφύσικος. Θα μπορούσα κάλλιστα να είχα φωνάξει: *ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΙΛΗΣΩ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΚΑΝΩ ΠΟΝΗΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΣΕΝΑ* και να έχω ξεμπερδέψει.

«Δεν ήταν», είπα, στρέφοντας την προσοχή μου στον δρόμο. «Δεν νομίζω».

«Και η βραδιά που γνωρίστηκαν;» επέμεινε.

Και πάλι τα λόγια βγήκαν από μέσα μου με ορμή, λες και όλη την περασμένη χρονιά ένιωθα την ανάγκη να τα πω – ή μπορεί απλώς να ήταν ένας ευπρόσδεκτος τρόπος για να ξεχαστεί η άλλη συζήτηση που κάναμε. «Πήγαν στο λούνα παρκ στην καθολική εκκλησία της περιοχής τους», είπα. «Όχι μαζί. Δηλαδή, πήγαν χώρια στο ίδιο λούνα παρκ. Και κατέληξαν ο

ένας δίπλα στον άλλον σε μια ουρά μπροστά στη μάντισσα Εσμεράλδα με τη σφαίρα. Ξέρεις τι λέω. Εκείνο το μηχάνημα με τη μορφή γυναίκας που σου λέει το μέλλον».

«Α, την ξέρω καλά την Εσμεράλδα», είπε ο Γκας. «Ήταν ένας από τους πρώτους μου έρωτες».

Δεν υπήρχε λόγος να νιώσω πάλι τα μάγουλά μου να καίνε, να όμως που ακριβώς αυτό συνέβη. «Τέλος πάντων», συνέχισα. «Η μαμά μου ήταν μαζί με δυο ζευγάρια που την είχαν πάρει μαζί τους για να κρύψουν ότι είχαν βγει ραντεβού. Έτσι, όταν έφυγαν για να μπουν στο Τούνελ της Αγάπης, εκείνη πήγε να μάθει τη μοίρα της. Ο μπαμπάς μου έλεγε ότι *εκείνος* άφησε τη δική *του* παρέα όταν είδε την όμορφη κοκκινομάλλα που φορούσε φόρεμα με μπλε πουά».

«Την Μπέτι Κρόκερ, τη μαγείρισσα-πρότυπο για όλες τις νοικοκυρές;» είπε ο Γκας.

«Αυτή είχε καστανά μαλλιά. Να πας σε οφθαλμίατρο», του είπα.

Ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του. «Συγγνώμη που σε διέκοψα. Συνέχισε. Ο μπαμπάς σου, λοιπόν, είδε τη μαμά σου».

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. «Τέλος πάντων, πέρασε όλη την ώρα που ήταν στην ουρά προσπαθώντας να βρει τρόπο να της πιάσει την κουβέντα και, τελικά, εκείνη, αφού πλήρωσε, άρχισε να βρίζει σαν ναυτικός».

Ο Γκας γέλασε. «Μου αρέσει που μαθαίνω από πού πήρες τα εντυπωσιακά χαρακτηριστικά σου».

Του έκανα τη γνωστή χειρονομία με το μεσαίο δάχτυλο και συνέχισα. «Το χαρτάκι που έλεγε τη μοίρα της είχε κολλήσει στο μηχάνημα. Έτσι παρενέβη ο μπαμπάς για να σώσει την κατάσταση. Κατάφερε να τραβήξει το μισό χαρτάκι, αλλά το υπόλοιπο έμεινε κολλημένο κι έτσι η μαμά δεν μπορούσε να βγάλει νόημα από αυτά που έλεγε. Οπότε της είπε ο μπαμπάς να μείνει κοντά του, για να δουν αν το υπόλοιπο χαρτάκι με τη μοίρα της θα έβγαινε κολλημένο με το χαρτάκι της δικής του».

«Ωραία ατάκα», είπε ο Γκας, χαμογελώντας πλατιά. «Ότι και καλά θα είχαν κοινό μέλλον».

«Ναι, ακριβώς», είπα. «Τέλος πάντων, έβαλε το κέρμα και βγήκαν δύο χαρτάκια. Το δικό της έλεγε: *Θα γνωρίσεις έναν ωραίο ξένο*, και το δικό του: *Η ιστορία σου θα αρχίσει όπου να 'ναι*». Τα είχαν ακόμα κορνιζαρισμένα στο καθιστικό. Ή τουλάχιστον, όταν πήγα στο πατρικό μου

για τα Χριστούγεννα, ήταν ακόμα εκεί.

Με διαπέρασε ο γνώριμος βαθύς πόνος. Ήταν λες και είχα μια λεπίδα καρφωμένη στα σωθικά μου. Πίστευα ότι το να μου λείπει ο μπαμπάς μου θα ήταν το χειρότερο πράγμα που θα μου συνέβαινε ποτέ. Αλλά αποδείχτηκε ότι το χειρότερο και δυσκολότερο ήταν να είμαι θυμωμένη με κάποιον με τον οποίον δεν μπορούσα να τσακωθώ.

Κάποιον που αγαπούσα τόσο ώστε *να θέλω* απεγνωσμένα να ξεπεράσω όλα αυτά τα προβλήματα και να βρω τον τρόπο να κάνω μια καινούρια αρχή. Ο μπαμπάς δεν θα μου έδινε ποτέ ξεκάθαρες εξηγήσεις. Δεν θα ζητούσε ποτέ συγγνώμη στη μαμά, κάτι που εκείνη δικαιούνταν. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ να δούμε τα πράγματα «από τη δική του οπτική γωνία». Άλλωστε δεν θα είχαμε την ευκαιρία να διαλέξουμε αν θέλαμε να το κάνουμε. Ο μπαμπάς είχε πεθάνει και όλα αυτά που θέλαμε να κρατήσουμε από εκείνον είχαν γίνει στάχτη.

«Παντρεύτηκαν τρεις μήνες μετά», είπα στον Γκας. «Περίπου είκοσι πέντε χρόνια μετά τον γάμο τους, το πρώτο βιβλίο της μοναχοκόρης τους, το *Φιλιά και πάθος*, εκδόθηκε από τις Εκδόσεις Σάντι Λόου, με αφιέρωση που έλεγε…»

«“Στους γονείς μου”», είπε ο Γκας. «Που είναι η απόδειξη ότι η μοίρα βάζει πάντα το χέρι της, έστω και με τη μορφή μηχανήματος σε λούνα παρκ».

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Είχα σχεδόν ξεχάσει αυτό που μου είχε πει ο Γκας στο βενζινάδικο, ότι δηλαδή είχε διαβάσει τα βιβλία μου. Ή μπορεί να μην είχα αφήσει τον εαυτό μου να το σκέφτεται αυτό, επειδή φοβόμουν μήπως δεν του είχαν αρέσει καθόλου και για κάποιον λόγο βρισκόμουν ακόμα σε ανταγωνισμό μαζί του και ήθελα να με βλέπει ως ισότιμο αντίπαλό του.

«Το θυμάσαι;» Η φωνή μου βγήκε από το στόμα μου σαν ψίθυρος.

Τα μάτια του στράφηκαν προς το μέρος μου και η καρδιά μου σκίρτησε. «Γι’ αυτό σε ρώτησα για τους γονείς σου», είπε. «Αυτή η αφιέρωση μου φάνηκε η πιο νόστιμη που διάβασα ποτέ».

Στράβωσα τα μούτρα μου. Επειδή τον ήξερα, είχα αμφιβολίες αν αυτό που είπε το εννοούσε ως κομπλιμέντο. «“Η πιο νόστιμη”».

«Εντάξει, Τζένιουαρι», είπε σιγανά. «Μου φάνηκε όμορφη. Αυτό θέλεις να παραδεχτώ;»

Και πάλι η καρδιά μου σκίρτησε. «Ναι».

«Μου φάνηκε όμορφη», είπε αμέσως, με ειλικρίνεια.

Γύρισα το πρόσωπό μου στο παράθυρο. «Καλά, τέλος πάντων. Αποδείχτηκε ότι ήταν ψέμα. Αλλά φαντάζομαι ότι και της μαμάς τής φάνηκε νόστιμη. Ήξερε ότι ο μπαμπάς την απατούσε, αλλά έμενε μαζί του».

«Λυπάμαι». Για αρκετά λεπτά, δεν μίλησε κανείς από τους δυο μας. Τελικά, ο Γκας ξερόβηξε. Ο ήχος ακούστηκε πολύ φυσικός. «Με ρώτησες για τη Νέα Εδέμ. Γιατί θέλησα να γράψω γι' αυτή».

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά, χαρούμενη που αλλάζαμε θέμα συζήτησης, αν και ξαφνιάστηκα από τον τρόπο με τον οποίο έκανε την αλλαγή.

«Φαντάζομαι ότι…» Χάιδεψε τα μαλλιά του νευρικά. «Η μαμά μου πέθανε όταν ήμουν μικρός. Δεν ξέρω αν το ήξερες αυτό».

Δεν καταλάβαινα πώς θα ήταν δυνατό να το είχα μάθει αυτό, αλλά, παρόλο που δεν το ήξερα, ταίριαζε με την εικόνα που είχα για τον Γκας στο κολέγιο. «Δεν νομίζω».

«Ναι», είπε. «Λοιπόν, ο μπαμπάς μου ήταν ένας άχρηστος, αλλά η μαμά μου ήταν καταπληκτικός άνθρωπος. Και, όταν ήμουν μικρός, έλεγα: *Εντάξει,* είμαστε οι δυο μας ενάντια σε όλον τον κόσμο. Είμαστε κολλημένοι σε αυτή την κατάσταση, αλλά δεν θα κρατήσει για πάντα. Κι όλο περίμενα να τον παρατήσει. Είχα έναν σάκο γεμάτο περιοδικά, κάλτσες και μπάρες δημητριακών. Μας φανταζόμουν να ανεβαίνουμε σε ένα τρένο και να φτάνουμε στο τέλος της διαδρομής. Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω, ε;» Όταν τα μάτια του στράφηκαν πάνω μου, χαμογελούσε, αλλά το χαμόγελό του ήταν ψεύτικο.

Έλεγε: *Δεν είναι γελοίο; Δεν ήμουν γελοίος;* Και ήξερα να το ερμηνεύσω, γιατί ήταν ένα χαμόγελο στο οποίο έκανα εξάσκηση επί έναν χρόνο. *Το πιστεύεις ότι ήμουν τόσο ηλίθιος; Μην ανησυχείς. Έβαλα μυαλό πια.*

Ένιωσα ένα βάρος καθώς έφερνα στο μυαλό μου την εικόνα του Γκας πριν γίνει ο Γκας που ήξερα. Ενός Γκας που ονειρευόταν να δραπετεύσει, που πίστευε ότι κάποιος θα τον έσωζε.

«Πού θα πηγαίνατε;» τον ρώτησα. Η φωνή μου ακουγόταν λιγάκι πιο δυνατά από ψίθυρο.

Το βλέμμα του στράφηκε πάλι στον δρόμο και ο μυς στο σαγόνι του συσπάστηκε, μετά χαλάρωσε και το πρόσωπό του γαλήνεψε πάλι. «Στο δάσος με τις σεκόγιες», είπε. «Πίστευα ότι θα μπορούσαμε να φτιάξουμε

ένα δεντρόσπιτο εκεί».

«Δεντρόσπιτο στο δάσος με τις σεκόγιες», είπα σιγανά, σαν τα λόγια μου να ήταν προσευχή, ένα μυστικό. Από μια άποψη, ήταν. Ήταν ένα κομματάκι ενός Γκας που δεν είχα φανταστεί ποτέ, που είχε μέσα του ρομαντισμό και ελπίδα ότι θα συνέβαινε το απίθανο. «Αλλά τι σχέση έχει αυτό με τη Νέα Εδέμ;»

Έβηξε, κοίταξε τον καθρέφτη της καμπίνας και έστρεψε το βλέμμα του πάλι στον δρόμο. «Μάλλον… πριν από μερικά χρόνια, απλώς συνειδητοποίησα ότι η μαμά μου δεν ήταν παιδί». Σήκωσε τους ώμους του. «Είχα πιστέψει ότι περιμέναμε την κατάλληλη στιγμή για να φύγουμε, αλλά εκείνη δεν είχε σκοπό να το κάνει. Δεν είχε πει ποτέ ότι θα το έκανε. Θα μπορούσε να με είχε πάρει να φύγουμε και οι δυο αποκεί, αλλά δεν το έκανε».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Δεν νομίζω να ήταν τόσο απλό».

«Ακριβώς», μουρμούρισε. «Ξέρω ότι δεν ήταν απλό και όταν μιλάω γι' αυτό το βιβλίο λέω στον κόσμο ότι το γράφω επειδή θέλω "να ερευνήσω τους λόγους για τους οποίους οι άνθρωποι μένουν εκεί που είναι, ανεξάρτητα από το κόστος", αλλά η αλήθεια είναι ότι θέλω να μάθω τους δικούς *της* λόγους. Ξέρω ότι δεν βγάζει νόημα αυτό. Η ιστορία με την αίρεση δεν έχει καμία σχέση με εκείνη».

Ανεξάρτητα από το κόστος. Τι είχε κοστίσει στη μαμά του το γεγονός ότι έμεινε; Τι είχε κοστίσει στον Γκας; Το βάρος που ένιωθα απλώθηκε παντού πάνω μου, στο στήθος και τα χέρια μου. Είχα αρχίσει να γράφω ρομάντζα επειδή ήθελα να ζω διαρκώς τις πιο ευτυχισμένες στιγμές μου, να παραμείνω στο ασφαλές μέρος όπου βρισκόταν πάντα η αγάπη των γονιών μου. Τα βιβλία με ευτυχισμένο τέλος μού πρόσφεραν απίστευτη παρηγοριά και ανακούφιση και ήθελα να κάνω και σε κάποιον άλλον αυτό το δώρο.

Ο Γκας έγραφε για να μπορέσει να κατανοήσει κάτι φρικτό που του είχε συμβεί. Δεν ήταν απορίας άξιο το γιατί έγραφε τόσο διαφορετικά.

«Βγάζει νόημα», είπα τελικά. «Δεν ξέρω κανέναν άλλον εκτός από μένα που, μετά τον θάνατο του πατέρα του, να ψάχνει να βρει απαντήσεις σε τόσο πολλά ερωτήματα. Αν έβλεπα την ταινία *300* τώρα, μάλλον θα έβρισκα τρόπο να την κάνω να μιλάει για τον μπαμπά μου».

Μου χαμογέλασε αμυδρά. «Σπουδαία ταινία». Ήταν ολοφάνερο ότι εννοούσε *Ευχαριστώ* και *Πάμε παρακάτω τώρα.* Παρόλο που νόμιζα ότι ήμαστε πολύ διαφορετικοί, ένιωθα λες και ο Γκας κι εγώ ήμαστε δυο

εξωγήινοι που είχαν συναντηθεί τυχαία στη Γη και είχαν διαπιστώσει ότι μιλούσαν την ίδια γλώσσα.

«Πρέπει να φτιάξουμε μια κινηματογραφική λέσχη», είπα. «Συμφωνούμε απόλυτα στις ταινίες».

Έμεινε σιωπηλός για μια στιγμή, συλλογισμένος. «Αλήθεια ήταν όμορφη αφιέρωση», είπε. «Δεν μου φάνηκε ψέμα. Περίπλοκη αλήθεια ίσως, αλλά σίγουρα όχι ψέμα».

Με πλημμύρισε πάλι ζέστη, ώσπου ένιωσα σαν τσαγερό που έβαζε τα δυνατά του να μη σφυρίξει.

Όταν γύρισα στο σπίτι, άνοιξα το λάπτοπ μου και παρήγγειλα ένα αντίτυπο των *Αποκαλυπτηρίων*.

Και τότε έγινε το πραγματικό μοντάζ.

Έκανα εγχείρηση στο βιβλίο. Το διέλυσα και έβαλα τα κομμάτια σε χωριστούς φακέλους. Η Έλι έγινε Έλινορ. Από άτυχη κτηματομεσίτρια μεταμορφώθηκε σε άτυχη ακροβάτισσα που περπατούσε πάνω σε σκοινιά και είχε στο μάγουλο ένα κόκκινο σημάδι στο σχήμα πεταλούδας, γιατί μου άρεσαν οι παράλογες λεπτομέρειες. Ο πατέρας της έγινε ένας που κατάπινε σπαθιά και η μητέρα της γυναίκα με μούσι.

Η υπόθεση δεν εκτυλισσόταν πια στον εικοστό πρώτο αιώνα, αλλά στις αρχές του εικοστού. Όλοι τους ήταν σε ένα περιοδεύον τσίρκο. Αυτή ήταν η οικογένειά τους: μια σφιχτοδεμένη ομάδα, τα μέλη της οποίας κάπνιζαν κάθε βράδυ στριφτά τσιγάρα γύρω από τη φωτιά. Αυτός ήταν ο μόνος κόσμος που είχε γνωρίσει η Έλινορ.

Περνούσαν μαζί όλες τους τις στιγμές, αλλά για κάποιον λόγο έλεγαν ελάχιστα ο ένας στον άλλον. Με τη δουλειά που έκαναν, δεν έμενε χρόνος για συζητήσεις.

Άλλαξα όνομα στον φάκελο και από ΤΟ_ΒΙΒΛΙΟ_ΤΗΣ_ΠΑΡΑΛΙΑΣ.docx το έκανα ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ_ΜΥΣΤΙΚΑ.docx.

Ήθελα να μάθω αν μπορούσες να γνωρίσεις κάποιον πολύ καλά. Αν το να ξέρεις *πώς* ήταν –πώς κινούνταν και μιλούσε, τι γκριμάτσες έκανε, τι πράγματα προσπαθούσε να μην κοιτάζει– ισοδυναμούσε με το να τον ξέρεις πραγματικά. Ή αν το να ξέρεις διάφορα πράγματα γι' αυτόν –πού είχε γεννηθεί, τους ανθρώπους που είχε συναναστραφεί, ποιους είχε αγαπήσει, από τι περιβάλλον προερχόταν– μπορούσε να οδηγήσει σε

σωστά συμπεράσματα.

Μοίρασα σε όλους από ένα μυστικό. Αυτό το κομμάτι ήταν το ευκολότερο.

Η μητέρα της Έλινορ ήταν ετοιμοθάνατη, αλλά δεν ήθελε να το μάθει κανείς. Οι κλόουν που τους περνούσαν όλοι για αδέρφια στην πραγματικότητα ήταν εραστές. Αυτός που κατάπινε σπαθιά εξακολουθούσε να στέλνει χρήματα σε μια οικογένεια στην Οκλαχόμα.

Γίνονταν όλο και λιγότερο σαν τους ανθρώπους που ήξερα, αλλά, για κάποιον λόγο, τα προβλήματα και τα μυστικά τους έγιναν πιο προσωπικά. Δεν μπορούσα να γράψω για τον πατέρα και τη μητέρα μου. Θα μου ήταν αδύνατο να τους αποδώσω σωστά. Αλλά αυτοί οι άνθρωποι κουβαλούσαν την αλήθεια των ανθρώπων που είχα αγαπήσει.

Λάτρεψα ένα πρόσωπο που δημιούργησα, τον Νικ τον μηχανικό. Μου άρεσε πολύ να ξέρω ότι κανείς εκτός από μένα δεν θα καταλάβαινε ποτέ ότι είχα φτιάξει αυτό το πρόσωπο με βάση τον Ογκάστους Έβερετ.

Ο Γκας κι εγώ αποκτήσαμε τη συνήθεια να γράφουμε ο καθένας στο τραπέζι στην κουζίνα του το μεσημέρι και πολλές φορές δείχναμε ο ένας στον άλλον μηνύματα κρατώντας ψηλά τα σημειωματάριά μας. Γίνονταν όλο και πιο περίπλοκα. Ήταν φανερό ότι ενώ κάποια ήταν αυθόρμητα, κάποια άλλα τα είχαμε σκεφτεί από πριν – τα είχαμε γράψει νωρίτερα, ή ακόμα και το περασμένο βράδυ. Όποτε μας ερχόταν έμπνευση. Ειδικά αυτά που γράφαμε επιτόπου γίνονταν όλο και πιο παράλογα, καθώς μας έπιανε η τρέλα του γραψίματος. Μερικές φορές, γελούσα τόσο δυνατά, ώστε δεν μπορούσα πια να ελέγξω τα χέρια μου και μου ήταν αδύνατο να γράψω άλλα μηνύματα. Γελούσαμε, ώσπου καταλήγαμε και οι δυο με το κεφάλι πάνω στο τραπέζι. Ο Γκας μια φορά παραλίγο να πνιγεί με τον καφέ του. Το ίδιο κι εγώ.

Όλα άρχισαν με μακροσκελή μηνύματα, όπως: ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΝΑ ΑΓΑΠΗΣΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΕΧΑΣΕΣ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΟΥ, ΠΑΡΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΓΑΠΗΣΕΣ ΠΟΤΕ (έγραψα εγώ) και ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΕ ΦΙΛΙΚΟ ΟΥΤΕ ΕΧΘΡΙΚΟ, ΕΙΝΑΙ ΑΠΛΩΣ ΑΔΙΑΦΟΡΟ (έγραψε εκείνος), αλλά συνήθως καταλήγαμε με πράγματα όπως: ΣΤΟ ΔΙΑΟΛΟ ΤΟ ΓΡΑΨΙΜΟ (εγώ) και ΜΗΠΩΣ ΝΑ ΤΑ ΠΑΡΑΤΗΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΠΑΜΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΙ; (εκείνος).

Μια φορά έγραψε για να μου πει ότι Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΜΕ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ. ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΤΙ ΓΕΥΣΗ ΘΑ ΣΟΥ ΤΥΧΕΙ.

Εγώ του έγραψα για να του πω ότι *ΑΝ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ ΠΟΥΛΙ, ΕΙΜΑΙ ΠΟΥΛΙ ΚΙ ΕΓΩ*.

Με ενημέρωσε ότι *ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ, ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΑΚΟΥΕΙ ΤΙΣ ΚΡΑΥΓΕΣ ΣΟΥ*, κι εγώ του απάντησα: *ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΟ ΟΤΙ ΟΛΟΙ ΟΣΟΙ ΠΕΡΙΠΛΑΝΙΟΥΝΤΑΙ ΕΧΟΥΝ ΧΑΘΕΙ*.

Ανέβαλα το ψάξιμο στα πράγματα του μπαμπά, αλλά δεν με πείραζε που το καθυστερούσα. Για πρώτη φορά εδώ και μήνες, δεν φοβόμουν κάθε φορά που ηχούσε κάποια ειδοποίηση στο κινητό ή στο λάπτοπ μου. Έκανα πρόοδο. Βέβαια, ένα μεγάλο μέρος αυτής της προόδου ήταν μόνο έρευνα, αλλά η κάθε ασήμαντη πληροφορία που ξέθαβα για το τσίρκο του εικοστού αιώνα ήταν πηγή έμπνευσης για τον εμπλουτισμό της πλοκής.

Το σούρουπο, ο Γκας κι εγώ καθόμαστε ο καθένας στη βεράντα του, πίναμε ένα ποτό και παρακολουθούσαμε τον ήλιο να βυθίζεται στη λίμνη. Τις περισσότερες βραδιές μιλούσαμε από το διαχωριστικό και λέγαμε κυρίως για το πόσο παραγωγική ήταν η μέρα μας, για τους ανθρώπους που βλέπαμε από τις βεράντες μας και τις ιστορίες που φανταζόμαστε ότι κουβαλούσαν. Συζητούσαμε για τα βιβλία (και τις ταινίες) που λατρεύαμε (και σιχαινόμαστε), τους ανθρώπους με τους οποίους είχαμε πάει σχολείο (τη Σάρα Τουλέιν, που μου τραβούσε τα μαλλιά όταν ήμαστε στο νηπιαγωγείο· τη Μαράια Σιόγκρεν, με την οποία τα είχε ο Γκας στα δεκάξι του και που τον χώρισε –μετά από τρεις ολόκληρους μήνες σχέσης, όπως μου είπε με καμάρι– επειδή αυτός κάπνιζε τσιγάρο ενώ ήταν στο αμάξι μαζί της και εκείνη ήταν της άποψης ότι «όταν φιλάς κάποιον που καπνίζει είναι σαν να γλείφεις ένα τασάκι»).

Συζητούσαμε για τις άθλιες δουλειές που είχαμε κάνει. (Εγώ είχα δουλέψει με μερική απασχόληση σε ένα πλυντήριο αυτοκινήτων, όταν ήμουν στο λύκειο. Δεχόμουν τακτικά σεξουαλικές παρενοχλήσεις από τους πελάτες και ήμουν αναγκασμένη να καθαρίζω τα πάντα για να μπορέσω να γυρίσω σπίτι μου το βράδυ. Ο Γκας είχε δουλέψει στο τηλεφωνικό κέντρο μιας εταιρείας που έφτιαχνε φόρμες εργασίας. Του έβαζαν τις φωνές όταν γινόταν κάποιο λάθος στα τυπώματα ή καθυστερούσε η αποστολή μιας παραγγελίας.) Συζητούσαμε για τους πιο ντροπιαστικούς δίσκους που είχαμε στην κατοχή μας και για τις συναυλίες που θα θέλαμε να ξεχάσουμε (και τις οποίες παραλείπω, γιατί δεν με αφήνει η αξιοπρέπειά μου να αναφέρω αυτά που κάναμε εκεί).

Κάποιες άλλες φορές, καθόμαστε και απολαμβάναμε την ησυχία, όχι

μαζί, αλλά σίγουρα όχι μόνος του ο καθένας μας.

«Λοιπόν, τι λες;» τον ρώτησα ένα βράδυ. «Είναι τα ρομάντζα και η ευτυχία πιο δύσκολα από όσο φαίνονται;»

Μετά από μια στιγμή, μου απάντησε: «Δεν είπα ποτέ ότι είναι εύκολα».

«Αυτό υπονόησες», του επισήμανα.

«Υπονόησα ότι είναι εύκολα για *σένα*», είπε. «Για μένα είναι τόσο δύσκολα όσο είμαι σίγουρος ότι πιστεύεις».

Μια μεγάλη ευκαιρία έκανε την εμφάνισή της: να προσκαλέσει ο ένας από εμάς τον άλλον στη βεράντα του. Και οι δυο θα αποδεχόμαστε την πρόσκληση. Αλλά κανείς μας δεν πήρε την πρωτοβουλία, κι έτσι τα πράγματα έμειναν όπως είχαν.

Την Παρασκευή φύγαμε για έρευνα λιγάκι νωρίτερα από ό,τι την προηγούμενη εβδομάδα και κατευθυνθήκαμε ανατολικά, στην ενδοχώρα.

«Ποιον θα συναντήσουμε αυτή τη φορά;» ρώτησα.

Ο Γκας είπε μόνο: «Τον Ντέιβ».

«Α, μάλιστα, τον Ντέιβ. Μου αρέσουν πολύ τα εστιατόριά του, τα Wendy's».

«Αν θέλεις το πιστεύεις, πρόκειται για άλλον Ντέιβ», είπε ο Γκας. Ήταν χαμένος στις σκέψεις του και δεν φαινόταν να έχει διάθεση για τα συνηθισμένα αστεία μας.

Περίμενα να συνεχίσει, αλλά δεν το έκανε. «Γκας;»

Έστρεψε το βλέμμα του πάνω μου, σαν να είχε ξεχάσει ότι ήμουν εκεί και η παρουσία μου να τον είχε τρομάξει. Έξυσε το σαγόνι του. Η συνηθισμένη σκοτεινιά στο πρόσωπό του είχε γίνει πιο έντονη.

«Όλα εντάξει;» τον ρώτησα.

Τα μάτια του κοίταξαν εναλλάξ εμένα και τον δρόμο τρεις φορές, πριν κουνήσει το κεφάλι του καταφατικά. Τον έβλεπα ότι προσπαθούσε να κρατήσει μέσα του αυτά που σκεφτόταν να πει. «Ο Ντέιβ ήταν μέλος της Νέας Εδέμ», είπε τελικά. «Ήταν μικρός τότε. Τον πήρε η μητέρα του αποκεί, λίγους μήνες πριν από τη φωτιά. Ο πατέρας του όμως έμεινε. Ήταν πολύ βαθιά χωμένος».

«Δηλαδή ο πατέρας του…»

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Χάθηκε στη φωτιά».

Θα συναντούσαμε τον Ντέιβ σε ένα εστιατόριο της αλυσίδας Olive Garden και, τη στιγμή που μπαίναμε μέσα, ο Γκας μου είπε να προσέξω γιατί ο Ντέιβ ήταν απεξαρτημένος αλκοολικός. «Είναι νηφάλιος εδώ και

τρία χρόνια», είπε ο Γκας όσο περιμέναμε στον χώρο υποδοχής. «Του είπα ότι δεν θα πιούμε τίποτα».

Είχαμε φτάσει πριν έρθει ο Ντέιβ. Καθίσαμε στο τραπέζι και παραγγείλαμε δυο αναψυκτικά. Όσο ήμαστε στο αμάξι, συζητούσαμε άνετα, αλλά τώρα που καθόμαστε ο ένας απέναντι στον άλλον στο τραπέζι του εστιατορίου η κατάσταση ήταν αλλιώς.

«Δεν είναι σαν να μας άφησε εδώ η μαμά σου για να κάνουμε μια στάση για λίγο, πριν πάμε στον χορό των τελειόφοιτων του λυκείου;» ρώτησα.

«Δεν πήγα στον χορό των τελειόφοιτων», μου απάντησε.

Έκανα μια χειρονομία σαν να έπαιζα βιολί. Συνειδητοποίησα αμέσως ότι δεν είχα ιδέα πώς κρατούσε κανείς ένα βιολί στα χέρια του.

«Τι είναι αυτό;» είπε ο Γκας ξερά. «Τι κάνεις;»

«Παριστάνω ότι κρατάω βιολί», του απάντησα.

«Δεν το κρατάνε έτσι το βιολί», μου είπε.

«Σοβαρά;»

«Ναι, σοβαρά. Γιατί έχεις απλωμένο το αριστερό χέρι σου; Για να ισορροπήσεις πάνω του το βιολί; Πρέπει να το στηρίξεις στον λαιμό σου».

«Θέλεις να με κάνεις να ξεχάσω το τραγικό γεγονός ότι δεν πήγες στον χορό».

Γέλασε, δυσανασχέτησε και έσκυψε κοντά μου. «Κατάφερα να επιβιώσω χωρίς να πάθει τίποτα η τρυφερή μου καρδιά», είπε, επαναλαμβάνοντας τα λόγια που είχα πει όταν ήμαστε το λούνα παρκ.

Και τώρα δυσανασχέτησα *εγώ*. Ο Γκας χαμογέλασε και χτύπησε με το γόνατό του το δικό μου κάτω από το τραπέζι. Του ανταπέδωσα το χτύπημα. Καθίσαμε έτσι για ένα λεπτό, χαμογελώντας πλατιά ο ένας στον άλλον κι έχοντας μπροστά μας ένα καλαθάκι με κριτσίνια. Ένιωθα λες και μέσα στο στήθος μου κόχλαζε νερό. Ταυτόχρονα, αισθανόμουν τα τραχιά χέρια του να απομακρύνουν τα μαλλιά μου από τον αυχένα μου καθώς ξερνούσα στον σκουπιδοτενεκέ στο λούνα παρκ. Τα ένιωθα στους γοφούς και τη μέση μου, να με κολλάνε πάνω του, καθώς χορεύαμε στο αποπνικτικά ζεστό υπόγειο της εστίας της αδελφότητας.

Πρώτος αυτός έπαψε να με κοιτάζει στα μάτια. Τσέκαρε το κινητό του. «Έχει καθυστερήσει είκοσι λεπτά», είπε, χωρίς να με κοιτάξει. «Θα του δώσω περιθώριο άλλα δέκα και μετά θα του τηλεφωνήσω».

Αλλά ο Ντέιβ δεν απάντησε στο τηλεφώνημα του Γκας. Όπως δεν απάντησε ούτε στα γραπτά μηνύματά του, ούτε και στο φωνητικό μήνυμά

του. Περάσαμε μία ώρα και είκοσι λεπτά τρώγοντας κριτσίνια και τελικά η σερβιτόρα μας, η Βανέσα, άρχισε να αποφεύγει το τραπέζι μας.

«Συμβαίνει αυτό μερικές φορές», είπε ο Γκας. «Τρομάζουν. Αλλάζουν γνώμη. Νομίζουν ότι είναι έτοιμοι να μιλήσουν για κάτι, ενώ δεν είναι».

«Τι θα κάνουμε;» ρώτησα. «Θα περιμένουμε κι άλλο;»

Ο Γκας άνοιξε έναν από τους καταλόγους που ήταν πάνω στο τραπέζι. Τον ξεφύλλισε για ένα λεπτό και μετά μου έδειξε μια φωτογραφία από ένα κρύο μπλε ποτό με ροζ ομπρελίτσα. «Αυτό μας χρειάζεται», είπε. «Νομίζω ότι πρέπει να πιούμε».

«Γαμώτο», είπα. «Αν πιούμε μπλε ποτά *τώρα*, θα αναγκαστώ να αλλάξω τα σχέδια που έχω κάνει για αύριο βράδυ».

Ο Γκας σήκωσε το ένα φρύδι. «Ποπό! Ακολουθούσα από την αρχή το λάιφ στάιλ συγγραφέα ρομάντζων και δεν το είχα καταλάβει».

«Βλέπεις; Είσαι γεννημένος για ρομάντζα, Ογκάστους Έβερετ».

Ανατρίχιασε.

«Γιατί το κάνεις αυτό;»

«Ποιο;» ρώτησε.

Είπα πάλι: «Ογκάστους Έβερετ». Οι ώμοι του σηκώθηκαν, αν και λιγάκι πιο διακριτικά αυτή τη φορά. «*Αυτό*».

Ο Γκας σήκωσε τον κατάλογο, καθώς η Βανέσα προσπαθούσε να περάσει από δίπλα μας απαρατήρητη. Η σερβιτόρα φρέναρε απότομα. «Μπορείς να μας φέρεις δύο από αυτά τα μπλε;» τη ρώτησε.

Το βλέμμα του πήρε εκείνο το χαρακτηριστικό σέξι ύφος που σου έδινε την εντύπωση ότι τα μάτια του σου έκαναν ακτινογραφία. Τα μάγουλα της κοπέλας κοκκίνισαν. Ή μπορεί να έκανα εγώ προβολή πάνω της αυτό που συνέβαινε σ' εμένα. «Βέβαια». Έφυγε γρήγορα και ο Γκας άρχισε να κοιτάζει πάλι τον κατάλογο.

«Ογκάστους», του είπα.

«Γαμώτο», είπε, κάνοντας πάλι γκριμάτσα.

«Δεν σου αρέσει καθόλου να αποκαλύπτεις πράγματα για τον εαυτό σου, έτσι;»

«Όχι ιδιαίτερα», είπε. «Ξέρεις ήδη για την εμετοφοβία μου. Για να μάθεις οτιδήποτε παραπάνω από αυτό, θα χρειαστεί να μου υπογράψεις συμφωνητικό εχεμύθειας».

«Μετά χαράς», είπα.

Ο Γκας αναστέναξε, έσκυψε μπροστά και ακούμπησε τους πήχεις των

χεριών του στο τραπέζι. Το γόνατό του άγγιξε το δικό μου κάτω από το τραπέζι, αλλά κανείς από τους δυο μας δεν τραβήχτηκε. Μου φάνηκε ότι όλη η κάψα του κορμιού μου είχε επίκεντρο εκείνο το σημείο της επαφής μας. «Μόνο ο πατέρας μου με έλεγε έτσι». Σήκωσε τους ώμους του. «Και συνήθως το έκανε με επικριτικό ύφος. Ή όταν ούρλιαζε από θυμό».

Το στομάχι μου σφίχτηκε και ένιωσα μια ξινίλα να απλώνεται στο στόμα μου, καθώς πάσχιζα να βρω κάτι να πω. Μου ήταν αδύνατο να μην κοιτάξω τα μάτια του για να εντοπίσω τυχόν σημάδια της ιστορίας που συνέθετε εδώ και μέρες. Η μητέρα του είχε μείνει με τον πατέρα του, *άσχετα από το κόστος*, κι αυτό σήμαινε ότι ο γιος της είχε αναγκαστεί να σιχαίνεται το ίδιο του το όνομα.

Ο Γκας σήκωσε το βλέμμα του από τον κατάλογο. Φαινόταν ήρεμος, σοβαρός. Αλλά είχε εξασκηθεί να παίρνει αυτή την έκφραση που δεν θύμιζε σε τίποτα τη δελεαστική καταδεκτικότητα που φαινόταν στο πρόσωπό του όταν ήταν χαμένος στις σκέψεις του και προσπαθούσε να κατανοήσει κάποιες καινούριες πληροφορίες.

«Λυπάμαι», είπα αδύναμα. «Που ο μπαμπάς σου ήταν ένας ελεεινός».

Ο Γκας γέλασε σιγανά. «Γιατί το λένε όλοι αυτό; Δεν είναι ανάγκη να λυπάσαι. Όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν. Δεν σου τα είπα για να νιώσεις άσχημα».

«Μου τα είπες επειδή σε ρώτησα. Οπότε άσε με να νιώθω άσχημα έστω γι' αυτό».

Σήκωσε τους ώμους του. «Μην το σκέφτεσαι».

«Γκας», είπα.

Με κοίταξε πάλι κατάματα. Ένιωσα σαν να με πλημμύριζε ζεστό κύμα παλίρροιας, από την κορυφή μέχρι τα νύχια. Η έκφρασή του είχε αλλάξει και τώρα έδειχνε περιέργεια. «*Εσύ* πώς ήσουν;» ρώτησε.

«Τι;»

«Έμαθες αρκετά για τη δική μου παιδική ηλικία. Τώρα θέλω να μάθω εγώ για τη μικρή Τζένιουαρι».

«Ω, Θεέ μου», είπα. «Η μικρή Τζένιουαρι ήταν πολλά πράγματα».

Το γέλιο του έκανε την καρδιά μου να σκιρτήσει. «Θα σου πω εγώ. Ήσουν φωνακλού. Είχες πρόωρη ανάπτυξη. Το δωμάτιό σου ήταν γεμάτο βιβλία, τακτοποιημένα με έναν τρόπο που καταλάβαινες μόνο εσύ. Είχες στενή σχέση με τους γονείς σου και κάνα δυο καλές φίλες, με τις οποίες μάλλον επικοινωνείς ακόμα τακτικά, αλλά άρχιζες φιλίες εύκολα με όλους.

Κατά βάθος είχες μεγάλες φιλοδοξίες και ήθελες να είσαι η καλύτερη σε όλα, ακόμα κι αν δεν το μάθαινε κανείς. Α, και σου άρεσαν τα ταχυδακτυλουργικά και ο χορός με κλακέτες, γιατί ήθελες να τραβάς την προσοχή του κόσμου».

«Ποπό», είπα, λιγάκι σαστισμένη. «Έπεσες μέσα και ταυτόχρονα μ' έθαψες κιόλας – αν και τα μαθήματα χορού με κλακέτες ήταν ιδέα της μαμάς μου. Εγώ ήθελα μόνο να πάρω εκείνα τα παπούτσια. Τέλος πάντων, δεν βρήκες ότι για ένα μικρό διάστημα είχα γεμίσει τον τόπο με φωτογραφίες της Σινέντ Ο'Κόνορ, την οποία λάτρευα επειδή νόμιζα ότι έτσι φαινόμουν *ενδιαφέρουσα*».

Γέλασε και κούνησε το κεφάλι του. «Βάζω στοίχημα ότι ήσουν ένα αξιαγάπητο φρικιό».

«Ήμουν φρικιό *πράγματι*», είπα. «Νομίζω ότι έφταιγε που ήμουν μοναχοπαίδι. Οι γονείς μου με αντιμετώπιζαν σαν να ήμουν ένα ξεκαρδιστικό και ενδιαφέρον παιδί-θαύμα. Σοβαρά τώρα, πέρασα το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μου τρέφοντας μεγάλη σιγουριά για τον εαυτό μου και το μέλλον μου, χωρίς να έχω καταλάβει ότι αυτό ήταν απλώς μια αυταπάτη».

Και ήμουν απόλυτα πεπεισμένη πως, ό,τι κι αν γινόταν, το σπίτι θα ήταν πάντα ένα ασφαλές μέρος, όπου είχαμε θέση και οι τρεις μας. Ένιωσα ένα κάψιμο στο στήθος μου. Όταν σήκωσα το βλέμμα μου κι αντίκρισα τα μάτια του Γκας, θυμήθηκα πού βρισκόμουν, με ποιον μιλούσα, και σχεδόν περίμενα ότι εκείνος θα χαμογελούσε χαιρέκακα. Η γεμάτη ζωντάνια ενζενί που λάτρευε τα χάπι-εντ είχε επιτέλους πάθει αυτό που της άξιζε και το ροζ συννεφάκι της είχε διαλυθεί.

Ο Γκας όμως είπε: «Δεν είναι τόσο κακό να έχεις σιγουριά επειδή πιστεύεις σε αυταπάτες. Υπάρχουν και χειρότερα».

Παρατήρησα τα σκούρα αυστηρά μάτια του και το ελαφρύ μειδίαμα στα χείλη του. Η έκφρασή του έδειχνε απόλυτη ειλικρίνεια. Ήμουν πιο σίγουρη από ποτέ ότι δεν είχα αλλάξει μόνο εγώ στα χρόνια που πέρασαν από το κολέγιο και μετά και δεν ήξερα τι να πω σε αυτόν τον καινούριο Γκας Έβερετ.

Κάποια στιγμή, τα κρύα μπλε κοκτέιλ εμφανίστηκαν ως διά μαγείας στο τραπέζι μας. Ξερόβηξα και σήκωσα το ποτήρι μου. «Στην υγειά του Ντέιβ».

«Στην υγειά του Ντέιβ», είπε και ο Γκας, τσουγκρίζοντας το πλαστικό ποτήρι του με το δικό μου.

«Η μεγαλύτερη απογοήτευση της βραδιάς μέχρι τώρα», είπα, «είναι ότι δεν μας έβαλαν στα ποτήρια χάρτινες ομπρελίτσες».

«Βλέπεις;» είπε ο Γκας. «Κάτι τέτοιες αηδίες δεν με αφήνουν να πιστέψω στα χάπι-εντ. Ο κόσμος σού υπόσχεται χάρτινες ομπρελίτσες και δεν σου τις δίνει ποτέ».

«Γκας», είπα. «Πρέπει να γίνεις *εσύ* οι χάρτινες ομπρελίτσες που θέλεις να δεις στον κόσμο».

«Ο Γκάντι ήταν σοφός άνθρωπος».

«Βασικά, αυτό ήταν στίχος της αγαπημένης μου ποιήτριας, της Τζούελ».

Το γόνατό του πίεσε το δικό μου και κάψα απλώθηκε ανάμεσα στα πόδια μου. Του το πίεσα κι εγώ. Τα τραχιά ακροδάχτυλά του άγγιξαν διστακτικά το γόνατό μου, γλίστρησαν προς τα πάνω και συνάντησαν το χέρι μου. Γύρισα αργά το εσωτερικό της παλάμης μου προς τα έξω και ο αντίχειράς του έκανε κύκλους πάνω της για ένα λεπτό.

Όταν έφερα το χέρι μου πιο κοντά του, έπλεξε τα δάχτυλά του με τα δικά μου και μείναμε έτσι, πιασμένοι χέρι χέρι κάτω από το τραπέζι. Προσποιούμασταν ότι δεν κρατιόμαστε έτσι. Ότι δεν κάναμε σαν δεκαεξάχρονα και ότι δεν ήμαστε λιγάκι τρελαμένοι ο ένας με τον άλλον.

Θεέ μου, τι συνέβαινε; Τι έκανα και γιατί δεν μπορούσα να πιέσω τον εαυτό μου να σταματήσει; Τι έκανε *εκείνος*;

Όταν μας έφεραν τον λογαριασμό, ο Γκας τράβηξε το χέρι του απότομα και έβγαλε το πορτοφόλι του. «Πληρώνω εγώ», είπε, χωρίς να με κοιτάξει.

OceanofPDF.com

13 / Το όνειρο

Είδα στο όνειρό μου τον Γκας Έβερετ και όταν ξύπνησα χρειάστηκε να πάω επειγόντως για ντους.

OceanofPDF.com

14 / Ο κανόνας

Μου είχε πάρει τρεις μέρες να κανονίσω το πρόγραμμα του Σαββάτου σχολαστικά, κάτι που μου έδωσε τη δυνατότητα να περάσω όλο το πρωί δουλεύοντας το βιβλίο. Προχωρούσα αργά, όχι επειδή δεν μου έρχονταν ιδέες, αλλά επειδή χρειαζόταν να κάνω πολύ προσεκτική έρευνα για να επιβεβαιώσω ότι η κάθε σκηνή είχε ιστορική ακρίβεια.

Είχα αρχίσει τη δουλειά στις οκτώ και είχα καταφέρει να γράψω περίπου πεντακόσιες λέξεις, μέχρι τη στιγμή που ο Γκας πήγε και κάθισε στο τραπέζι στην κουζίνα του, απέναντί μου. Έγραψε το πρώτο μήνυμα της ημέρας και σήκωσε ψηλά το σημειωματάριό του για να το δω. Μισόκλεισα τα μάτια μου για να το διαβάσω.

ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑ ΧΘΕΣ

Το σημειωματάριο και ο μαρκαδόρος μου ήταν ήδη έτοιμα. Πάντα ήταν. Δεν ήξερα τι ακριβώς εννοούσε ο Γκας, αλλά φαντάστηκα ότι μάλλον τα λόγια του είχαν σχέση με το ότι ήμαστε δυο ενήλικοι που δεν είχαν βγει ραντεβού, αλλά κρατιούνταν χέρι χέρι κάτω από ένα τραπέζι στο Olive Garden. Πάσχισα να διώξω την απογοήτευση που με πλημμύριζε. Ναι, ήταν περίεργα εκείνα που είχαν γίνει.

Αλλά μου είχαν αρέσει πολύ.

Επειδή παρακολουθούσα την ερωτική ζωή της Σέιντι, ήξερα πώς αντιδρούσαν οι άνθρωποι σαν τον Γκας Έβερετ, που ήταν φοβικοί με τις σχέσεις, όταν ξεπερνιούνταν τα όρια, όταν τα πράγματα έβγαιναν από το φιλικό πλαίσιο και έπαιρναν ερωτική χροιά, ή όταν μια σχέση έπαυε να είναι μόνο σεξουαλική και αποκτούσε συναίσθημα. Οι άντρες σαν τον Γκας δεν ήταν *ποτέ* αυτοί που πατούσαν το φρένο όταν το τρένο της συναισθηματικής δέσμευσης άρχιζε να κινείται, και ήταν *πάντα* αυτοί που πηδούσαν κάτω και απομακρύνονταν από τις ράγες μόλις καταλάβαιναν ότι είχαν φτάσει στο ανώτατο όριο ταχύτητας.

Έπρεπε να μείνω ψύχραιμη και ήρεμη – δεν επιτρεπόταν ονειροπόληση. Με το που θα περιπλέκονταν τα πράγματα, ο Γκας θα έφευγε και, αυτή τη

στιγμή, συνειδητοποιούσα πόσο ανέτοιμη ήμουν για κάτι τέτοιο. Ήταν ο μόνος μου φίλος εδώ πέρα. Αυτό έπρεπε να το προστατέψω. Άλλωστε, είχαμε βάλει ένα στοίχημα, από το οποίο δεν θα μπορούσα να βγω ωφελημένη αν εκείνος απέφευγε να με δει πριν καν κερδίσω.

Του έγραψα!

ΜΗ ΓΙΝΕΣΑΙ ΓΕΛΟΙΟΣ, ΓΚΑΣ. ΠΑΝΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΕΙΣΑΙ.

Χαμογέλασε στραβά. Με κοίταξε κατάματα για μια στιγμή και μετά έστρεψε πάλι την προσοχή του στο σημειωματάριό του. Όταν το σήκωσε ψηλά, είδα ότι είχε γράψει μια σειρά από αριθμούς. Τους τρεις πρώτους τους ήξερα. Ήταν ο τηλεφωνικός κωδικός της περιοχής.

Το στομάχι μου σφίχτηκε. Σημείωσα τους αριθμούς στο πάνω μέρος της σελίδας και μετά έγραψα από κάτω με πολύ μεγαλύτερα ψηφία το δικό μου τηλέφωνο, καθώς και τη φράση: ΠΑΝΤΩΣ, ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΩ ΝΑ ΓΡΑΦΩ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ.

Ο Γκας απάντησε: ΩΡΑΙΑ.

Έγραψα άλλες πεντακόσιες λέξεις μέχρι τις τρεις και μισή το απόγευμα. Κατόπιν πήγα με το αμάξι στη φιλανθρωπική οργάνωση Goodwill για να αφήσω τα κουτιά με τα πράγματα που είχα μαζέψει από τον ξενώνα και το μπάνιο του επάνω ορόφου. Όταν γύρισα, καθάρισα καλά το επάνω μπάνιο και μετά κατέβηκα κάτω κι έκανα ντους στο μπάνιο που χρησιμοποιούσα τις τελευταίες δύο εβδομάδες. Η φωτογραφία του μπαμπά μου και της Σόνια βρισκόταν ακόμα κρεμασμένη στον τοίχο, γυρισμένη ανάποδα.

Αν την κατέστρεφα θα ένιωθα τύψεις, αλλά υπέθετα ότι ήταν μόνο θέμα χρόνου να βρω το κουράγιο να το κάνω. Προς το παρόν, ήταν απλώς μια ζοφερή υπενθύμιση ότι είχα ακόμα μπροστά μου το πιο δύσκολο έργο: το υπόγειο, στο οποίο δεν είχα καν ρίξει μια ματιά, και τη μεγάλη κρεβατοκάμαρα που απέφευγα επιμελώς.

Δεν είχα κατεβεί ακόμα στην όχθη, κάτι που μου φαινόταν ότι ήταν κρίμα, οπότε, αφού έφτιαξα μια κατσαρόλα χοντρά μακαρόνια για να έχω φαγητό μέχρι το βράδυ, ακολούθησα το δασωμένο μονοπάτι που έβγαζε στο νερό. Το φως του ήλιου που έδυε αντανακλούσε στα κύματα και πρόσφερε απίστευτο θέαμα. Όλη η λίμνη ήταν καλυμμένη με κόκκινες και χρυσαφιές αποχρώσεις. Έβγαλα τα παπούτσια μου και πήγα στην άκρη του νερού κρατώντας τα στα χέρια. Μου κόπηκε η ανάσα και έβρισα σιγανά

μόλις το παγωμένο νερό έβρεξε τα πόδια μου. Έκανα προς τα πίσω βιαστικά, γελώντας ξέπνοα από το σοκ.

Ο αέρας ήταν ζεστός, αλλά όχι τόσο ώστε να είναι ευχάριστη η δροσιά του νερού. Οι περισσότεροι από αυτούς που είχαν απομείνει στην όχθη είχαν φορέσει φούτερ ή είχαν τυλιχτεί με πετσέτες και κουβέρτες. Όλοι, όλα εκείνα τα ανεμοδαρμένα και ηλιοκαμένα πρόσωπα, με τα ανακατεμένα μαλλιά και με τα μάτια μισόκλειστα μέσα στο εκτυφλωτικό φως, κοιτούσαν τον ήλιο που έδυε.

Η σκηνή με έκανε να πονέσω. Ξαφνικά ένιωσα πιο μόνη από ποτέ. Δεν υπήρχε πια κανένας ρομαντικός Ζακ με απαλά μαλλιά να με περιμένει στο Κουίνς – κανείς να μου μαγειρέψει κανονικό φαγητό και να με σηκώσει από τον υπολογιστή. Καθόλου αναπάντητες κλήσεις, ούτε sms από τη μαμά που να λένε: *Σκεφτόμουν την Κάριν και τη Σάριν και παραλίγο να κατουρηθώ από τα γέλια*, ούτε τρόπος να της στείλω μια φωτογραφία του ήλιου που άπλωνε το φως του στη λίμνη, χωρίς να ξύσω την πληγή της ύπαρξης αυτού του σπιτιού.

Είχα δει τη Σέιντι μόνο δύο φορές μετά την κηδεία και, λόγω των ωραρίων στη δουλειά της, τα περισσότερα sms της έρχονταν πολλή ώρα αφότου είχα πέσει για ύπνο και εγώ έστελνα τις απαντήσεις μου πολλή ώρα πριν εκείνη ξυπνήσει.

Οι συγγραφείς φίλοι μου είχαν πάψει κι αυτοί να επικοινωνούν για να δουν πώς ήμουν, λες και διαισθάνονταν ότι τα sms και τα τηλεφωνήματά τους ήταν απλώς άλλη μια υπενθύμιση ότι είχα μείνει τρομερά πίσω. Ότι έμενα πίσω. Την κάθε στιγμή της κάθε μέρας, ακολουθούσα πορεία προς τα πίσω, ενώ όλος ο κόσμος βάδιζε μπροστά.

Ειλικρινά, μου έλειπαν ακόμα και η Σάριν και η Κάριν: να κάθονται στο παρδαλό χαλάκι τους και να πίνουν το δυνατό σπιτικό τζιν για το οποίο καμάρωναν, ενώ αλείφονταν με αιθέρια έλαια δικής τους παρασκευής που μύριζαν υπέροχα παρόλο που δεν ήταν αλήθεια ότι θεράπευαν τον καρκίνο.

Ένιωθα τον κόσμο μου άδειο. Σαν να μην υπήρχε εκεί κανείς άλλος, παρά μόνο μερικές φορές ο Γκας. Δεν υπήρχε τίποτα εκτός από αυτό το βιβλίο και το στοίχημα. Κι όσο καλύτερα κι αν με έκανε να νιώθω *αυτό* το βιβλίο σε σχέση με όλες τις παραλλαγές του που μου είχαν έρθει στο μυαλό τους τελευταίους δώδεκα μήνες, και πάλι δεν μου έφτανε.

Βρισκόμουν σε μια όμορφη παραλία, σε ένα όμορφο μέρος, και ήμουν μόνη. Το χειρότερο ήταν ότι δεν ήξερα αν θα έπαυα ποτέ να είμαι μόνη.

Ήθελα τη μαμά μου και μου έλειπε ο ψεύτης μπαμπάς μου.

Κάθισα στην άμμο, έφερα τα πόδια μου στο στήθος μου, ακούμπησα το μέτωπο στα γόνατά μου και έκλαψα. Έκλαψα ώσπου το πρόσωπό μου κοκκίνισε, άρχισε να καίει και μούσκεψε, και θα είχα συνεχίσει το κλάμα αν ένας γλάρος δεν με κουτσουλούσε στο κεφάλι.

Κι έτσι σηκώθηκα και γύρισα πίσω στο μονοπάτι, όπου βρήκα κάποιον να έχει πετρώσει στα μισά και να με βλέπει να κλαίω σαν τον Τομ Χανκς στον *Ναυαγό*.

Ήταν σαν σκηνή από ταινία το πώς στεκόταν εκεί ο Γκας, μόνο που δεν υπήρχε τίποτα ρομαντικό ή μαγικό. Αν και έκλαιγα από τη στενοχώρια μου που ήμουν μόνη, ο Γκας ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που θα ήθελα να με δει έτσι. Ξεχνώντας προς στιγμήν τα περιττώματα του πουλιού πάνω στο κεφάλι μου, σκούπισα το πρόσωπο και τα μάτια του, σε μια προσπάθεια να φανώ πιο… *κάτι*.

«Συγγνώμη», είπε ο Γκας, με φανερή αμηχανία. Κοίταξε λοξά την παραλία. «Σε είδα να κατεβαίνεις εδώ κάτω και απλώς…»

«Ένα πουλί με κουτσούλησε στο κεφάλι», είπα κλαίγοντας. Προφανώς δεν υπήρχε κάτι παραπάνω να πω από *αυτό*.

Η έκφρασή του, που έδειχνε ειλικρινή συμπόνια, παραχώρησε τη θέση της σε σιωπηλή ευθυμία. Ο Γκας ήρθε κοντά μου και με πήρε αγκαλιά άτσαλα. Αρχικά αυτή η κίνηση φάνηκε να του είναι άβολη, αν όχι επώδυνη, αλλά, ακόμα κι έτσι, ήταν ανακούφιση να βρίσκομαι κλεισμένη σε μια αγκαλιά.

«Δεν είσαι υποχρεωμένη να μου μιλήσεις», είπε. «Αλλά να ξέρεις ότι… μπορείς να το κάνεις».

Έκρυψα το πρόσωπό μου στον ώμο του και τα χέρια του που με χάιδευαν αδέξια στην πλάτη άρχισαν να κάνουν αργούς και απαλούς κύκλους, ώσπου σταμάτησαν εντελώς να κινούνται. Ακούμπησαν στη ραχοκοκαλιά μου και με τράβηξαν πιο κοντά του. Αφέθηκα να βυθιστώ στην αγκαλιά του. Το κλάμα είχε σταματήσει όσο γρήγορα είχε αρχίσει. Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν η πίεση από το στομάχι και το στήθος του – τα έντονα οστά της λεκάνης του, η μυρωδιά του που θύμιζε καπνό, η ζέστη του κορμιού και της ανάσας του.

Ήταν κακή ιδέα να στέκομαι εκεί μαζί του έτσι, να τον αγγίζω με αυτόν τον τρόπο, αλλά ταυτόχρονα ήταν κάτι μεθυστικό. Αποφάσισα να μετρήσω μέχρι το τρία και να τον αφήσω.

Έφτασα ως το δύο. Τότε, το χέρι του γλίστρησε μέσα στα μαλλιά μου, με έπιασε από το πίσω μέρος του κεφαλιού μου και μετά τραβήχτηκε απότομα, καθώς ο Γκας έκανε ένα βιαστικό βήμα πίσω. «Ποπό! Πολύ πράμα!»

Κοιτούσε το χέρι του και τις κουτσουλιές που έσταζαν.

«Ναι, είπα "πουλί", αλλά θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν δεινόσαυρος».

«Καλά τα λες. Νομίζω ότι πρέπει να πάμε να πλυθούμε πριν απογειωθούμε για τη βραδινή μας έξοδο».

Ρούφηξα τη μύτη μου και σκούπισα τα δάκρυα που είχαν απομείνει στα μάτια μου. «Είπες ότι θα *απογειωθούμε* για να αστειευτείς με αυτό που έγινε με το πουλί;»

«Όχι βέβαια», απάντησε ο Γκας ενώ περπατούσε μαζί μου στο μονοπάτι. «Το είπα επειδή υπέθεσα ότι θα κάνουμε βόλτα με ελικόπτερο πάνω από τη λίμνη».

Ένα διστακτικό γέλιο βγήκε από μέσα μου και διέλυσε τον κόμπο της συγκίνησης και της κάψας στο στήθος μου. «Αυτή είναι η τελευταία σου μαντεψιά;»

Με κοίταξε από την κορυφή μέχρι τα νύχια, σαν να ήθελε να δει αν τα ρούχα μου ήταν κατάλληλα για πτήση με ελικόπτερο. «Ναι, έτσι νομίζω».

«Έπεσες πολύ κοντά».

«Αλήθεια;» είπε. «Τι θα κάνουμε, λοιπόν; Θα πετάξουμε με ένα αεροπλανάκι πάνω από τη λίμνη; Ή μήπως θα πάμε με ένα υποβρυχιάκι κάτω από την επιφάνεια της λίμνης;»

«Περίμενε και θα δεις».

Χωριστήκαμε όταν φτάσαμε στα σπίτια μας, αφού συνεννοηθήκαμε να συναντηθούμε στο αμάξι μου σε είκοσι λεπτά. Όταν έλουσα τα μαλλιά μου για δεύτερη φορά μέσα στην ίδια μέρα, τα έπιασα κότσο και φόρεσα τα ρούχα που φορούσα πριν (και που δεν είχαν λερωθεί από την κουτσουλιά). Είχα ετοιμάσει τις περισσότερες προμήθειες για την εξόρμησή μας από πριν, οπότε το μόνο που είχε μείνει να κάνω ήταν να πάρω τα υπόλοιπα πράγματα από το ψυγείο και να τα βάλω στο φορητό ψυγειάκι που είχα βρει σε ένα από τα κάτω ντουλάπια της κουζίνας.

Η ώρα ήταν 7:30 όταν ο Γκας κι εγώ ξεκινήσαμε τελικά και πήγε 8:40 μέχρι να φτάσουμε επιτέλους στο ντράιβ ιν Big Boy Bobby's, που είχε αφιέρωμα σε ταινίες της Μεγκ Ράιαν.

«Ω, Θεέ μου», είπε ο Γκας, καθώς πηγαίναμε στο ταμείο για να δώσω τα εισιτήρια που είχα αγοράσει online. «Παίζει τρεις ταινίες». Διάβαζε τη

λαμπερή μαρκίζα στα δεξιά μας: *Όταν ο Χάρι γνώρισε τη Σάλι, Άγρυπνοι στο Σιάτλ* και *Έχετε μήνυμα στον υπολογιστή σας*. «Δεν είναι χριστουγεννιάτικες οι μισές από αυτές;»

Ο υπάλληλος σήκωσε την μπάρα και πέρασα το αμάξι από κάτω. «Το μισό του τρία είναι ενάμισι, άρα όχι, δεν είναι χριστουγεννιάτικες οι μισές από αυτές τις ταινίες».

«Σου έχω πει ότι με εκνευρίζει η φάτσα της Μεγκ Ράιαν;»

Γέλασα ειρωνικά. «Κατά πρώτον, όχι. Κατά δεύτερον, αυτό δεν γίνεται. Η φάτσα της είναι αξιολάτρευτη και τέλεια».

«Μπορεί να είναι έτσι», είπε ο Γκας. «Δεν μπορώ να σου πω γιατί, και το ξέρω ότι δεν είναι λογικό, αλλά… δεν την αντέχω».

«Απόψε όλα αυτά θα αλλάξουν», τον διαβεβαίωσα. «Πίστεψέ με. Χρειάζεται μόνο να ανοίξεις την καρδιά σου. Αν καταφέρεις να το κάνεις, ο κόσμος σου θα γίνει πιο φωτεινός. Και *ίσως* να μπορέσεις να γράψεις μια ιστορία έρωτα που να έχει δυνατότητα να πουληθεί».

«Τζένιουαρι», είπε με σοβαρό ύφος, καθώς έκανα όπισθεν σε μια άδεια θέση πάρκινγκ, «απλώς *φαντάσου* τι θα μου έκανες έτσι και σε πήγαινα σε μια εξάωρη εκδήλωση ανάγνωσης έργων του Τζόναθαν Φράνζεν».

«Δεν μπορώ να το φανταστώ, ούτε και θα προσπαθήσω να το κάνω», είπα. «Και δεν μπορώ να σε εμποδίσω, αν διαλέξεις να κάνουμε κάτι τέτοιο μια Παρασκευή βράδυ, αλλά σήμερα είναι Σάββατο και συνεπώς αποφασίζω εγώ. Λοιπόν, έλα να με βοηθήσεις να δω πού μπορούμε να πάρουμε το παγωτό-έκπληξη που διάβασα στο ίντερνετ ότι σερβίρουν εδώ πέρα. Η ιστοσελίδα έλεγε ότι "Αξίζει και με το παραπάνω!"»

«Το καλό που του θέλω». Ο Γκας αναστέναξε, βγήκε από το Kia και ήρθε κοντά μου. Καθώς στην οθόνη προβάλλονταν τα «προσεχώς», διασχίσαμε τον χώρο με κατεύθυνση το αναψυκτήριο. Πήγα κατευθείαν εκεί όπου μια ξύλινη ταμπέλα ήταν φτιαγμένη και ζωγραφισμένη με τρόπο που την έκανε να μοιάζει με παγωτό, αλλά ο Γκας με άγγιξε στο μπράτσο και δεν με άφησε να μπω στην ουρά αμέσως. «Μπορείς να μου υποσχεθείς κάτι;»

«Γκας, δεν πρόκειται να σε ερωτευτώ».

«Όχι αυτό, κάτι άλλο», είπε. «Σε παρακαλώ, βάλε τα δυνατά σου να μην ξεράσεις».

«Αν μου έρθει εμετός, θα τον καταπιώ».

Ο Γκας έβαλε το χέρι πάνω στο στόμα του κι έκανε μια γκριμάτσα αηδίας.

«Αστειεύομαι! Δεν θα ξεράσω. Τουλάχιστον όχι μέχρι να με πας σε εκείνη την εξάωρη εκδήλωση που είπες. Λοιπόν, έλα. Όλη την εβδομάδα δεν έβλεπα την ώρα να φάω κάτι άλλο εκτός από κρύες τάρτες».

«Δεν νομίζω ότι το παγωτό θα ξεχειλίζει από βιταμίνες και θρεπτικά συστατικά».

«Δεν έχω ανάγκη από βιταμίνες. Θέλω να φάω νάτσος με τυρί και σος σοκολάτας».

«Α. Τότε τα έχεις κανονίσει όλα τέλεια».

Επειδή είχα πάρει εγώ τα εισιτήρια, ο Γκας πλήρωσε το ποπκόρν και τα παγωτά (έξι δολάρια το ένα, πεταμένα λεφτά τελικά) και προσπάθησε να πάρει και αναψυκτικά, αλλά τον εμπόδισα διακριτικά, κάνοντάς του νόημα όσο καλύτερα μπορούσα, για να του δώσω να καταλάβει ότι στο αμάξι είχα άλλες επιλογές.

Μόλις γυρίσαμε πίσω, άνοιξα την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου και έριξα τα μεσαία καθίσματα. Έδειξα στον Γκας τις κουβέρτες και τα μαξιλάρια που είχα τακτοποιήσει εκεί μέσα νωρίτερα, μαζί με το ψυγειάκι που ήταν γεμάτο μπίρες. «Εντυπωσιάστηκες;» τον ρώτησα.

«Από τους άνετους χώρους που έχει το αμάξι σου; Πολύ».

«Χα-χα-χα», είπα.

«Χα-χα-χα», είπε και ο Γκας.

Μπήκαμε στο αμάξι από την πίσω πόρτα, έστριψα το κλειδί στη μίζα και ρύθμισα το ραδιόφωνο για να το συντονίσω με το κανάλι στο οποίο γινόταν η εκπομπή του ήχου της ταινίας. Βολεύτηκα δίπλα στον Γκας την ώρα που προβάλλονταν οι τίτλοι της αρχής. Είχε πει ότι το Kia μου είχε άνετους χώρους, αλλά δεν θα έλεγα ότι το αμάξι ήταν μεγάλο. Ήμαστε ξαπλωμένοι μπρούμυτα, με τα σαγόνια μας ακουμπισμένα πάνω στα χέρια μας και με δυσκολία αποφεύγαμε να αγγίζουμε ο ένας τον άλλον. Οι αγκώνες μας όμως αγγίζονταν μεταξύ τους. Αυτή η στάση δεν θα ήταν βολική για πολλή ώρα και όταν θα θέλαμε να αλλάξουμε θέση και οι δύο μέσα στο αμάξι σίγουρα θα είχαμε να περάσουμε ολόκληρη δοκιμασία. Το γεγονός ότι βρισκόμουν τόσο κοντά του ήταν κι αυτό μια επιπλέον δοκιμασία.

Με το που εμφανίστηκε η Μεγκ Ράιαν στην οθόνη, ο Γκας έγειρε λιγάκι πιο κοντά μου και είπε ψιθυριστά: «Σοβαρά τώρα δεν σε ενοχλεί η φάτσα της;».

«Νομίζω ότι πρέπει να σε δει γιατρός», του είπα εκνευρισμένη. «Δεν είναι φυσιολογικές οι αντιδράσεις σου». Τότε που πήρα την προκαταβολή για το

πρώτο μου βιβλίο, αγόρασα αμέσως για τη Σέιντι και για μένα είκοσι ταινίες της Μεγκ Ράιαν, για να μπορούμε να τις βλέπουμε ταυτόχρονα μαζί από απόσταση όποτε θέλαμε. Τις αρχίζαμε ακριβώς την ίδια στιγμή, ώστε να ανταλλάσσουμε sms σε πραγματικό χρόνο για το τι συνέβαινε και τις σταματούσαμε όποτε μια από εμάς ήθελε να πάει για κατούρημα.

«Περίμενε να ακούσεις τη φωνή της Μεγκ Ράιαν όταν θα τραγουδάει το "Sleigh Ride"», είπα ψιθυριστά στον Γκας. «Η ζωή σου θα αλλάξει για πάντα».

Ο Γκας κοίταξε με τρόπο που έδειχνε ότι αδυνατούσα να τον πείσω. «Φαίνεται πολύ *ψωνισμένη*», μου είπε.

«Μου λένε συχνά ότι της μοιάζω», είπα.

«Αποκλείεται να σου το λένε αυτό».

«Εντάξει, δεν μου το λένε, αλλά θα έπρεπε να μου το λένε».

«Τι σαχλαμάρες είναι αυτές;» είπε. «Δεν της μοιάζεις καθόλου».

«Από τη μία, με πρόσβαλες. Από την άλλη, ανακουφίστηκα που μάλλον δεν σιχαίνεσαι τη φάτσα μου».

«Η φάτσα σου δεν έχει τίποτα που να με κάνει να τη σιχαίνομαι», είπε με κατηγορηματικό ύφος.

«Το ίδιο και η φάτσα της Μεγκ Ράιαν».

«Καλά, το παίρνω πίσω. Τη λατρεύω τη φάτσα της. Χάρηκες τώρα;»

Γύρισα και τον κοίταξα. Το κεφάλι του ήταν στηριγμένο στο χέρι του, το κορμί του γωνία προς το δικό μου, και το φως από την οθόνη έπεφτε στα μάτια του, στα οποία αντανακλούσαν άπειρες αποχρώσεις. Τα μαύρα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα όπως πάντα, αλλά το πρόσωπό του ήταν ξυρισμένο και εκείνη η μυρωδιά καπνού αναδιδόταν από παντού πάνω του.

«Τζένιουαρι;» μουρμούρισε.

Γύρισα στο πλευρό μου, τον αντίκρισα και κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. «Χάρηκα».

Το γόνατό του σκούντηξε το δικό μου. Ανταπέδωσα το σκούντημα.

Μια υποψία χαμόγελου φάνηκε στο σοβαρό πρόσωπό του και χάθηκε τόσο γρήγορα, ώστε μου φάνηκε ότι μπορεί απλώς να το είχα φανταστεί. «Ωραία», είπε.

Μείναμε έτσι για πολλή ώρα, προσποιούμενοι ότι παρακολουθούσαμε την ταινία από μια γωνία που δεν επέτρεπε σε κανέναν από τους δυο μας να δει πάνω από τη μισή οθόνη, με τα γόνατά μας κολλημένα μεταξύ τους.

Όποτε άλλαζε θέση ένας από τους δυο μας, ο άλλος έκανε το ίδιο. Όποτε

ένας από τους δυο μας δεν άντεχε άλλο κάποια άβολη στάση, αλλάζαμε θέση και οι δυο. Αλλά δεν σταματήσαμε ούτε στιγμή να αγγίζουμε ο ένας τον άλλον.

Είχαμε μπει σε επικίνδυνη περιοχή.

Χρόνια είχα να νιώσω έτσι – εκείνο το σχεδόν οδυνηρό βάρος της *επιθυμίας*, τον τρομερό φόβο ότι η παραμικρή κίνηση θα μπορούσε να χαλάσει τα πάντα.

Σήκωνα τα μάτια μου όποτε ένιωθα το βλέμμα του πάνω μου, αλλά εκείνος δεν γύριζε αλλού. Ήθελα να πω κάτι για να αποφορτίσω την ένταση, όμως το μυαλό μου είχε αδειάσει τελείως. Δεν ήταν σαν τη λευκή σελίδα στο Word που αντίκριζα όταν προσπαθούσα να γράψω ένα μυθιστόρημα από το πουθενά. Πιο πολύ ήταν σαν το σκοτάδι που απλωνόταν όταν έκλεινες τα μάτια σου. Ή όταν κοιτούσες μια φωτιά για πολλή ώρα.

Εκείνο το κενό που δημιουργείται όταν νιώθεις τόσο πολλά, ώστε σου είναι αδύνατον να σκεφτείς.

Ο διαγωνισμός κοιτάγματος κράτησε για πολλή ώρα, χωρίς κανείς από τους δυο μας να αποφασίζει να στρέψει το βλέμμα του αλλού. Τα μάτια του φαίνονταν σχεδόν μαύρα και, όταν έπεφτε πάνω τους το φως της οθόνης, φαινόταν προς στιγμή μέσα τους ο αντικατοπτρισμός μιας φωτιάς.

Κάπου βαθιά στο μυαλό μου, το ένστικτο επιβίωσης φώναξε: *ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΜΑΤΙΑ ΑΡΠΑΚΤΙΚΟΥ*, αλλά ακριβώς γι' αυτόν τον λόγο είχε χαρίσει η φύση στα αρπακτικά τέτοια μάτια. Για να μην έχουν καμία ελπίδα τα ανόητα κουνέλια σαν εμένα.

Μη γίνεις ανόητο κουνέλι, Τζένιουαρι!

«Πρέπει να πάω στην τουαλέτα», είπα απότομα.

Ο Γκας χαμογέλασε. «Τώρα μόλις πήγες».

«Έχω πολύ μικρή ουροδόχο κύστη», είπα.

«Θα έρθω μαζί σου».

«Δεν χρειάζεται!» είπα και, ξεχνώντας ότι βρισκόμουν μέσα σε αμάξι, ανασηκώθηκα τόσο γρήγορα, ώστε χτύπησα το κεφάλι μου στην οροφή.

«Γαμώτο!» είπε ο Γκας, τη στιγμή που εγώ φώναζα εκνευρισμένη και μπερδεμένη: «ΤΙ ΕΓΙΝΕ;».

Πετάχτηκε επάνω, σύρθηκε με τα γόνατα προς το σημείο όπου καθόμουν και έπιασε το κεφάλι μου. «Άσε με να δω». Τα χέρια του με έπιασαν από τα πλαϊνά του προσώπου μου κι έγειραν το κεφάλι μου προς τα κάτω, για να

μπορέσει να δει την κορυφή του κρανίου μου. «Δεν βγαίνει αίμα», μου είπε και μετά έστρεψε το πρόσωπό μου προς το δικό του, ενώ τα δάχτυλά του χώνονταν απαλά μέσα στα μαλλιά μου. Το βλέμμα του κατέβηκε στο στόμα μου και τα χείλη του άνοιξαν σ' ένα στραβό χαμόγελο.

Ω, γαμώτο.

Ήμουν κουνέλι.

Έγειρα κοντά του, τα χέρια του κατέβηκαν στη μέση μου, με τράβηξαν στην αγκαλιά του και βρέθηκα καθισμένη πάνω του. Η μύτη του άγγιξε το πλάι της δικής μου κι εγώ πλησίασα με το στόμα μου το δικό του, για να κλείσω την απόσταση που μας χώριζε. Οι αργές ανάσες μας μπλέκονταν μεταξύ τους, τα χέρια του πίεζαν τα πλευρά μου και οι μηροί μου σφίγγονταν ανακλαστικά πάνω του.

Μόνο μία φορά, μόνο μία φορά, μόνο μία φορά ήταν το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ. Αυτή δεν ήταν η τακτική του; Θα ήταν τόσο κακό αν γινόταν κάτι μεταξύ μας μόνο μία φορά; Θα μπορούσαμε να ξαναείμαστε φίλοι και γείτονες που μιλούσαν κάθε μέρα. Θα μπορούσα να κάνω κάτι περιστασιακό, μόνο αυτή τη μία φορά, με τον έρωτά μου από το κολέγιο που είχε γίνει άσπονδος εχθρός μου στα επτά χρόνια που μεσολάβησαν από τότε; Δεν μπορούσα να σκεφτώ τόσο καθαρά ώστε να βγάλω άκρη. Η ανάσα μου έτρεμε και ήταν κοφτή. Εκείνος δεν ανάσαινε καθόλου.

Μείναμε μετέωροι για ένα λεπτό, σαν κανείς από τους δυο μας να μην ήθελε να αναλάβει την ευθύνη.

Εσύ με άγγιξες πρώτος! θα του έλεγα.

Εσύ έγειρες πάνω μου! θα μου αντέτεινε.

Κι εσύ με πήρες στην αγκαλιά σου!

Κι εσύ έφερες το στόμα σου κοντά στο δικό μου!

Κι εσύ...

Το στόμα του έβγαζε ζεστή ανάσα πάνω στο σαγόνι και στα χείλη μου. Τα δόντια του άγγιξαν το κάτω χείλι μου. Ένα σιγανό επιφώνημα ηδονής βγήκε από μέσα μου. Στο στόμα του φάνηκε ένα χαμόγελο ακόμα, καθώς κολλούσε καυτό στο δικό μου και το δελέαζε για να ανοίξει. Είχε γεύση βανίλιας και κανέλας από το παγωτό, μόνο που ήταν καλύτερη από αυτή του γλυκίσματος. Η κάψα του απλώθηκε στο στόμα μου, μέσα μου, ώσπου με πλημμύρισε σαν ορμητικό ποτάμι που έβραζε από τον ήλιο. Ξεχείλισα από πάθος που ήταν λες και γέμιζε την απόσταση που χώριζε τα κορμιά μας.

Έπιασα το μπλουζάκι του κι ένιωσα τη ζέστη της επιδερμίδας του μέσα από το λεπτό ύφασμα. Τον ήθελα πιο κοντά μου, για να θυμηθώ πώς ήταν να είμαι κολλημένη πάνω του, κλεισμένη στην αγκαλιά του. Το ένα χέρι του γλίστρησε στο πλάι του λαιμού μου και τα δάχτυλά του λύγισαν κάτω από τα μαλλιά μου. Αναστέναξα μέσα στο στόμα του καθώς με φιλούσε πάλι, πιο αργά, πιο βαθιά, πιο τραχιά. Έγειρε το στόμα μου στο δικό του για να με γευτεί κι άλλο κι εγώ τον έπιασα από τα πλευρά για να τον φέρω πιο κοντά μου. Έσκυψε πάνω μου, ώσπου η πλάτη μου ακούμπησε στο πλάι του αυτοκινήτου, και με καθήλωσε εκεί.

Μου ξέφυγε ένα ηλίθιο επιφώνημα μόλις ένιωσα το στήθος του πάνω στο δικό μου, κι έτριψα τους γοφούς μου στους δικούς του. Στηρίχτηκε με το ένα χέρι στο παράθυρο πίσω μου και τα δόντια του έκλεισαν πάλι το κάτω χείλι μου ανάμεσά τους, λιγάκι πιο δυνατά αυτή τη φορά. Ανάσαινα γρήγορα κι έτρεμα, καθώς το χέρι του κατέβαινε στο στήθος μου και με άγγιζε πάνω από το μπλουζάκι.

Πέρασα τα χέρια μου μέσα από τα μαλλιά του, ρίγησα από το άγγιγμα του χεριού του κι ένα σιγανό κι αθέλητο βογκητό βγήκε από μέσα του. Έκανε πίσω, με γύρισε ανάσκελα κι εγώ τον τράβηξα να πέσει πάνω μου. Με διαπέρασε ηλεκτρισμός μόλις ένιωσα το κορμί του και προσπάθησα να ενωθώ μαζί του όσο επέτρεπαν τα ρούχα μας. Εκείνο το βογκητό βγήκε πάλι από μέσα του.

Δεν μπορούσα να θυμηθώ την τελευταία φορά που είχα ερεθιστεί έτσι.

Για την ακρίβεια, τη θυμόμουν. Ήταν επτά χρόνια πριν, στο υπόγειο της εστίας μιας αδελφότητας.

Το χέρι του γλίστρησε κάτω από το μπλουζάκι μου. Ο αντίχειράς του χάιδεψε όλο το μήκος του γοφού μου και με έκανε να λιώσω από πόθο. Το στόμα του έπεφτε καυτό και υγρό στον λαιμό μου κι έφτανε στην κλείδα μου. Όλο μου το κορμί τον ικέτευε να συνεχίσει χωρίς αβρότητες και κολλούσε πάνω του σαν να το τράβαγε μαγνήτης. Ένιωθα σαν έφηβη και ήταν θαυμάσιο και φρικτό και…

Σφίχτηκε μόλις έπεσε πάνω μας φως. Παγώσαμε και ξενερώσαμε σαν κάποιος να μας είχε λούσει με έναν κουβά παγωμένο νερό. Ξεκολλήσαμε απότομα ο ένας από τον άλλον μόλις είδαμε τη μουτρωμένη μεσήλικη γυναίκα με τον φακό που ήταν στραμμένος πάνω μας. Είχε κατσαρά γκρίζα μαλλιά και φορούσε γυαλιστερό μπλε μπουφάν με το λογότυπο BIG BOY BOBBY'S.

Ξερόβηξε.

Ο Γκας ήταν ακόμα πεσμένος πάνω μου, με το ένα χέρι του στο στρίφωμα της μπλούζας μου.

«Εδώ έρχονται οικογένειες», είπε η γυναίκα εκνευρισμένη.

«Ναι, συγχαρητήρια για το περιβάλλον που έχετε φτιάξει». Η φωνή του Γκας ήταν βραχνή. Καθάρισε τον λαιμό του και κοίταξε τη γυναίκα με το καλύτερο πονηρό χαμόγελο που διέθετε. «Η γυναίκα μου κι εγώ λέγαμε να φέρουμε τα παιδιά μια μέρα».

Εκείνη σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος. Από ό,τι φαινόταν, είχε ανοσία στη γοητεία του στόματός του. Μπράβο της.

Ο Γκας ανασηκώθηκε κι εγώ κατέβασα το μπλουζάκι μου. «Συγγνώμη για όλο αυτό», είπα καταντροπιασμένη.

Η γυναίκα έδειξε με τον αντίχειρά της τον σκοτεινό και χορταριασμένο διάδρομο ανάμεσα στα αμάξια. «Πάρτε δρόμο», φώναξε.

«Ναι, βέβαια», είπε ο Γκας γρήγορα κι έκλεισε την πίσω πόρτα του αυτοκινήτου, για να μην έχουμε πια επαφή με τη γυναίκα. Ξέσπασα σε νευρικό γέλιο από ντροπή και ο Γκας γύρισε προς το μέρος μου με ένα αμυδρό χαμόγελο, τα χείλη του μελανιασμένα και πρησμένα, τα μαλλιά του σε άθλια κατάσταση.

«Ήταν πολύ κακή ιδέα», ψιθύρισα αδύναμα.

«Ναι». Η φωνή του Γκας ξαναπήρε εκείνη την επικίνδυνη βραχνάδα της. Έσκυψε στο σκοτάδι και μου έδωσε ένα τελευταίο βασανιστικά αργό και παρανοϊκά καυτό φιλί, με τα δάχτυλά του απλωμένα στα πλαϊνά του προσώπου μου. «Δεν θα ξανασυμβεί», μου είπε και οι σπίθες που είχαν ανάψει μέσα στο αίμα μου τρεμόπαιξαν λιγάκι.

Μόνο μία φορά. Αυτός ήταν ο κανόνας. Αλλά μετρούσε *αυτό* που είχαμε κάνει; Με πλημμύρισε απογοήτευση. Δεν γινόταν να μετράει. Δεν με είχε ικανοποιήσει ούτε στο ελάχιστο. Το αντίθετο μάλιστα. Με είχε αφήσει σε χειρότερη κατάσταση από ό,τι πριν και, κρίνοντας από το πώς με κοιτούσε ο Γκας, μου φάνηκε ότι κι εκείνος ένιωθε το ίδιο.

Η γυναίκα χτύπησε το πίσω παράθυρο και ξαφνιαστήκαμε και οι δυο.

«Καλύτερα να φύγουμε», είπε ο Γκας.

Τσακίστηκα να πάω από το πίσω μέρος του αυτοκινήτου στο μπροστινό κάθισμα. Ο Γκας βγήκε από την πίσω πόρτα και μπήκε μέσα από την πόρτα του συνοδηγού.

Οδήγησα μέχρι το σπίτι, νιώθοντας λες και το κορμί μου φλεγόταν στα

σημεία όπου με είχε αγγίξει και εκεί όπου με κοιτούσε όταν έστρεφε το βλέμμα του πάνω μου.

Ο Γκας δεν φάνηκε στο τραπέζι της κουζίνας το μεσημέρι της Κυριακής. Σκέφτηκα ότι αυτό ήταν κακό σημάδι – ότι αυτό που είχε συμβεί είχε καταστρέψει τη μόνη φιλία που μπόρεσα να κάνω σε αυτή την πόλη. Για να είμαι ειλικρινής, ήταν μία από τις λιγοστές φιλίες που μου είχαν απομείνει στον κόσμο, από τότε που αποδείχτηκε ότι ο Ζακ και οι δυο φίλες μου δεν είχαν όρεξη να ασχοληθούν μαζί μου.

Προσπάθησα να βγάλω τον Γκας από το μυαλό μου, να δουλέψω το βιβλίο μου συγκεντρωμένη, αλλά πεταγόμουν πάνω από αδημονία κάθε φορά που ηχούσε το κινητό μου.

Ένα sms από την Άνια: Γεια σου, αγάπη μου! Ήθελα να δω τι κάνεις. Από τον εκδοτικό θέλουν να δουν μερικές αρχικές σελίδες, για να πάρουν μια ιδέα.

E-mail από την Πιτ: Γεια σου! Ευχάριστα νέα! Αύριο θα έχουμε τα βιβλία σου. Μπορείς να περάσεις να τα υπογράψεις κάποια στιγμή αυτή την εβδομάδα;

E-mail από τη Σόνια, το οποίο δεν άνοιξα. Είδα μόνο την πρώτη φράση του: Σε παρακαλώ πολύ, μην πάψεις εξαιτίας μου να έρχεσαι στη λέσχη βιβλίου. Πολύ ευχαρίστως να κάθομαι σπίτι μου κάθε Δευτέρα βράδυ, αν θέλεις να…

Κι άλλο sms, αυτή τη φορά από τη Σέιντι: Τζένιουαρι. Βοήθεια. Δεν το ΧΟΡΤΑΙΝΩ το Στοιχειωμένο Καπέλο. Έχει έρθει σπίτι μου τις ΤΡΕΙΣ τελευταίες βραδιές και χθες το βράδυ τον άφησα να ΜΕΙΝΕΙ.

Της απάντησα: Ξέρεις πού πάει αυτό. Τον έχεις ΕΡΩΤΕΥΤΕΙ.

ΣΙΧΑΙΝΟΜΑΙ να ερωτεύομαι, μου απάντησε. Καταστρέφεται η υπόληψη που έχω ότι είμαι ζόρικο κορίτσι.

Της έστειλα μια λυπημένη φατσούλα. Το ξέρω, αλλά πρέπει να αντέξεις. Για το καλό του Στοιχειωμένου Καπέλου και για να μπορώ εγώ να ζω έμμεσα, μέσα από σένα.

Οι αναμνήσεις από την περασμένη βραδιά πέρασαν από το μυαλό μου έντονες και καυτές σαν πυροτεχνήματα. Αισθάνθηκα να καίγομαι παντού όπου με είχε αγγίξει ο Γκας. Ένιωθα το φάντασμα των δοντιών του στην κλείδα μου και η ωμοπλάτη μου είχε μελανιάσει λιγάκι από την πόρτα του αυτοκινήτου.

Δίψα και ντροπή με κυρίευαν πλεγμένες άρρηκτα μεταξύ τους.

Θεέ μου, τι είχα κάνει; Δεν είχα καμία δικαιολογία. Όμως ένα κομμάτι του εαυτού μου δεν μπορούσε να πάψει να σκέφτεται: *Θα έχω την ευκαιρία*

να το ξανακάνω;

Δεν ήταν ανάγκη να σημαίνει κάτι. Μπορεί να ήταν απλώς αυτό: Θα μάθαινα επιτέλους να κάνω μια περιστασιακή σχέση.

Ή μπορεί να μην ίσχυε τίποτα από αυτά και ο Γκας Έβερετ να γινόταν καπνός.

Είχα ξεμείνει από δημητριακά και ζυμαρικά, οπότε, αφού έγραψα με κόπο τριακόσιες λέξεις, αποφάσισα να κάνω ένα διάλειμμα και να πάω για ψώνια. Καθώς έβγαινα από την πόρτα, πρόσεξα ότι το αμάξι του Γκας δεν βρισκόταν στη συνηθισμένη θέση του στον δρόμο. Πάσχισα να διώξω τη σκέψη από το μυαλό μου. Αυτό δεν σήμαινε απαραίτητα ότι είχε συμβεί κάτι σοβαρό.

Στο παντοπωλείο, τσέκαρα πάλι τον τραπεζικό λογαριασμό μου και μετά άρχισα να τριγυρίζω στους διαδρόμους με το κομπιουτεράκι του κινητού μου ανοιχτό, για να μάθω πόσο θα μου στοίχιζαν μερικές κονσέρβες σούπα και ένα κουτί δημητριακά. Είχα καταφέρει να φτάσω τα δεκαέξι δολάρια σύνολο, όταν έστριψα στη γωνία του ταμείου και την είδα.

Κατσαρά άσπρα μαλλιά, λυγερή κορμοστασιά, το ίδιο κροσέ σάλι.

Με έπιασε πανικός τόσο γρήγορα, ώστε ένιωσα σαν να μου είχαν κάνει ένεση αδρεναλίνης στην καρδιά. Παράτησα το καρότσι μου στον διάδρομο και, με το κεφάλι σκυφτό, πέρασα από πίσω της με κατεύθυνση την πόρτα. Μπορεί να με είδε, αλλά δεν είπε τίποτα. Αν είπε, τότε δεν την άκουσα, γιατί με εμπόδισαν οι δυνατοί χτύποι της καρδιάς μου. Μπήκα στο αμάξι μου νιώθοντας σαν να είχα ληστέψει τράπεζα. Έκανα είκοσι λεπτά να πάω σε ένα άλλο παντοπωλείο, όπου έτρεμα τόσο πολύ από τον παρανοϊκό φόβο ότι θα τη συναντούσα πάλι, ώστε κατάφερα να ψωνίσω με δυσκολία.

Όταν γύρισα στο σπίτι, έτρεμα ακόμα και δεν βοήθησε το γεγονός ότι το αμάξι του Γκας δεν είχε εμφανιστεί ακόμα. Άλλο το να αναγκάζομαι να αποφεύγω τη Σόνια στις εξορμήσεις που έκανα για ψώνια δύο φορές τον μήνα. Αν όμως κατέληγα να αναγκάζομαι να αποφεύγω τον γείτονά μου, ήμουν σίγουρη ότι θα έπρεπε να βάλω σε εφαρμογή το εφεδρικό σχέδιό μου με την ονομασία *Επιστροφή στο Ντούλουθ*.

Πριν ξαπλώσω στο κρεβάτι μου εκείνο το βράδυ, κρυφοκοίταξα άλλη μία φορά από το μπροστινό παράθυρο, αλλά το αμάξι του Γκας εξακολουθούσε να λείπει. Με κυρίευσε φόβος. Είχα βρει επιτέλους έναν φίλο, κάποιον στον οποίο μπορούσα να μιλήσω, που είχε φανεί να θέλει να είναι κοντά μου όσο ήθελα κι εγώ να είμαι κοντά του, και τώρα είχε γίνει άφαντος. Επειδή

είχαμε φιληθεί. Φούντωσε μέσα μου θυμός, ο οποίος έβαλε για λίγο σε δεύτερη μοίρα την ταπεινωτική ντροπή και τη μοναξιά μου, που δεν άργησαν να ξαναβγούν στην επιφάνεια.

Σκέφτηκα να του στείλω sms, αλλά μου φάνηκε πως ήταν εντελώς ακατάλληλη η στιγμή για να το κάνω κι έτσι έπεσα για ύπνο, ενώ με βάραινε ένα δυσάρεστο συναίσθημα αγωνίας.

Τη Δευτέρα το πρωί, και πάλι έλειπε. *Απόψε*, αποφάσισα. Αν δεν έβλεπα το αμάξι του παρκαρισμένο στον δρόμο απόψε, θα του έστελνα sms. Δεν θα ήταν ακατάλληλη η στιγμή.

Τον έβγαλα από το μυαλό μου, έγραψα άλλες δύο χιλιάδες λέξεις κι έπειτα έστειλα sms στην Άνια: Τα πάω καλά (σοβαρά, το εννοώ αυτή τη φορά!), αλλά θα ήθελα να ετοιμάσω λίγο ακόμα για να στείλω απόσπασμα για ανάγνωση. Νομίζω ότι θα είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πού το πάω χωρίς να έχει συνολικότερη εικόνα και φοβάμαι ότι αν παρουσιάσω ένα γενικό περίγραμμα θα χαθεί η ζωντάνια που κατάφερα επιτέλους να του δώσω.

Έπειτα, απάντησα στην Πιτ: Θαυμάσια! Τι λες για την Τετάρτη; Η αλήθεια ήταν ότι θα μπορούσα να είχα πάει την Κυριακή, όταν πήρα το e-mail, ή τη Δευτέρα, όταν έστειλα την απάντηση. Αλλά δεν ήθελα να με προσκαλέσει στη λέσχη. Ανέβαλα την επίσκεψή μου στο βιβλιοπωλείο μέχρι την Τετάρτη, γιατί έτσι θα απέφευγα να ξαναζήσω την ίδια εμπειρία και μάλιστα χωρίς να αναγκαστώ να αρνηθώ την πρόσκλησή της.

Στις έντεκα το βράδυ, το αμάξι του Γκας έλειπε ακόμα. Είχα πείσει τον εαυτό μου να του στείλει sms και είχα αλλάξει γνώμη πέντε φορές. Τελικά, έβαλα το κινητό μου στο συρτάρι του κομοδίνου, έσβησα το αμπαζούρ και έπεσα για ύπνο.

Την Τρίτη ξύπνησα μούσκεμα στον ιδρώτα. Είχα ξεχάσει να βάλω ξυπνητήρι και το δυνατό φως του ήλιου περνούσε από τις γρίλιες και με έκαιγε. Η ώρα μάλλον ήταν περίπου έντεκα. Τράβηξα από πάνω μου το βαρύ πάπλωμα και έμεινα ξαπλωμένη άλλο ένα λεπτό.

Ένιωθα ακόμα λιγάκι άρρωστη. Και λιγάκι θυμωμένη που ένιωθα άρρωστη. Τι βλακεία. Ήμουν μεγάλη γυναίκα. Ο Γκας μου είχε πει πώς λειτουργούσε, ποια ήταν η άποψή του για τα ρομάντζα, και ποτέ δεν είχε πει –ούτε είχε κάνει– τίποτα που να έδειχνε ότι είχε αλλάξει γνώμη. Ήξερα πως, όσο κι αν μου άρεσε, η σχέση μας δεν μπορούσε να είναι τίποτε άλλο από συνευρέσεις στην κρεβατοκάμαρά του και μετά έξω από την πόρτα.

Ή στο πίσω κάθισμα του αφόρητα πληκτικού αυτοκινήτου μου.

Κι ακόμα κι αν τα πράγματα είχαν προχωρήσει περισσότερο εκείνη τη

βραδιά, τίποτα δεν θα τον εμπόδιζε να εξαφανιστεί για μέρες. Υπήρχε μόνο ένας τρόπος να *έχω* θεωρητικά τον Γκας Έβερετ και με το που θα τελείωναν όλα θα ένιωθα άρρωστη, όπως και τώρα.

Έπρεπε να τον βγάλω από το μυαλό μου.

Έκανα ένα κρύο ντους. Δηλαδή έμεινα κάτω από το κρύο νερό στο ντους ένα δευτερόλεπτο, στη διάρκεια του οποίου έβρισα ουρλιάζοντας και παραλίγο να σπάσω τον αστράγαλό μου καθώς πηδούσα στην άκρη για να αποφύγω το νερό. Πώς στην ευχή έκαναν κρύα ντους οι άνθρωποι στα βιβλία; Γύρισα το νερό στο ζεστό και ξεφυσούσα θυμωμένα καθώς έλουζα τα μαλλιά μου.

Δεν ήμουν θυμωμένη μαζί του. Δεν μπορούσα να του θυμώσω. Ήμουν έξαλλη με τον εαυτό μου που είχα ακολουθήσει αυτόν τον δρόμο. Δεν είχα καμία δικαιολογία. *Ήξερα* από αυτά τα πράγματα. Ο Γκας δεν ήταν Ζακ. Οι άντρες σαν τον Ζακ ήθελαν να παίζουν χιονοπόλεμο, να φιλιούνται στην κορυφή του Πύργου του Άιφελ και να κάνουν βόλτες στη Γέφυρα του Μπρούκλιν το ηλιοβασίλεμα. Οι άντρες σαν τον Γκας ήθελαν να χαζοκουβεντιάζουν όλο ειρωνεία και να κάνουν σεξ πάνω σε στοίβες αδίπλωτων πλυμένων ρούχων.

Ή στο πίσω μέρος του αφόρητα πληκτικού αυτοκινήτου σου σε ένα ντράιβ ιν όπου πήγαιναν οικογένειες.

Αν και δεν ήμουν σίγουρη ότι όλο αυτό ήταν δική *μου* ιδέα.

Ήταν λογικό που ξετρελάθηκα μαζί του. Δεν ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα μέσα από ροζ γυαλιά, που έκανα το λάθος να νομίζω ότι υπήρχε νόημα εκεί όπου δεν υπήρχε τίποτα.

Φερόμουν ηλίθια. Μετά από όλα αυτά που είχαν συμβεί με τον μπαμπά μου, δεν είχα καμία δικαιολογία. Με το που είχαν αρχίσει να γιατρεύονται οι πληγές μου, πήγα κι ερωτεύτηκα τον μόνο άνθρωπο που ήταν σίγουρο ότι θα έβγαζε αληθινούς όλους τους φόβους μου για τις σχέσεις.

Έπρεπε να το ξεχάσω.

Αποφάσισα ότι παρηγοριά μου θα ήταν το γράψιμο. Στην αρχή προχωρούσα αργά, καθώς στην κάθε λέξη που έγραφα προσπαθούσα να μη σκέφτομαι την εξαφάνιση του Γκας, αλλά μετά από λίγο βρήκα ρυθμό, που ήταν σχεδόν τόσο γρήγορος όσο και ο χθεσινός.

Το οικογενειακό τσίρκο κατέληξε πίσω στην Οκλαχόμα, κοντά στο μέρος όπου ζούσε η κρυφή οικογένεια του πατέρα της Έλινορ. Μία εβδομάδα, αποφάσισα. Το μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου θα διαδραματιζόταν στο

διάστημα της μίας εβδομάδας που το τσίρκο θα βρισκόταν στην Οκλαχόμα, σε μια πόλη που δεν είχα αποφασίσει ακόμα ποια θα ήταν (μήπως η Τούλσα;). Το γράψιμο που είχε να κάνει με μια άλλη εποχή ήταν μια εντελώς διαφορετική δοκιμασία. Κρατούσα σημειώσεις για πράγματα που θα έπρεπε να ξανακοιτάξω, όπως *Βρες ποια ποτά ήταν δημοφιλή τότε* και *Βάλε μια βρισιά που να είναι ιστορικά ακριβής*.

Αυτό που είχε σημασία όμως ήταν ότι είχα ένα όραμα.

Όλα τα μυστικά θα έβγαιναν στην επιφάνεια, θα κόντευαν να υπερισχύσουν, και μετά θα ξανακρύβονταν με ιδανικό τρόπο. Αυτό δεν θα συνέβαινε και σε ένα μυθιστόρημα του Ογκάστους Έβερετ; Εκείνος θα σχολίαζε ότι το βιβλίο είχε μια ωραία κυκλική επανάληψη όταν θα του το έλεγα.

(Αν είχα την ευκαιρία να του το πω.)

Ήθελα στο τέλος οι αναγνώστες να φωνάζουν και να παρακαλάνε να πει την αλήθεια η οικογένεια που ανακάλυψε η Έλινορ, ενώ θα περίμεναν με φόβο να δουν πού θα κατέληγε αυτή η κατάσταση. Συνειδητοποίησα ότι κάποιος έπρεπε να έχει ένα όπλο και να υπάρχει και λόγος για τον οποίο να είναι έτοιμος να το χρησιμοποιήσει. Αυτός ο λόγος, βέβαια, θα ήταν ο φόβος. Έπρεπε να φορτίσω την κατάσταση.

Να την κάνω όλο και πιο τεταμένη, μόνο και μόνο για να την εκτονώσω τελικά, ώστε τα πρόσωπα να προχωρήσουν παρακάτω και να πάνε στον επόμενο προορισμό τους.

Ο πατέρας της Έλινορ θα χρωστούσε λεφτά σε επικίνδυνους ανθρώπους στη γενέτειρά του – προφανώς αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο είχε φύγει αποκεί, γι' αυτό είχε παρατήσει την οικογένειά του.

Το όπλο θα το είχε η μητέρα της Έλινορ. Μου φαινόταν δίκαιο να της δώσω κάτι με το οποίο θα μπορούσε να παλέψει. Αλλά μαζί με το όπλο θα έπρεπε να έχει και το βάρος κάποιου μετατραυματικού συνδρόμου, κατάλοιπο από έναν παλιό εργοδότη που του άρεσε να ασκεί βία στις γυναίκες οι οποίες δούλευαν γι' αυτόν. Έπρεπε να είναι τσιτωμένη, έτοιμη να σπάσει, όπως ένιωθα κι εγώ τον τελευταίο χρόνο.

Όπως ήθελα να είναι η μαμά αφού έρχονταν στο φως όλα τα ψέματα του μπαμπά.

Η Έλινορ, από την πλευρά της, θα ερωτευόταν έναν ντόπιο. Ή τουλάχιστον θα κορόιδευε τον εαυτό της ότι τον είχε ερωτευτεί, τη βραδιά της πρώτης τους παράστασης στην Τούλσα. Θα περνούσε την εβδομάδα

φτάνοντας κοντά στο να ξεφύγει από τη ζωή που ζούσε, αλλά την τελευταία στιγμή θα συνειδητοποιούσε κάτι τρομερό. Ότι η θέση της ήταν σε αυτόν τον κόσμο, όσο κι αν τον σιχαινόταν.

Ή μπορεί να συνειδητοποιούσε ότι ο κόσμος τον οποίο λαχταρούσε, τον οποίο έβλεπε μέσα από τα αντίσκηνα του τσίρκου και όσο βρισκόταν πάνω στο τεντωμένο σκοινί, αυτός ο κόσμος που περνούσε από μπροστά της όσο εκείνη δούλευε σκληρά, ήταν μια ψευδαίσθηση, όπως και ο κόσμος που ήξερε.

Ο νεαρός θα ερωτευόταν μια άλλη όσο γρήγορα είχε ερωτευτεί κι εκείνη.

Ή θα έφευγε για να πάει στο κολέγιο – ή στον στρατό.

Ή οι γονείς του θα μάθαιναν για την Έλινορ και θα τον έπειθαν ότι είχε κάνει απερισκεψία.

Θα ήταν ένα αντι-ρομάντζο. Και ήμουν απόλυτα ικανή να το γράψω.

OceanofPDF.com

15 / Το παρελθόν

«Και να η συγγραφέας αυτοπροσώπως!» φώναξε η Πιτ μόλις μπήκα στην καφετέρια. «Θέλεις έναν καφέ για υπναράδες, γλυκιά μου;»

Μάλλον εννοούσε έναν καφέ για ξενύχτηδες. Πάντως κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Τι άλλο έχεις να μου προτείνεις;»

«Λίγο πράσινο τσάι θα σου κάνει καλό», είπε η Πιτ συλλογισμένη.

«Εντάξει, πράσινο τσάι λοιπόν». Ο οργανισμός μου είχε ανάγκη από αντιοξειδωτικά. Ή ό,τι κι αν ήταν αυτά που περιείχε το πράσινο τσάι και το έκαναν ωφέλιμο για την υγεία. Μου το είχε εξηγήσει η μαμά μου, αλλά το ζήτημα ήταν να ικανοποιηθεί εκείνη όχι να αποτοξινωθώ εγώ, οπότε δεν το θυμόμουν.

Η Πιτ μου έδωσε το πλαστικό ποτήρι και αυτή τη φορά με άφησε να πληρώσω. Προσπάθησα να αγνοήσω το άγχος που με κυρίευσε. Πόσα λεφτά είχαν μείνει στον τραπεζικό λογαριασμό μου; Πόσο καιρό ακόμα θα άντεχα ώσπου να αναγκαστώ να γυρίσω στο πατρικό σπίτι της κατεστραμμένης πλέον παιδικής μου ηλικίας, με την ουρά στα σκέλια;

Θύμισα στον εαυτό μου ότι το *ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ_ΜΥΣΤΙΚΑ.docx* μετατρεπόταν γοργά σε κάτι που έμοιαζε με βιβλίο. Και μάλιστα σε βιβλίο που είχα την περιέργεια να διαβάσω. Μπορεί τελικά να μην το έπαιρναν στις Εκδόσεις Σάντι Λόου, αλλά σίγουρα *κάποιος* θα το ήθελε.

Εντάξει, όχι σίγουρα. Αλλά δεν έπαυα να τρέφω ελπίδες.

Η Πιτ έβγαλε την ποδιά της καθώς με πήγαινε στο βιβλιοπωλείο.

«Ίσως θα ήταν καλύτερα να πάρεις μια κάπα σαν του Κλαρκ Κεντ», της είπα. «Έτσι δεν θα κάνεις τον κόπο να δένεις και να λύνεις κόμπους».

«Ναι, βέβαια. Άλλωστε ποιος δεν θα ήθελε να παίρνει καφέ από μια γυναίκα με κάπα», είπε η Πιτ.

«Ακριβώς».

«Λοιπόν, εδώ είμαστε». Η Πιτ σταμάτησε στο τραπέζι όπου βρίσκονταν τα αντίτυπα των *Αποκαλυπτηρίων*. Η πυραμίδα ήταν πλέον μόνο κατά το ήμισυ αφιερωμένη στο συγκεκριμένο βιβλίο. Το άλλο μισό το αποτελούσαν άλλα με εξώφυλλα ροζ, έντονα κίτρινα και γαλάζια. Η Πιτ χαμογέλασε

πλατιά. «Σκέφτηκα ότι θα ήταν ωραίο να βάλω μαζί τα βιβλία των ντόπιων συγγραφέων. Να δείξω όλο το φάσμα των δραστηριοτήτων μας στο Νορθ Μπέαρ. Πώς σου φαίνεται; Με την ευκαιρία, πάρε μερικά». Η Πιτ κουβαλούσε ήδη μια αγκαλιά αντίτυπα στον πάγκο του ταμείου, όπου περίμεναν μερικά στιλό και ένα ρολό με αυτοκόλλητα που έλεγαν *ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ*.

«Τέλειο είναι», είπα, ενώ την ακολουθούσα κρατώντας κι εγώ μια αγκαλιά αντίτυπα.

«Ο Έβερετ;» είπε.

«Μια χαρά είναι», απάντησα, παίρνοντας το στιλό που μου έβαλε στην παλάμη. Άρχισε να ανοίγει τα βιβλία στη σελίδα τίτλου και να μου τα δίνει ένα ένα για να τα υπογράψω.

«Μου φαίνεται ότι εσείς οι δυο περνάτε πολύ χρόνο μαζί».

Αντέδρασα. «Τι πράγμα;»

Η Πιτ γέλασε δυνατά. «Ξέρεις, επειδή ο νεαρός είναι μυστικοπαθής, αναγκάζομαι να αναλύω αυτά που συζητάμε. Αλλά, ναι, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι εσείς οι δυο έχετε γίνει φίλοι».

Προσπάθησα να κρύψω την έκπληξή μου. «Μιλάτε συχνά;»

«Θα έλεγα ότι απαντάει στο ένα τρίτο των τηλεφωνημάτων μου. Εντάξει, το ξέρω ότι τον τρελαίνει που του τηλεφωνώ τόσο συχνά, αλλά ανησυχώ. Ούτε αυτός ούτε εγώ έχουμε άλλον συγγενή εδώ πέρα».

«Είστε συγγενείς;» Την κοίταξα χωρίς πια να κρύβω το σάστισμά μου.

Φάνηκε να ξαφνιάζεται κι εκείνη. Έξυσε το πίσω μέρος του κεφαλιού της. «Νόμιζα ότι το ήξερες. Ποτέ δεν μπορώ να καταλάβω τι θεωρεί προσωπικό και τι όχι. Αναφέρει τόσα προσωπικά του πράγματα στα βιβλία του, που θα νόμιζες ότι είναι ικανός να βγει γυμνός έξω στον δρόμο και να μην τον νοιάζει. Βέβαια, μπορεί απλώς εγώ να κάνω προβολή του εαυτού μου πάνω του. Ξέρω πώς είστε εσείς οι δημιουργοί. Επιμένει ότι όλα είναι μυθοπλασία, άρα έτσι θα πρέπει να αντιμετωπίζω τα βιβλία του».

Την παρακολουθούσα με δυσκολία. Προφανώς το πρόσωπό μου το πρόδωσε αυτό, γιατί η Πιτ μου εξήγησε: «Είμαι θεία του. Η μητέρα του ήταν αδερφή μου».

Ένιωσα να ζαλίζομαι. Το μαγαζί άρχισε να γυρίζει. Ήταν παράλογο όλο αυτό. Είχαμε περάσει με τον Γκας δυόμισι εβδομάδες σχεδόν διαρκούς (αν και όχι παραδοσιακής) επικοινωνίας και δεν είχε μπει στον κόπο να μου πει στοιχειώδη πράγματα για τη ζωή του.

«Μα τον φωνάζεις Έβερετ», είπα. «Είσαι θεία του, αλλά δεν τον λες με το μικρό του».

Με κοίταξε επίμονα και με απορία, για μια στιγμή. «Α! Αυτό λες. Παλιά συνήθεια. Όταν ήταν μικρός, ήμουν προπονήτρια στην ποδοσφαιρική ομάδα όπου έπαιζε. Δεν ήθελα να έχει ιδιαίτερη μεταχείριση σε σχέση με τους άλλους, οπότε τον φώναζα με το επίθετό του, όπως όλους τους παίκτες, και του έμεινε. Μερικές φορές ξεχνάω ότι έχει μικρό όνομα. Διάολε, μέχρι τώρα τον έχω συστήσει ως Έβερετ στη μισή πόλη».

Ένιωθα σαν να μου είχε πέσει από τα χέρια μια ξύλινη κούκλα, μέσα από την οποία βγήκαν άλλες έξι, με αποτέλεσμα μόλις τώρα να συνειδητοποιώ ότι ήταν ματριόσκα. Να ο Γκας που ήξερα. Αστείος, τσαπατσούλης, σέξι. Και να και ο άλλος Γκας, που εξαφανιζόταν για μέρες, που όταν ήταν μικρός έπαιζε ποδόσφαιρο και ζούσε στην ίδια πόλη με τη θεία του, που έλεγε μόνο όσα αναγκαζόταν να πει για τον εαυτό του, τους δικούς του και το παρελθόν του, ενώ εγώ δεν του είχα αφήσει τίποτα κρυφό.

Έσκυψα το κεφάλι μου και συνέχισα να υπογράφω τα βιβλία σιωπηλή. Η Πιτ εξακολούθησε να μου δίνει τα αντίτυπα το ένα πίσω από το άλλο και να τοποθετεί τα υπογεγραμμένα σε μια περιποιημένη στοίβα στο πλάι μου. Μετά από μερικά δευτερόλεπτα, είπε: «Να έχεις υπομονή μαζί του, Τζένιουαρι. Σε συμπαθεί πολύ».

Συνέχισα να υπογράφω. «Νομίζω ότι έχεις παρεξηγήσει το…»

«Δεν έχω παρεξηγήσει τίποτα», είπε.

Την κοίταξα στα φλογερά γαλανά μάτια, κάρφωσα το βλέμμα μου εκεί. «Μου είπε για τη μέρα που ήρθες εδώ. Δεν άφησε καλή πρώτη εντύπωση. Αυτό το κάνει συχνά».

«Έτσι άκουσα».

«Αλλά βέβαια δεν πρέπει να του κρατάς κακία», είπε. «Την ημέρα των γενεθλίων του έχει κακή διάθεση, από τον χωρισμό του και μετά».

«Την ημέρα των γενεθλίων του;» επανέλαβα σηκώνοντας το κεφάλι μου. *Τον χωρισμό του;* σκέφτηκα.

Η Πιτ φάνηκε πρώτα να αιφνιδιάζεται και μετά να διστάζει. «Ξέρεις, τον παράτησε στα γενέθλιά του. Και κάθε χρόνο από τότε, η φίλη του η Μάρκαμ κάνει ένα μεγάλο πάρτι για να τον βοηθήσει να ξεχαστεί. Βέβαια, ο Γκας *σιχαίνεται* τα πάρτι, αλλά δεν θέλει να νομίσει η Μάρκαμ ότι είναι ταραγμένος κι έτσι αφήνει να γίνει το πάρτι».

«Ορίστε;» είπα σαστισμένη. Μήπως μου έκανε πλάκα; Μήπως η Πιτ είχε

σηκωθεί το πρωί και είχε πει: *Χμμμ, μάλλον σήμερα πρέπει να αποκαλύψω στην Τζένιουαρι σοκαριστικές πληροφορίες για τον Γκας, με τυχαία σειρά για να την κάνω να μπερδευτεί;*

«Τον παράτησε στα γενέθλιά του;» επανέλαβα.

«Δεν σου είπε ότι γι' αυτό ήταν εκνευρισμένος τη βραδιά που ήρθες;» με ρώτησε. «Ε, λοιπόν, αυτό με κάνει να απορώ. Αν σου είχε πει ότι σκεφτόταν το διαζύγιό του, τότε θα είχες καταλάβει γιατί σου φέρθηκε με τόση αγένεια».

«Διαζύγιο», είπα ενώ όλο μου το κορμί πάγωνε. «Το πρόβλημα ήταν… το διαζύγιο».

Ο Γκας ήταν χωρισμένος.

Ο Γκας ήταν *παντρεμένος* κάποτε.

Η Πιτ έδειξε ότι ένιωθε αμηχανία. «Απορώ που δεν σου το είπε. Ένιωθε πολύ άσχημα που σου φέρθηκε με αγένεια».

Ένιωθα λες και ο εγκέφαλός μου γύριζε σαν σβούρα μέσα στο κεφάλι μου. Ήταν παράλογο. Όλα παράλογα ήταν. Ο Γκας δεν μπορεί να ήταν παντρεμένος. Δεν έβγαινε καν ραντεβού. Μου φαινόταν ότι το μαγαζί γύριζε.

«Δεν ήθελα να σε ταράξω», είπε η Πιτ. «Απλώς σκέφτηκα ότι έτσι θα καταλάβαινες γιατί…»

«Όχι, δεν πειράζει», είπα και μετά συνέβη πάλι το ίδιο. Οι λέξεις αδημονούσαν να ξεχυθούν από μέσα μου με ορμή. Είχα πάλι εκείνη την αίσθηση ότι είχα κρατήσει τα πάντα μέσα μου περισσότερο από όσο έπρεπε και τώρα πια δεν μπορούσα να ελέγξω πόσα θα έβγαιναν έξω. «Μάλλον υπερβάλλω. Απλώς… Η τελευταία χρονιά ήταν παράξενη. Είχα την εντύπωση ότι ο γάμος είναι κάτι ιερό. Καταλαβαίνεις τι εννοώ, έτσι; Ότι είναι η επιτομή της αγάπης, ότι μπορεί να αντέξει τα πάντα. Και δεν μου αρέσει καθόλου που μερικές άσχημες εμπειρίες δίνουν σε κάποιους την αφορμή να δυσφημούν αυτή την ιδέα».

Ο *Γκας* δυσφημούσε αυτή την ιδέα. Χαρακτήριζε σαδομαζοχιστικές τις σχέσεις, χωρίς καν να μου έχει πει ότι κάποτε ήταν παντρεμένος. Με έκανε να νιώθω ηλίθια που ήθελα την αιώνια αγάπη και πίστευα σε αυτή, μόνο και μόνο επειδή η δικιά του απόπειρα ήταν αποτυχημένη. Και μάλιστα μου έκρυβε αυτή την απόπειρα.

Ακόμα κι έτσι όμως, γιατί με ένοιαζε η άποψή του; Δεν θα έπρεπε να θέλω όλοι να πιστεύουν και να θέλουν τα πράγματα που πίστευα και ήθελα

εγώ.

Κατά βάθος, με πίκραινε το γεγονός ότι ένα κομμάτι του πρέπει να με περνούσε για ηλίθια, επειδή εξακολουθούσα να πιστεύω σε κάτι που είχε διαψεύσει ο ίδιος μου ο πατέρας. Και, εκτός από αυτό, ένιωθα πίκρα για τον εαυτό μου, επειδή δεν έλεγα να πάψω να το πιστεύω. Επειδή ήθελα ακόμα εκείνη την αγάπη που πάντα φανταζόμουν ότι θα έβρισκα.

Κι ένα μικρό και ηλίθιο κομμάτι του εαυτού μου ένιωθε πίκρα για το ότι ο Γκας είχε ερωτευτεί κρυφά κάποια γυναίκα τόσο πολύ ώστε να την παντρευτεί, ενώ ένα σύντομο φάσωμα μαζί μου ήταν αρκετό για να τον κάνει να μεταναστεύσει στην Ανταρκτική, χωρίς καν να μπει στον κόπο να μου πει *Τα λέμε!*

«Δεν ξέρω», είπα κουνώντας το κεφάλι μου. «Βγάζουν νόημα αυτά που λέω;»

«Και βέβαια». Η Πιτ μου ζούληξε το μπράτσο.

Είχα την αίσθηση ότι το ίδιο θα έλεγε ακόμα και αν δεν έβγαζαν νόημα. Σαν να ήξερε ίσως ότι εκείνη τη στιγμή αυτό ακριβώς είχα ανάγκη να ακούσω.

OceanofPDF.com

16 / Τα έπιπλα της βεράντας

Την Πέμπτη το μεσημέρι, ο Γκας βρισκόταν πάλι στο τραπέζι της κουζίνας του. Φαινόταν λιγότερο «σέξι ατημέλητος» και πιο πολύ σαν να τον είχε σύρει στον δρόμο κάποιο σκουπιδιάρικο. Χαμογέλασε και κούνησε το χέρι του για να με χαιρετήσει. Ανταπέδωσα τον χαιρετισμό, παρ' όλο το ανακάτεμα που ένιωθα στο στομάχι μου.

Μου έγραψε μήνυμα: *ΣΥΓΓΝΩΜΗ ΠΟΥ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΑ ΤΟΣΕΣ ΜΕΡΕΣ*.

Πολύ θα ήθελα τα λόγια του να μην είχαν αντικαταστήσει τη ναυτία με ένα αίσθημα βαθιάς απογοήτευσης. Κοίταξα τριγύρω. Δεν είχα μαζί μου το σημειωματάριό μου σήμερα. Πήγα στο υπνοδωμάτιο, το πήρα κι έγραψα: *ΔΕΝ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΖΗΤΑΣ ΣΥΓΓΝΩΜΗ* καθώς επέστρεφα γοργά στην κουζίνα. Σήκωσα το σημειωματάριο ψηλά. Το χαμόγελο του Γκας έσβησε. Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και έπειτα έστρεψε πάλι την προσοχή του στο λάπτοπ του.

Μου ήταν δυσκολότερο να συγκεντρωθώ στο γράψιμο τώρα που είχε επιστρέψει, αλλά έβαζα τα δυνατά μου. Κόντευα να τελειώσω το ένα τέταρτο του βιβλίου και έπρεπε να συνεχίσω με αμείωτο ρυθμό.

Γύρω στις πέντε, τον παρακολούθησα (διακριτικά, ήθελα να ελπίζω) να σηκώνεται, να πηγαίνει πέρα δώθε στην κουζίνα και να ετοιμάζει φαγητό. Όταν τελείωσε, κάθισε πάλι μπροστά στο λάπτοπ του. Κατά τις οκτώμισι, με κοίταξε και έδειξε με το κεφάλι του προς την πίσω βεράντα. Αυτό ήταν το συνθηματικό μας, η πρόσκληση που απευθύναμε ο ένας στον άλλον για να βγούμε ο καθένας στη βεράντα του και να κάνουμε παρέα από σχετική απόσταση.

Τώρα όλο αυτό μου φαινόταν ότι αντικατόπτριζε με ωμό τρόπο την κατάσταση – εκείνος συντηρούσε ένα χάσμα ανάμεσά μας κι εγώ ήμουν πρόθυμη να τον συναντάω κάθε βράδυ. Δεν ήταν παράξενο που είχα μπερδευτεί τόσο πολύ. Ο Γκας τηρούσε τα όρια που είχε θέσει με προσοχή κι εγώ τα αγνοούσα. Δεν ήμουν καλή σ' αυτό. Ήμουν εντελώς ανέτοιμη να αντιμετωπίσω το γεγονός ότι με είχε γοητεύσει κάποιος που δεν ήταν

συναισθηματικά διαθέσιμος.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά, σαν απάντηση στην πρόσκληση του Γκας. Έπειτα πρόσθεσα ένα μήνυμα στο σημειωματάριό μου: *ΣΥΓΓΝΩΜΗ – ΕΧΩ ΠΟΛΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ. Η ΑΝΙΑ ΔΕΝ ΜΕ ΑΦΗΝΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΩ.*

Ο Γκας έγνεψε καταφατικά, για να δείξει ότι καταλάβαινε. Σηκώθηκε, σχημάτισε με τα χείλη του μια φράση που θα μπορούσε να είναι: *Αν αλλάξεις γνώμη…* έπειτα χάθηκε προς στιγμήν από τα μάτια μου και εμφανίστηκε πάλι στη βεράντα του.

Πήγε στην άλλη άκρη της και έγειρε στα κάγκελα. Το μπλουζάκι του ανέμιζε στο αεράκι. Το αριστερό μανίκι του σηκωνόταν ψηλά στο πίσω μέρος του μπράτσου του. Αρχικά μου φάνηκε ότι είχε κάνει καινούριο τατουάζ –έναν μεγάλο μαύρο κύκλο–, αλλά μετά κατάλαβα ότι σε εκείνο το σημείο βρισκόταν πριν η λωρίδα του Μέμπιους, που τώρα πια ήταν καλυμμένη με μαύρο χρώμα. Ο Γκας έμεινε εκεί ώσπου ο ήλιος έδυσε, η νύχτα σκέπασε τα πάντα με πλούσιες σκούρες μπλε αποχρώσεις και οι πυγολαμπίδες άρχισαν να χορεύουν γύρω του, ένα εκατομμύριο μικροσκοπικά νυχτερινά φώτα που τα είχε ανάψει το χέρι του σύμπαντος.

Κοίταξε πίσω του, προς την μπαλκονόπορτά μου, κι εγώ έστρεψα απότομα το βλέμμα μου στην οθόνη μου. Έγραψα: *ΠΡΟΣΠΟΙΟΥΜΑΙ ΟΤΙ ΕΙΜΑΙ ΑΠΑΣΧΟΛΗΜΕΝΗ, ΠΟΛΥ ΑΠΑΣΧΟΛΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΗ* για να ενισχύσω την αληθοφάνεια της εικόνας που παρουσίαζα.

Βασικά, ήμουν καθισμένη στο λάπτοπ μου σχεδόν δώδεκα ώρες και είχα γράψει μόνο χίλιες λέξεις. Είχα καταφέρει όμως να ανοίξω δεκατέσσερις καρτέλες στον browser μου, ανάμεσά τους και δύο του Facebook.

Έπρεπε οπωσδήποτε να βγω από το σπίτι. Όταν ο Γκας γύρισε αλλού, σηκώθηκα από το τραπέζι και βγήκα αθόρυβα στην μπροστινή βεράντα. Η ατμόσφαιρα είχε πολλή υγρασία, αλλά η ζέστη δεν ήταν αφόρητη. Κάθισα στον ψάθινο καναπέ και παρατήρησα τα σπίτια στην άλλη πλευρά του δρόμου. Δεν είχα περάσει πολύ χρόνο εδώ έξω, αφού η λίμνη ήταν *πίσω* από το σπίτι του Γκας και το δικό μου, αλλά οι αγροικίες και τα κουκλίστικα σπίτια στην άλλη πλευρά του δρόμου ήταν χαριτωμένα και όλο χρώματα. Όλες οι βεράντες διέθεταν τα δικά τους ιδιαίτερα έπιπλα φερ φορζέ. Κανένα σετ από αυτά δεν ήταν τόσο ζεστό και προσεκτικά διαλεγμένο όσο το σετ που είχε διαλέξει η Σόνια.

Αν δεν είχα τόσο αρνητικά συναισθήματα για αυτά τα έπιπλα, θα στενοχωριόμουν που ήμουν αναγκασμένη να τα πουλήσω, αλλά κατάλαβα

ότι είχε έρθει η στιγμή να το κάνω. Θα γλίτωνα από έναν βραχνά που θα χρειαζόταν να αντιμετωπίσω αργότερα. Σηκώθηκα, άναψα το φως της βεράντας, έβγαλα φωτογραφίες το κάθε έπιπλο χωριστά, καθώς και όλο το σετ μαζί, και μετά άνοιξα την ιστοσελίδα του craigslist στο κινητό μου.

Την κοίταξα για μια στιγμή, μετά βγήκα από τον browser και άνοιξα τα e-mails μου. Έβλεπα ακόμα τα έντονα γράμματα από το τελευταίο μήνυμα της Σόνια. Δεν είχα σβήσει κανένα από τα μηνύματά της, αλλά δεν ήθελα να τα διαβάσω. Αποφάσισα να της γράψω ένα καινούριο e-mail.

ΘΕΜΑ: Έπιπλα βεράντας

Γεια.

Αρχίζω να ξεδιαλέγω τα πράγματα στο σπίτι. Θέλεις τα έπιπλα της μπροστινής βεράντας, ή να τα πουλήσω;

Δοκίμασα τρεις διαφορετικές υπογραφές, αλλά καμία δεν μου φαινόταν κατάλληλη. Τελικά, αποφάσισα να μην προσθέσω τίποτε άλλο, παρά μόνο το αρχικό γράμμα του ονόματός μου. Πάτησα *ΑΠΟΣΤΟΛΗ*.

Αυτό ήταν. Είχα μόλις ξεμπερδέψει με τη συναισθηματική αγγαρεία της ημέρας. Έτσι, έπλυνα το πρόσωπό μου, βούρτσισα τα δόντια μου και ξάπλωσα στο κρεβάτι, όπου παρακολούθησα επεισόδια του «Veronica Mars» ώσπου ο ήλιος άρχισε να ανατέλλει.

Την Παρασκευή, το χτύπημα στην πόρτα μου ακούστηκε πολλές ώρες νωρίτερα από ό,τι περίμενα. Ήταν δύο και μισή το μεσημέρι και μια και είχα πέσει για ύπνο στις πέντε εκείνο το πρωί, ήμουν ξύπνια μόνο δύο ώρες.

Πήρα τη ρόμπα μου από τον καναπέ και τη φόρεσα πάνω από τα ρούχα μου (ένα μποξεράκι που είχα κλέψει από τον Ζακ και το φθαρμένο μπλουζάκι μου με το πρόσωπο του Ντέιβιντ Μπόουι, αλλά είχα βγάλει το σουτιέν μου). Τράβηξα τη λινή κουρτίνα που κάλυπτε το τζάμι της πόρτας και είδα τον Γκας να πηγαίνει πέρα δώθε στην μπροστινή βεράντα, με τα χέρια του πίσω στο κεφάλι του να το πιέζουν προς τα κάτω, σαν να ξεμούδιαζε τον αυχένα του.

Σταμάτησε, με τα μάτια του διάπλατα ανοιχτά, και γύρισε προς το μέρος μου καθώς άνοιγα την πόρτα.

«Τι τρέχει;» ρώτησα. Εκείνη τη στιγμή αναγνώρισα στην ακαριαία αλλαγή της έκφρασης του προσώπου του, στη μεταστροφή από σύγχυση σε έκπληξη, τα γονίδια που είχε κοινά με την Πιτ.

Κούνησε το κεφάλι του βιαστικά. «Ήρθε ο Ντέιβ».

«Ο Ντέιβ;» είπα. «Σαν να λέμε… ο γνωστός Ντέιβ; Αυτός από το Olive Garden;»

«Σίγουρα όχι ο Ντέιβ των *Wendy's*», μου επιβεβαίωσε ο Γκας. «Μου τηλεφώνησε πριν από λίγο και μου είπε ότι βρίσκεται στην πόλη. Του ήρθε ξαφνικά να με συναντήσει – είναι στο σπίτι μου αυτή τη στιγμή. Μπορείς να έρθεις;»

«Τώρα;» είπα σαν χαζή.

«Ναι, Τζένιουαρι! Τώρα! Επειδή είναι στο σπίτι μου! Τώρα!»

«Ναι», είπα. «Περίμενε μισό λεπτό να ντυθώ».

Έκλεισα την πόρτα κι έτρεξα στην κρεβατοκάμαρα. Δεν είχα βάλει πλυντήριο όλη την εβδομάδα. Το μόνο καθαρό ρούχο που μου είχε απομείνει ήταν το ηλίθιο μαύρο φόρεμα. Έτσι, όπως ήταν φυσικό, φόρεσα ένα βρόμικο μπλουζάκι κι ένα τζιν παντελόνι.

Η πόρτα του Γκας ήταν ξεκλείδωτη και μπήκα μέσα χωρίς να το σκεφτώ. Όταν βρέθηκα στο εσωτερικό του σπιτιού, σάστισα. Ήμαστε φίλοι σχεδόν έναν μήνα πια και βρισκόμουν επιτέλους στο σπίτι που είχα κρυφοκοιτάξει με περιέργεια την πρώτη βραδιά. Στεκόμουν ανάμεσα στα σκούρα ράφια, τα βαρυφορτωμένα με βιβλία, και η χαρακτηριστική μυρωδιά καπνού και θυμιάματος του Γκας πλανιόταν στην ατμόσφαιρα. Ο χώρος έδειχνε ότι κάποιος ζούσε εκεί –βιβλία ήταν αφημένα ανοιχτά πάνω σε τραπέζια, στοίβες από επιστολές βρίσκονταν πάνω σε ανθολογίες και λογοτεχνικά περιοδικά, μια κούπα εδώ και μια εκεί, πάνω σε σουβέρ–, αλλά, σε σύγκριση με τη συνηθισμένη τσαπατσουλιά του, το δωμάτιο ήταν σχολαστικά συγυρισμένο.

«Τζένιουαρι;» Ο στενός διάδρομος που έβγαζε κατευθείαν στην κουζίνα φαινόταν να καταπίνει τη φωνή του. «Εδώ είμαστε».

Ακολούθησα τα λόγια του σαν να ήταν ψίχουλα αφημένα σε μονοπάτι που έβγαζε σε κάποιο παραμυθένιο μέρος. Ή σε μια παγίδα.

Με το που βρέθηκα στην κουζίνα, στάθηκα απότομα. Ήταν πανομοιότυπη με τη δική μου. Στα αριστερά υπήρχε μια γωνιά για πρωινό. Το τραπέζι όπου έβλεπα τον Γκας να κάθεται ήταν σχεδόν κολλημένο στο παράθυρο, ενώ οι πάγκοι και τα ντουλάπια βρίσκονταν στα δεξιά. Ο Γκας

μου έκανε νόημα από το διπλανό δωμάτιο, ένα μικρό γραφείο.

Ήθελα να μη βιαστώ, να παρατηρήσω τα πάντα σε αυτό το σπίτι που ήταν γεμάτο μυστικά, αλλά ο Γκας με κοιτούσε με εκείνο το επίμονο βλέμμα που μου έδινε την εντύπωση ότι ήταν ικανός να διαβάσει τις σκέψεις μου, έτσι βιάστηκα να μπω στο δωμάτιο. Ένα λιτό γραφείο, με καθαρές σκανδιναβικές γραμμές και χωρίς ίχνος ακαταστασίας, ήταν κολλημένο στο πίσω παράθυρο.

Λόγω του σημείου όπου ήταν χτισμένο το σπίτι του Γκας, η πίσω βεράντα έβλεπε στο δάσος, αλλά τα δέντρα αραίωναν στην άκρη της δεξιάς πλευράς του κτιρίου και εκεί η θέα προς την παραλία ήταν ανεμπόδιστη. Το ασημί φως περνούσε μέσα από τα σύννεφα κι έπεφτε στα κύματα της λίμνης.

Ο Ντέιβ φορούσε κόκκινο μπλουζάκι και διχτυωτό τζόκεϊ. Τα μάτια του είχαν σακούλες, που τον έκαναν να μοιάζει με νυσταγμένο σκύλο του Αγίου Βερνάρδου. Έβγαλε το τζόκεϊ και σηκώθηκε μόλις μπήκα στο δωμάτιο, αλλά δεν μου έδωσε το χέρι του, γεγονός που μου προκάλεσε την αποπροσανατολιστική αίσθηση ότι βρισκόμουν σε μυθιστόρημα της Τζέιν Όστεν.

«Γεια», του είπα. «Είμαι η Τζένιουαρι».

«Χαίρω πολύ», είπε ο Ντέιβ, κάνοντας νεύμα με το κεφάλι του. Υπήρχε μια καρέκλα γραφείου (γυρισμένη στο πλάι, για να μπορεί ο Γκας να βλέπει όλο το μικρό δωμάτιο), μια πολυθρόνα στριμωγμένη στη γωνία (από την οποία σηκώθηκε ο Ντέιβ) και μια καρέκλα κουζίνας που ήταν φανερό ότι την είχε φέρει ο Γκας ειδικά για την περίσταση. Ο Ντέιβ κάθισε σε αυτή και μου έκανε νόημα να πάω στην πολυθρόνα.

«Ευχαριστώ». Κάθισα και βρέθηκα μέσα στο τρίγωνο που σχημάτιζαν οι καρέκλες και τα γόνατα. «Και επίσης σ' ευχαριστώ πολύ που δέχτηκες να μας μιλήσεις».

Ο Ντέιβ ξαναφόρεσε το καπέλο του και στριφογύρισε το γείσο του αγχωμένα. «Πριν δεν ήμουν έτοιμος. Συγγνώμη που σας ανάγκασα να χάσετε την ώρα σας και να κάνετε ολόκληρο ταξίδι. Νιώθω πολύ άσχημα».

«Δεν χρειάζεται», τον διαβεβαίωσε ο Γκας. «Ξέρουμε πόσο ευαίσθητο είναι αυτό το ζήτημα».

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Και είναι και ο αλκοολισμός – ήθελα να είμαι σίγουρος ότι θα μπορούσα να το διαχειριστώ αυτό το πρόβλημα. Πήγα σε μια σχετική συνάντηση εκείνο το βράδυ – τότε που είχαμε πει να συναντηθούμε στο Olive Garden. Γι' αυτό δεν ήρθα».

«Το καταλαβαίνω απόλυτα», είπε ο Γκας. «Απλώς ένα βιβλίο είναι. Προτεραιότητα έχουν οι δικές σου ανάγκες».

Απλώς ένα βιβλίο. Αιφνιδιάστηκα που άκουσα αυτή τη φράση από το στόμα του Γκας. Του Γκας Τα-βιβλία-με-ευτυχισμένο-τέλος-είναι-ανέντιμα Έβερετ. Ο Γκας Τρώτε-όλοι-λογοτεχνικό-σανό Έβερετ είχε πει τις λέξεις «απλώς ένα βιβλίο» και για κάποιον λόγο αυτό με έκανε να στραβώσω λιγάκι.

Ο Γκας ήταν παντρεμένος κάποτε.

Με είδε που τον κοιτούσα. Γύρισα αλλού.

«Ακριβώς αυτό είναι», είπε ο Ντέιβ. «Ένα βιβλίο. Μια ευκαιρία να πω μια ιστορία που μπορεί να βοηθήσει ανθρώπους σαν εμένα».

Η άκρη του στόματος του Γκας στράβωσε από αμηχανία. Δεν είχα διαβάσει ακόμα το αντίτυπο των *Αποκαλυπτηρίων* που είχα πάρει – φοβόμουν ότι θα μπορούσε είτε να ελαττώσει είτε να κάνει πιο έντονο τον έρωτά μου για εκείνον–, ωστόσο ήξερα ότι ο Γκας, κρίνοντας από όλα αυτά που είχε πει, δεν έγραφε για να σώσει ζωές αλλά πιο πολύ για να καταλάβει τι τις είχε καταστρέψει.

Το αισθηματικό μυθιστόρημα του Γκας υποτίθεται ότι θα ήταν διαφορετικό, αλλά δεν μπορούσα να τον φανταστώ να χρησιμοποιεί τίποτα από αυτά που είχε πει ο Ντέιβ για να αφηγηθεί μια ιστορία έρωτα με ευτυχισμένο τέλος. Το περιεχόμενο αυτής της συνέντευξης θα ταίριαζε πολύ περισσότερο στο επόμενο λογοτεχνικό αριστούργημά του.

Από την άλλη όμως, εδώ μιλούσαμε για τον Γκας. Όταν αρχίσαμε αυτή τη διαδρομή, νόμιζα ότι θα έγραφα μπούρδες, ότι απλώς θα μιμούμουν αυτά που είχα δει να κάνουν οι άλλοι άνθρωποι, αλλά η πραγματικότητα ήταν ότι το καινούριο μου βιβλίο ήταν απόλυτα *εγώ*, όπως οτιδήποτε άλλο είχα γράψει. Ίσως το αισθηματικό μυθιστόρημα του Γκας να έπρεπε πράγματι να έχει φόντο ένα μέρος σαν τη Νέα Εδέμ, όπου όλα τα φρικτά πράγματα θα συνέβαιναν ανάμεσα σε φιλιά, αγκαλιές και λόγια αγάπης.

Ίσως τελικά να έδινε σε κάποιον το ευτυχισμένο τέλος που δικαιούνταν, σε ένα βιβλίο που μιλούσε για μια αίρεση.

Ή ίσως ο Ντέιβ να είχε χτυπήσει λάθος πόρτα.

«Θα είναι ειλικρινές», του είπε ο Γκας. «Αλλά δεν θα μιλάει για τη Νέα Εδέμ. Δεν θα μιλάει για σένα. Θα μιλάει –θέλω να ελπίζω– για ένα μέρος που μπορείς να φανταστείς να υπάρχει, για πρόσωπα που πιστεύεις ότι θα μπορούσαν να είναι αληθινά». Έκανε παύση συλλογισμένος. «Και, αν

σταθούμε τυχεροί, ίσως να βοηθήσει κάποιον. Να τον κάνει να νιώσει ότι δεν τον αγνοούν, ότι τον καταλαβαίνουν. Ότι η δική του ιστορία έχει αξία».

Ο Γκας μου έριξε μια ματιά τόσο γρήγορα, ώστε παραλίγο να μην το προσέξω. Το στομάχι μου σφίχτηκε μόλις συνειδητοποίησα ότι είχε επαναλάβει δικά μου λόγια, κάτι που είχα πει τη βραδιά που κάναμε τη συμφωνία μας, και δεν μου φάνηκε ότι ήθελε να με πειράξει. Μου φάνηκε ότι το εννοούσε.

«Όμως ακόμα κι αν δεν γίνει αυτό», συνέχισε, με το βλέμμα του καρφωμένο στον Ντέιβ, «και μόνο που θα τα βγάλεις από μέσα σου μπορεί να σου κάνει καλό».

Ο Ντέιβ τράβηξε μια κλωστή από την τρύπα στο γόνατο του τζιν του. «Το ξέρω. Ήθελα απλώς να καταλάβει η μαμά μου. Νιώθει άσχημα ακόμα. Σκέφτεται ότι θα μπορούσε να είχε πείσει τον μπαμπά μου να φύγει, να έρθει μαζί μας. Πιστεύει ότι έτσι θα ζούσε ακόμα».

«Κι εσύ τι πιστεύεις;» ρώτησε ο Γκας.

Ο Ντέιβ δάγκωσε τα χείλη του. «Πιστεύεις στη μοίρα, Ογκάστους;»

Ο Γκας προσπάθησε να μη μορφάσει στο άκουσμα του ονόματός του. «Νομίζω ότι μερικά πράγματα είναι… αναπόφευκτα».

Ο Ντέιβ έσκυψε μπροστά, τράβηξε νευρικά το γείσο του τζόκεϊ που φορούσε. «Όταν ήμουν μικρός, υπνοβατούσα. Πολύ κακή συνήθεια. Τρομακτική. Μια φορά, πριν πάμε στη Νέα Εδέμ, η μαμά μου με βρήκε να στέκομαι στην άκρη της πισίνας του διαμερίσματός μας, με ένα μαχαίρι για βούτυρο στο χέρι. Γυμνό. Και σκέψου ότι δεν κοιμόμουν γυμνός.

»Δύο εβδομάδες πριν ενταχθούμε στη Νέα Εδέμ, ήμαστε σε ένα πάρκο, η μαμά κι εγώ. Έπιασε καταιγίδα. Πάντα της άρεσε η βροχή κι έτσι μείναμε έξω πολλή ώρα. Άρχισαν οι βροντές. Ήταν δυνατές και τρομακτικές. Έτσι, τρέξαμε να γυρίσουμε στο σπίτι. Το πάρκο είχε φράχτη από σύρμα και, όταν φτάσαμε εκεί, η μαμά φώναξε να περιμένω. Δεν ήξερε τίποτα για τους κεραυνούς, αλλά σκέφτηκε ότι δεν ήταν σωστό να αφήσει το εξάχρονο παιδί της να πιάσει μέταλλο. Τύλιξε το χέρι της με την μπλούζα της και μου άνοιξε την πόρτα.

«Γυρίσαμε στο σπίτι. Ήμαστε στα σκαλιά της εισόδου όταν συνέβη. Ακούστηκε ένας κρότος, λες κι ένα γιγάντιο τσεκούρι είχε πέσει με δύναμη πάνω στον κόσμο. Μα τον Θεό, μου φάνηκε ότι ο ήλιος είχε συγκρουστεί με τη Γη. Τόσο δυνατό ήταν το φως».

«Ποιο φως;» ρώτησε ο Γκας.

«Ο κεραυνός που με χτύπησε», είπε ο Ντέιβ. «Δεν ήμαστε θρησκευόμενοι άνθρωποι, Ογκάστους. Ειδικά ο μπαμπάς μου. Αλλά η μαμά τρόμαξε. Αποφάσισε να κάνει μια αλλαγή. Πήγαμε στην εκκλησία την επόμενη εβδομάδα –στην πιο αυστηρή που βρήκε– και, καθώς βγαίναμε έξω, κάποιος της έδωσε ένα φυλλάδιο. *ΝΕΑ ΕΔΕΜ,* έλεγε. *Ο Θεός σε προσκαλεί σε ένα νέο ξεκίνημα. Θα δεχτείς την πρόσκληση;*»

Ο Γκας κρατούσε σημειώσεις, κουνώντας το κεφάλι του καταφατικά ενώ έγραφε. «Δηλαδή το πήρε αυτό για σημάδι;»

«Πίστευε ότι ο Θεός μού είχε σώσει τη ζωή», είπε ο Ντέιβ. «Για να της τραβήξει την προσοχή. Μετά από μία εβδομάδα ήταν να μετακομίσουμε στο συγκρότημα, και ο μπαμπάς δεν έφερε αντίρρηση. Δεν πίστευε, αλλά θεωρούσε ότι η "πνευματική ανατροφή" ενός παιδιού ήταν δουλειά της μητέρας. Δεν ξέρω τι τον έπιασε. Τι τον έκανε να αλλάξει γνώμη. Όμως, τα επόμενα δύο χρόνια, χώθηκε πιο βαθιά από όσο η μαμά. Και μετά, ένα βράδυ, η μαμά ξύπνησε στο τροχόσπιτό μας και είχε ένα κακό προαίσθημα. Έξω λυσσομανούσε μια θύελλα. Κοίταξε στον χώρο όπου κοιμόμουν. Το ράντζο μου ήταν άδειο. Μόνο κάτι ανακατεμένες κουβέρτες υπήρχαν.

»Προσπάθησε να ξυπνήσει τον μπαμπά μου, αλλά εκείνος κοιμόταν ξερός. Έτσι, βγήκε έξω στη θύελλα. Με βρήκε να στέκομαι εκεί, γυμνός, μέσα στο δάσος, και να πέφτουν γύρω μου κεραυνοί σαν πυροτεχνήματα. Και ξέρεις τι έγινε μετά;»

Ο Ντέιβ κοίταξε εμένα κι έκανε παύση. «Έπεσε κεραυνός στο τροχόσπιτο. Τυλίχτηκε στις φλόγες. Ήταν η πρώτη φωτιά στη Νέα Εδέμ, αλλά δεν ήταν κάτι σοβαρό, όχι σαν τη φωτιά όπου χάθηκε ο μπαμπάς μου. Την έσβησαν πριν κάνει μεγάλη ζημιά. Αλλά η μαμά μου με πήρε και φύγαμε αποκεί το επόμενο πρωί».

«Θεώρησε ότι αυτό ήταν άλλο ένα σημάδι;» ρώτησε ο Γκας.

«Άκου τι συμβαίνει», είπε ο Ντέιβ. «Η μαμά μου πιστεύει στη μοίρα, στο πεπρωμένο – στο χέρι του Θεού. Όμως δεν πιστεύει τόσο πολύ ώστε να μην έχει περιθώριο να κατηγορεί τον εαυτό της γι' αυτό που συνέβη στον μπαμπά μου. Εκείνη μας είχε πάει εκεί. Εκείνη με πήρε να φύγουμε. Δεν του το είπε, επειδή ήξερε ότι ο μπαμπάς ήταν βαθιά χωμένος. Δεν θα είχε απλώς αρνηθεί να φύγει – θα είχε εξιλεωθεί για λογαριασμό μας».

«Θα είχε εξιλεωθεί;» ρώτησα.

«Έτσι το έλεγαν», εξήγησε ο Ντέιβ. «Ήταν η εξομολόγηση για λογαριασμό άλλου. Δεν ήθελαν να θεωρούμε ότι κάρφωνε ο ένας τον

άλλον, ότι βάζαμε ταμπέλες στους διπλανούς μας. Ήταν "εξιλέωση". Έκανες την ανιδιοτελή θυσία να διακόψεις τη σχέση σου με κάποιον για να τον σώσεις από την αμαρτία. Η μαμά ήξερε βαθιά μέσα της ότι, αν έλεγε στον μπαμπά ότι ήθελε να φύγει, θα μας τιμωρούσαν και τους δυο. Θα περνούσε τουλάχιστον δύο εβδομάδες στην απομόνωση. Εμένα θα με έδερναν και μετά θα με έστελναν σε άλλη οικογένεια μέχρι να "αποκατασταθεί η κλονισμένη πίστη" της. Έλεγαν ότι δεν τους άρεσε η βία. Ότι αυτοί έκαναν από αγάπη τη θυσία να μας επιβάλουν πειθαρχία. Αλλά καταλάβαινες πάντα σε ποιους άρεσε να ασκούν βία.

»Η μαμά τα ήξερε όλα αυτά. Οπότε, είτε αυτό το είχε αποφασίσει η μοίρα είτε όχι, η μαμά μου έβλεπε το μέλλον. Δεν θα μπορούσε να τον είχε σώσει. Αλλά έκανε αυτό που έπρεπε για να σώσει εμένα».

Ο Γκας έμεινε σιωπηλός και συλλογισμένος. Έτσι όπως ήταν χαμένος στις σκέψεις του, φάνηκε ξαφνικά νεότερος, λίγο πιο μαλακωμένος. Ένιωσα θυμό να φουντώνει μέσα μου. *Γιατί εσένα δεν σε έσωσε κάποιος;* σκέφτηκα. *Γιατί δεν ήρθε κάποιος μέσα στη νύχτα να σε πάρει και να σε πάει μακριά;*

Ήξερα ότι ήταν μπερδεμένο το ζήτημα. Ήξερα ότι έπρεπε να υπάρχουν λόγοι, ωστόσο με διαπέρασε πόνος. Αυτή δεν ήταν η ιστορία που θα έγραφα εγώ για εκείνον. Σε καμία περίπτωση.

Ο Γκας έκλεισε σιγανά την πόρτα μόλις έφυγε ο Ντέιβ, γύρισε και με αντίκρισε. Για μια στιγμή δεν είπαμε τίποτα, καθώς ήμαστε εξαντλημένοι και οι δυο από την τετράωρη συνέντευξη. Απλώς κοιτούσαμε ο ένας τον άλλον.

Έγειρε με την πλάτη του στην πόρτα. «Γεια», είπε τελικά.

«Γεια», του αποκρίθηκα.

Ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του. «Χαίρομαι που σε βλέπω».

«Ναι». Ένιωσα αμηχανία. «Κι εγώ».

Ίσιωσε το κορμί του και πήγε στον μπουφέ από ξύλο καρυδιάς στη γωνία. Έβγαλε δυο κρυστάλλινα ψηλά ποτήρια και τα ακούμπησε δίπλα στα προσεκτικά τακτοποιημένα μπουκάλια με τα σκούρα ποτά. «Θέλεις ένα ποτό;»

Και βέβαια ήθελα ένα ποτό. Μόλις είχα ακούσει μια φρικτή ιστορία για ένα παιδί που το έδερναν για ανύπαρκτα εγκλήματα και, εκτός από αυτό,

ήμουν μόνη με τον Γκας για πρώτη φορά μετά το φιλί μας. Ακόμα και από την άλλη άκρη του δωματίου, ένιωθα ότι η ζέστη του σπιτιού έδινε μορφή στην ένταση που υπήρχε ανάμεσά μας. Γιατί είχε ξυπνήσει μέσα μου εκείνο το ακανθώδες κουβάρι συναισθημάτων. Θυμός για όλους τους τσακισμένους γονείς, πόνος που κι εκείνοι πρέπει να είχαν νιώσει σαν παιδιά – αβοήθητοι, να μην ξέρουν πώς να πάρουν τις σωστές αποφάσεις, κυριευμένοι από φόβο μην τυχόν και κάνουν λάθος. Ένιωθα άσχημα για τον Ντέιβ και για όλα αυτά που είχε περάσει, στενοχωριόμουν για τη μητέρα μου και για το πόσο χαμένη ήξερα ότι έπρεπε να νιώθει χωρίς τον μπαμπά. Όμως, παρ' όλα αυτά, το γεγονός ότι βρισκόμουν στο ίδιο δωμάτιο με τον Γκας γεννούσε μέσα μου ζέστη και μούδιασμα, λες και μολονότι βρισκόταν στην άλλη άκρη του δωματίου τον ένιωθα σαν στοιχείο της φύσης που ήταν έτοιμο να πέσει πάνω μου ορμητικά.

Άκουσα τον απαλό ήχο από τα παγάκια που χτυπούσαν το γυαλί. (Είχε πάγο σε παγωνιέρα πάνω σε δίσκο μαζί με τα ποτά του; Πολύ αριστοκρατικό από μέρους του.)

Ήθελα απαντήσεις για την Πιτ και για τους γονείς και τον γάμο του Γκας, αλλά αυτά ήταν πράγματα που ένας άνθρωπος τα έλεγε από μόνος του, αν ήθελε, κάτι που δεν είχε κάνει ο Γκας. Δεν με είχε αφήσει καν να μπω στο σπίτι του, ώσπου εμφανίστηκε απρόσκλητος εκείνος ο άνθρωπος από τον οποίο ήθελε να πάρει συνέντευξη στο πλαίσιο της έρευνάς του. Όχι ότι είχε έρθει αυτός στο δικό μου, αλλά το σπίτι μου δεν ήταν κομμάτι του εαυτού μου. Δεν ήταν καν δικό μου

– ήταν ένα βάρος. Το σπίτι του Γκας ήταν το *σπιτικό* του.

Και ο Ντέιβ είχε μπει μέσα πριν από μένα.

Εκείνη τη στιγμή ο Γκας γύρισε και με κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Έκανες τατουάζ». Ήταν το πρώτο πράγμα που σκέφτηκα να πω, αφού είχαμε μείνει σιωπηλοί για πολλή ώρα.

Το βλέμμα του στράφηκε στο μπράτσο του. «Ναι».

Αυτό και τίποτε άλλο. Καμία εξήγηση, καμία πληροφορία για το πού είχε χαθεί. Ήμουν ευπρόσδεκτη να καθίσω εκεί, να πιω ένα ποτό μαζί του και να μιλήσουμε για βιβλία και ανούσιες αναμνήσεις για κορίτσια που είχαν κάνει εμετό στα κεφάλια μας, αλλά μέχρι εκεί.

Με έπιασε απογοήτευση. Δεν το ήθελα αυτό, όχι τώρα που είχα πάρει μια γεύση από το κάτι παραπάνω. Αν ήθελα χαλαρή και επιπόλαιη κουβεντούλα για ενοχλητικά πράγματα, θα έπαιρνα τηλέφωνο τη μαμά μου. Με τον Γκας

ήθελα κάτι παραπάνω. Τελεία και παύλα.

«Ουίσκι;» ρώτησε ο Γκας.

«Δεν έκανα πολλά πράγματα σήμερα. Καλύτερα να πάω να δουλέψω».

«Ναι». Άρχισε να κουνάει το κεφάλι του καταφατικά, αργά και αφηρημένα. «Ναι, εντάξει. Τα λέμε αύριο λοιπόν».

«Τα λέμε αύριο», είπα.

Για πρώτη φορά, έτρεμα στη σκέψη ότι θα έπρεπε να οργανώσω το σαββατόβραδό μας. Άφησε τα ποτήρια στον μπουφέ και πήγε και μου άνοιξε την πόρτα. Βγήκα στη βεράντα, αλλά κοντοστάθηκα μόλις τον άκουσα να με φωνάζει. Γύρισα από την άλλη και τον είδα να στέκεται με τον αριστερό κρόταφό του ακουμπισμένο στην κάσα της πόρτας.

Πάντα ακουμπούσε σε κάτι, σαν να μην άντεχε να κρατάει το βάρος του για πάνω από ένα ή δυο δευτερόλεπτα. Καμπούριαζε, απλωνόταν, έσκυβε και ξάπλωνε. Ποτέ δεν στεκόταν απλώς, ούτε καθόταν. Στο κολέγιο, είχα την εντύπωση ότι βαριόταν να κάνει οτιδήποτε άλλο εκτός από το να γράφει. Τώρα αναρωτιόμουν αν απλώς ήταν κουρασμένος, αν η ζωή τον είχε τσακίσει σε τέτοιο βαθμό, ώστε αναγκάστηκε είναι μόνιμα σκυφτός για να προστατεύει τον εαυτό του και κανείς να μην μπορεί να φτάσει στον τρυφερό πυρήνα του, στο παιδί που κάποτε ονειρευόταν να το σκάσει πάνω σε ένα τρένο και να ζήσει στα κλαδιά μιας σεκόγιας.

«Ναι;» είπα.

«Χαίρομαι που σε βλέπω», είπε.

«Το είπες αυτό».

«Ναι», αποκρίθηκε. «Το είπα».

Πάσχισα να χαμογελάσω, να πνίξω το σκίρτημα μέσα μου. Τα χαμόγελα και τα σκιρτήματα δεν μου αρκούσαν πια. Τέρμα για μένα τα μυστικά και τα ψέματα, όσο όμορφα κι αν ήταν. «Καληνύχτα, Γκας».

OceanofPDF.com

17 / Ο χορός

ΣΜΟΚΙΝ ΑΠΟΨΕ; έγραψε ο Γκας το Σάββατο το μεσημέρι.

Με έπιανε άγχος κάθε φορά που σκεφτόμουν ότι θα βρεθώ μόνη στο αμάξι μαζί του, αλλά είχα σχεδιάσει την αποψινή βραδιά ήδη από το προηγούμενο Σάββατο και δεν ήμουν έτοιμη να αποσυρθώ από τη συμφωνία μας, ειδικά αφού επιτέλους έγραφα για πρώτη φορά μετά από μήνες. Α, ΒΕΒΑΙΑ, του απάντησα.

ΣΟΒΑΡΑ; ρώτησε ο Γκας.

ΟΧΙ, του έγραψα. ΕΧΕΙΣ ΚΑΟΥΜΠΟΪΚΕΣ ΜΠΟΤΕΣ;

ΕΣΥ ΤΙ ΛΕΣ; είπε ο Γκας. ΜΕ ΒΑΣΗ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙΣ ΓΙΑ ΜΕΝΑ, ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΜΑΝΤΕΨΕΙΣ ΑΝ ΕΧΩ ΚΑΟΥΜΠΟΪΚΕΣ ΜΠΟΤΕΣ.

Κοίταξα για λίγο τη λευκή σελίδα και μετά δοκίμασα την τύχη μου: ΚΡΥΒΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΜΥΣΤΙΚΑ. ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕΣ ΝΑ ΕΧΕΙΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΝΤΟΥΛΑΠΑ ΓΕΜΑΤΗ ΚΑΟΥΜΠΟΪΚΑ ΚΑΠΕΛΑ. ΑΝ ΝΑΙ, ΝΑ ΒΑΛΕΙΣ ΤΕΤΟΙΟ. ΣΤΙΣ 6 Μ.Μ.

Ο Γκας, όταν εμφανίστηκε στο κατώφλι μου εκείνο το βράδυ, φορούσε ό,τι συνήθως, καθώς κι ένα τσαλακωμένο μαύρο πουκάμισο. Τα μαλλιά του ήταν κολλημένα πάνω από το μέτωπό του, με τρόπο που έδειχνε ότι τα είχε αναγκάσει να μείνουν εκεί περνώντας νευρικά το χέρι του από μέσα τους ενώ έγραφε. «Δεν έβαλες καπέλο;» τον ρώτησα.

«Δεν έβαλα καπέλο». Είχε το ένα χέρι του πίσω στην πλάτη του. Το έφερε μπροστά και μου έδειξε αυτά που κρατούσε. Δύο φλασκιά, από εκείνα τα λεπτά που χωρούσαν σε μια εσωτερική τσέπη. «Αλλά έφερα αυτά εδώ, σε περίπτωση που με πας στη λειτουργία σε κάποια εκκλησία Τεξανών».

Έσκυψα πλάι στην εξώπορτα και φόρεσα τα κεντητά μποτίνια μου που μου έφταναν στον αστράγαλο. «Για άλλη μία φορά μου αποκαλύπτεις ότι ξέρεις πολύ περισσότερα για τα ρομάντζα από όσα με είχες αφήσει να πιστεύω».

Ακόμα κι ενώ τα έλεγα αυτά, το στομάχι μου σφίχτηκε.

Ο Γκας ήταν παντρεμένος κάποτε.

Ο Γκας έχει πάρει διαζύγιο.

Να γιατί ήταν τόσο βέβαιος ότι η αγάπη δεν μπορούσε να κρατήσει για πολύ. Δεν μου είχε πει αυτές τις βασικές λεπτομέρειες επειδή με κρατούσε σε απόσταση.

Δεν άφησε να φανεί αν το σχόλιό μου του θύμιζε κάτι από όλα αυτά. «Για να ξέρεις», είπε, «αν χρειαστεί να φορέσω καουμπόικο καπέλο απόψε, μάλλον θα πεθάνω».

«Δηλαδή έχεις αλλεργία στα καουμπόικα καπέλα». Πήρα τα κλειδιά μου από το τραπεζάκι. «Θα το έχω υπόψη μου. Πάμε».

Αυτό το ραντεβού θα ήταν τέλειο, αν ήταν ραντεβού.

Το πάρκινγκ στο σαλούν Μαύρος Γάτος ήταν κατάμεστο, όπως και το κιτσάτο εσωτερικό του μαγαζιού. «Πολλά φανελένια πουκάμισα», αστειεύτηκε ο Γκας καθώς μπαίναμε μέσα.

«Τι περίμενες σε μια βραδιά παραδοσιακού χορού, Γκας;»

«Πλάκα μου κάνεις, έτσι;» είπε ο Γκας παγώνοντας. Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Ακριβώς αυτόν τον εφιάλτη έβλεπα συνέχεια. Τώρα καταλαβαίνω ότι δεν ήταν εφιάλτης αλλά προαίσθημα».

Στη χαμηλή σκηνή στο μπροστινό μέρος της αίθουσας που ήταν διακοσμημένη σαν αχυρώνας, η μπάντα άρχισε να παίζει πάλι. Πλήθος κόσμου μας προσπέρασε από τα αριστερά και η ορμή του με έσπρωξε πάνω στον Γκας. Με έπιασε από τα πλευρά και με βοήθησε να βρω την ισορροπία μου, καθώς ο κόσμος κατευθυνόταν στην πίστα του χορού. «Είσαι εντάξει;» μου φώναξε για να ακουστεί μέσα στη δυνατή μουσική, έχοντας τα χέρια του ακόμα πάνω στα πλευρά μου.

Το πρόσωπό μου έκαιγε, το στομάχι μου ανακατευόταν επικίνδυνα. «Μια χαρά είμαι».

Έσκυψε κοντά μου για να μπορώ να τον ακούσω. «Μου φαίνεται ότι το περιβάλλον είναι επικίνδυνο για ανθρώπους με το δικό σου μέγεθος. Μήπως θα ήταν καλύτερα να φύγουμε και να πάμε… οπουδήποτε αλλού;»

Καθώς έκανε προς τα πίσω για να με κοιτάξει στο πρόσωπο, χαμογέλασα πλατιά και κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Με τίποτα. Το μάθημα θα αρχίσει σε δέκα λεπτά».

Τα χέρια του γλίστρησαν από πάνω μου. Τα σημεία στην επιδερμίδα μου, εκεί όπου με είχε αγγίξει, έκαιγαν. «Θα μου πεις ότι εδώ γλίτωσα από τη Μεγκ Ράιαν. Τι έχω να φοβηθώ;»

«Γλίτωσες παρά τρίχα», του είπα για να τον πειράξω και μετά κοκκίνισα, καθώς οι αναμνήσεις τσουρούφλιζαν το μυαλό μου. Το στόμα του Γκας να

κολλάει με το δικό μου. Τα δόντια του Γκας πάνω στην κλείδα μου. Τα χέρια του Γκας να με σφίγγουν από τους γοφούς, τον αντίχειρά του να με χαϊδεύει.

Η αμηχανία μας έγινε πιο έντονη. Η ατμόσφαιρα ανάμεσά μας φορτιζόταν επικίνδυνα κι αφού κανείς από τους δυο μας δεν έκανε κίνηση να πλησιάσει τον άλλον, η ένταση έγινε αφόρητη. Το τραγούδι τελείωσε κι ένας ξερακιανός αλογομούρης παρουσιαστής ανέβηκε στη σκηνή κρατώντας ένα μικρόφωνο και παρότρυνε τους αρχάριους να ανέβουν στην πίστα για το επόμενο τραγούδι.

Έπιασα τον Γκας από τον καρπό του χεριού του κι άνοιξα δρόμο μέσα από το πλήθος για να φτάσουμε στην πίστα. Για πρώτη φορά, τα μάγουλά του είχαν κοκκινίσει και οι ρυτίδες στο μέτωπό του έδειχναν την ανησυχία του. «Ειλικρινά τώρα, γι' αυτό που κάνω πρέπει να με βάλεις στη διαθήκη σου», είπε.

«Καλό θα είναι να μη μιλάς όσο μας δίνουν οδηγίες», αποκρίθηκα, δείχνοντας με το κεφάλι μου τον αλογομούρη που είχε βάλει έναν εθελοντή να δείξει μερικές βασικές κινήσεις, ενώ ταυτόχρονα μιλούσε με την ταχύτητα δημοπράτη. «Έχω την εντύπωση ότι αυτός ο τύπος δεν θα κάνει τον κόπο να επαναλάβει τίποτα».

«Θα με βάλεις στη διαθήκη σου, Τζένιουαρι», ψιθύρισε ο Γκας θυμωμένα.

«Στον Γκας Έβερετ αφήνω», του απάντησα ψιθυριστά κι εγώ, «μια ντουλάπα γεμάτη καουμπόικα καπέλα».

Γέλασε δυνατά. Θυμήθηκα τον ήχο του γέλιου του στο αφτί μου εκείνη τη βραδιά στο πάρτι. Δεν είχαμε πει τίποτα ενώ χορεύαμε στο υπόγειο, δεν είχε βγει άχνα από τα στόματά μας, αλλά είχε γελάσει στο αφτί μου και είχα καταλάβει, ή τουλάχιστον είχα υποψιαστεί, ότι το είχε κάνει επειδή ήξερε ότι κανονικά θα έπρεπε να ντρεπόμαστε έτσι όπως είχαμε πέσει ο ένας πάνω στον άλλον. Είχε δίκιο, αλλά εκείνη τη βραδιά υπήρχαν άλλα πιο πιεστικά συναισθήματα. Όπως και στο ντράιβ ιν.

Τα σωθικά μου πλημμύρισαν ζεστασιά και πάσχισα να διώξω τη σκέψη.

Στη σκηνή, ο βιολιστής άρχισε να παίζει και σύντομα ακολούθησε και η υπόλοιπη μπάντα. Οι εξπέρ κατέκλυσαν την πίστα και γέμισαν τα κενά ανάμεσα στους αρχάριους, που περίμεναν όλο άγχος, και από τους οποίους οι δυο μας αποτελούσαμε το είκοσι τοις εκατό. Ο Γκας πλησίασε στο πλάι μου, καθώς δεν είχε καμία διάθεση να μείνει χωρίς την ασφάλεια που του

πρόσφερα από τη στιγμή που περάσαμε τη διπλή μεταλλική πόρτα. Ο παρουσιαστής φώναξε στο μικρόφωνο: «Είστε έτοιμοι; Πάμε!».

Στο πρώτο πρόσταγμά του, το πλήθος μετακινήθηκε στα δεξιά, παρασύροντας μαζί του τον Γκας κι εμένα. Με άρπαξε από το χέρι, καθώς το πλήθος από μπότες με τακούνια άλλαζε κατεύθυνση. Τσίριξα μόλις ο Γκας με έκανε στην άκρη για να μην πέσει πάνω μου ένας άντρας που ήθελε σώνει και καλά να κάνει μια φιγούρα, παρόλο που αυτό σήμαινε ότι θα μου πατούσε το πόδι.

Κανείς δεν τραγουδούσε στίχους. Ακούγονταν μόνο οι οδηγίες του παρουσιαστή που μιλούσε με εκείνον τον παράξενο ρυθμό δημοπράτη και ο θόρυβος από παπούτσια που σέρνονταν στο πάτωμα. Ξέσπασα σε γέλια όταν ο Γκας πήγε προς τα μπροστά αντί προς τα πίσω και παραλίγο να συγκρουστεί με μια γυναίκα με ξανθά μαλλιά γεμάτα λακ που τον αγριοκοίταξε. «Συγγνώμη», φώναξε μέσα στη φασαρία της μουσικής, σηκώνοντας τα χέρια του ψηλά σαν να παραδινόταν. Την αμέσως επόμενη στιγμή, το πλήθος που άλλαζε θέση πάλι τον έσπρωξε και τον έστειλε να πέσει με ορμή στο στήθος της.

«Ω, Θεέ μου», είπε, τρεκλίζοντας προς τα πίσω. «Συγγνώμη, εγώ…»

«Ο Θεός δεν έχει καμιά δουλειά με αυτά που κάνεις!» του φώναξε η γυναίκα, βάζοντας τα χέρια στη μέση της.

«Συγγνώμη», πετάχτηκα εγώ και έπιασα τον Γκας από το χέρι. «Παντού ρεζίλι με κάνει».

«*Εγώ*;» φώναξε ο Γκας μισογελώντας. «Εσύ με έριξες στο…»

Τον τράβηξα μέσα στο πλήθος και τον πήγα στην άλλη άκρη της πίστας. Κοίταξα πίσω μου και είδα ότι η γυναίκα είχε ξαναρχίσει να χορεύει, αλλά η έκφραση του προσώπου της παρέμενε θυμωμένη.

«Μήπως να της δώσω το τηλέφωνό μου;» αστειεύτηκε ο Γκας, με το στόμα του κοντά στο αφτί μου.

«Νομίζω ότι θα προτιμούσε να της δώσεις τα στοιχεία της ασφάλειάς σου».

«Ή ένα αντίγραφο του ποινικού μητρώου μου για να δει ότι είμαι άκακος».

«Ή έναν λοστό για να σου σπάσει το κεφάλι».

«Εντάξει». Ο Γκας χαμογέλασε πλατιά και μετά γέλασε. «Πολλά είπες. Ψάχνεις δικαιολογία για να μη χορέψεις».

«*Εγώ* ψάχνω δικαιολογία;» είπα. «Εσύ πήγες και χούφτωσες το στήθος

εκείνης της γυναίκας για να σε πετάξουν έξω».

«Όχι βέβαια». Κούνησε το κεφάλι του, με έπιασε από το μπράτσο και με έβαλε να τον ακολουθήσω, ενώ άρχιζε πάλι αδέξια τα βήματα του χορού. «Θα έρχομαι για χορό συνέχεια. Φρόντισε αποδώ και πέρα να είσαι ελεύθερη όλα τα σαββατόβραδα της ζωής σου».

Γέλασα, ενώ χόρευα άτσαλα μαζί του, αλλά μέσα μου αγωνιζόμουν να συγκρατήσω το άγχος και την αγωνία μου. Δεν ήθελα να τα νιώθω αυτά τα πράγματα. Δεν ήταν αστείο πια, τώρα που το σκεφτόμουν καλύτερα, το πού είχε οδηγηθεί αυτή η κατάσταση – εγώ να είμαι δεμένη μαζί του και να τον ζηλεύω, ενώ εκείνος να μου έχει αποκαλύψει ελάχιστα πράγματα για τη ζωή του.

Από την άλλη όμως, έλεγε πράγματα όπως: *Φρόντισε αποδώ και πέρα να είσαι ελεύθερη όλα τα σαββατόβραδα της ζωής σου*. Με έπιανε από τη μέση για να μην πέσω πάνω στην κολόνα που δεν είχα προσέξει ότι βρισκόταν εκεί ενώ χόρευα σαν εκστασιασμένη. Με τραβούσε γελώντας στην αγκαλιά του και με στριφογύριζε, ενώ οι άλλοι γύρω μας έκαναν φιγούρες τινάζοντας τα πόδια τους και έχοντας πιασμένους τους αντίχειρές τους στα θηλάκια των παντελονιών τους.

Αυτός ο Γκας ήταν διαφορετικός από τον Γκας που είχα δει (ήταν ο Γκας που κάποτε έπαιζε ποδόσφαιρο; Ο Γκας που απαντούσε μόνο στο ένα τρίτο των τηλεφωνημάτων της θείας του; Ο Γκας που είχε παντρευτεί και είχε πάρει διαζύγιο;) και δεν ήξερα τι συμπέρασμα να βγάλω από την ξαφνική εμφάνισή του.

Κάτι είχε αλλάξει πάνω του, πάλι, και το άφηνε (είτε σκόπιμα είτε όχι) να φανεί. Φαινόταν κάπως πιο ανάλαφρος από πριν, λιγότερο κουρασμένος. Φερόταν πιο ευχάριστα και με μεγαλύτερη διάθεση για φλερτ, κάτι που μου προκαλούσε ακόμα μεγαλύτερη απελπισία, ειδικά μετά τα όσα είχαν συμβεί την περασμένη εβδομάδα.

«Χρειαζόμαστε ένα ποτό», είπε.

«Εντάξει», συμφώνησα. Ίσως ένα ποτό να έδιωχνε την παράξενη ενόχληση που ένιωθα. Πήγαμε με δυσκολία στο μπαρ. Ο Γκας έκανε στην άκρη έναν σωρό φιστίκια που ήταν ακόμα με τα φλούδια τους και παρήγγειλε δύο διπλά ουίσκι. «Στην υγειά μας», είπε σηκώνοντας το ποτήρι του.

«Να μην κάνουμε μια πρόποση;» ρώτησα.

Χαμογέλασε πονηρά. «Στα χάπι-εντ που τόσο πιστεύεις»».

Είχα πιστέψει ότι ήμαστε φίλοι, ότι με σεβόταν, και τώρα αισθανόμουν σαν να με αποκαλούσε πάλι πριγκίπισσα του παραμυθιού, σαν να γελούσε από μέσα του για το πόσο αφελής και ανόητη ήταν η άποψη που είχα για τον κόσμο, κρατώντας τον αποτυχημένο γάμο του σαν κρυφό ατού που αποδείκνυε, για ακόμα μία φορά, ότι ήξερε περισσότερα από μένα. Οργή φούντωσε μέσα μου. Κατάπια το ουίσκι χωρίς να τσουγκρίσω το ποτήρι του. Ο Γκας φάνηκε να πιστεύει ότι το είχα κάνει κατά λάθος. Εξακολουθούσε να πίνει το ουίσκι του, ενώ εγώ γύριζα στην πίστα.

Όφειλα να παραδεχτώ ότι ήταν ξεκαρδιστικό για τους άλλους να χορεύεις θυμωμένος, αλλά αυτό δεν με εμπόδισε να χορέψω με την ψυχή μου. Τελειώσαμε άλλα δύο τραγούδια, ήπιαμε άλλα δύο ποτά.

Όταν επιστρέψαμε για το τέταρτο τραγούδι –έναν πιο περίπλοκο χορό που απευθυνόταν στους έμπειρους, ενώ ο παρουσιαστής έκανε ένα διάλειμμα για να πάει στην τουαλέτα και να ξεκουράσει τη φωνή του– ήταν αδύνατο να ακολουθήσουμε τον ρυθμό, ακόμα και αν δεν ήμαστε ζαλισμένοι από το ποτό. Στη διάρκεια μιας διπλής στροφής προς τα δεξιά, το παπούτσι μου πιάστηκε σε μια στραβή σανίδα στο πάτωμα και ο Γκας με έπιασε από τη μέση για να μην πέσω. Το γέλιο του έσβησε μόλις είδε την έκφραση του προσώπου μου. Έγειρε (αναμενόμενο) με την πλάτη του στην κολόνα, εκείνη στην οποία είχα κοντέψει να σπάσω τα μούτρα μου, και με τράβηξε κοντά του κρατώντας με από τους γοφούς. Ένιωθα το χέρι του να με καίει και πάσχισα να μη θολώσει το μυαλό μου έτσι όπως με κρατούσε. «Έι», μουρμούρισε, φέρνοντας το στόμα του στο αφτί μου για να μπορώ να τον ακούσω μέσα στη δυνατή μουσική. «Τι συμβαίνει;»

Αυτό που συνέβαινε ήταν ότι οι αντίχειρές του έκαναν κυκλικές κινήσεις πάνω στους γοφούς μου, η ανάσα του που μύριζε ουίσκι έπεφτε στο στόμα μου κι εγώ αισθανόμουν ηλίθια επειδή μου άρεσε τόσο πολύ. Ήμουν *πράγματι* αφελής.

Πάντα έδειχνα εμπιστοσύνη στους γονείς μου, ποτέ δεν είχα αντιληφθεί τις ελλείψεις που υπήρχαν στη σχέση μου με τον Ζακ, και τώρα είχα αρχίσει να δένομαι συναισθηματικά με κάποιον που είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να με πείσει να μην το κάνω.

Έκανα ένα βήμα μακριά του. Ήθελα να του πω *Νομίζω ότι θέλω να γυρίσω στο σπίτι* ή *Δεν νιώθω καλά*.

Αλλά ποτέ δεν ήμουν καλή στο να κρύβω το πώς αισθανόμουν, ειδικά την τελευταία χρονιά.

Δεν είπα τίποτα. Απλώς έτρεξα στην πόρτα.

Βγήκα στη δροσιά του πάρκινγκ και πήγα κατευθείαν στο Kia. Άκουγα τον Γκας να με φωνάζει ενώ με ακολουθούσε, αλλά ένιωθα καταντροπιασμένη, απελπισμένη και δεν ξέρω εγώ τι άλλο, και δεν είχα τη δύναμη να γυρίσω προς το μέρος του.

«Τζένιουαρι;» είπε πάλι ο Γκας, καθώς ερχόταν κοντά μου τρέχοντας.

«Μια χαρά είμαι». Έψαξα στις τσέπες μου για να βρω τα κλειδιά μου. «Απλώς… θέλω να πάω σπίτι. Δεν είμαι… Δεν…» Σταμάτησα να μιλάω και προσπάθησα να βάλω το κλειδί στην κλειδαριά.

«Δεν μπορούμε να πάμε πουθενά μέχρι να ξεμεθύσουμε», μου τόνισε.

«Θα καθίσω στο αμάξι μέχρι τότε». Τα χέρια μου έτρεμαν και δεν κατάφερα πάλι να βάλω το κλειδί στην κλειδαριά.

«Δώσε μου το κλειδί. Άσε με να σε βοηθήσω». Ο Γκας το πήρε, το έβαλε στην κλειδαριά και ξεκλείδωσε την πόρτα του οδηγού, αλλά δεν έκανε στην άκρη για να με αφήσει να την ανοίξω.

«Ευχαριστώ», του είπα, χωρίς να τον κοιτάξω.

Ξαφνιάστηκα μόλις το χέρι του με άγγιξε στο πρόσωπο κι έδιωξε τα μαλλιά μου από το μάγουλό μου. Τα στερέωσε πίσω από το αφτί μου. «Ό,τι κι αν συμβαίνει μπορείς να μου το πεις».

Σήκωσα το βλέμμα μου πάνω του και αγνόησα το σκίρτημα μέσα μου μόλις αντίκρισα τα μάτια του. «Γιατί;»

Σήκωσε τα φρύδια του. «Τι εννοείς "γιατί";»

«Γιατί μπορώ να σου πω;» είπα. «Γιατί να σου πω οτιδήποτε;»

Έκλεισε το στόμα του. Ο μυς στο σαγόνι του συσπάστηκε. «Τι έπαθες; Τι σου έκανα;»

«Τίποτα». Γύρισα προς το αμάξι, αλλά ο Γκας με εμπόδιζε ακόμα να ανοίξω την πόρτα. «Κάνε στην άκρη, Γκας».

«Δεν είναι δίκαιο αυτό», είπε. «Μου έχεις θυμώσει και μου λες ότι δεν μπορώ ούτε να προσπαθήσω να διορθώσω την κατάσταση; Μα τι μπορεί να έκανα που…»

«Δεν σου έχω θυμώσει», είπα.

«Μου έχεις θυμώσει», διαφώνησε. Προσπάθησα πάλι να ανοίξω την πόρτα. Αυτή τη φορά έκανε στην άκρη. «Σε παρακαλώ, Τζένιουαρι, πες μου».

«Δεν σου έχω θυμώσει», επέμεινα, με τη φωνή μου να τρέμει επικίνδυνα. «Δεν έχουμε στενή σχέση για να μπορώ να σου θυμώσω. Είμαι απλώς μια

γνωριμία σου. Δεν είναι ότι είμαστε φίλοι».

Δυο βαθιές αυλακιές φάνηκαν ανάμεσα στα φρύδια του. Το στόμα του στράβωσε. «*Σε παρακαλώ*», είπε σχεδόν ξέπνοα. «Μην το κάνεις αυτό».

«*Ποιο*;» ρώτησα με θυμό.

Σήκωσε τα χέρια του ψηλά από απελπισία. «Δεν ξέρω!» είπε. «Αυτό που κάνεις!»

«Για πόσο ηλίθια με περνάς;»

«Τι είναι αυτά που λες;» απαίτησε να μάθει.

«Μάλλον δεν θα έπρεπε να απορώ που δεν μου λες τίποτα», είπα. «Άλλωστε δεν σέβεσαι ούτε εμένα ούτε τις απόψεις μου».

«Μα και βέβαια σε σέβομαι».

«Ξέρω ότι ήσουν παντρεμένος», είπα. «Ξέρω ότι ήσουν παντρεμένος και ότι χώρισες τη μέρα των γενεθλίων σου, όμως εσύ όχι μόνο δεν μου είπες τίποτα από όλα αυτά, αλλά από πάνω με άκουγες να τα ξερνάω όλα, το γιατί κάνω αυτό που κάνω και τι σημαίνει για μένα και… και να μιλάω για τον μπαμπά μου και για αυτά που έκανε… κι εσύ καθόσουν εκεί, στο καλάμι που έχεις καβαλήσει…»

Ο Γκας γέλασε δυσαρεστημένος. «Στο καλάμι που έχω καβαλήσει;»

«…και με περνούσες για ηλίθια και αφελή…»

«Μα και βέβαια δεν…»

«…μου κρατούσες κρυφό τον αποτυχημένο γάμο σου, όπως τα πάντα στη ζωή σου, για να μπορείς να κοιτάς αφ' υψηλού όλους τους συνηθισμένους ανθρώπους σαν κι εμένα που ακόμα πιστεύουν…»

«Σταμάτα», είπε απότομα.

«…ενώ εσύ…»

«*Σταμάτα*». Απομακρύνθηκε απότομα, έφτασε στην άλλη άκρη του αυτοκινήτου και μετά γύρισε και με κοίταξε θυμωμένος. «Δεν με ξέρεις, Τζένιουαρι».

Γέλασα θλιμμένα. «Το ξέρω».

«Όχι». Κούνησε το κεφάλι του, ήρθε βιαστικά προς το μέρος μου και σταμάτησε μπροστά μου σε απόσταση μόλις δεκαπέντε εκατοστών. «Νομίζεις ότι ο γάμος μου ήταν αστείο; Ήμουν παντρεμένος δύο χρόνια. Μόνο *δύο χρόνια*, ώσπου η γυναίκα μου με παράτησε για τον κουμπάρο. Είδες τι ωραίο κλισέ; Ακόμα και τα χρυσόψαρα ζουν παραπάνω από τόσο. Δεν ήθελα καν να πάρω διαζύγιο. Θα είχα μείνει μαζί της, ακόμα και μετά που έμαθα για τη σχέση της, αλλά, δεν θα το πιστέψεις, Τζένιουαρι. Δεν

τυχαίνει σε όλους ένα ευτυχισμένο τέλος. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να *αναγκάσεις* κάποιον να συνεχίσει να σε αγαπάει.

»Είτε το πιστεύεις είτε όχι, δεν κάθομαι τόσες ώρες να κουβεντιάζω μαζί σου για να σε κατακρίνω από μέσα μου. Κι αν μου παίρνει λίγο χρόνο μέχρι να μπορέσω να σου πω, για παράδειγμα, "Ει, η γυναίκα μου με παράτησε για τον συγκάτοικό μου από το κολέγιο" δεν είναι επειδή μου φταις εσύ, εντάξει; Ίσως να μη μου αρέσει να λέω αυτή τη φράση φωναχτά. Η μαμά σου δεν παράτησε τον μπαμπά σου αφού την απάτησε και η δική *μου* η μαμά δεν παράτησε τον δικό *μου* τον μπαμπά όταν εκείνος μου έσπασε το χέρι, αλλά και πάλι *εγώ* δεν μπόρεσα να κάνω *τίποτα* για να κρατήσω κοντά μου τη γυναίκα μου».

Ένιωσα μέσα μου ένα κενό. Ο λαιμός μου έκλεισε. Πόνος διαπερνούσε το στήθος μου. Ξαφνικά όλα έβγαζαν νόημα. Η διστακτικότητα και η ηθελημένη απόσταση, η δυσπιστία απέναντι στους ανθρώπους, ο φόβος της δέσμευσης.

Κανείς δεν είχε διαλέξει τον Γκας. Από τότε που ήταν μικρός, κανείς δεν τον είχε διαλέξει, κι αυτό τον έκανε να *ντρέπεται*, λες και είχε μεγάλη σημασία γι' αυτόν. Ήθελα να του πω ότι δεν είχε. Ότι δεν οφειλόταν στο ότι είχε τσακίσει *αυτός*, αλλά στο ότι είχαν τσακίσει *όλοι οι άλλοι.* Αλλά δεν μπορούσα να βγάλω άχνα. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, παρά μόνο να τον κοιτάζω σαν χαμένη –να στέκεται εκεί, πτοημένος, με το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει καθώς βαριανάσαινε– και να πονάω για χάρη του και να μισώ λιγάκι τον κόσμο που τον είχε βασανίσει έτσι.

Εκείνη τη στιγμή ειλικρινά δεν με ένοιαζε γιατί είχε εξαφανιστεί, ούτε πού είχε πάει.

Η άγρια λάμψη είχε φύγει από τα μάτια του. Έσκυψε το κεφάλι του καθώς έτριβε το μέτωπό του.

Υπήρχαν εκατομμύρια πράγματα που ήθελα να του πω, αλλά το μόνο που βγήκε από το στόμα μου ήταν: «Ο Πάρκερ;».

Σήκωσε το κεφάλι του και με κοίταξε με τα μάτια του γουρλωμένα και το στόμα του ανοιχτό. «Τι;»

«Ο συγκάτοικός σου στο κολέγιο», ψιθύρισα. «Τον Πάρκερ εννοούσες;»

Το στόμα του έκλεισε, οι μύες στο σαγόνι του συσπάστηκαν. «Ναι», είπε αχνά. «Τον Πάρκερ».

Τον Πάρκερ, τον φοιτητή της Σχολής Καλών Τεχνών που φορούσε εκκεντρικά ρούχα. Τον Πάρκερ που είχε μαδήσει το αριστερό φρύδι του.

Είχε χαριτωμένα γαλανά μάτια και μια τρέλα που οι φίλες μου κι εγώ φανταζόμαστε πως σήμαινε ότι ήταν μανιώδης λάτρης του σεξ. Και ήμαστε σίγουρες ότι έκανε *πολύ* σεξ.

Ο Γκας δεν με κοιτούσε. Έτριβε πάλι το μέτωπό του και φαινόταν τόσο τσακισμένος και ντροπιασμένος όσο ένιωθα κι εγώ τριάντα δευτερόλεπτα πριν.

«Την ημέρα των γενεθλίων σου. Τι ηλίθια!»

Δεν κατάλαβα ότι το είχα πει φωναχτά, ώσπου μου απάντησε: «Δεν το είχε κανονίσει έτσι». Γύρισε αλλού και κοίταξε σαν χαμένος στο πάρκινγκ. «Κατά κάποιον τρόπο, εγώ την ανάγκασα να το κάνει. Καταλάβαινα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά και… τέλος πάντων».

Και πάλι, ηλίθια είναι, σκέφτηκα. Κούνησα το κεφάλι μου. Δεν είχα ιδέα τι άλλο έπρεπε να πω. Έκανα ένα βήμα μπροστά, τον αγκάλιασα, κόλλησα το πρόσωπό μου στον λαιμό του και τον ένιωσα να ανασαίνει. Μετά από μια στιγμή, με αγκάλιασε κι αυτός και μείναμε έτσι, σε ελάχιστη απόσταση από εκεί όπου έπεφτε το φως του μοναδικού προβολέα του πάρκινγκ.

«Λυπάμαι», του ψιθύρισα. «Εκείνη έπρεπε να είχε διαλέξει εσένα». Και το εννοούσα, παρόλο που δεν ήμουν σίγουρη σε *ποια* αναφερόμουν.

Τα χέρια του έσφιξαν την πλάτη μου. Το στόμα και η μύτη του κόλλησαν στην κορυφή του κεφαλιού μου. Από το εσωτερικό του μαγαζιού ακούστηκε ένα λυπητερό τραγούδι των Crosby, Stills, Nash & Young, και οι χορδές της κιθάρας ήταν σαν να έκλαιγαν. Ο Γκας με λίκνισε πέρα δώθε. «Θέλω να σε γνωρίσω», του είπα.

«Κι εγώ το θέλω αυτό», μουρμούρισε, με το στόμα του μέσα στα μαλλιά μου. Μείναμε εκεί για άλλη μια στιγμή πριν μιλήσουμε πάλι. «Είναι αργά. Καλύτερα να πάμε μέσα να πιούμε έναν καφέ, για να μπορέσουμε να γυρίσουμε στο σπίτι».

Δεν ήθελα να γυρίσω στο σπίτι. Δεν ήθελα να φύγω από την αγκαλιά του Γκας. «Εντάξει».

Έκανε απαλά προς τα πίσω. Το χέρι του με χάιδεψε στον λαιμό και ακούμπησε στο σημείο ανάμεσα στον λαιμό και τον ώμο μου, με τον αντίχειρά του να αγγίζει την άκρη της κλείδας του. Κούνησε το κεφάλι του μία φορά. «Ποτέ δεν σε πέρασα για ηλίθια».

Έγνεψα καταφατικά. Δεν ήξερα τι έπρεπε να πω και, ακόμα κι αν ήξερα, δεν ήμουν σίγουρη αν η φωνή μου θα έβγαινε από μέσα μου μπάσα και βραχνή ή τρεμάμενη και ψιλή. Δεν ήξερα τι θα πρόδιδε από όλα αυτά που

ένιωθα.

Το βλέμμα του Γκας έπεσε στο στόμα μου και μετά γλίστρησε στα μάτια μου. «Πίστευα… *πιστεύω* ότι είναι πολύ θαρραλέο να πιστεύεις στην αγάπη. Δηλαδή στην αγάπη που κρατάει. Να προσπαθείς να τη βρεις, παρόλο που ξέρεις ότι μπορεί να σε πληγώσει».

«Και εσύ τι πιστεύεις;»

«Εγώ;…» μουρμούρισε.

Έπρεπε να καθαρίσω τον λαιμό μου, αλλά δεν το έκανα. Θα γινόταν ολοφάνερο αυτό που σκεφτόμουν, αυτό που αισθανόμουν. «Δεν πιστεύεις ότι θα την ξαναβρείς ποτέ;»

Ο Γκας έκανε πίσω. Τα παπούτσια του έτριξαν πάνω στα χαλίκια. «Δεν έχει σημασία αν πιστεύω ότι αυτό μπορεί να συμβεί ή όχι», είπε. «Το να μην πιστεύεις σε κάτι δεν σε εμποδίζει να το θέλεις. Αν δεν είσαι προσεκτικός».

Το βλέμμα του άναψε μέσα μου φωτιά που με πλημμύρισε με την κάψα της, αλλά έδωσε γρήγορα τη θέση της στην παγωνιά, που έγινε δριμύτερη όταν ο Γκας έστρεψε το βλέμμα του στο μπαρ. «Έλα», είπε. «Πάμε να πάρουμε τον καφέ που λέγαμε».

Προσεκτικός. Εγώ δεν μπορούσα να είμαι προσεκτική όταν βρισκόμουν κοντά στον Γκας Έβερετ.

Η απόδειξη: το χανγκόβερ μου το επόμενο πρωί.

Ξύπνησα από τον ήχο ειδοποίησης του πρώτου sms που μου έστειλε.

Έλεγε μόνο: Άου.

OceanofPDF.com

18 / Η πρώην

Δεν περάσαμε άλλη βραδιά χωριστά, ο καθένας στη βεράντα του. Την Κυριακή ο Γκας ήρθε στο σπίτι μου και φαινόταν σαν να είχε πέσει από καρότσα σκουπιδιάρικου. Η άθλια εμφάνισή του συμβάδιζε απόλυτα με τη διάθεσή μου.

Ανοίξαμε τις σεζ λογκ στη βεράντα και ξαπλώσαμε εκεί, με παγοκύστες στα κεφάλια μας. Πίναμε τα Gatorade που είχε φέρει μαζί του. «Έγραψες;» με ρώτησε.

«Όποτε σκέφτομαι λέξεις, μου έρχεται να κάνω εμετό».

Δίπλα μου, ο Γκας έβηξε. «Μην τη λες *αυτή* τη λέξη», είπε.

«Συγγνώμη».

«Μήπως να παραγγείλουμε πίτσα;» ρώτησε.

«Αστειεύεσαι; Τώρα μόλις κόντεψες να κάνεις…»

«Τζένιουαρι», είπε ο Γκας. «Μην την πεις αυτή τη λέξη. Απλώς απάντησε στην ερώτησή μου».

«Ναι, και βέβαια να παραγγείλουμε».

Μέχρι τη Δευτέρα, είχαμε συνέλθει. Τουλάχιστον όσο χρειαζόταν ώστε να αρχίσουμε και οι δυο μας να δουλεύουμε στα τραπέζια μας (εγώ από την πλευρά μου έβγαλα δύο χιλιάδες λέξεις). Γύρω στη 1:40, ο Γκας σήκωσε το σημειωματάριό του για να δω το πρώτο μήνυμα της ημέρας: ΣΟΥ ΕΣΤΕΙΛΑ SMS.

ΤΟ ΘΥΜΑΜΑΙ, του απάντησα. ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ ΣΤΗ ΦΙΛΙΑ ΜΑΣ.

ΟΧΙ, είπε. ΣΟΥ ΕΣΤΕΙΛΑ SMS ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΕΝΑ ΛΕΠΤΟ.

Είχα αφήσει το κινητό μου να φορτίζει δίπλα στο κρεβάτι. Του έκανα νόημα να περιμένει. Έτρεξα στο δωμάτιο και πήρα το κινητό μου. Το μήνυμα έλεγε μόνο: Ξέρεις να φτιάχνεις κοκτέιλ μαργαρίτα;

Γκας, του έγραψα. Το sms έχει λιγότερες λέξεις από το μήνυμα που μου έγραψες για να μου πεις για το sms.

Απάντησε αμέσως: Ήθελα να σε ρωτήσω επίσημα. Το γράψιμο μηνυμάτων σε σημειωματάριο είναι πολύ ανεπίσημη μορφή επικοινωνίας.

Δεν ξέρω να φτιάχνω κοκτέιλ μαργαρίτα, του είπα. Αλλά ξέρω κάποιον που ξέρει.

Τον Jose Cuervo; με ρώτησε.

Τράβηξα τα στόρια, έσκυψα έξω από το παράθυρο και φώναξα προς τα εκεί όπου ήταν τα παράθυρα της κουζίνας του. «Το GOOGLE!»

Άκουσα την ειδοποίηση της απάντησής του: Έλα αποδώ. Προσπάθησα να αγνοήσω αυτό που μου προκάλεσαν εκείνες οι λέξεις, το τρέμουλο σε όλο μου το κορμί, την έξαψη.

Γύρισα στην κουζίνα, πήρα το λάπτοπ μου και πήγα στο σπίτι του Γκας ξυπόλυτη. Με περίμενε στην μπροστινή βεράντα, γερμένος στην κάσα της πόρτας.

«Στέκεσαι ποτέ με το κορμί σου ίσιο;» τον ρώτησα.

«Όχι, αν μπορώ να το αποφύγω», μου απάντησε και με πήγε στην κουζίνα του. Κάθισα σε ένα σκαμπό στον κεντρικό πάγκο, ενώ εκείνος έβγαζε τα λάιμ και μετά πήγαινε να πάρει το σέικερ, την τεκίλα και το λικέρ triple sec.

«Σε παρακαλώ, μην κάνεις τον κόπο να με βοηθήσεις», είπε για να με πειράξει.

«Μην ανησυχείς. Δεν πρόκειται».

Όταν έφτιαξε τα ποτά μας, πήγαμε στην μπροστινή βεράντα και δουλέψαμε, ώσπου οι τελευταίες αχτίδες του ήλιου χάθηκαν στο σκούρο μπλε του ουρανού και τα αστέρια άνοιγαν ένα ένα τρύπες εντός του. Όταν τα στομάχια μας άρχισαν να γουργουρίζουν, γύρισα στο σπίτι μου, πήρα την υπόλοιπη πίτσα και τη φάγαμε κρύα, με τα πόδια μας απλωμένα και τα πέλματά μας ακουμπισμένα στα κάγκελα της βεράντας.

«Κοίτα», είπε ο Γκας και έδειξε ψηλά στον σκούρο μπλε ουρανό, καθώς δύο γραμμές από ασημί φως διαγράφονταν ανάμεσα στα αστέρια. Τα μάτια του έκαναν εκείνο το πράγμα που ήταν χαρακτηριστικό του Γκας, μόλις αντίκρισαν το θέαμα. Ένιωσα ένα σχεδόν οδυνηρό σκίρτημα στο στήθος μου. Μου άρεσε πολύ που όταν έβλεπε κάτι για πρώτη φορά ο ενθουσιασμός του ήταν τόσο έντονος ώστε δεν προλάβαινε να τον κρύψει.

Με κοιτάζει κι εμένα έτσι μερικές φορές.

Έστρεψα την προσοχή μου στα πεφταστέρια. «Σε καταλαβαίνω», είπα ξερά.

Ο Γκας γέλασε σιγανά. «Ουσιαστικά αυτό είμαστε εμείς οι δυο. Δυο σώματα που φλέγονται και πέφτουν από τον ουρανό».

Με κοίταξε με ένα σκοτεινό και επίμονο βλέμμα το οποίο διέλυσε τις άμυνες που ξανάφτιαχνα σχολαστικά. Τα μάτια μου γλίστρησαν πάνω του

και βιάστηκα να βρω κάτι να πω. «Τι είναι αυτός ο μεγάλος μαύρος κύκλος;» Έδειξα με το πιγούνι μου το τατουάζ στο πίσω μέρος του δικεφάλου του, εκεί όπου η επιδερμίδα του ήταν λιγότερο ηλιοκαμένη.

Φάνηκε να μπερδεύεται, ώσπου ακολούθησε το βλέμμα μου. «Α, ναι», είπε. «Πριν ήταν κάτι άλλο».

«Μια λωρίδα του Μέμπιους, το ξέρω», είπα, λιγάκι πιο βιαστικά από όσο έπρεπε.

Τα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά μου για μερικές φορτισμένες στιγμές, καθώς σκεφτόταν τι έπρεπε να πει. «Η Ναόμι κι εγώ κάναμε το ίδιο τατουάζ». Το όνομά της έμεινε μετέωρο στην ατμόσφαιρα, σαν αποτύπωμα κεραυνού. Η *Ναόμι*. Υπέθεσα ότι ήταν η γυναίκα που είχε παντρευτεί ο Γκας Έβερετ. Εκείνος δεν φάνηκε να πρόσεξε το σοκ μου. Ίσως να έλεγε το όνομά της από μέσα του συχνά. Ίσως να ένιωθε ότι επειδή μου είπε για την ύπαρξή της ήταν σαν να μου είχε δείξει τα άλμπουμ με τις φωτογραφίες τους. «Αμέσως μετά τον γάμο».

«Α», είπα σαν ηλίθια. Ένιωσα τα μάγουλά μου να καίνε πιο πολύ και να με φαγουρίζουν. Είχα ταλέντο να φέρνω την κουβέντα σε πράγματα που δεν τον ενδιέφεραν να τα συζητήσει. «Συγγνώμη».

Κούνησε το κεφάλι του μία φορά. Τα μάτια του συνέχισαν να με κοιτάζουν έντονα και φλογερά. «Σου είπα ότι θέλω να με γνωρίσεις. Μπορείς να με ρωτήσεις ό,τι θέλεις».

Τα λόγια του ακούστηκαν στα αφτιά μου σαν να μου έλεγε: *Πάρε εδώ και τώρα!* Είχα την ελπίδα ότι, παρόλο που είχα κοκκινίσει σαν ώριμη ντομάτα, η εμφάνισή μου ήταν ακόμα θελκτική.

Το καλύτερο που θα μπορούσα να κάνω ήταν να αλλάξω θέμα, αλλά δεν γινόταν να μην τον τεστάρω, δεν γινόταν να μην προσπαθήσω να διαπιστώσω αν εγώ, η Τζένιουαρι Άντριους, μπορούσα *πράγματι* να κάνω στον μυστικοπαθή Γκας Έβερετ οποιαδήποτε ερώτηση ήθελα.

Συμβιβάστηκα με το να τον ρωτήσω: «Τι σήμαινε;».

«Όπως αποδείχτηκε, ελάχιστα πράγματα», είπε. Με κυρίευσε απογοήτευση, γιατί έβλεπα να εγκαταλείπεται γρήγορα η τακτική «ανοιχτό βιβλίο» που υποτίθεται ότι θα ακολουθούσαμε.

Τότε όμως, ο Γκας πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε. «Αν διαλέξεις ένα σημείο σε μια λωρίδα Μέμπιους και ακολουθήσεις από εκεί μια ευθεία, δεν θα καταλήξεις στο σημείο από όπου ξεκίνησες όταν ολοκληρώσεις τη λούπα. Θα βρεθείς ακριβώς από πάνω του, αλλά στην άλλη όψη της

επιφάνειας. Και αν κάνεις και δεύτερη διαδρομή, θα φτάσεις τελικά εκεί από όπου ξεκίνησες. Άρα, αυτός ο δρόμος είναι διπλάσιος σε μήκος από όσο θα έπρεπε. Εκείνη την εποχή, μάλλον νομίζαμε ότι σήμαινε πως οι δυο μας γινόμαστε κάτι μεγαλύτερο όταν ήμαστε μαζί από ό,τι όταν ήμαστε ο καθένας μόνος του».

Σήκωσε τον έναν ώμο του και μετά έξυσε αφηρημένα το μαύρο σημάδι. «Αφότου έφυγε εκείνη, το τατουάζ μού φαινόταν όλο και πιο πολύ σαν ένα δυσάρεστο αστείο. Είμαστε παγιδευμένοι στις αντίθετες όψεις αυτής της επιφάνειας, φαινομενικά στο ίδιο μέρος, αλλά για κάποιον λόγο όχι μαζί. Μας κρατάνε ενωμένους αυτά τα ηλίθια τατουάζ που είναι πέντε χιλιάδες τοις εκατό πιο μόνιμα από τον γάμο μας».

«Μπλιαχ», είπα. *Μπλιαχ*; Ακούστηκα σαν νεαρή μπέιμπι σίτερ που μασάει τσιχλόφουσκα και προσπαθεί να δείξει ότι καταλαβαίνει τον αγαπημένο της Σέξι Χωρισμένο Μπαμπά. Κάπως έτσι ένιωθα.

Ο Γκας μου χαμογέλασε στραβά. «Μπλιαχ», είπε κι αυτός σιγανά.

Κοιταχτήκαμε για μια στιγμή παραπάνω από όσο έπρεπε. «Τι άνθρωπος ήταν;» Οι λέξεις είχαν βγει από το στόμα μου χωρίς να το θέλω και τώρα με έπιανε πανικός, επειδή είχα κάνει μια ερώτηση που δεν ήξερα αν ο Γκας ήθελε να απαντήσει και επιπλέον δεν ήμουν σίγουρη αν εγώ θα χαιρόμουν να ακούσω την απάντηση.

Τα σκοτεινά μάτια του με κοίταξαν εξεταστικά για μερικά δευτερόλεπτα. Ξερόβηξε. «Ήταν σκληρή», είπε. «Σχεδόν… αδιαπέραστη».

Τα λογοπαίγνια που θα μπορούσα να κάνω ήταν προφανή, αλλά δεν τον διέκοψα. Είχα προχωρήσει πολύ. Τώρα ήθελα να μάθω τι σόι γυναίκα μπορούσε να σκλαβώσει την καρδιά του Γκας Έβερετ.

«Ήταν καταπληκτική εικαστικός», είπε. «Έτσι γνωριστήκαμε. Είδα μια από τις εκθέσεις της σε μια γκαλερί όταν ήμουν στη σχολή και μου άρεσε η δουλειά της πριν τη γνωρίσω. Ακόμα και αφού άρχισε η σχέση μας, ένιωθα ότι δεν θα μπορούσα ποτέ να τη γνωρίσω πραγματικά. Σαν να ήταν πάντα κάτι άπιαστο. Για κάποιον λόγο αυτό με εξίταρε».

Τι σόι γυναίκα μπορούσε να σκλαβώσει την καρδιά του Γκας Έβερετ;

Κάποια που ήταν το ακριβώς αντίθετο από μένα. *Όχι* μια γυναίκα σαν εμένα, που φερόταν με αγένεια όταν ήταν κακόκεφη, που έκλαιγε όταν ήταν χαρούμενη, λυπημένη, απελπισμένη. Που της ήταν αδύνατο να μην εκδηλώσει τα συναισθήματά της.

«Επιπλέον, όμως, σκεφτόμουν ότι…» Δίστασε. «Να κάποια που δεν θα

μπορούσα ποτέ να δαμάσω. Δεν με είχε ανάγκη. Και δεν μου φερόταν με το γάντι, δεν είχε έγνοια να με σώσει, αλλά και ούτε με άφηνε να την προσεγγίσω τόσο ώστε να μπορώ να τη βοηθήσω να αντιμετωπίζει τις καταστάσεις. Μπορεί να σου φανεί ελεεινό, αλλά ποτέ δεν δόθηκα σε κάποια… *ευαίσθητη*».

«Α». Τα μάγουλά μου έκαιγαν. Συνέχισα να κοιτάζω το μπράτσο του και όχι το πρόσωπό του.

«Αυτό το πράγμα το είδα στους γονείς μου. Ο πατέρας μου ήταν μια μαύρη τρύπα και η μητέρα μου ένα δυνατό φως. Η μαύρη τρύπα προσπαθούσε πάντα να καταπιεί το φως».

Το βλέμμα μου στράφηκε στο πρόσωπό του. Οι αυλακιές ανάμεσα στα φρύδια του ήταν πολύ έντονες. «Γκας. Δεν είσαι μαύρη τρύπα. Ούτε ο πατέρας σου είσαι».

«Ναι, το ξέρω». Στα χείλη του φάνηκε ένα καθόλου πειστικό χαμόγελο. «Αλλά δεν είμαι ούτε το δυνατό φως».

Ναι, σίγουρα δεν ήταν δυνατό φως, αλλά δεν ήταν ούτε και κυνικός, όπως είχα νομίσει αρχικά. Ήταν ένας ρεαλιστής που φοβόταν λιγάκι παραπάνω από όσο χρειαζόταν την ελπίδα, με αποτέλεσμα να μη βλέπει τα πράγματα καθαρά όσον αφορούσε τη δική του ζωή. Αλλά ήταν και εξαιρετικά καλός στο να συμπαραστέκεται στους ανθρώπους όταν περνούσαν δυσκολίες, να τους κάνει να νιώθουν λιγότερο μόνοι, χωρίς υποσχέσεις και κούφια λόγια. Εμένα. Τον Ντέιβ. Την Γκρέις.

Δεν φοβόταν να βλέπει μια κατάσταση να παίρνει άσχημη τροπή, να αντικρίζει κάποιον τη στιγμή που κόντευε να τσακίσει και δεν αδημονούσε να με πείσει ότι δεν έπρεπε να νιώθω αυτά που ένιωθα. Απλώς με έβλεπε να εκφράζω τα συναισθήματά μου και με κάποιον τρόπο αυτό τους επέτρεπε να ελευθερώνονται από μέσα μου μετά από τόσα χρόνια που τα είχα φυλακισμένα.

«Αυτό που είσαι, ό,τι κι αν είναι», είπα, «είναι καλύτερο από φωτάκι νυκτός. Κι αν σου λέει κάτι, εγώ, μια πρώην πριγκίπισσα του παραμυθιού και πάντα πολύ ευαίσθητη κοπέλα, πιστεύω ότι είσαι πολύ τρυφερός».

Το βλέμμα του έπεσε πάνω μου τόσο ζεστό και έντονο, ώστε ήμουν σίγουρη ότι διάβαζε τις σκέψεις μου και έβλεπε όλα αυτά που ένιωθα και σκεφτόμουν για εκείνον σαν να ήταν γραμμένα στις κόρες των ματιών μου. Η κάψα στο πρόσωπό μου απλώθηκε σε όλο μου το κορμί. Έστρεψα πάλι την προσοχή μου στο τατουάζ του και το πίεσα με το χέρι μου. «Και

επιπλέον, για να ξέρεις, πιστεύω ότι αυτός ο τεράστιος μαύρος κύκλος σού ταιριάζει. Όχι επειδή είσαι μαύρη τρύπα, αλλά επειδή είναι αστείος και παράξενος».

«Αν το πιστεύεις αυτό, τότε δεν μετανιώνω», μουρμούρισε.

«Έκανες τατουάζ», είπα, λιγάκι εντυπωσιασμένη ακόμα.

«Έχω πολλά, αλλά αν θέλεις να δεις τα άλλα, πρέπει να μου κάνεις το τραπέζι».

«Όχι, εννοούσα ότι έκανες *τατουάζ γάμου*». Του έριξα μια κλεφτή ματιά και τον είδα να με κοιτάζει επίμονα, σαν να περίμενε ότι θα συγκλονιζόταν μόλις του εξηγούσα τι ήθελα να πω. «Μιλάμε για ιστορίες έρωτα επιπέδου Κάρι Γκραντ».

«Εξευτελιστικό». Σήκωσε το χέρι του για να ξύσει πάλι το τατουάζ του, αλλά βρήκε τα δάχτυλά μου ακουμπισμένα εκεί.

«Εντυπωσιακό», αντέτεινα.

Η τραχιά παλάμη του ακούμπησε πάνω στη δική μου. Το χέρι μου φαινόταν παιδικό σε σύγκριση με το δικό του. Θυμήθηκα αμέσως εκείνο το χέρι να με αγγίζει κάτω από το μπλουζάκι μου, να γλιστράει πάνω στη γυμνή επιδερμίδα της κοιλιάς μου. Η βραχνή φωνή του έδιωξε απότομα την ανάμνηση από το μυαλό μου. «Θα μου πεις τι έγινε με το παιδί-θαύμα;»

Μούτρωσα. «Τον Ζακ;»

«Συγγνώμη», είπε ο Γκας. «Ναι, τον Ζακ. Έξι χρόνια είναι πολύς καιρός. Πρέπει να είχες πιστέψεις ότι θα καταλήγατε με ίδια τατουάζ κι ένα τσούρμο παιδιά».

«Πίστευα ότι…» Η φωνή μου έσβησε, καθώς προσπαθούσα να βγάλω άκρη μέσα στο χάος του μυαλού μου. Τα δάχτυλα του Γκας ήταν ζεστά και τραχιά. Τα αισθανόμουν ανάλαφρα και τρυφερά πάνω στα δικά μου και ήμουν αναγκασμένη να διώξω από το μυαλό μου ένα πλήθος σκέψεις, όπως: *Βάζω στοίχημα ότι οι επιστήμονες θα μπορούσαν να τον ανασυνθέσουν με ακρίβεια, χρησιμοποιώντας μόνο αυτό το χέρι*, προκειμένου να καταφέρω να θυμηθώ τον Ζακ. «Ήταν άνθρωπος που πρωταγωνιστούσε. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

«Θα έπρεπε;» αστειεύτηκε ο Γκας.

«Αν παίρνεις στα σοβαρά τη συζήτηση που κάνουμε τώρα, ναι», του απάντησα. «Θέλω να πω, ήταν ρομαντικός. Είχε θεατρικότητα. Γινόταν πάντα το επίκεντρο της προσοχής και είχε να πει μια καταπληκτική ιστορία όπου κι αν βρισκόταν. Τον ερωτεύτηκα, όλες εκείνες τις υπέροχες στιγμές

που ζήσαμε.

»Όμως, όποτε απλώς καθόμαστε μαζί… όταν, ας πούμε, τρώγαμε πρωινό σε ένα βρομερό διαμέρισμα ή όταν ξέραμε ότι έπρεπε να συμμαζέψουμε μετά από ένα μεγάλο πάρτι… δεν ξέρω, όταν η διάθεσή μας δεν ήταν η καλύτερη δυνατή, ένιωθα ότι η σχέση μας ήταν απλώς εντάξει. Σαν να συμπρωταγωνιστούσαμε σε μια ταινία και, όταν έκλειναν οι κάμερες, δεν είχαμε και πολλά να πούμε. Αλλά θέλαμε τα ίδια πράγματα στη ζωή. Καταλαβαίνεις τι εννοώ;»

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, συλλογισμένος. «Δεν σκέφτηκα ποτέ πώς θα εξελισσόταν η σχέση μου με τη Ναόμι, αλλά ήμουν σίγουρος για ένα πράγμα. Θα ζούσε ο καθένας τη δική του ζωή, δεν θα είχαμε κάτι κοινό. Εσύ διάλεξες κάποιον που ήθελε σχέση. Τα θέλω σου δικαιολογούν αυτή την επιλογή σου».

«Ναι, αλλά δεν αρκεί αυτό». Κούνησα το κεφάλι μου. «Ξέρεις αυτό το συναίσθημα, όταν κοιτάζεις κάποιον την ώρα που κοιμάται και νιώθεις να πλημμυρίζεις από χαρά επειδή απλώς υπάρχει;»

Ένα αμυδρό χαμόγελο φάνηκε στις άκρες των χειλιών του. Έγνεψε καταφατικά.

«Τον αγαπούσα τον Ζακ», είπα. «Αγαπούσα τους δικούς του, τη ζωή μας, τη μαγειρική του, το πάθος του για τη δουλειά του στα Επείγοντα, τη μανία του με το διάβασμα, κάτι που είχε κι ο μπαμπάς μου, και... Τέλος πάντων, η μαμά μου ήταν άρρωστη. Το ήξερες αυτό, έτσι;»

Τα χείλη του Γκας έγιναν μια λεπτή γραμμή. Το πρόσωπό του σοβάρεψε. Συνοφρυώθηκε. «Το είχες πει τότε, στο κολέγιο», είπε. «Αλλά η αρρώστια της ήταν σε ύφεση».

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. «Μόνο που υποτροπίασε όταν αποφοίτησα. Και είχα πείσει τον εαυτό μου ότι θα τον νικούσε πάλι. Όμως ένα κομμάτι μου έβρισκε παρηγοριά στο γεγονός ότι, αν πέθαινε, τουλάχιστον θα είχε γνωρίσει τον άντρα που θα παντρευόμουν. Έβρισκε τον Ζακ όμορφο άντρα και θαυμάσιο άνθρωπο και ο μπαμπάς μου του είχε εμπιστοσύνη ότι θα μου προσέφερε τη ζωή που ήθελα. Κι όλο αυτό το *λάτρευα*. Όμως όποτε κοιτούσα τον Ζακ την ώρα που κοιμόταν, δεν ένιωθα τίποτα».

Ο Γκας άλλαξε θέση στον καναπέ δίπλα μου και χαμήλωσε το βλέμμα του. «Κι όταν πέθανε ο μπαμπάς σου; Δεν ήθελες πια να παντρευτείς τον Ζακ; Αφού πια τον είχε γνωρίσει ο μπαμπάς σου;»

Πήρα μια βαθιά ανάσα. Αυτό δεν το είχα ομολογήσει σε κανέναν. Μέχρι τώρα, μου φαινόταν ότι ήταν πολύ περίπλοκο, πολύ δύσκολο για να το αναλύσω. «Από μια άποψη, νομίζω ότι ο θάνατος του πατέρα μου με απελευθέρωσε. Θέλω να πω ότι, πρώτα απ' όλα, ο μπαμπάς μου δεν ήταν αυτός που νόμιζα ότι ήταν, οπότε η άποψή του για τον Ζακ είχε πια λιγότερη σημασία.

»Όμως το σημαντικότερο ήταν ότι, όταν έχασα τον μπαμπά μου… Ο μπαμπάς μου ήταν ψεύτης, αλλά τον αγαπούσα. Τον αγαπούσα αληθινά, τόσο πολύ ώστε και μόνο που σκέφτομαι ότι δεν υπάρχει πια γίνομαι κομμάτια από τη θλίψη». Ακόμα κι ενώ το έλεγα αυτό, ένιωθα τον πόνο παντού μέσα μου, ένα αφόρητο αλλά γνώριμο βάρος σε κάθε γωνιά του κορμιού μου.

«Και με τον Ζακ», συνέχισα, «μας άρεσε ο καλύτερος εαυτός μας, στο πλαίσιο της ειδυλλιακής ζωής μας, αλλά, μόλις τα πράγματα πήραν άσχημη τροπή, απλώς… δεν έμεινε *τίποτα* ανάμεσά μας. Δεν με αγαπούσε αφού δεν ήμουν πια η πριγκίπισσα του παραμυθιού. Και ούτε εγώ τον αγαπούσα. Ήταν χιλιάδες οι φορές που σκεφτόμουν: *Είναι ο ιδανικός σύντροφος*. Όμως, με το που πέθανε ο μπαμπάς μου, κι εγώ ήμουν έξαλλη μαζί του αλλά ταυτόχρονα δεν έπαυε να μου λείπει, συνειδητοποίησα ότι δεν είχα σκεφτεί ποτέ: *Ο Ζακ είναι ο* αγαπημένος *μου άνθρωπος».*

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Δεν ένιωθες συγκίνηση όταν τον κοιτούσες την ώρα που κοιμόταν».

Αυτό που είπε, αν το είχε πει μόλις λίγες εβδομάδες πριν, θα το είχα πάρει για κοροϊδία. Αλλά τώρα πια τον ήξερα τον Γκας. Ήξερα τον τρόπο που έριχνε το κεφάλι του στο πλάι, τη σοβαρή έκφραση στο πρόσωπό του, που σήμαινε ότι βρισκόταν στη διαδικασία να καταλάβει κάτι για μένα.

Την είχα δει στο πρόσωπό του εκείνη τη μέρα στην πανεπιστημιούπολη, τότε που μου επισήμανε ότι επιφύλασσα για όλους ένα ευτυχισμένο τέλος. Την είχα ξαναδεί στο βιβλιοπωλείο της Πιτ, όταν τον πείραξα λέγοντάς του ότι γράφει λογοτεχνία για έναν κύκλο γελοίων θαυμαστών του Χεμινγουέι.

Εκείνη την ημέρα, στο μάθημα, προσπαθούσε να καταλάβει κάτι σχετικά με το ποια ήμουν και με το πώς έβλεπα τον κόσμο. Εκείνη την ημέρα στο βιβλιοπωλείο, συνειδητοποιούσε ότι τον σιχαινόμουν.

Ήθελα να το πάρω πίσω, να του δείξω ότι τώρα τον καταλάβαινα, ότι του είχα εμπιστοσύνη. Ήθελα να του προσφέρω κάτι μυστικό, σαν αυτό που μου είχε προσφέρει εκείνος όταν μίλησε για τη Ναόμι. Ήθελα να του πω

άλλη μια αληθινή ιστορία αντί για ένα όμορφο ψέμα.

Έτσι, του είπα: «Κάποτε, για τα γενέθλιά μου, ο Ζακ με πήγε στη Νέα Ορλεάνη. Πήγαμε σε όλα εκείνα τα καταπληκτικά τζαζ μπαρ, τα εστιατόρια στο Καχούν και τα μαγαζιά για μάγισσες. Όλη την ώρα, έστελνα μηνύματα στη Σέιντι για το πόσο πολύ ήθελα να ήμουν μαζί της, να πίνουμε μαρτίνι και να βλέπουμε τις *Μάγισσες του Ίστγουικ*».

Ο Γκας γέλασε. «Η Σέιντι», είπε μελαγχολικά. «Τη θυμάμαι τη Σέιντι».

«Ναι. Κι αυτή σε θυμάται», είπα.

«Άρα μιλάς για μένα». Το χαμόγελο του Γκας έγινε πιο πλατύ και τα μάτια του άστραψαν. «Με τον πιο αγαπημένο σου άνθρωπο, τη Σέιντι».

«Κι εσύ λες για μένα στην Πιτ», τον προκάλεσα.

Κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Και τι της λες;»

«Είπες ότι μπορώ να σε ρωτήσω οτιδήποτε», αντιγύρισα. «*Εσύ* τι λες στην Πιτ;»

«Αυστηρά μόνο τα απαραίτητα», είπε. «Το τελευταίο που της είπα πρέπει να ήταν ότι μας τσάκωσαν να φασωνόμαστε στο ντράιβ ιν».

Γέλασα και τον έσπρωξα, κρύβοντας με τα χέρια μου το πρόσωπό μου που φλεγόταν. «Δεν θα μπορέσω ποτέ ξανά να της παραγγείλω καφέ για υπναράδες!»

Ο Γκας γέλασε, με έπιασε από τους καρπούς και τράβηξε τα χέρια μου από το πρόσωπό μου. «Πάλι έτσι τον είπε τον καφέ για τους ξενύχτηδες;»

«Ναι!»

Κούνησε το κεφάλι του χαμογελώντας πλατιά. «Έχω αρχίσει να πιστεύω ότι δεν κρατάει το μαγαζί ανοιχτό χάρη στις γνώσεις της για τον καφέ».

Όταν τελικά σηκώθηκε για να πάει για ύπνο, δεν με καληνύχτισε. Είπε: «Αύριο». Κι αυτό έγινε η βραδινή ιεροτελεστία μας.

Μερικές φορές ερχόταν στο σπίτι μου. Κάποιες άλλες πήγαινα εγώ στο δικό του. Το τείχος ανάμεσα σε εκείνον και τον υπόλοιπο κόσμο δεν είχε χαθεί, αλλά είχε χαμηλώσει κάπως, τουλάχιστον ανάμεσά μας.

Την Πέμπτη το βράδυ, ενώ καθόμαστε στον καναπέ της Σόνια και περιμέναμε τον ντελιβερά με το ταϊλανδέζικο φαγητό, μου είπε επιτέλους για την Πιτ. Όχι μόνο ότι ήταν θεία του –και ότι ήταν προπονήτριά του στο ποδόσφαιρο, στο οποίο με διαβεβαίωσε ότι ήταν άθλιος–, αλλά και ότι εκείνη ήταν ο λόγος για τον οποίο μετακόμισε εδώ όταν τον παράτησε η Ναόμι. «Η Πιτ έμενε κοντά μου όταν ήμουν μικρός, στο Αν Άρμπορ. Δεν ερχόταν ποτέ από το σπίτι –δεν τα πήγαινε καλά με τον μπαμπά μου–, αλλά

ήταν πάντα παρούσα στη ζωή μου. Τέλος πάντων, όταν ήμουν στο λύκειο, η Μάγκι έπιασε δουλειά ως καθηγήτρια γεωλογίας στη σχολή εδώ. Έτσι μετακόμισαν και από τότε μένουν εδώ πέρα. Με παρακάλαγε να έρθω. Ήξερε τον τύπο που πούλαγε αυτό το σπίτι και έφτασε στο σημείο να μου δανείσει τα λεφτά για την προκαταβολή, λέγοντάς μου ότι θα μπορούσα να τα επιστρέψω όταν θα είχα».

«Ποπό!» είπα. «Εξακολουθεί να με εντυπωσιάζει το γεγονός ότι η Μάγκι είναι καθηγήτρια γεωλογίας».

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Ποτέ μη μιλήσεις για πέτρες μπροστά της. Το εννοώ. Ποτέ».

«Θα προσπαθήσω», είπα. «Αλλά θα είναι πολύ δύσκολο, μια και οι πέτρες είναι καθημερινό θέμα συζήτησης».

«Θα εκπλαγείς», μου είπε κατηγορηματικά. «Θα εκπλαγείς, θα φρικάρεις και, το κυριότερο, θα πεθάνεις από βαρεμάρα».

«Κάποιος πρέπει να εφεύρει ένα χαπάκι για τη βαρεμάρα».

«Νομίζω ότι γι' αυτό έχουμε τα ναρκωτικά», είπε ο Γκας. «Τέλος πάντων, Τζένιουαρι. Φτάνει με τις πέτρες. Πες μου την αλήθεια, *εσύ* γιατί ήρθες εδώ;»

Οι λέξεις ήταν κουβάρι στον λαιμό μου. Μπορούσα να ξεμπλέξω μόνο λίγες την κάθε φορά. «Ο μπαμπάς μου».

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά, σαν να του έφτανε αυτή η εξήγηση, σε περίπτωση που δεν θα άντεχα να συνεχίσω. «Πέθανε κι εσύ ήθελες να ξεφύγεις;»

Έσκυψα μπροστά και ακούμπησα τους αγκώνες μου πάνω στα γόνατά μου. «Μεγάλωσε εδώ», είπα. «Και, όταν πέθανε, έμαθα… έμαθα ότι ερχόταν εδώ. Πολύ συχνά».

Τα φρύδια του Γκας έσμιξαν. Πέρασε πάλι το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του, που ήταν, όπως πάντα, ανακατεμένα. «Έμαθες;»

«Εδώ ήταν το σπίτι του», είπα. «Το *δεύτερο* σπίτι του. Έμενε εδώ με… τη γυναίκα». Δεν άντεχα να πω το όνομά της. Δεν ήθελα να την ξέρει ο Γκας, να έχει οποιαδήποτε άποψη για εκείνη. Όμως η πόλη ήταν μικρή και μάλλον την ήξερε.

«Α». Πέρασε πάλι το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του. «Την έχεις αναφέρει». Έγειρε πίσω στον καναπέ, κρατώντας το μπουκάλι της μπίρας του στο εσωτερικό του μηρού του.

«Τον ήξερες;» είπα, πριν προλάβω να αποφασίσω αν ήθελα να ακούσω

την απάντηση. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά καθώς περίμενα να μου απαντήσει. «Ζεις εδώ πέντε χρόνια. Πρέπει να… τους έχεις δει».

Ο Γκας με κοίταξε εξεταστικά με τα υγρά και σκούρα μάτια του. Στο μέτωπό του φαινόταν η έντασή του. Κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Ειλικρινά, δεν μου αρέσει να γνωρίζω τους γείτονες. Τα περισσότερα σπίτια στο τετράγωνο τα νοικιάζουν για διακοπές. Αν τον είχα δει, θα είχα υποθέσει ότι ήταν παραθεριστής. Δεν θα τον θυμόμουν».

Γύρισα γρήγορα αλλού και κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Από τη μια μεριά, ήταν ανακούφιση που μάθαινα ότι ο Γκας δεν είχε δει ποτέ τους δυο τους να κάνουν μπάρμπεκιου στην πίσω βεράντα, ή να ξεχορταριάζουν μαζί τον κήπο, ή να κάνουν κάτι από όλα αυτά τα πράγματα που μπορεί να έκαναν τα άλλα φυσιολογικά ζευγάρια εδώ πέρα – και που φαινόταν ότι δεν ήξερε ποια ήταν Εκείνη η Γυναίκα. Από την άλλη όμως, ένιωσα απογοήτευση και συνειδητοποίησα ότι ένα κομμάτι του εαυτού μου είχε την ελπίδα, όλον αυτόν τον καιρό, ότι ο Γκας *ήξερε* τον μπαμπά μου. Ότι είχε να μου πει κάποια ιστορία που δεν είχα ακούσει ποτέ, ένα καινούριο στοιχείο για τον πατέρα μου, και ότι το περιεχόμενο του λεπτού φακέλου στο κουτί που με φόβιζε δεν ήταν *στ' αλήθεια* το μόνο πράγμα που ίσως να μου έδινε κάποιες παραπάνω πληροφορίες για εκείνον.

«Τζένιουαρι», είπε ο Γκας τρυφερά. «Λυπάμαι πολύ».

Είχα αρχίσει να κλαίω, χωρίς να έχω δώσει τέτοια άδεια στον εαυτό μου. Έκρυψα το πρόσωπό μου στις παλάμες μου για να μη με δει. Ο Γκας ήρθε πιο κοντά μου, πέρασε το χέρι του στον ώμο μου και με τράβηξε πάνω του. Με έβαλε απαλά να καθίσω πάνω στα πόδια του και με κράτησε εκεί, με το ένα χέρι του μέσα στα μαλλιά μου να μου στηρίζει το πίσω μέρος του κεφαλιού μου, ενώ το άλλο ήταν περασμένο στη μέση μου.

Από τη στιγμή που τα δάκρυα είχαν αρχίσει να κυλάνε, δεν μπορούσα να τα σταματήσω. Θυμός και απελπισία. Πόνος και προδοσία. Σύγχυση που συσσωρευόταν στο μυαλό μου από τότε που έμαθα την αλήθεια. Όλα αυτά ξεχείλισαν από μέσα μου.

Το χέρι του Γκας με χάιδεψε απαλά στα μαλλιά, κάνοντας αργά κύκλους στον αυχένα μου. Το στόμα του κόλλησε στο μάγουλό μου, στο πιγούνι μου, στο μάτι μου, και προλάβαινε τα δάκρυα που ήταν έτοιμα να πέσουν, ώσπου, σιγά σιγά, άρχισα να ηρεμώ. Ή μπορεί απλώς να μου είχαν στερέψει τα δάκρυα. Μπορεί να συνειδητοποίησα ότι καθόμουν στα πόδια του Γκας σαν μικρό παιδί και ότι μου σκούπιζε τα δάκρυα με τα φιλιά του.

Κι ότι το στόμα του είχε σταματήσει και τα ανοιχτά χείλη του ήταν ακουμπισμένα στο μέτωπό μου.

Γύρισα το πρόσωπό μου στο στήθος του και τον ανάσανα. Ρούφηξα μέσα μου τη μυρωδιά του ιδρώτα του και του θυμιάματος που τώρα ήξερα ότι έκαιγε κάθε πρωί πριν αρχίσει να γράφει, σαν προσωπική ιεροτελεστία πριν από τη δουλειά, και το τσιγάρο που κάπνιζε μια στο τόσο από άγχος (αν και γενικά είχε κόψει το κάπνισμα). Με αγκάλιασε δυνατά, τα μπράτσα του σφίχτηκαν και τα δάχτυλά του λύγισαν στο πίσω μέρος του κεφαλιού μου.

Όλο μου το κορμί άρχισε να φλέγεται, μέχρι που ένιωσα σαν να κυλούσε μέσα μου λάβα, καυτή και υγρή. Ο Γκας με τράβηξε πιο κοντά του κι εγώ έγινα ένα μαζί του. Η κάθε του ανάσα μας έφερνε ακόμα πιο κοντά, ώσπου τελικά ίσιωσε την πλάτη του και με ανέβασε πάνω του, για να καθίσω με τα γόνατά μου στα πλάγια των γοφών του, ενώ το χέρι του με κρατούσε σφιχτά από τη μέση. Μόλις τον αισθάνθηκα από κάτω μου, οι μηροί μου πλημμύρισαν από ένα νέο κύμα κάψας. Το χέρι του με χάιδευε στη μέση καθώς κοιτούσαμε ο ένας τον άλλον.

Ήταν δέκα φορές σαν εκείνη τη βραδιά στο ντράιβ ιν. Γιατί τώρα ήξερα πώς ήταν να τον νιώθω πάνω μου. Τώρα ήξερα τι μου προκαλούσε το σαγόνι του όταν άγγιζε την επιδερμίδα μου, ήξερα τι θα έκανε η γλώσσα του, πώς θα γευόταν την απαλή επιδερμίδα στην κορυφή του στήθους μου. Ζήλευα που με είχε γευτεί περισσότερο από όσο τον είχα γευτεί εγώ. Ήθελα να φιλήσω το στομάχι του, να μπήξω τα δόντια μου στους γοφούς του, να χώσω τα νύχια μου στην πλάτη του και να τα σύρω σε όλο του το κορμί.

Το χέρι του γλίστρησε στη ραχοκοκαλιά μου καθώς έγερνα πάνω του. Η μύτη μου έξυσε τη δική του. Σχεδόν γευόμουν την κανέλα στην ανάσα που έβγαινε από το ανοιχτό του στόμα. Το δεξί χέρι του επέστρεψε στο πλάι του προσώπου μου, περιπλανήθηκε ανάλαφρα μέχρι την κλείδα μου και μετά γύρισε πίσω στο στόμα μου, όπου τα σφιγμένα δάχτυλά του πίεζαν το κάτω χείλι μου.

Δεν έκανα σκέψεις σύνεσης και σωφροσύνης. Το μόνο που σκεφτόμουν ήταν εκείνος, πάνω μου, από κάτω μου, πίσω μου. Τα χέρια του να βάζουν φωτιά στην επιδερμίδα μου. Ανάσαινα βαριά. Το ίδιο κι εκείνος.

Η άκρη της γλώσσας μου άγγιξε το δάχτυλό του, που λύγισε ανακλαστικά μέσα στο στόμα μου. Με τράβηξε πιο κοντά, ώσπου τα χείλη μας τα χώριζε ένα κενό μόλις δύο εκατοστών, φορτισμένο από ηλεκτρισμό.

Ανασήκωσε ελαφρά το πιγούνι του και η άκρη των χειλιών του άγγιξε ανάλαφρα και ερεθιστικά τα δικά μου. Τα μάτια του ήταν κατάμαυρα, στιλπνά και καυτά, καθώς έπεφταν πάνω μου. Τα χέρια του με χάιδεψαν στα πλευρά κι έπειτα στις γάμπες και τελικά με έπιασαν από τους γλουτούς και τους έσφιξαν.

Πήρα μια τρεμάμενη ανάσα, καθώς τα δάχτυλά του χώνονταν κάτω από το στρίφωμα του κοντού παντελονιού μου και έκαιγαν με το άγγιγμά τους την επιδερμίδα μου. «Γαμώτο, Τζένιουαρι», ψιθύρισε κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν χορταίνω να σε αγγίζω».

Το κουδούνι της πόρτας χτύπησε και η πραγματικότητα έκανε σκόνη την ένταση και τη δυναμική της στιγμής.

Κοιταχτήκαμε, εντελώς παγωμένοι για μια στιγμή. Τα μάτια του Γκας με κοίταξαν πάλι από πάνω μέχρι κάτω. Ξεροκατάπιε. «Το ντελίβερι», είπε βραχνά.

Σηκώθηκα βιαστικά. Η ζάλη του μυαλού μου άρχιζε να διαλύεται. Έφτιαξα τα μαλλιά μου και σκούπισα το μουσκεμένο από τα δάκρυα πρόσωπό μου ενώ πήγαινα στην εξώπορτα. Υπέγραψα τη χρέωση της πιστωτικής, πήρα την τσάντα που ήταν γεμάτη δοχεία από φελιζόλ και ευχαρίστησα τον ντελιβερά με φωνή τόσο βραχνή και σαστισμένη όσο ήταν και του Γκας πριν από λίγο.

Όταν έκλεισα την πόρτα και γύρισα πίσω, ο Γκας στεκόταν όρθιος. Ένιωθε αμηχανία, τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα και το πουκάμισό του κολλούσε πάνω του, στα σημεία που είχαν μουσκέψει από τα δάκρυά μου. Έξυσε το κεφάλι του και τα μάτια του στράφηκαν διστακτικά προς τα δικά μου. «Σου ζητώ συγγνώμη».

Σήκωσα τους ώμους μου. «Δεν χρειάζεται».

«Χρειάζεται», είπε. Το αφήσαμε εκεί.

OceanofPDF.com

19 / Η παραλία

Την Παρασκευή πήγαμε στο σπίτι του Ντέιβ για το δεύτερο μέρος της συνέντευξης. Το πρώτο ήταν τόσο μεστό, ώστε ο Γκας δεν είχε κανονίσει να κάνει και δεύτερο, αλλά ο Ντέιβ του είχε τηλεφωνήσει εκείνο το πρωί. Η μητέρα του το είχε σκεφτεί καλύτερα και είχε αποφασίσει ότι ήθελε να πει κάποια πράγματα για τη Νέα Εδέμ.

Το σπίτι ήταν ένα μικρό διώροφο, μάλλον χτισμένο στα τέλη της δεκαετίας του 1960, και μύριζε σαν κάποιος να κάπνιζε εκεί μέσα το ένα τσιγάρο μετά το άλλο από τότε. Με εξαίρεση αυτό και την παλιομοδίτικη διακόσμησή του, ήταν πολύ τακτοποιημένο. Πικέ κουβέρτες βρίσκονταν διπλωμένες πάνω στα μπράτσα του καναπέ, κασπό με φυτά ήταν προσεκτικά παραταγμένα στην πόρτα, γλαστράκια κρέμονταν από γάντζους στον τοίχο και ο νεροχύτης έλαμπε από καθαριότητα.

Ο Ντέιβ Σμιντ πρέπει να ήταν περίπου στην ηλικία μας, συν πλην λίγα χρόνια, αλλά η Τζούλι Ανν Σμιντ φαινόταν τουλάχιστον δέκα χρόνια μεγαλύτερη από τη μητέρα μου. Ήταν μικρόσωμη, με στρογγυλό πρόσωπο γεμάτο ρυτίδες. Αναρωτήθηκα μήπως η εγκάρδια χειραψία που μου έκανε οφειλόταν στο ότι όλη της τη ζωή την αντιμετώπιζαν σαν γλυκό άνθρωπο, λόγω του παρουσιαστικού και του προσώπου της.

Ζούσε εκεί μαζί με τον Ντέιβ. «Το σπίτι είναι στο όνομά μου, αλλά όλα τα πληρώνει αυτός». Γέλασε και τον χάιδεψε στην πλάτη. «Είναι καλό παιδί». Είδα τα μάτια του Γκας να μισοκλείνουν καθώς αξιολογούσε την κατάσταση. Σκέφτηκα ότι μπορεί να έψαχνε να βρει στον τρόπο επικοινωνίας μητέρας και γιου υπόνοιες ύπαρξης βίας, αλλά ο Ντέιβ ήταν σκυφτός και χαμογελούσε από αμηχανία. «Πάντα ήταν καλό παιδί. Και πού να τον ακούσετε να παίζει πιάνο».

«Να σας φέρω κάτι να πιείτε;» βιάστηκε ο Ντέιβ να ρωτήσει.

«Εγώ θα ήθελα λίγο νερό», απάντησα, πιο πολύ για να βρει ο Ντέιβ δικαιολογία να πάει να κρυφτεί κι όχι επειδή διψούσα στ' αλήθεια. Ενώ αυτός εξαφανιζόταν στην κουζίνα, εγώ τριγύρισα στο καθιστικό και παρατήρησα τις ξύλινες κορνίζες με τις φωτογραφίες που κρέμονταν στον

τοίχο. Ήταν σαν ο Ντέιβ να είχε μείνει για πάντα στην ηλικία των οκτώ ετών περίπου. Φορούσε καζάκα με V κι ένα μουντό πράσινο μπλουζάκι. Ο πατέρας του ήταν στις περισσότερες φωτογραφίες, αλλά ακόμα και σε αυτές που δεν ήταν τον φανταζόμουν να βρίσκεται πίσω από τη φωτογραφική μηχανή και να απαθανατίζει τη μικρόσωμη χαμογελαστή γυναίκα με το μωρό στην αγκαλιά, το νήπιο που την κρατούσε από το χέρι, το άχαρο παιδί που έβγαζε τη γλώσσα του δίπλα στον γορίλλα σε έναν ζωολογικό κήπο.

Ο μπαμπάς του Ντέιβ ήταν ψηλόλιγνος, με καστανά μαλλιά, πυκνά φρύδια και σαγόνι πιεσμένο προς τα μέσα. Ο Ντέιβ ήταν ολόιδιος.

«Ώστε, λοιπόν, έχετε να μας πείτε κι άλλα», άρχισε τη συζήτηση ο Γκας. «Πράγματα που πιστεύετε ότι δεν ξέρει ο Ντέιβ».

«Και βέβαια». Η Τζούλι Ανν κάθισε στον διθέσιο καναπέ με την μπλε καρό ταπετσαρία και ο Γκας κι εγώ βολευτήκαμε ο ένας δίπλα στον άλλον στον μεγάλο καναπέ. «Έχω ολοκληρωμένη άποψη. Ο Ντέιβ έβλεπε μόνο αυτά που τον αφήναμε να δει και επειδή φύγαμε όπως φύγαμε... Τέλος πάντων, φοβάμαι ότι η γνώμη του για εκείνο το μέρος μάλλον πήγε από το ένα άκρο στο άλλο».

Ο Γκας κι εγώ κοιταχτήκαμε. Έσκυψα μπροστά και προσπάθησα να πάρω μια πιο φιλική στάση για να της δείξω ότι δεν χρειαζόταν να έχει τόσο αμυντικό ύφος. «Εδώ που τα λέμε, μας μίλησε πολύ ακριβοδίκαια».

Η Τζούλι Ανν πήρε ένα πακέτο τσιγάρα από το τραπέζι. Άναψε ένα και μετά πρόσφερε και σε εμάς. Ο Γκας πήρε ένα κι εγώ κατάλαβα ότι το έκανε πιο πολύ για τη βοηθήσει να νιώσει άνετα και όχι επειδή ήθελε πραγματικά να καπνίσει, κάτι που με έκανε να χαμογελάσω. Παρόλο που πιστεύαμε ότι αυτά που γράφαμε και λέγαμε διέφεραν πολύ μεταξύ τους, είχα αρχίσει να νιώθω ότι ήμουν ικανή να καταλάβω τον Γκας, να τον διαβάσω καλύτερα από όσο οποιονδήποτε άλλον είχα γνωρίσει. Επειδή την κάθε μέρα που περνούσαμε μαζί μεγάλωνε μέσα μου αυτή η ιδιαίτερη αίσθηση: *Είσαι σαν εμένα.*

Η Τζούλι Ανν του άναψε το τσιγάρο και μετά έγειρε πίσω, με τα πόδια της σταυρωμένα. «Δεν ήταν κακοί άνθρωποι», είπε. «Οι περισσότεροι. Και δεν θέλω να νομίζετε ότι ήταν. Μερικές φορές... μερικές φορές οι καλοί, ή έστω οι αξιοπρεπείς, άνθρωποι κάνουν άσχημα πράγματα. Και μερικές φορές πιστεύουν *στ' αλήθεια* ότι αυτό που κάνουν είναι σωστό».

«Και δεν νομίζετε ότι αυτό είναι απλώς μια δικαιολογία;» ρώτησε ο Γκας.

«Δεν πιστεύετε ότι υπάρχει κάποιος εσωτερικός κώδικας ηθικής;»

Έτσι όπως το είπε φάνηκε σαν ο ίδιος να πίστευε σε αυτό το πράγμα, κάτι που μερικές εβδομάδες πριν θα με είχε ξαφνιάσει, αλλά τώρα μου φαινόταν απόλυτα λογικό.

«Μπορεί να ξεκινάς τη ζωή σου με κάτι τέτοιο», είπε η Τζούλι Ανν. «Αν είναι έτσι, τότε διαμορφώνεται καθώς μεγαλώνεις. Πώς είναι δυνατόν να πιστεύεις ότι το σωστό είναι σωστό και το λάθος λάθος, αν όλοι γύρω σου λένε το αντίθετο; Μήπως πρέπει να πιστέψεις ότι εσύ είσαι πιο έξυπνος από όλους;»

Ο Ντέιβ επέστρεψε με τρία ποτήρια νερό στα χέρια του και μας έδωσε από ένα. Η Τζούλι Ανν φάνηκε να μη θέλει να συνεχίσει όσο βρισκόταν ο γιος της στο δωμάτιο, αλλά ούτε εκείνη ούτε ο Γκας είπαν κάτι για να του δώσουν να καταλάβει ότι έπρεπε να φύγει. Μάλλον επειδή ο Ντέιβ ήταν περίπου τριάντα ετών και πλήρωνε τους λογαριασμούς του σπιτιού στο οποίο βρισκόμαστε.

«Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους», συνέχισε η Τζούλι Ανν, «δεν είχαν πολλά. Δεν εννοώ μόνο λεφτά, αν και ισχύει κι αυτό. Υπήρχαν πολλά ορφανά. Άνθρωποι αποκομμένοι από τις οικογένειές τους. Άνθρωποι που είχαν γυναίκες και παιδιά. Στην αρχή, η Νέα Εδέμ με έκανε να νιώθω ότι… ότι ο λόγος που όλα είχαν πάει στραβά στη ζωή μου μέχρι εκείνο το σημείο ήταν το ότι δεν ζούσα σωστά. Ήταν λες και είχαν τις απαντήσεις και όλοι φαίνονταν πολύ χαρούμενοι, ικανοποιημένοι. Και μετά από μια ολόκληρη ζωή γεμάτη ανεκπλήρωτες επιθυμίες –μερικές φορές δεν επιθυμούσα κάτι συγκεκριμένο, απλώς *ήθελα*, κι αισθανόμουν ότι ο κόσμος δεν ήταν όσο μεγάλος και φωτεινός έπρεπε να είναι–, τέλος πάντων ένιωθα ότι επιτέλους άφηνα πίσω μου το σκοτάδι.

»Έπαιρνα τις απαντήσεις που ζητούσα. Ήταν σαν να μου είχαν δώσει τη λύση σε μια πολύ δύσκολη εξίσωση. Και ξέρετε κάτι; Σε έναν βαθμό, είχε αποτέλεσμα. Τουλάχιστον για λίγο. Ακολουθούσες τους κανόνες, έκανες τις τελετές τους, φορούσες τα ρούχα τους, έτρωγες το φαγητό τους και ήταν λες και όλος ο κόσμος άρχιζε να φωτίζεται. Τίποτα δεν ήταν πεζό. Είχαμε προσευχές για τα πάντα – όταν πήγαινες στην τουαλέτα, όταν έκανες ντους, όταν πλήρωνες λογαριασμούς. Για πρώτη φορά ένιωθα ευγνωμοσύνη που ήμουν ζωντανή.

»Αυτό μπορούσαν να κάνουν για σένα. Έτσι, όταν άρχισαν οι τιμωρίες, όταν άρχιζες να κάνεις λάθη και να αποτυγχάνεις, ήταν λες κι ένα πελώριο

χέρι περίμενε να σου τα αρπάξει όλα. Κι ο άντρας μου… Ήταν *καλός* άνθρωπος. Ήταν ένας καλός άνθρωπος που είχε χαθεί». Έστρεψε απότομα το βλέμμα της στον Ντέιβ και πήρε μια ρουφηξιά από το τσιγάρο της.

«Θα γινόταν αρχιτέκτονας. Θα έχτιζε γήπεδα και ουρανοξύστες. Του άρεσε πολύ να σχεδιάζει και ήταν καλός σ' αυτό. Έμεινα έγκυος όταν ήμαστε στο λύκειο κι εκείνος κατάλαβε ότι έπρεπε να τα ξεχάσει όλα αυτά. Έπρεπε να φανούμε πρακτικοί. Και δεν παραπονέθηκε ποτέ, ούτε μία φορά». Και πάλι το βλέμμα της στράφηκε στον γιο της. «Και ήταν λογικό. Σταθήκαμε τυχεροί. Ήμαστε ευλογημένοι. Μερικές φορές όμως, όταν η ζωή ανατρέπει τα σχέδιά σου… δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω, αλλά είχα αυτή την αίσθηση όταν ήμαστε εκεί. Σαν… σαν ο άντρας μου να πιανόταν από όπου μπορούσε για να στηριχτεί. Σαν το να έχεις δίκιο να ήταν λιγότερο σημαντικό από το να είσαι… εντάξει».

Σκέφτηκα τον πατέρα μου και τη Σόνια. Τη μαμά μου που έμεινε μαζί του, παρόλο που ήξερε τι είχε κάνει εκείνος. Την επιμονή της να πιστεύει ότι αυτή η κατάσταση είχε τελειώσει.

Γιατί άρχισε, όμως; την είχα ρωτήσει με θυμό στο αυτοκίνητο. Και μετά εκείνη έπιασε πάλι τη μόνιμη επωδό της: *Δεν μπορώ να το συζητήσω. Δεν πρόκειται να το συζητήσω.*

Αλλά η αλήθεια ήταν ότι είχα ήδη μαντέψει τον λόγο.

Όταν ήμουν στην πρώτη γυμνασίου, οι γονείς μου χώρισαν. Για λίγο –μόνο για δύο μήνες–, αλλά ο πατέρας μου είχε φτάσει στο σημείο να πάει να μείνει σε κάτι φίλους τους, ενώ οι δυο τους περίμεναν να δουν αν θα μπορούσαν να τα βρουν πάλι. Δεν την ήξερα όλη την ιστορία. Δεν είχαν αρχίσει τους έντονους καβγάδες όπως οι χωρισμένοι γονείς των περισσότερων φίλων μου, αλλά, παρόλο που ήμουν μόνο δεκατριών ετών, είχα δει την αλλαγή της μητέρας μου. Μια ξαφνική μελαγχολία, μια τάση να κοιτάει σαν χαμένη από το παράθυρο, να πηγαίνει να κρύβεται στο μπάνιο και να γυρίζει με τα μάτια της πρησμένα.

Το βράδυ πριν από την αναχώρηση του πατέρα μου, είχα μισανοίξει την πόρτα του δωματίου μου και τους είχα ακούσει να συζητάνε στην κουζίνα. «Δεν ξέρω», έλεγε η μαμά κλαίγοντας. «Δεν ξέρω. Απλώς νιώθω ότι τελείωσε».

«Ο γάμος μας;» την είχε ρωτήσει ο μπαμπάς μετά από μεγάλη παύση.

«Η *ζωή* μου», του είχε απαντήσει. «Δεν είμαι τίποτα παρά μόνο η γυναίκα σου. Η μητέρα της Τζένιουαρι. Δεν είμαι τίποτε άλλο και δεν νομίζω ότι

μπορείς να φανταστείς πώς είναι αυτό. Πώς είναι να είσαι σαράντα δύο και να νιώθεις σαν να έχεις κάνει όλα όσα ήταν να κάνεις».

Εκείνη τη στιγμή δεν είχα καταφέρει να καταλάβω τι εννοούσε, και προφανώς δεν το είχε καταλάβει ούτε ο μπαμπάς, επειδή, το επόμενο πρωί, όταν μου τα εξήγησαν όλα ενώ οι τρεις μας καθόμαστε στην άκρη του κρεβατιού μου, είδα το αμάξι του να φεύγει, με μια βαλίτσα στο πίσω κάθισμα.

Είχα πιστέψει ότι η ζωή που ήξερα είχε τελειώσει.

Και μετά, ξαφνικά, ο μπαμπάς γύρισε στο σπίτι. Αυτό αποδείκνυε ότι όλα μπορούσαν να διορθωθούν! Ότι η αγάπη μπορούσε να ξεπεράσει όλες τις προκλήσεις, ότι η ζωή πάντα θα έβρισκε τον δρόμο της. Έτσι, όταν ο μπαμπάς και η μαμά με έβαλαν να καθίσω για να μου πουν για τη διάγνωση, τότε που άλλαξαν τα πάντα στη ζωή μας, *ήξερα* ότι δεν θα ήταν κάτι μόνιμο. Ήταν μόνο άλλη μια ανατροπή στην ιστορία της ζωής μας.

Μετά από αυτό, οι δυο τους φαίνονταν να αγαπιούνται πιο πολύ από πριν. Χόρευαν περισσότερο. Κρατιούνταν χέρι χέρι πιο συχνά. Έκαναν πιο πολλές ρομαντικές εξορμήσεις τα Σαββατοκύριακα. Ο μπαμπάς μου έλεγε πιο συχνά πράγματα όπως: «Η μητέρα σου μου έχει δείξει πολλές πτυχές της τα είκοσι χρόνια που την ξέρω και είχα την ευκαιρία να τις ερωτευτώ όλες, Τζένι. Αυτό είναι το κλειδί του επιτυχημένου γάμου. Πρέπει να ερωτεύεται ο ένας όλες τις πτυχές του άλλου κι αυτό είναι το ωραιότερο συναίσθημα στον κόσμο».

Είχα πιστέψει ότι η αγάπη τους είχε υπερβεί τον χρόνο, τις κρίσεις της μέσης ηλικίας, τον καρκίνο, τα πάντα.

Όμως εκείνος ο χωρισμός *είχε* συμβεί, κι όταν έβαλα τις φωνές στη μητέρα μου εκείνη τη μέρα αναρωτήθηκα αν όλο αυτό είχε αρχίσει εκείνους τους τρεις μήνες. Τότε που έγινε η επανασύνδεση του μπαμπά και της Σόνια. Αν ο μπαμπάς, τότε που τη βρήκε, είχε απλώς ανάγκη να πιστέψει ότι όλα θα μπορούσαν να ξαναγίνουν όπως πριν. Αν η μαμά, τότε που τον δέχτηκε πίσω, είχε απλώς ανάγκη να προσποιηθεί ότι όλα ήταν εντάξει.

Η Τζούλι Ανν κούνησε το κεφάλι της όταν το βλέμμα της καρφώθηκε στο δικό μου.

«Βγάζουν νόημα αυτά που λέω;» ρώτησε. «Απλώς είχα ανάγκη να είμαι εντάξει και θα μπορούσα να κάνω ένα λάθος αν αυτό είχε τη σωστή κατάληξη».

Σκέφτηκα τον Ζακ και το πείσμα μας να ζήσουμε μια όμορφη ζωή, την απεγνωσμένη επιθυμία μου να καταλήξω με κάποιον που η μαμά είχε γνωρίσει και αγαπήσει. Σκέφτηκα τη διάγνωση της μητέρας μου και την απιστία του πατέρα μου, και την ιστορία που έλεγα στον εαυτό μου από τότε που ήμουν δώδεκα χρονών, για να αποφύγω τον φόβο για αυτό που μπορεί να συνέβαινε στ' αλήθεια. Σκέφτηκα τα ρομαντικά μυθιστορήματα που είχα καταβροχθίσει όταν επέστρεψε ο καρκίνος κι εγώ έχασα την ευκαιρία να σπουδάσω και πίστεψα ότι η ζωή μου διαλυόταν πάλι. Τις νύχτες που πέρασα γράφοντας ώσπου έβγαινε ο ήλιος και η μέση μου πονούσε επειδή έπρεπε να κατουρήσω, αλλά δεν ήθελα να σταματήσω να δουλεύω, επειδή τίποτα δεν ήταν πιο σημαντικό από το βιβλίο, από το να δώσω στους φανταστικούς εραστές το τέλος που δικαιούνταν, από το να προσφέρω στους αναγνώστες μου το τέλος που *εκείνοι* δικαιούνταν.

Μήπως οι άνθρωποι προσπαθούσαν να κρατηθούν από οτιδήποτε σταθερό μπορούσαν να βρουν;

Ναι. Ναι, τώρα καταλάβαινα. Καταλάβαινα απόλυτα.

Εκείνο το βράδυ, όταν φύγαμε, έστειλα sms στη μητέρα μου, κάτι που είχα μήνες να κάνω: Σ' αγαπώ. Ακόμα κι αν δεν μπορέσεις ποτέ να μιλήσεις για εκείνον, εγώ θα σ' αγαπώ πάντα, μαμά. Αλλά ελπίζω να μπορέσεις να το κάνεις.

Μετά από είκοσι λεπτά, μου απάντησε: Κι εγώ, Τζένι. Όλα αυτά ισχύουν και για μένα.

Το Σάββατο κατεβήκαμε στην παραλία. «Δεν είναι πολύ δημιουργικό», είπα, καθώς ακολουθούσαμε το μονοπάτι που ήταν γεμάτο ρίζες που εξείχαν από το έδαφος. Ο Γκας άνοιξε το στόμα του για να απαντήσει, αλλά τον πρόλαβα. «Μην τολμήσεις να αστειευτείς λέγοντας ότι το είδος λογοτεχνίας που προτιμώ δεν έχει αυθεντικότητα».

«Είχα σκοπό να πω ότι είναι βλακεία που δεν ερχόμαστε εδώ κάτω πιο συχνά», αποκρίθηκε ο Γκας.

«Είχα την εντύπωση ότι το είχες βαρεθεί αυτό το μέρος».

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Σπάνια κατεβαίνω στην παραλία».

«Σοβαρά;»

«Ρίζα», με προειδοποίησε, καθώς τον κοιτούσα. Πέρασα προσεκτικά από πάνω της. «Δεν μου αρέσουν πολύ οι παραλίες».

«Ναι, λογικό είναι», είπα. «Αν σου άρεσαν, θα φορούσες μπλουζάκι ή τζόκεϊ που θα το έλεγε».

«Ακριβώς», είπε. «Τέλος πάντων, αυτή την παραλία την προτιμώ τον χειμώνα».

«Αλήθεια; Γιατί εγώ τον χειμώνα θα προτιμούσα να ήμουν νεκρή».

Το γέλιο του Γκας αντήχησε δυνατά. Βγήκε από το μονοπάτι, πάτησε στην άμμο και μου έδωσε το χέρι του για να με βοηθήσει να βγω κι εγώ. «Είναι εκπληκτική. Την έχεις δει;»

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Όταν ήμουν στο πανεπιστήμιο, ουσιαστικά έμενα στην εστία. Δεν έβγαινα έξω για εξερεύνηση».

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Από τότε που μετακόμισαν εδώ η Πιτ και η Μάγκι, τις επισκεπτόμουν στη διάρκεια των χειμερινών διακοπών. Μου έκαναν δώρο το εισιτήριο για το αεροπλάνο ή το λεωφορείο κι ερχόμουν για τις γιορτές».

«Φαντάζομαι ότι τον πατέρα σου δεν τον πείραζε αυτό». Ένα ξαφνικό κύμα θυμού, μόλις σκέφτηκα τον Γκας μικρό παιδί, να είναι μόνος του κι ανεπιθύμητος, έβγαλε με τη βία τις λέξεις από μέσα μου πριν προλάβω να συγκρατηθώ. Τον κοίταξα διστακτικά. Το σαγόνι του ήταν λιγάκι σφιγμένο, αλλά κατά τα άλλα η έκφραση του προσώπου του έδειχνε απάθεια.

Κούνησε το κεφάλι του. Περπατούσαμε πλάι πλάι δίπλα στο νερό. Με κοίταξε λοξά και μετά έστρεψε το βλέμμα του στην άμμο. «Δεν χρειάζεται να νιώθεις άσχημα που τον αναφέρεις. Δεν ήταν τόσο χάλια η παιδική μου ηλικία».

«Γκας». Στάθηκα και τον αντίκρισα. «Και μόνο το γεγονός ότι χρειάζεται να το πεις αυτό σημαίνει ότι ήταν χειρότερη από όσο έπρεπε».

Δίστασε για μια στιγμή και μετά άρχισε πάλι να περπατάει. «Δεν ήταν έτσι», είπε. «Αφότου πέθανε η μαμά μου, θα μπορούσα να είχα φύγει. Η Πιτ ήθελε να πάω να μείνω μαζί της και με τη Μάγκι. Προσπαθούσε πάντα να με κάνει να… να μιλήσω για τους καβγάδες μου μαζί του, ώστε να μπορέσει να πάρει την επιμέλειά μου, αλλά προτίμησα να μην της πω τίποτα. Ο πατέρας μου έπαιρνε φάρμακα για την καρδιά του. Ένα σωρό χάπια κάθε μέρα. Τα έπαιρνε μόνο όταν του το έλεγα τρεις φορές, αλλά ο Θεός να φυλάει έτσι και του το έλεγα και τέταρτη. Άρχιζε τον καβγά. Κανονικό καβγά. Μερικές φορές νόμιζα ότι…» Η φωνή του έσβησε. «*Αναρωτιόμουν* μήπως ήθελε να τον σκοτώσω. Ή να τον φέρω σε τέτοιο σημείο, ώστε η καρδιά του να μην αντέχει άλλο. Παράτησα το σχολείο για

να δουλέψω, ώστε να μπορούμε να πληρώνουμε τα φάρμακά του, αλλά, όταν έλειπα από το σπίτι, δεν έκανε τίποτα για τον εαυτό του. Δεν έτρωγε, δεν πλενόταν. Τον κρατούσα στη ζωή με δυσκολία. Μπορεί να πίστευε ότι αυτή ήταν η τιμωρία μου».

«Η τιμωρία σου;» ρώτησα σαστισμένη. «Για ποιο πράγμα;»

Ο Γκας σήκωσε τους ώμους του. «Δεν ξέρω. Ίσως που έπαιρνα πάντα το μέρος της».

«Της μαμάς σου;»

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Νομίζω πως ο πατέρας μου ένιωθε ότι εμείς οι δυο ήμαστε εναντίον του. Έτσι ήταν. Την κατηγορούσε για όλα τα στραβά – για ανόητα πράγματα, όπως ότι είχε ξεχάσει να βάλει βενζίνη στο αμάξι ένα βράδυ και ο πατέρας μου το κατάλαβε όταν χρειάστηκε να σταματήσει σε ένα βενζινάδικο στον δρόμο του για τη δουλειά, οπότε θα αργούσε. Ή ότι είχε πετάξει μια απόδειξη που εκείνος ήθελε να κρατήσει, ή ότι είχε πετάξει στα σκουπίδια το φαγητό που είχε περισσέψει λίγες ώρες πριν ο πατέρας μου αποφασίσει τελικά ότι ήθελε να το φάει.

»Φερόταν άσχημα και σ' εμένα, αλλά όχι τόσο συστηματικά. Αν το τηλέφωνο χτυπούσε και τον ξυπνούσε, με έδερνε, ή αν είχε κανονίσει να βγει έξω αλλά χρειαζόταν να το ακυρώσει επειδή χιόνιζε, με πλάκωνε στο ξύλο για να εκτονώσει τον θυμό του. Έψαχνα πάντα να βρω τον μυστικό κώδικα, τους κανόνες που θα μπορούσα να ακολουθήσω για να μη φρικάρει. Έτσι προστατεύεις τον εαυτό σου, καταλαβαίνεις τι εννοώ; Προσέχεις πώς λειτουργεί ο κόσμος. Αλλά ο πατέρας μου δεν είχε μυστικό κώδικα. Ήταν λες και οι πράξεις μας να μην είχαν απολύτως καμία σχέση με τον τρόπο που αντιδρούσε εκείνος απέναντί μας. Συμπεριφερόταν λες και εγώ ήμουν ένας τεμπέλης κι εγωιστής κακομαθημένος και σαν η μαμά μου να πίστευε ότι ήταν βασίλισσα. Σαν να σπαταλούσε τα λεφτά του. Συνέχεια του ζητούσε συγγνώμη για το *τίποτα*. Και μετά, εκείνος, όταν την είχε πληγώσει πραγματικά, ή όταν είχε πληγώσει εμένα, ζητούσε συγγνώμη. Έκανε πίσω, αλλά μόνο για μερικές μέρες.

»Παρ' όλα αυτά, πιστεύω πως, όταν την έχασε, ό,τι είχε απομείνει μέσα του έγινε θρύψαλα. Δεν ξέρω». Έκανε παύση συλλογισμένος. «Μπορεί να μην ήταν αγάπη. Μπορεί η άθλια συμπεριφορά του απέναντί της να τον έκανε να νιώθει ότι είχε εξουσία. Δεν ήταν έτσι όσο μεγάλωνα εγώ».

«Σε ανάγκαζε να τον κρατήσεις ζωντανό. Ίσως αυτός να ήταν ο μόνος τρόπος που του είχε απομείνει για να σε χειραγωγεί», είπα.

«Δεν ξέρω», ομολόγησε. «Ίσως. Όμως αν είχα φύγει, θα πέθαινε νωρίτερα».

«Και πιστεύεις ότι εσύ θα έφταιγες γι' αυτό;»

«Δεν έχει σημασία ποιος θα έφταιγε. Εκείνος θα είχε πεθάνει κι εγώ θα ήξερα ότι θα μπορούσα να είχα αποτρέψει τον θάνατό του. Επιπλέον, η μαμά μου δεν είχε φύγει. Πώς ήταν δυνατόν να φύγω εγώ, από τη στιγμή που ήξερα ότι εκείνη δεν θα ήθελε να το κάνω;»

«*Δεν* το ξέρεις αυτό», είπα. «Ήσουν παιδί».

«Στην Πιτ αρέσει να λέει ότι ποτέ δεν υπήρξα παιδί».

«Αυτό είναι ό,τι πιο θλιβερό έχω ακούσει».

«Μην κάνεις λες και είμαι για λύπηση», είπε. «Όλα αυτά είναι παρελθόν. Πάνε πια».

«Ξέρεις ποιο είναι το πρόβλημά σου;» τον ρώτησα και αυτή τη φορά, μόλις στάθηκα, στάθηκε κι αυτός.

«Ξέρω ότι είναι πολλά».

«Δεν ξέρεις τη διάφορα ανάμεσα στη λύπηση και τη συμπάθεια», είπα. «Δεν νιώθω λύπηση για σένα. Απλώς στενοχωριέμαι όταν σκέφτομαι τι πέρασες. Θυμώνω όταν σκέφτομαι ότι δεν είχες αυτά που δικαιούνται όλα τα παιδιά να έχουν. Και, ναι, θυμώνω και στενοχωριέμαι που πολλοί άνθρωποι περνάνε αυτά που πέρασες εσύ, αλλά θυμώνω και στενοχωριέμαι πολύ παραπάνω επειδή πρόκειται για σένα. Σε ξέρω, σε συμπαθώ και θέλω να ζεις μια καλή ζωή. Αυτό δεν είναι λύπηση. Είναι έγνοια για κάποιον».

Με κοίταξε έντονα και μετά κούνησε το κεφάλι του. «Δεν θέλω να με βλέπεις έτσι».

«Πώς έτσι;» τον ρώτησα.

«Σαν να είμαι ένας τσακισμένος σάκος του μποξ γεμάτος θυμό», είπε, με το πρόσωπό του σκοτεινιασμένο και σφιγμένο.

«Δεν σε βλέπω έτσι». Τον πλησίασα κι έψαξα να βρω τις κατάλληλες λέξεις. «Σε βλέπω ως Γκας».

Με κοίταξε εξεταστικά. Στην άκρη του στόματός του φάνηκε ένα καθόλου πειστικό αχνό χαμόγελο που μετά χάθηκε και η όψη του έδειχνε ότι ήταν εξαντλημένος. «Είμαι, όμως», είπε σιγανά. «*Είμαι* θυμωμένος και τσακισμένος και κάθε φορά που προσπαθώ να έρθω πιο κοντά σου είναι λες κι αρχίζουν να χτυπάνε τα προειδοποιητικά καμπανάκια και προσπαθώ να συμπεριφερθώ σαν φυσιολογικός άνθρωπος, αλλά δεν μπορώ».

Ένιωσα ένα σκίρτημα μέσα μου. *Πιο κοντά σου*. Κοίταξα τη λίμνη, ενώ

προσπαθούσα να μείνω ήρεμη. «Νόμιζα ότι ήξερες πως δεν υπάρχει αυτό που λέμε “φυσιολογικός άνθρωπος”».

«Ίσως και να είναι έτσι», είπε ο Γκας. «Αλλά εξακολουθεί να υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε ανθρώπους σαν εμένα και σε ανθρώπους σαν εσένα, Τζένιουαρι».

«Μη με προσβάλλεις». Τον κοίταξα αυστηρά. «Νομίζεις ότι εγώ δεν είμαι θυμωμένη; Νομίζεις ότι δεν νιώθω τσακισμένη; Ξέρεις, ούτε η δική μου ζωή είναι τέλεια».

«Ποτέ δεν πίστεψα ότι η ζωή σου είναι τέλεια», είπε.

«Μπούρδες. Εσύ με έλεγες πριγκίπισσα του παραμυθιού».

Γέλασε πνιχτά. «Επειδή είσαι όλο φως! Δεν το καταλαβαίνεις;» Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν έχει να κάνει με αυτά που συνέβησαν. Έχει να κάνει με τον τρόπο που αντιμετωπίζεις τα πράγματα, με το ποια είσαι. Ήσουν πάντα ένα δυνατό φως και ακόμα και όταν είσαι στα κάτω σου, όταν νιώθεις θυμωμένη και τσακισμένη, εξακολουθείς να ξέρεις πώς να είσαι άνθρωπος. Πώς να λες στους άλλους ότι… ότι τους αγαπάς».

«Σταμάτα», είπα. Έκανε κίνηση για να απομακρυνθεί, αλλά τον έπιασα από τους αγκώνες και τον κράτησα μπροστά μου. «Όχι αυτά σ’ εμένα, Γκας».

Κοκάλωσε. Τα χείλη του άνοιξαν και τα μάτια του κοίταξαν το πρόσωπό μου σαν να αναζητούσαν κάτι. Το κεφάλι του έγειρε στο πλάι και φάνηκαν ανάμεσα στα φρύδια του εκείνες οι βαθιές αυλακιές.

Είχα την ελπίδα ότι αυτό που καταλάβαινε εκείνη τη στιγμή ήταν ότι έβλεπα μέσα του. Ότι δεν ήταν ανάγκη να κάνει κάτι ξεχωριστό, να βρει κάποιον μυστηριώδη κώδικα για να ξεκλειδώσει τα κρυφά κομμάτια του εαυτού του. Ότι το μόνο που χρειαζόταν να κάνει ήταν να συνεχίσει να είναι εκεί μαζί μου, να με αφήσει να τον ανακαλύψω κομμάτι κομμάτι, όπως έκανε κι αυτός μ’ εμένα από τη στιγμή που γνωριστήκαμε.

«Δεν θέλω να μου πεις ότι με νοιάζεσαι», του είπα τελικά. «Πριν από δυο βράδια, με κράτησες στην αγκαλιά σου ενώ εγώ έκλαιγα. Νομίζω ότι φύσηξα τη μύτη μου στο πουκάμισό σου. Δεν σου ζητάω τίποτα, παρά μόνο να μου δώσεις την ευκαιρία να σου ανταποδώσω τη χάρη που μου έκανες, με όποιον αντίστοιχο δακρύβρεχτο τρόπο προτιμάς».

Ξεφύσηξε και έσκυψε μπροστά. Έκρυψε το πρόσωπό του στο πλάι του λαιμού μου σαν ντροπιασμένο παιδί, ακόμα και τη στιγμή που η καυτή ανάσα του ξυπνούσε κάτι κάτω από την επιδερμίδα μου. Τα χέρια μου

χάιδεψαν τους μυς των μπράτσων του. Τα δάχτυλά μου πλέχτηκαν με τα τραχιά του δάχτυλα. Ο ήλιος βρισκόταν χαμηλά στον ορίζοντα και τα αραιά σύννεφα είχαν μια ανοιχτή πορτοκαλί απόχρωση. Φαίνονταν σαν λιωμένο παγωτό σορμπέ που έσταζε σε μια θάλασσα από απέραντο γαλάζιο. Ο Γκας σήκωσε το κεφάλι του και με κοίταξε κατάματα πάλι. Το φως περνούσε μέσα από τα κενά στα σύννεφα και τον έλουζε με χρώμα.

Ήταν μια στιγμή χωρίς ίχνος δισταγμών, μια παρήγορη σιωπή. Ήταν από τα πράγματα που, αν το έγραφα, μπορεί να σκεφτόμουν να το παραλείψω.

Αλλά θα έκανα λάθος. Γιατί εδώ, αυτή τη στιγμή που δεν συνέβαινε τίποτα και που επιτέλους είχαμε ξεμείνει από πράγματα που θα μπορούσαμε να πούμε, συνειδητοποιούσα πόσο μου άρεσε ο Γκας Έβερετ, πόσο σημαντικός είχε αρχίσει να γίνεται για μένα. Είχαμε ανοιχτεί πολύ τις τελευταίες τρεις ημέρες και ήξερα ότι με τον καιρό θα έβγαιναν κι άλλα από μέσα μας, αλλά, για πρώτη φορά εδώ κι έναν χρόνο, δεν ένιωθα να ασφυκτιώ από τα καταπιεσμένα συναισθήματα και τα λόγια που δεν άφηνα να βγουν από το στόμα μου.

Ένιωθα λιγάκι κενή, λιγάκι ανάλαφρη.

Χαρούμενη. Όχι ζαλισμένη από χαρά ή γεμάτη ενθουσιασμό. Ένιωθα απλώς εκείνο το σταθερό επίπεδο χαράς που, στις καλύτερες περιόδους της ζωής σου, είναι το υπόβαθρο των πάντων, μια ζώνη ασφαλείας ανάμεσα σ' εσένα και τον κόσμο.

Χαιρόμουν που βρισκόμουν εδώ και δεν έκανα τίποτα με τον Γκας, κι αυτό, παρόλο που ήταν κάτι προσωρινό, μου αρκούσε για να πιστέψω ότι κάποτε θα ήμουν πάλι εντάξει. Ίσως όχι τόσο εντάξει όσο πριν από τον θάνατο του μπαμπά *–μάλλον* όχι–, αλλά θα είχα ένα καινούριο αίσθημα χαράς και ασφάλειας.

Θα ένιωθα και τον πόνο που θα έμενε μέσα μου όποτε ξεφούσκωνε αυτό το πράγμα ανάμεσα στον Γκας και σ' εμένα. Φανταζόμουν την αίσθηση παντού πάνω μου, βαθιά μέσα μου και στις παλάμες μου, τις έντονες σουβλιές της απώλειας που θα μου θύμιζαν τι ωραία που ήταν τότε που στεκόμουν εδώ μαζί του, αλλά, για πρώτη φορά, δεν πίστευα ότι η απάντηση σ' αυτό ήταν να σταματήσω.

Ήθελα να μείνω στην αγκαλιά του, να κρατηθώ από αυτή τη στιγμή για λίγο ακόμα.

Ο Γκας, σαν να είχαμε κάνει μια σιωπηρή συμφωνία, μου έσφιξε τα χέρια. «Ξέρεις, αυτό κάνω», είπε. Ήταν ένας ψίθυρος, τρυφερός και

συνάμα τραχύς, σαν τον ίδιο τον Γκας. «Σε νοιάζομαι».

«Ναι», του είπα. «Θέλω να πω, το ξέρω».

Το πορτοκαλί φως έπεσε στα δόντια του όταν χαμογέλασε. Σκούρυνε τις σκιές στα λακκάκια του που φαίνονταν σπάνια. Μείναμε εκεί, αδιαφορώντας για ό,τι κι αν συνέβαινε γύρω μας.

OceanofPDF.com

20 / Το υπόγειο

Έχω νέα άσχημα και πιο άσχημα, μου έγραψε η Σέιντι σε sms το επόμενο πρωί. Ποια πρέπει να ακούσω πρώτα; απάντησα. Ανασηκώθηκα αργά, προσέχοντας να μην ξυπνήσω τον Γκας. Αν έλεγα ότι μας είχε πάρει ο ύπνος στον καναπέ θα ήταν σαν να παραποιούσα την αλήθεια. Έπρεπε να είχα πάει στο κρεβάτι μου νωρίς το προηγούμενο βράδυ.

Για πρώτη φορά από τότε που αρχίσαμε να κάνουμε παρέα, είχαμε τολμήσει να μπούμε στον κόσμο του μαραθωνίου ταινιών. «Διάλεξε εσύ μία και μετά θα διαλέξω εγώ», μου είπε.

Να πώς καταλήξαμε να παρακολουθήσουμε, ή να μιλάμε όσο παρακολουθούσαμε, τις εξής ταινίες: *Ενώ εσύ κοιμόσουν*, *Λεωφορείον ο πόθος*, *Οι πειρατές της Καραϊβικής 3* (για τιμωρία που με ανάγκασε να δω το *Λεωφορείον ο πόθος*) και το *Glitter* της Μαράια Κάρεϊ (ενώ βουλιάζαμε πιο βαθιά στην παράνοια). Όμως ακόμα και μετά από όλα αυτά, δεν νύσταζα καθόλου, ήμουν τσιτωμένη.

Ο Γκας πρότεινε να βάλουμε το *Σιωπηλός Μάρτυς*, και στα μισά, λίγο αφότου πέρασαν από τα παράθυρα τα πρώτα σημάδια της αυγής, πάψαμε επιτέλους να μιλάμε. Μείναμε ξαπλωμένοι ο ένας δίπλα στον άλλον στον καναπέ, με τα πόδια μας από τα γόνατα και κάτω πλεγμένα μεταξύ τους, και αποκοιμηθήκαμε.

Στο σπίτι είχε ψύχρα – είχα αφήσει τα παράθυρα ανοιχτά και είχαν θολώσει, καθώς η θερμοκρασία άρχιζε να ανεβαίνει με το που ξημέρωνε. Ο Γκας ήταν κουλουριασμένος σχεδόν σε εμβρυϊκή στάση, με μόνο την πικέ κουβέρτα του καναπέ ριγμένη πάνω του, έτσι τον σκέπασα με τις δύο κουβέρτες που χρησιμοποιούσα εγώ, πριν πάω αθόρυβα στην κουζίνα για να ανάψω το μάτι του βραστήρα.

Ήταν ένα ήσυχο και μελαγχολικό πρωινό. Το πέπλο της ομίχλης δεν άφηνε να φανεί αν είχε βγει ο ήλιος. Όσο πιο αθόρυβα μπορούσα, έβγαλα τη σακούλα του καφέ και τη γαλλική καφετιέρα από το γωνιακό ντουλάπι.

Η ιεροτελεστία μού φαινόταν διαφορετική από εκείνο το πρώτο πρωί, πιο φυσιολογική και άρα κάπως πιο ιερή.

Κάποια στιγμή την περασμένη εβδομάδα, είχα αρχίσει να νιώθω σπίτι μου αυτό το σπίτι.

Το κινητό μου δονήθηκε μέσα στην παλάμη μου.

Ερωτεύτηκα, έλεγε η Σέιντι.

Το Στοιχειωμένο Καπέλο; τη ρώτησα, όλο ενθουσιασμό. Η Σέιντι ήταν πάντα η καλύτερη, αλλά η ερωτευμένη Σέιντι ήταν απαράμιλλη. Για κάποιον λόγο, γινόταν πιο πολύ ο εαυτός της. Ακόμα πιο ατίθαση, πιο αστεία, πιο αφελής, πιο σοφή, πιο ευαίσθητη. Ο έρωτας έκανε την κολλητή μου να λάμπει ολόκληρη και, παρόλο που όλες οι σχέσεις της κατέληγαν σε σπαρακτικό χωρισμό, ποτέ δεν κλεινόταν στον εαυτό της. Κάθε φορά που ερωτευόταν ξανά, φαινόταν να ξεχειλίζει από χαρά και να τη μεταδίδει σ' εμένα και σε όλον τον κόσμο.

Το περίμενα, έγραψα. Πες τα μου ΟΛΑ.

ΛΟΙΠΟΝ, άρχισε η Σέιντι. Δεν ξέρω! Περνάμε μαζί όλες τις νύχτες και ο κολλητός του με ΛΑΤΡΕΥΕΙ και τον λατρεύω κι εγώ και τις προάλλες μείναμε ξύπνιοι κυριολεκτικά μέχρι το ξημέρωμα και ενώ εκείνος ήταν στο μπάνιο ο φίλος του μου είπε: «Να προσέχεις μαζί του. Είναι τρελός για σένα» κι εγώ του είπα: «LOL το ίδιο κι εγώ». Το συμπέρασμα είναι ότι έχω κι άλλα κακά νέα.

Το είπες, απάντησα. Συνέχισε.

Θέλει να με πάει να γνωρίσω τους δικούς του.

Ναι, είναι τρομερό αυτό, συμφώνησα. Τι θα γίνει αν είναι ΚΑΛΟΙ; Αν σε αναγκάσουν να παίξεις Uno και να πιεις ουίσκι με κόκα κόλα στη βεράντα τους;

Η Σέιντι συνέχισε. Θέλει να πάμε αυτή την εβδομάδα. Για να περάσουμε εκεί την αργία της 4ης Ιουλίου.

Κοίταξα τις λέξεις σαν χαμένη. Δεν ήξερα τι να πω. Από τη μια πλευρά, βρισκόμουν εδώ και έναν μήνα παρέα μόνο με τον Γκας Έβερετ, σχεδόν αποκομμένη από τον κόσμο, αλλά δεν μου έλειπαν οι κοινωνικές επαφές.

Από την άλλη, είχα μήνες να δω τη Σέιντι και μου είχε λείψει. Ο Γκας κι εγώ είχαμε το είδος της συναρπαστικής φιλίας που βλέπει κανείς να αναπτύσσεται αυθόρμητα μεταξύ ανθρώπων που βρίσκονται σε μια κατασκήνωση ή που αρχίζουν τη φοίτησή τους στο κολέγιο, αλλά η Σέιντι κι εγώ είχαμε μεγάλο παρελθόν. Μπορούσαμε να μιλάμε για τα πάντα, χωρίς να χρειάζεται να σταματάμε για να εξηγούμε τα συμφραζόμενα. Όχι ότι το ύφος επικοινωνίας του Γκας απαιτούσε κάτι τέτοιο. Οι πληροφορίες που μου έδινε εκείνος σχημάτιζαν το πλαίσιο καθώς προχωρούσαμε. Αποκτούσα πιο καθαρή εικόνα του μέρα με τη μέρα και, κάθε βράδυ που

πήγαινα για ύπνο, ανυπομονούσα να ανακαλύψω κι άλλα για εκείνον το επόμενο πρωί.

Και πάλι, όμως.

Το ξέρω ότι σου κάνω χαλάστρα, είπε η Σέιντι, αλλά μίλησα ήδη στο αφεντικό μου και θα ξαναπάρω ρεπό στα γενέθλιά μου τον Αύγουστο και σου ΥΠΟΣΧΟΜΑΙ ότι τότε θα συμμαζέψω μόνη μου το υπόγειο της σεξουαλικής ακολασίας.

Ο βραστήρας άρχισε να σφυρίζει. Άφησα το κινητό μου στην άκρη, έχυσα το νερό στην καφετιέρα και πίεσα το έμβολο. Η οθόνη του κινητού μου φωτίστηκε μόλις ήρθε καινούριο μήνυμα. Έσκυψα στον πάγκο.

Προφανώς δεν είμαι ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΗ να πάω, έλεγε η Σέιντι. Αλλά νιώθω σαν… σαν να είμαι ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΗ. Που δεν είμαι. Αν με έχεις ανάγκη τώρα, θα έρθω τώρα.

Δεν μπορούσα να της το κάνω αυτό, να την εμποδίσω να κάνει κάτι που ήταν φανερό ότι την ενθουσίαζε. Είχα μήνες να τη δω τόσο χαρούμενη.

Αν έρθεις τον Αύγουστο, πόσο καιρό θα μείνεις; τη ρώτησα, για να αρχίσω τη διαπραγμάτευση.

Άκουσα την ειδοποίηση του e-mail που ήρθε στα εισερχόμενά μου. Το άνοιξα με φόβο. Η Σόνια είχε απαντήσει επιτέλους στην ερώτησή μου για τα έπιπλα της βεράντας.

Τζένιουαρι,

Θα ήθελα πολύ τα έπιπλα της βεράντας, αλλά δυστυχώς δεν έχω τη δυνατότητα να τα αγοράσω. Οπότε, αν θέλεις να μου τα χαρίσεις, να μου πεις πότε μπορώ να έρθω με ένα φορτηγό και μερικούς φίλους για να τα πάρω. Αν θέλεις να μου τα πουλήσεις, σ' ευχαριστώ, αλλά δεν μπορώ να σου δώσω χρήματα.

Όπως και να 'χει, πιστεύεις ότι θα μπορούσαμε να τα πούμε κάποια στιγμή; Θα ήταν καλό να βρεθούμε από κοντά και…

«Γεια».

Έκλεισα το e-mail, γύρισα από την άλλη και είδα τον Γκας να μπαίνει στην κουζίνα σέρνοντας τα πόδια του και τρίβοντας το δεξί μάτι του με την παλάμη του. Τα μαλλιά του ήταν κολλημένα στο πλάι του κεφαλιού του και το μπλουζάκι του ήταν τσαλακωμένο σαν αρχαία περγαμηνή στην προθήκη μουσείου, ενώ το ένα μανίκι του ήταν σηκωμένο, με αποτέλεσμα να βλέπω ένα μέρος του μπράτσου του που δεν είχα δει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Ξαφνικά με κυρίευσε η έντονη επιθυμία να δω και τους ώμους του.

«Ποπό», είπα. «Έτσι είναι λοιπόν ο Γκας Έβερετ όταν ξυπνάει».

Με τα μάτια του μισόκλειστα από τη νύστα, άπλωσε τα χέρια του στα πλάγια. «Πώς σου φαίνομαι;»

Η καρδιά μου φτερούγισε. «Ακριβώς όπως σε φανταζόμουν». Του γύρισα την πλάτη και έψαξα στα ντουλάπια για να βρω δύο κούπες. «Είσαι όπως πάντα».

«Αυτό θα το πάρω για κομπλιμέντο».

«Δικαίωμά σου». Γύρισα πάλι προς το μέρος του κρατώντας τις κούπες και ελπίζοντας ότι φαινόμουν χαλαρή, παρά την ταραχή που μου προξενούσε το γεγονός ότι είχαμε κοιμηθεί στο ίδιο σπίτι.

Έγειρε μπροστά, ακούμπησε τα χέρια του στον πάγκο, όπως πάντα, και χαμογέλασε. «Ευτυχώς που μας προστατεύει ο Τζακ Ρίτσερ και μπορούμε να έχουμε δικαιώματα και ελευθερίες».

«Σωστά τα λες».

«Έτοιμος ο καφές;»

«Σχεδόν».

«Σε ποια βεράντα θα καθίσουμε;» ρώτησε.

Προσπάθησα να φανταστώ ότι κάποια στιγμή όλο αυτό θα μου φαινόταν βαρετό: εκείνο το χαμόγελο, τα τσαλακωμένα ρούχα, η γλώσσα που μόνο ο Γκας μιλούσε, τα αστεία, τα κλάματα, τα παραλίγο αγγίγματα.

Ήρθε καινούριο sms από τη Σέιντι. Θα μείνω ΤΟΥΛΑΧΙΣΤΟΝ μία εβδομάδα.

Της απάντησα. Τα λέμε τότε, μωρό μου. Να με ενημερώνεις για τις περιπέτειες της καρδιάς σου.

Ήταν Τετάρτη και είχαμε περάσει τη μέρα στο σπίτι μου γράφοντας (είχα πια τελειώσει το τριάντα τρία τοις εκατό του βιβλίου), ενώ περιμέναμε να έρθει ο αγοραστής να πάρει τα έπιπλα από την κρεβατοκάμαρα του ορόφου. Είχα αφήσει για αργότερα την πώληση των επίπλων της βεράντας, αφού ο Γκας κι εγώ είχαμε αποκτήσει τη συνήθεια να καθόμαστε εκεί κάποιες βραδιές. Είχα αρχίσει να βάζω σε κουτιά τα διάφορα μικροαντικείμενα του ισογείου και να τα πηγαίνω στην Goodwill. Μάλιστα είχα πουλήσει και μερικά από τα λιγότερο απαραίτητα έπιπλα του ισογείου. Ο διθέσιος καναπές και η πολυθρόνα του καθιστικού έφυγαν, το ρολόι στο ράφι του τζακιού έφυγε, τα σουπλά και όλα τα κεριά που ήταν στο ερμάριο

δίπλα στο τραπέζι της κουζίνας τα χάρισα.

Ίσως επειδή το σπίτι άρχιζε να θυμίζει πιο πολύ παραθεριστική κατοικία, έγινε de facto το γραφείο μας και, όταν τελειώσαμε τη δουλειά εκείνη τη μέρα, πήγαμε στο σπίτι του Γκας.

Πήγε στην κουζίνα για να πάρει πάγο κι εγώ εκμεταλλεύτηκα την ευκαιρία να χαζέψω (να σκαλίσω) τα ράφια με τα βιβλία του όσο σχολαστικά ήθελα από εκείνο το βράδυ που είχα πρωτοέρθει εδώ και τα είχα δει μέσα από το παράθυρο του καθιστικού μου. Είχε πολλά, παλιούς συγγραφείς αλλά και σύγχρονους: Τόνι Μόρισον, Γκαμπριέλ Γκαρσία Μάρκες, Γουίλιαμ Φόκνερ, Τζορτζ Σόντερς, Μάργκαρετ Άτγουντ, Ροξάν Γκέι. Τα πιο πολλά τα είχε τοποθετήσει με αλφαβητική σειρά, αλλά προφανώς είχε κάμποσο καιρό να βάλει στα ράφια τα καινούρια που αγόραζε. Αυτά ήταν σε στοίβες μπροστά και πάνω σε άλλα βιβλία, με τις αποδείξεις αγοράς να εξέχουν από τα εξώφυλλά τους.

Έσκυψα για να δω καλύτερα την κάτω σειρά της ραφιέρας, μακριά από την πόρτα, η οποία ήταν εντελώς ατακτοποίητη. Σάστισα μόλις είδα μια λεπτή ράχη που έγραφε: ΛΥΚΕΙΟ ΓΚΡΕΓΚΟΡΙ Λ. ΓΟΥΟΡΝΕΡ.

Άνοιξα την επετηρίδα και πήγα κατευθείαν στα επώνυμα από Ε. Ένα γέλιο βγήκε απότομα από μέσα μου, μόλις τα μάτια μου έπεσαν στην ασπρόμαυρη φωτογραφία του Γκας, που είχε τα μαλλιά του ανακατεμένα και στεκόταν πατώντας στις διαλυμένες ράγες του τρένου. «Ω, Θεέ μου. Σ' ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ, Χριστέ μου».

«Α, έλα τώρα», είπε ο Γκας, καθώς επέστρεφε στο δωμάτιο. «Δεν έχεις ούτε ιερό ούτε όσιο, Τζένιουαρι;» Άφησε την παγωνιέρα στον μπουφέ και προσπάθησε να μου αρπάξει το βιβλίο από τα χέρια.

«Δεν τελείωσα ακόμα», διαμαρτυρήθηκα, τραβώντας το πίσω. «Για την ακρίβεια, δεν νομίζω ότι θα το αφήσω ποτέ από τα χέρια μου αυτό εδώ. Θέλω να είναι το πρώτο πράγμα που θα βλέπω όταν ξυπνάω το πρωί και το τελευταίο όταν θα πηγαίνω για ύπνο το βράδυ».

«Είσαι διεστραμμένη. Κοίτα λοιπόν να βολευτείς με κάναν κατάλογο εσωρούχων». Προσπάθησε πάλι να το αρπάξει από τα χέρια μου, αλλά γύρισα από την άλλη, το κράτησα σφιχτά στο στήθος μου και άρχισα να στριφογυρίζω για να τον εμποδίσω να το αγγίξει.

«Μπορείς να πάρεις ό,τι άλλο θέλεις», φώναξα, αποφεύγοντας τα χέρια του. «Πάρε τη ζωή μου, πάρε την ελευθερία μου, αλλά την επετηρίδα δεν πρόκειται να την πάρεις, Γκας».

«Προτιμώ να πάρω μόνο την επετηρίδα», είπε, ορμώντας πάλι πάνω μου. Με αγκάλιασε από πίσω και έπιασε το βιβλίο με τα δυο του χέρια, αλλά εγώ συνέχισα να το κρατάω σφιχτά.

«*Δεν* αστειεύομαι. Δεν μπορείς να το κρατήσεις κρυφό αυτό. Πρέπει να το δουν οι *New York Times*. Το *GQ*. Πρέπει να το δώσεις στο *Forbes* για να μπεις στον διαγωνισμό για τους πιο σέξι άντρες».

«Είμαι δεκαεπτά χρονών σ' αυτή τη φωτογραφία», είπε. «Σε παρακαλώ, μη λες τέτοια».

«Θα είχα ξετρελαθεί μαζί σου», του είπα. «Φαίνεσαι σαν κλασικός έφηβος επαναστάτης. Ποπό, ισχύει αυτό που λένε. Μερικά πράγματα δεν αλλάζουν ποτέ. Βάζω στοίχημα ότι ακόμα και σήμερα φοράς τα ρούχα που έχεις στη φωτογραφία».

«Κάνεις λάθος», διαφώνησε, κολλημένος ακόμα στην πλάτη μου και με τα μπράτσα του περασμένα γύρω μου για να μπορεί να κρατάει το βιβλίο. Είχα καταφέρει να βάλω το δάχτυλό μου μέσα στα φύλλα για να μη χάσω τη σελίδα και μόλις άνοιξα πάλι το βιβλίο έπαψε να βάζει τόση δύναμη. Έσκυψε πάνω από τον ώμο μου για να δει καλύτερα. Τα χέρια του χάιδεψαν τα μπράτσα μου και κατέβηκαν στους γοφούς μου.

Σαν να ήθελε να στηριχτεί κάπου για να μη χάσει την ισορροπία του. Σαν να προσπαθούσε να μη σωριαστεί πάνω μου.

Πόσες φορές ακόμα θα καταλήγαμε σε μια τέτοια κατάσταση; Και πότε θα έχανα την ελάχιστη αυτοσυγκράτηση που είχα καταφέρει να διατηρώ;

Με το που θα συνέβαινε κάτι σοβαρό μεταξύ μας, θα ερχόταν το τέλος. Θα τον έχανα. Θα φρίκαρε, θα φοβόταν ότι ήμουν ξετρελαμένη μαζί του, ότι ήθελα πολλά από εκείνον, ότι ήταν σίγουρο πως θα με κατέστρεφε. Ενώ εγώ θα ήμουν… ξετρελαμένη μαζί του, έτοιμη να καταστραφώ.

Ήμουν πολύ ρομαντική και αυτό δεν μου επέτρεπε να μένω χαλαρή και ακόμα κι αν ήμαστε εντελώς αταίριαστοι, ήμουν ξετρελαμένη με τον Γκας και όχι μόνο σε σωματικό επίπεδο.

Και μου φαινόταν ότι κανείς από τους δυο μας δεν μπορούσε να πάψει να τεστάρει τα όρια.

Καθώς κοιτούσαμε την επετηρίδα, ή έστω προσποιούμαστε ότι την κοιτούσαμε, τα χέρια του κινούνταν ανάλαφρα πάνω κάτω στους γοφούς μου και τη μια με τραβούσαν κοντά του και την άλλη με έσπρωχναν μπροστά, μια κίνηση που αντικατόπτριζε με ακρίβεια τη σχέση μας. Ένιωθα το σφιχτό στομάχι του στην πλάτη μου και προτίμησα να εστιάσω

την προσοχή μου στη φωτογραφία του.

Η αρχική χαρά μου ξεθύμανε και η εικόνα με συνεπήρε από την αρχή. Μάλλον το τριάντα τοις εκατό των αγοριών στη δική μου επετηρίδα από το λύκειο είχαν την ίδια αγχωμένη έκφραση, αλλά του Γκας διέφερε. Το στόμα του ήταν σφιγμένο, δεν χαμογελούσε. Η λευκή ουλή που χώριζε στα δύο το πάνω χείλι του ήταν πιο σκούρα, πιο φρέσκια, και τα μάτια του είχαν μαύρους κύκλους από την κούραση. Παρόλο που ο Γκας με εξέπληττε διαρκώς με διάφορα μικρά πράγματα, ένιωθα με βάση το ένστικτό μου ότι τον ήξερα, ότι τον αναγνώριζα. Στη λέσχη βιβλίου, ο Γκας είχε καταλάβει ότι κάτι με είχε αλλάξει και, τώρα που κοίταζα αυτή τη φωτογραφία, κατάλαβα κι εγώ ότι κάτι του είχε συμβεί λίγο καιρό πριν τη βγάλει.

«Ήταν αφού η μαμά σου…» Η φωνή μου έσβησε. Ήμουν ανήμπορη να ξεστομίσω τις λέξεις.

Ένιωσα το πιγούνι του Γκας στον ώμο μου, καθώς κουνούσε το κεφάλι του καταφατικά. «Πέθανε όταν ήμουν στη δευτέρα λυκείου. Αυτή τη φωτογραφία την έβγαλα την τελευταία χρονιά».

«Νόμιζα ότι είχες παρατήσει το σχολείο», είπα κι εκείνος κούνησε πάλι το κεφάλι του καταφατικά.

«Ο αδερφός του μπαμπά μου ήταν φύλακας σε ένα τεράστιο νεκροταφείο. Ήξερα ότι θα με έπαιρνε εκεί για δουλειά με το που θα έκλεινα τα δεκαοκτώ –με ασφάλιση και με όλα–, αλλά η φίλη μου η Μάρκαμ επέμεινε να βγάλουμε τη φωτογραφία για να μπει στην επετηρίδα».

«Σ' ευχαριστώ, Μάρκαμ», ψιθύρισα, προσπαθώντας να κρατήσω τα πράγματα ανάλαφρα παρά τη θλίψη που πλημμύριζε το στήθος μου. Αναρωτήθηκα μήπως τώρα ήταν έτσι το δικό μου βλέμμα, χαμένο και κενό, μήπως μετά την κηδεία του μπαμπά το πρόσωπό μου ήταν τόσο λυπημένο. «Μακάρι να σε γνώριζα τότε», είπα σιγανά. Δεν θα μπορούσα να είχα αλλάξει τίποτα, αλλά θα ήμουν εκεί. Θα μπορούσα να τον είχα αγαπήσει.

Μπορεί ο μπαμπάς μου να ήταν ψεύτης και γυναικάς και να ταξίδευε για δουλειές, αλλά εγώ δεν θυμόμουν να ένιωσα ποτέ πραγματικά μόνη όταν ήμουν μικρή. Οι γονείς μου ήταν πάντα εκεί και το σπίτι ήταν πάντα το ασφαλές καταφύγιό μου.

Δεν ήταν παράξενο που είχα φανεί στον Γκας σαν πριγκίπισσα του παραμυθιού, που βάδιζα στη ζωή με τα γυαλιστερά γοβάκια μου και με

απόλυτη εμπιστοσύνη στο σύμπαν, με την επίμονη πεποίθησή μου ότι όλοι μπορούσαν να γίνουν αυτό που ήθελαν, να έχουν αυτό που ήθελαν. Πονούσα επειδή δεν μπορούσα να γυρίσω πίσω στον χρόνο και να τον δω πιο καθαρά, να είμαι πιο υπομονετική. Έπρεπε να είχα δει τη μοναξιά του Γκας Έβερετ. Έπρεπε να είχα πάψει να λέω στον εαυτό μου μια συγκεκριμένη ιστορία και να είχα κοιτάξει τον κόσμο γύρω μου.

Τα χέρια του συνέχισαν να κινούνται. Συνειδητοποίησα ότι ακολουθούσα την κίνησή τους, σαν ο Γκας να ήταν κύμα που με λίκνιζε. Όποτε με τραβούσε κοντά του, κολλούσα πάνω του και πάσχιζα να νιώσω το κορμί του. Τα χέρια του κατέβηκαν στα πόδια μου, χάιδεψαν την επιδερμίδα μου, κι εγώ έκανα ό,τι μπορούσα για να συνεχίσω να ανασαίνω κανονικά.

Παίζαμε ένα παιχνίδι: Πόσο μακριά μπορούμε να φτάσουμε χωρίς να παραδεχτούμε ότι κάτι συμβαίνει;

«Σκέφτηκα κάτι», είπε.

«Σοβαρά;» αστειεύτηκα, αν και η φωνή μου ήταν ακόμα βραχνή από τα συναισθήματα που συγκρούονταν μέσα μου. «Θέλεις να πάω να φέρω την κάμερα να τραβήξω βίντεο για να θυμόμαστε τη στιγμή;»

Τα χέρια του Γκας σφίχτηκαν πάνω μου κι εγώ έγειρα με την πλάτη στο κορμί του. «Πολύ αστείο», είπε ξερά. «Όπως έλεγα, μου ήρθε μια ιδέα, αλλά θα επηρεάσει την έρευνά μας».

Α. Η έρευνα. Η υπενθύμιση ότι έπρεπε ακόμα να το καμουφλάρουμε αυτό, ό,τι κι αν ήταν, για χάρη της συμφωνίας που είχαμε κάνει. Ότι, τελικά, όλο αυτό παρέμενε ένα παιχνίδι.

«Εντάξει. Λέγε». Γύρισα προς το μέρος του και τα χέρια του γλίστρησαν στην επιδερμίδα μου καθώς άλλαζα θέση, αλλά δεν τα πήρε από πάνω μου.

«Λοιπόν». Έκανε μια γκριμάτσα. «Είπα στην Πιτ και τη Μάγκι ότι θα πάω στο πάρτι που θα κάνουν για την 4η Ιουλίου, αλλά αυτό είναι την Παρασκευή».

«Α». Έκανα ένα βήμα μακριά του. Ένιωσα να αποπροσανατολίζομαι μόλις θυμήθηκα ότι δεν ήμαστε μόνοι μας σε όλον τον κόσμο. «Δηλαδή πρέπει να χάσεις μια από τις βραδιές έρευνας;»

«Το πρόβλημα είναι ότι πρέπει οπωσδήποτε να πάω να δω τη Νέα Εδέμ σύντομα, αν είναι να συνεχίσω το προσχέδιο», είπε. «Οπότε, αφού δεν μπορώ να πάω την Παρασκευή, έλεγα μήπως μπορούσα να πάω το Σάββατο».

«Κατάλαβα», είπα. «Δηλαδή δεν θα κάνουμε μάθημα συγγραφής

αισθηματικών μυθιστορημάτων αυτή την εβδομάδα, αλλά θα πάμε εκδρομή για χάρη του βιβλίου σου;»

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Δεν είσαι υποχρεωμένη να έρθεις – μπορώ να πάω μόνος μου».

Σήκωσα το φρύδι. «Γιατί να μην έρθω;»

Ο Γκας δάγκωσε νευρικά το κάτω χείλι του. Η ουλή στην καμπύλη του πάνω χειλιού του φαινόταν πιο άσπρη από όσο συνήθως. «Θα είναι απαίσια», είπε. «Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να δεις το μέρος;»

Αναστέναξα. Πάλι τα ίδια. Το ποιηματάκι που έλεγε ότι η πριγκίπισσα δεν αντέχει αυτόν τον σκληρό κόσμο. «Γκας», είπα αργά, «αν πας, θα έρθω κι εγώ. Αυτό συμφωνήσαμε».

«Παρόλο που θα χάσω το μάθημά σου;»

«Νομίζω ότι φτάνουν οι παραδοσιακοί χοροί για αυτόν τον μήνα», είπα. «Δικαιούσαι ένα διάλειμμα και ένα πάρτι για την 4η Ιουλίου».

«Εσύ;» με ρώτησε.

«Εγώ δικαιούμαι πάντα ένα διάλειμμα», απάντησα. «Αλλά στα δικά μου διαλείμματα τον πρώτο λόγο τον έχουν οι παραδοσιακοί χοροί».

Ξερόβηξε. «Για την Παρασκευή λέω».

«Δηλαδή;»

«Θέλεις να πάμε μαζί στο σπίτι της Πιτ την Παρασκευή;»

«Ναι», απάντησα αμέσως. Ο Γκας μου χάρισε το χαρακτηριστικό του χαμόγελο με το στόμα κλειστό. «Στάσου. Ίσως». Φάνηκε να απογοητεύεται και βιάστηκα να προσθέσω: «Μήπως υπάρχει τρόπος να…». Σκέφτηκα και ξανασκέφτηκα πώς έπρεπε να το διατυπώσω. «Η Πιτ είναι φίλη με την ερωμένη του πατέρα μου».

«Α». Ο Γκας φάνηκε να προβληματίζεται. «Έπρεπε να μου το είχε πει αυτό όταν τη ρώτησα αν μπορούσα να σε προσκαλέσω. Δεν θα είχα δεχτεί αν είχα καταλάβει…»

«Δεν είμαι σίγουρη ότι το ξέρει».

«Ή μπορεί να παρέλειψε σκόπιμα κάποιες σημαντικές πληροφορίες γιατί δεν ήθελε να αρνηθώ», είπε.

«Εσύ πρέπει να πας», είπα. «Απλώς δεν είμαι σίγουρη ότι *εγώ* μπορώ να έρθω».

«Θα το μάθω», είπε ο Γκας γρήγορα. «Αν δεν έρθει εκείνη, όμως;»

«Τότε θα έρθω», είπα. «Αλλά *οπωσδήποτε* θα μιλήσω για πέτρες με τη Μάγκι».

«Είσαι άρρωστη, διεστραμμένη, Τζένιουαρι Άντριους», είπε ο Γκας. «Αυτό μ' αρέσει σ' εσένα».

Ένιωσα ένα δυνατό σκίρτημα μέσα μου. «Α, ώστε έτσι…»

«Άκου», είπε. «Αυτό είναι *ένα* από τα πράγματα που μου αρέσουν σ' εσένα. Μου φάνηκε μεγάλη αγένεια να σε προσκαλέσω στο σπίτι της θείας μου και αμέσως μετά να αρχίσω να σου λέω για τον πισινό σου».

Συνήθως, όποτε πήγαινα σε πάρτι, το χρησιμοποιούσα σαν δικαιολογία για να αγοράσω ρούχα κατάλληλα από πλευράς θέματος. Ή τουλάχιστον καινούρια παπούτσια. Όμως, ακόμα και αφού πούλησα αρκετά έπιπλα, όταν μπήκα από τον υπολογιστή στον τραπεζικό λογαριασμό μου την Παρασκευή το πρωί, μου φάνηκε σαν η ιστοσελίδα να μου έδειχνε την αποδοκιμασία της.

Έστειλα sms στον Γκας. Δεν νομίζω ότι μπορώ να έρθω στο πάρτι γιατί μόλις διαπίστωσα ότι δεν έχω λεφτά για να φέρω ούτε καν μία μερίδα πατατοσαλάτα.

Είδα να εμφανίζονται στην οθόνη οι τρεις τελείες σε κίνηση που έδειχναν ότι εκείνος πληκτρολογούσε. Σταμάτησε. Άρχισε πάλι. Μετά από ένα ολόκληρο λεπτό, το σύμβολο χάθηκε κι εγώ άρχισα πάλι να κοιτάζω σαν χαμένη την πόρτα του υπογείου.

Είχα αφήσει για αργότερα το συγύρισμα της μεγάλης κρεβατοκάμαρας και του μπάνιου και είχα μαζέψει ουσιαστικά τα πάντα (μαζί και τα πράγματα που ήταν κρεμασμένα στον τοίχο) στο ισόγειο, οπότε έμενε μόνο το υπόγειο.

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα, άνοιξα την πόρτα και κοίταξα τη σκοτεινή σκάλα. Στη βάση της είδα ότι το πάτωμα ήταν από τσιμέντο. Καλό αυτό – δεν είχα πια λόγο να υποψιάζομαι ότι είχε ολοκληρωθεί η κατασκευή του και άρα ότι υπήρχαν *κι άλλα* έπιπλα που θα έπρεπε να φύγουν από εκεί. Άνοιξα τον διακόπτη, αλλά η λάμπα δεν άναψε. Δεν ήταν θεοσκότεινα εκεί κάτω – υπήρχαν παράθυρα από υαλότουβλα. Τα είχα δει απέξω και πρέπει να άφηναν να περνάει μέσα το φως της μέρας. Άνοιξα τον φακό στο κινητό μου και κατέβηκα τα σκαλιά. Μερικές πλαστικές κόκκινες και πράσινες λεκάνες ήταν στοιβαγμένες κατά μήκος του τοίχου, δίπλα σε μια μεταλλική ραφιέρα γεμάτη εργαλεία κι έναν καταψύκτη. Πήγα προς τη ραφιέρα και βρήκα ένα σκονισμένο κουτί με λάμπες. Ψηλάφισα το καπάκι και το άνοιξα.

Μία από τις λάμπες έλειπε.

Ίσως να ήταν αυτή που είχε καεί στη σκάλα του υπογείου.

Ίσως ο μπαμπάς να είχε κατεβεί εδώ κάτω για να κάνει κάτι άλλο και να είχε αντιληφθεί, όπως εγώ, ότι ο διακόπτης δεν δούλευε. Είχε βγάλει τη λάμπα και είχε γυρίσει στα μισά της σκάλας, από όπου μπορούσε να την αλλάξει χωρίς να σταθεί στις μύτες των ποδιών του.

Αυτή τη φορά ο πόνος με τρύπησε σαν καμάκι. Δεν υποτίθεται ότι θα μαλάκωνε με τον καιρό; Πότε θα σταματούσε το στήθος μου να με πονάει τόσο πολύ ώστε να μην μπορώ να ανασάνω όποτε έπιανα κάτι που είχε αγγίξει ο μπαμπάς μου; Πότε θα έπαυε το γράμμα στο κουτί να με τρομάζει τόσο;

«Τζένιουαρι;»

Γύρισα απότομα προς τα εκεί από όπου είχε ακουστεί η φωνή, περιμένοντας ότι θα έβλεπα ένα φάντασμα, έναν δολοφόνο ή ένα φάντασμα-δολοφόνο, που κρυβόταν εδώ και καιρό στα έγκατα του σπιτιού.

Όμως είδα τον Γκας, να τον φωτίζει το φως της λάμπας του διαδρόμου που έπεφτε στη σκάλα καθώς έσκυβε μπροστά για να με δει, κάτω από τον τοίχο που κάλυπτε τον χώρο μπροστά από τα πάνω σκαλιά.

«Γαμώτο», είπα ξαφνιασμένη, ενώ κυλούσε μέσα μου ορμητικά η αδρεναλίνη.

«Η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη», είπε κατεβαίνοντας γοργά τα σκαλιά. «Φρίκαρα που είδα ανοιχτή την πόρτα του υπογείου».

«Κι εγώ φρίκαρα που άκουσα μια φωνή μέσα στο υπόγειο, ενώ νόμιζα ότι ήμουν μόνη μου».

«Συγγνώμη». Κοίταξε τριγύρω. «Δεν έχει και πολλά πράγματα εδώ μέσα».

«Δεν είναι μπουντρούμι για σεξ», είπα.

«Υπήρχε τέτοια πιθανότητα;» ρώτησε.

«Η Σέιντι είχε αυτή την ελπίδα».

«Κατάλαβα». Ύστερα από μια στιγμή σιωπής, είπε: «Ξέρεις, δεν είσαι υποχρεωμένη να τα σκαλίσεις όλα αυτά. Δεν είσαι υποχρεωμένη να σκαλίσεις τίποτα αν δεν θέλεις».

«Είναι λίγο παράξενο να θέλω να πουλήσω ένα σπίτι που θα έχει μέσα μόνο σκονισμένα εργαλεία κι ένα κουτί με λάμπες», του τόνισα. «Θα βρίσκεται πάντα στην γκρίζα ζώνη ανάμεσα στο πλήρως επιπλωμένο και το εντελώς άδειο. Όμως έχω ανάγκη τα λεφτά. Πρέπει να πουληθούν όλα. Και

μάλιστα γρήγορα. Διαφορετικά, η μόνη άλλη επιλογή που μου μένει είναι να του βάλω φωτιά για να πάρω την αποζημίωση από την ασφάλεια».

«Ακριβώς αυτό ήθελα να συζητήσουμε», είπε.

Τον κοίταξα με το στόμα ανοιχτό. «Ήρθες για να μου πεις να κάψω το σπίτι μου και να εξαπατήσω την ασφαλιστική;»

«Την πατατοσαλάτα εννοούσα», είπε. «Έπρεπε να σου είχα πει ότι δεν είσαι υποχρεωμένη να φέρεις *τίποτα* απολύτως στο πάρτι της Πιτ και της Μάγκι. Εδώ που τα λέμε, ό,τι και να φέρεις θα καταλήξει να κάθεται σε ένα τραπέζι που θα έχει τα πάντα και, όταν τελειώσει η βραδιά, θα σου το δώσουν να το πάρεις μαζί σου. Αν θελήσεις να κάνεις τη χειρονομία να το αφήσεις, θα το βρεις στην τσάντα σου μουχλιασμένο σε τρεις μέρες από τώρα».

«Θα έχουν τα *πάντα*;» ρώτησα.

«Τα πάντα».

«Ακόμα και White Russian;»

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Και πέτρες; Θα έχουν πέτρες, ή να φέρω τις δικές μου; Ξέρεις τώρα, για να έχουμε κάτι να συζητήσουμε».

«Μόλις θυμήθηκα κάτι», είπε ο Γκας. «Άκυρη η πρόσκληση».

«Α, δεν υπάρχει περίπτωση να μην έρθω», είπα. «Δεν θα διώξουν κάποιον που θα τους πάει πέτρες».

«Εντάξει, τότε θα αρρωστήσω. Θα αναγκαστείς να πας μόνη σου».

«Ηρέμησε». Τον έπιασα από το μπράτσο. «Δεν θα πιάσω κουβέντα για πέτρες. Όχι για πολλή ώρα».

Χαμογέλασε ειρωνικά και με πλησίασε κουνώντας το κεφάλι του. «Δεν θα έρθω. Αρρώστησα βαριά».

«Δεν θα πάθεις τίποτα». Το χέρι μου ήταν ακόμα στο εσωτερικό του αγκώνα του κι ένιωθα την επιδερμίδα του να καίει. Όταν έσφιξα το μπράτσο του, εκείνος με πλησίασε κι άλλο, κουνώντας πάλι το κεφάλι του. Η πλάτη μου ακούμπησε στην κρύα ραφιέρα και τα μάτια του με κοίταξαν βιαστικά από πάνω μέχρι κάτω και μου προκάλεσαν ανατριχίλα. Τον τράβηξα πάνω μου. Τα σώματά μας κόλλησαν μεταξύ τους. Αφόρητος πόθος απλώθηκε μέσα μου και σε όλα τα σημεία της επαφής μας.

Με έπιασε ανάλαφρα από τους γοφούς και τους έφερε στους δικούς του. Κάψα απλώθηκε στα σωθικά μου, σαν φλόγες που άναβαν σε μια γραμμή από βενζίνη. Μου κόπηκε η ανάσα. Ένιωσα το αίμα μου να κόβει ταχύτητα,

να πήζει στις φλέβες μου, αλλά η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή καθώς έβλεπα την έκφραση του προσώπου του να αλλάζει, το χαμόγελό του που γινόταν πλατύ κι ερεθιστικό, τα μάτια του που σκοτείνιαζαν.

Δεν με ένοιαζε αν αυτή τη στιγμή μπορούσε να δει μέσα μου. Μην πω ότι ήθελα να το κάνει κιόλας.

Μόνο μία φορά, μόνο μία φορά, μόνο μία φορά. Αυτή η σκέψη περνούσε αδιάκοπα από το μυαλό μου, σαν ξερόχορτα που τα παράσερνε ο καυτός άνεμος της ερήμου.

Και τότε ο Γκας έσκυψε αργά, η μύτη του άγγιξε τη δική μου σε όλο της το μήκος, ώσπου η ανάσα του έπεσε στα χείλη μου και τα έκανε να ανοίξουν χωρίς καν το παραμικρό άγγιγμα, και τα δάχτυλά μου χώθηκαν στην επιδερμίδα του, καθώς τα χείλη του κολλούσαν με βία στα δικά μου, τόσο άγρια και καυτά και υπομονετικά, ώστε ένιωσα ότι θα έλιωνα πριν τελειώσει εκείνο το πρώτο φιλί.

Είχε γεύση καφέ και καπνού από τσιγάρο που το είχε καπνίσει στα κλεφτά, και δεν τη χόρταινα. Τα χέρια μου μπλέχτηκαν στα μαλλιά του καθώς η γλώσσα του γλιστρούσε μέσα στο στόμα μου. Με έβαλε να ακουμπήσω ολόκληρη στη ραφιέρα, καθώς τα χέρια του σηκώνονταν στο σαγόνι μου, γύριζαν το στόμα μου προς το δικό του και με φιλούσε πάλι, ακόμα πιο βαθιά, σαν να θέλαμε απεγνωσμένα να χαθούμε στα βάθη ο ένας του άλλου.

Το κάθε φιλί, το κάθε άγγιγμα ήταν τραχύ και ζεστό, σαν αυτόν. Τα χέρια του γλίστρησαν στο στήθος μου και μετά βρέθηκαν κάτω από το μπλουζάκι μου. Ένιωσα τα δάχτυλά του ανάλαφρα σαν χιόνι που έπεφτε από τον ουρανό, στη μέση μου, στο σουτιέν μου, να κάνουν την επιδερμίδα μου να μυρμηγκιάζει καθώς λικνιζόμαστε. Η ραφιέρα έτριξε μόλις έπεσε πάνω της το βάρος του κορμιού μου κι ο Γκας γέλασε μέσα στο στόμα μου, κάτι που για κάποιον λόγο με έκανε να τον θέλω ακόμα πιο απεγνωσμένα.

Έστριψα το μπλουζάκι του με τα χέρια μου. Το στόμα του περιπλανήθηκε στον λαιμό μου, αργά και διψασμένα. Το ένα χέρι του με έπιασε από τη μέση, ενώ το άλλο γλίστρησε κάτω από τη δαντέλα του σουτιέν μου και με χάιδεψε με κυκλικές κινήσεις. Στην αρχή ήταν τρυφερός, η κάθε κίνησή του ήταν νωχελική και υπομονετική, αλλά καθώς λίγωνα από το άγγιγμά του, με έσφιξε πιο δυνατά και μου έκοψε την ανάσα.

Τραβήχτηκε πίσω ανασαίνοντας βαριά. «Σε πόνεσα;»

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. Ο Γκας άγγιξε πάλι το πλάι του

προσώπου μου και το γύρισε για να με φιλήσει στους κροτάφους. Έπιασα το μπλουζάκι του από το στρίφωμα και του το έβγαλα. Η καρδιά μου σκίρτησε στο θέαμα των λεπτών και αδρών γραμμών του κορμιού του. Με το που πέταξα το μπλουζάκι του στο πάτωμα, με έπιασε σφιχτά και οι τραχιές παλάμες του με χάιδευαν στα πλευρά καθώς έβγαζαν το δικό μου μπλουζάκι. Πέταξε στην άκρη το ρούχο και μετά με κοίταξε έντονα. «Θεέ μου», είπε με φωνή βαθιά και βραχνή.

Πάσχισα να μη χαμογελάσω. «Για θεό με πέρασες, Γκας;»

Το σκοτεινό βλέμμα του σάρωσε το κορμί μου και έφτασε στα μάτια μου. Οι μύες στο σαγόνι του συσπάστηκαν κι εγώ λύγισα πάνω του, καθώς τα χέρια του γλίστρησαν στην πλάτη μου για να μου ξεκουμπώσουν το σουτιέν. «Κάτι τέτοιο».

Άφησε να πέσει η μία από τις τιράντες του σουτιέν μου στο μπράτσο μου, ενώ τα μάτια του ακολουθούσαν το μονοπάτι που άνοιγαν αργά τα δάχτυλά του καθώς κατέβαιναν στο πλάι του στήθους μου και διέγραφαν με την κίνησή τους την καμπύλη του. Έπειτα, έκλεισε το στήθος μου μέσα στην παλάμη του κι εγώ ανατρίχιασα ολόκληρη. Και πάλι το άγγιγμά του ήταν ερεθιστικά ανάλαφρο, αλλά η ματιά του ήταν τόσο σκοτεινή ώστε μου φαινόταν σαν να έβλεπε στα βάθη της ψυχής μου, κι ακολούθησα τον ρυθμό της κίνησής του σαν ανταπόκριση στο άγγιγμά του.

Η άκρη του στόματός του συσπάστηκε καθώς τα μάτια του στρέφονταν πάλι στα δικά μου. Έβγαλε και την άλλη τιράντα του σουτιέν μου και το εσώρουχο γλίστρησε από πάνω μου. Τα μάτια του καρφώθηκαν στο στήθος μου. Με ήπιε με το βλέμμα του χωρίς να βιάζεται. Ανατρίχιασα και αναδεύτηκα, σαν να μπορούσα να τριφτώ πάνω στην ένταση της ματιάς του. Ο μυς στο σαγόνι του συσπάστηκε. Με τράβηξε με δύναμη πάνω του.

Θα υπήρχαν συνέπειες. Σίγουρα ήταν κακή ιδέα όλο αυτό.

Κόλλησε το κορμί του στο δικό μου και με καθήλωσε στη ραφιέρα. Άπλωσα τα χέρια μου στους γοφούς του.

OceanofPDF.com

21 / Το μπάρμπεκιου

Τα χέρια του Γκας χάιδεψαν το πλάι του κορμιού μου, άγγιξαν κάθε γυμνό σημείο μου.

«Είσαι πολύ όμορφη, Τζένιουαρι», ψιθύρισε ενώ με φιλούσε τρυφερά. «Είσαι τόσο όμορφη, είσαι σαν τον ήλιο».

Το στόμα του περιπλανήθηκε στο κορμί μου και γεύτηκε όλα τα σημεία που είχε αγγίξει με τα δάχτυλά του. Δεν μου έφτανε. Τα νύχια μου μπήχτηκαν στην πλάτη του. Με τράβηξε απότομα από τη ραφιέρα και με πήγε στον καταψύκτη δίπλα της, προσπαθώντας να ξεκουμπώσει τα κουμπιά του σορτς μου. Στάθηκα στις μύτες των ποδιών μου για να μπορέσει να μου το κατεβάσει στους μηρούς και, καθώς ίσιωνε την πλάτη του, τα χέρια του γλίστρησαν πάλι στα πόδια μου, χώθηκαν κάτω από τα πλαϊνά του εσωρούχου μου και άγγιξαν την επιδερμίδα μου ερεθιστικά. Λύγισα το κορμί μου πάνω του κι εκείνος έφερε τους μηρούς μου στους γοφούς του, ενώ το στόμα του φιλούσε αχόρταγα το δικό μου. «Θεέ μου, Τζένιουαρι», είπε.

Ο πόθος μου δεν άφησε να βγει από το στόμα μου παρά μόνο μια κοφτή ανάσα όταν προσπάθησα να του αποκριθώ. Τρίφτηκα πάνω του και το άγγιγμά του έγινε πιο επίμονο.

Σταματήσαμε να είμαστε τρυφεροί ο ένας με τον άλλον. Δεν μπορούσα να ελέγξω τον εαυτό μου για να του φερθώ με προσοχή και δεν ήθελα ούτε αυτός να μου φερθεί με το γάντι. Του ξεκούμπωσα το παντελόνι και του το κατέβασα. Γλίστρησε το ένα χέρι του ανάμεσα στα πόδια μου και βόγκηξε. Το άλλο με γράπωσε από τον γοφό, καθώς το στόμα του κατέβαινε στο στομάχι μου. Τα χέρια του με έσφιξαν από τους μηρούς κι εγώ κρατήθηκα από τα πλαϊνά του καταψύκτη τη στιγμή που ο Γκας έσκυβε ανάμεσα στα πόδια μου και με γευόταν. Οι ανάσες μας έγιναν πιο γρήγορες και μέσα μου η πίεση κορυφωνόταν. Τα δάχτυλά του βυθίστηκαν στις ενώσεις των γοφών μου και το όνομά του γλίστρησε από τα χείλη μου. Με έπιασε από τους γοφούς, από τους γλουτούς, πιο δυνατά. Δεν μου έφτανε. Τον ήθελα. Κατάλαβα ότι το είπα δυνατά μόνο όταν μου απάντησε: «*Κι εγώ σε θέλω,*

Τζένιουαρι».

Σηκώθηκε και με μετατόπισε στην άκρη του καταψύκτη, φέρνοντας τους γοφούς μου πάνω του, ενώ εγώ τύλιγα τους μηρούς μου στα πλαϊνά του κορμιού του.

«Γκας», είπα με κομμένη την ανάσα και το βλέμμα του στράφηκε στο πρόσωπό μου. Καιγόμουν από την έξαψη. «Έχεις προφυλακτικό;»

Του πήρε ένα λεπτό να απαντήσει, λες και ο εγκέφαλός του προσπαθούσε να κατανοήσει μια άγνωστη γλώσσα. Το βλέμμα του ήταν ακόμα σκοτεινό και πεινασμένο, τα χέρια του με κρατούσαν σφιχτά από τους μηρούς. «Πού; Εδώ» είπε. «Στο υπόγειο του σπιτιού του πατέρα σου;»

«Στην τσέπη σου εννοούσα», είπα, ξέπνοη ακόμα.

Γέλασε σιγανά και βραχνά. «Πώς θα σου φαινόταν αν είχα πάρει μαζί μου προφυλακτικά για να σου μιλήσω για την πατατοσαλάτα;»

«Θα χαιρόμουν», απάντησα.

«Δεν το ήξερα ότι θα γινόταν αυτό». Ο Γκας πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του αγχωμένος, ενώ το άλλο του χέρι συνέχιζε να με κρατάει σφιχτά, σε σημείο σχεδόν να πονάω. «Έχω στο σπίτι μου».

Κοιταχτήκαμε για μια στιγμή και μετά αρχίσαμε να μαζεύουμε τα ρούχα μας από το πάτωμα και να τα φοράμε. Ενώ ανεβαίναμε τη σκάλα τρέχοντας, ο Γκας μου χούφτωσε τον πισινό. «Θεέ μου», είπε πάλι. «Σ' ευχαριστώ που μου χάρισες αυτή τη μέρα, Χριστέ μου. Σ' ευχαριστώ κι εσένα, Τζακ Ρίτσερ».

Δεν κάναμε τον κόπο να βάλουμε παπούτσια. Βγήκαμε έξω και διασχίσαμε την αυλή τρέχοντας. Έφτασα πρώτη στην εξώπορτά του και γύρισα να τον αντικρίσω καθώς εκείνος ανέβαινε τα σκαλιά. Γέλασε βραχνά με το που με κοίταξε και κούνησε το κεφάλι του ενώ με έπιανε από τους γοφούς και με φιλούσε ξανά, κολλώντας με πάνω στην πόρτα.

Έβαλα τα δάχτυλά μου μέσα στα μαλλιά του. Ξέχασα πού ήμαστε, ξέχασα τα πάντα εκτός από τα χέρια του που γλιστρούσαν παντού πάνω μου και χώνονταν κάτω από τα ρούχα μου, τη γλώσσα του που ερέθιζε τα χείλη μου και τα δελέαζε να ανοίξουν καθώς τον άγγιζα αχόρταγα και άπληστα. Βγήκε από μέσα μου ένα σιγανό επιφώνημα δυσαρέσκειας και ο Γκας άπλωσε το χέρι του πίσω από τον γοφό μου για να πιάσει το πόμολο της πόρτας. Την άνοιξε και με πήγε μέσα στο σπίτι.

Δεν κάναμε ούτε ένα μέτρο. Έβγαλε πρώτα το μπλουζάκι μου και μετά το δικό του. Ούτε κατάλαβα πότε βρέθηκα πάνω στην κονσόλα της εισόδου.

Τα χέρια του ξεκούμπωναν το σορτς μου και με χάιδευαν στους γοφούς και τους μηρούς, καθώς μου το κατέβαζε και το άφηνε να πέσει στο πάτωμα. Στάθηκε ανάμεσα στα γόνατά μου.

Ανασηκώθηκα για να κολλήσω πάνω του καθώς έφερνε τα χέρια του στα στήθη μου, μου έπιανε τις ρώγες και τις μάλαζε, μέχρι που όλο μου το κορμί σφίχτηκε. Με σήκωσε από την κονσόλα, ενώ τύλιγα τα πόδια μου γύρω του, και με καθήλωσε με την πλάτη στη ραφιέρα, κρατώντας με στην αγκαλιά του. Τα χέρια του χάιδεψαν τους μηρούς μου κι εγώ στηρίχτηκα πάνω της για να ενώσω τους γοφούς μου με τους δικούς του.

Δεν μου φτάνει, καθόλου.

Ξεκούμπωσε το παντελόνι του και το έβγαλε. Το χέρι μου κατέβηκε στην κοιλιά του. Τράβηξα διστακτικά το εσώρουχό του. Με στήριξε στη ραφιέρα και το έβγαλε.

Ήταν σχεδόν αφόρητη η αίσθηση του κορμιού του πάνω στο δικό μου. Μια κοφτή ανάσα ξέφυγε από μέσα μου καθώς τύλιγα τους γοφούς μου γύρω του. Με έπιασε σφιχτά με την παλάμη του και βόγκηξε: «Γαμώτο, Τζένιουαρι».

Η βραχνάδα της φωνής του με έκανε να ανατριχιάσω ολόκληρη. Άπλωσε το ελεύθερο χέρι του πίσω από τον ώμο μου και με την άκρη του ματιού μου είδα ότι ψαχούλεψε σε ένα γαλάζιο βάζο.

Έβγαλε αποκεί ένα προφυλακτικό κι εγώ γέλασα χωρίς να το θέλω. «Ω, Θεέ μου», ψιθύρισα στο αφτί του. «Πάντα σ' αυτή τη ραφιέρα κάνεις σεξ; Τι έχω πίσω μου; Τα βιβλία σου; Ζήτημα εγωισμού είναι;»

Τραβήχτηκε πίσω και χαμογέλασε ειρωνικά καθώς άνοιγε τη συσκευασία με τα δόντια του. «Όχι, το κάνω για να μπορώ μετά να σε διώξω εύκολα, εξυπνοπούλι». Σταμάτησε να με κρατάει τόσο σφιχτά κι έκανε πίσω λίγα εκατοστά. «Πρώτη φορά είναι, αλλά, αν δεν σου κάνει, μπορούμε να περιμένουμε μέχρι να βρούμε καμιά σπηλιά στην παραλία μια μέρα που θα βρέχει».

Τον αγκάλιασα λαίμαργα κι έπιασα το κάτω χείλι του ανάμεσα στα δόντια μου πριν προλάβει να απομακρυνθεί κι άλλο από κοντά μου. Με πλησίασε και με φίλησε διψασμένα καθώς φορούσε το προφυλακτικό. Τα χέρια του επέστρεψαν στη μέση μου, τρυφερά κι ανάλαφρα αυτή τη φορά, και με δελέασε να ανταποκριθώ σε ένα αργό κι αισθησιακό φιλί, ενώ έτρεμα από προσμονή.

Γλίστρησε μέσα μου απαλά και με λίγωσε. Το κορμί μου έκλεισε γύρω

του καθώς εκείνος έμπαινε όλο και βαθιά. Μου κόπηκε η ανάσα. Ξαφνιάστηκα από το μέγεθός του. Με πλημμύρισε ένα κύμα ηδονής και το βλέμμα μου θόλωσε.

«Ω, *Θεέ μου*», είπα ξέπνοα καθώς μπαινόβγαινε μέσα μου.

«Το ξέρεις ότι δεν είμαι ο Θεός, έτσι;» αστειεύτηκε στο αφτί μου. Ανατριχίλα διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά μου. Δεν άντεχα να συνεχίσω τόσο αργά. Κόλλησα πάνω του, επίμονα, όλο λαχτάρα, κι εκείνος ανταποκρίθηκε στο πάθος μου.

Με πήρε από τη ραφιέρα, με πήγε στον καναπέ και με έβαλε να καθίσω πάνω του καθώς ξάπλωνε. Είπα το όνομά του κοφτά, καθώς έμπαινε πάλι με ορμή μέσα μου, με τα χέρια του ακουμπισμένα στα πλευρά μου. Έγειρα κοντά του, ακούμπησα τις παλάμες μου στο στήθος του και προσπάθησα να μη χάσω τον έλεγχο. Το στόμα του περιπλανήθηκε στο στήθος μου. Με διαπέρασε ένα μεθυστικό κύμα έξαψης και πόθου.

«Σε ήθελα τόσο καιρό», ψιθύρισε, με τα χέρια του να σφίγγουν τους γλουτούς μου.

Το στήθος μου πλημμύρισε έξαψη στο άκουσμα της βραχνάδας της φωνής του. «Κι εγώ», ομολόγησα σιγανά. «Από εκείνη τη βραδιά στο ντράιβ ιν».

«Εγώ όχι», είπε με σιγουριά. «Πριν από τότε».

Ένιωσα ένα σκίρτημα στο στήθος μου και άρχισα να τρέμω σύγκορμη, καθώς ο Γκας συνέχιζε να ψιθυρίζει στο αφτί μου. «Πριν από τότε που άνοιξες την πόρτα φορώντας το μαύρο φόρεμα και τις ψηλές μπότες και πριν από τότε που είδα τα μαλλιά σου μουσκεμένα και κατσαρωμένα από τη βροχή στη λέσχη του βιβλίου».

Ο Γκας πέρασε το ένα χέρι στη μέση μου. Με ξάπλωσε ανάσκελα και ήρθε από πάνω μου. Αγκάλιασα με το πόδι μου τον γοφό του. Το άλλο πέλμα μου γλίστρησε απαλά στη γάμπα του, ενώ εκείνος ψιθύριζε στο μάγουλό μου και η ερεθιστική φωνή του προκαλούσε κύματα ηλεκτρισμού που με διαπερνούσαν.

Με φίλησε στο σαγόνι. «Και πριν από εκείνο το πάρτι της αδελφότητας».

Ένιωσα ένα σκίρτημα βαθιά στα σωθικά μου και προσπάθησα να του πω ότι κι εγώ το ίδιο αισθανόμουν, αλλά το ένα χέρι του είχε περάσει στον αυχένα μου και το άλλο κατέβαινε στο κέντρο του κορμιού μου και με διέγειρε σε σημείο που να μην μπορώ να σκεφτώ. Λικνιστήκαμε ο ένας πάνω στον άλλον, χαμένοι ο ένας μέσα στον άλλον, και τα πάντα γύρω μας

ήταν θολά και περιττά.

«*Αχ*», είπα απότομα, καθώς χωνόταν μέσα μου πιο δυνατά και πιο βαθιά, και εκείνη τη στιγμή έγινα κομμάτια, κύματα ηδονής με πλημμύρισαν το ένα μετά το άλλο και τον αγκάλιασα σφιχτά. Στηρίχτηκε στα χέρια του κι έκρυψε το πρόσωπό του στον λαιμό μου και φτάσαμε στην κορύφωση μαζί, με τις ανάσες μας να κόβονται, τους μυς μας να τρέμουν.

Σωριάστηκε δίπλα μου βαριανασαίνοντας, αλλά κράτησε το ένα χέρι του πάνω μου. Τα δάχτυλά του ακουμπούσαν στα πλευρά μου κι ένα σιγανό και βραχνό γέλιο βγήκε από μέσα του, καθώς έβαζε το άλλο χέρι του πάνω στα μάτια του και κουνούσε το κεφάλι του.

«Τι είναι;» ρώτησα λαχανιασμένη. Γύρισα στο πλάι και το ίδιο έκανε και ο Γκας. Το χέρι του κατέβηκε από το πρόσωπό του και με χάιδεψε στον μηρό και τον γοφό μου. Έγειρε μπροστά και φίλησε τον ώμο μου που γυάλιζε από τον ιδρώτα. Έφερε τα χείλη του στον λαιμό μου.

«Μου ήρθε στο μυαλό αυτό που είπες προηγουμένως για τη ραφιέρα», είπε με βραχνή φωνή. «Δεν σταματάς να μου τη λες ακόμα και τη στιγμή που χάνομαι στο κορμί σου».

Με πλημμύρισε ζεστασιά – αμηχανία και ζάλη και κάτι πιο απαλό, που δυσκολευόμουν να προσδιορίσω. *Πριν από τότε*, τον άκουσα με το μυαλό μου να ψιθυρίζει. Ξάπλωσα ανάσκελα, ακουμπώντας το κεφάλι μου σε ένα μαξιλαράκι. Το χέρι του Γκας γλίστρησε από τον γοφό στο στομάχι μου. Άπλωσε τα δάχτυλά του κι έσκυψε να το φιλήσει αργά.

Ένιωθα τα άκρα μου μουδιασμένα και άνευρα, αλλά η καρδιά μου χτυπούσε ακόμα πολύ δυνατά. Παρόλο που ήξερα ότι κάτι θα γινόταν ανάμεσα στον Γκας και σ' εμένα, δεν θα μπορούσα ούτε φανταστώ ποτέ ότι θα τον έβλεπα έτσι, να έχει τα χέρια του πάνω μου συνέχεια, το βλέμμα του να είναι καρφωμένο στο στόμα, το κορμί και τα μάτια μου, να με φιλάει στο στομάχι και να γελάει, ενώ ήμαστε ξαπλωμένοι κι αγκαλιασμένοι λες και το είχαμε κάνει αυτό εκατό φορές.

Τι σημαίνει; σκέφτηκα. Η αμέσως επόμενη σκέψη μου ήταν: *Σταμάτα να προσπαθείς να κάνεις τα πάντα να σημαίνουν κάτι!* Αλλά το στήθος μου σφιγγόταν καθώς συνειδητοποιούσα τη βαρύτητα όλων αυτών που είχαν μόλις συμβεί. Μου άρεσε να αγγίζω τον Γκας, να με αγγίζει εκείνος, και ήξερα ότι θα μου άρεσε, αλλά *αυτό*... αυτό ήταν αναπάντεχο και πολύ πιθανόν να μου άρεσε ακόμα περισσότερο.

Ακούμπησε το κεφάλι του στο στήθος μου, ενώ το χέρι του ακολουθούσε

νωχελικά κι ανάλαφρα ένα μονοπάτι στην κοιλότητα ανάμεσα στα οστά των γοφών μου. Φίλησε το χώρισμα ανάμεσα στα στήθη μου και έπειτα τα πλευρά μου. Με διαπέρασε ρίγος, παρόλο που βρισκόμουν σε κατάσταση σχεδόν απόλυτης χαλάρωσης. «Το λατρεύω το κορμί σου», είπε βραχνά.

«Κι εγώ το δικό σου», είπα. Άγγιξα την ουλή στο χείλι του. «Και το στόμα σου».

Χαμογέλασε και στηρίχτηκε στον αγκώνα του, με την παλάμη του ακόμα απλωμένη στον αφαλό μου. «Σοβαρά τώρα, δεν ήρθα να σε βρω σ' εκείνο το μπουντρούμι του σεξ με σκοπό να σε αποπλανήσω».

Ανακάθισα. «Πού το ξέρεις ότι δεν σε αποπλάνησα *εγώ*;»

Το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ. «Το ξέρω γιατί δεν ήταν ανάγκη να το κάνεις».

Τα λόγια του αντήχησαν πάλι μέσα στο μυαλό μου: *Σε ήθελα τόσο καιρό. Όχι. Πριν από τότε.* Η καρδιά μου σκίρτησε. Ξαφνιάστηκα μόλις άκουσα το κουδούνισμα του τηλεφώνου.

«Γαμώτο!» Ο Γκας δυσανασχέτησε, με φίλησε στο στομάχι μια φορά ακόμα και μετά σηκώθηκε από τον καναπέ. Πήρε το παντελόνι του από το πάτωμα κι έβγαλε το κινητό του από την τσέπη.

Το χαμόγελο χάθηκε από το πρόσωπό του καθώς κοιτούσε την οθόνη. Ρυτίδες εμφανίστηκαν ανάμεσα στα μαύρα φρύδια του, κάτι που έδειχνε ότι είχε ταραχτεί.

«Γκας;» είπα ενώ με κυρίευε ανησυχία ξαφνικά.

Όταν σήκωσε το κεφάλι του, φαινόταν σαν χαμένος. Έκλεισε το στόμα του απότομα και έστρεψε βιαστικά το βλέμμα του πάλι στο κινητό. «Συγγνώμη», είπε. «Πρέπει να απαντήσω».

«Α». Ανακάθισα. Μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα ότι ήμουν ολόγυμνη. «Εντάξει».

«Γαμώτο», είπε, αυτή τη φορά ψιθυριστά. «Λίγα λεπτά θα κάνω. Να έρθω να σε βρω στο σπίτι σου;»

Τον κοίταξα, πασχίζοντας να αντιμετωπίσω τον πόνο που φούντωνε στο στήθος μου.

Ε και τι έγινε που με έδιωχνε, αμέσως μόλις κάναμε σεξ, για να απαντήσει σε ένα μυστηριώδες τηλεφώνημα;

Σιγά το πράγμα. Δεν υπήρχε πρόβλημα. Δεν έπρεπε να έχω πρόβλημα μ' αυτό.

Είχα ικανοποιήσει το πάθος μου, δεν τον είχα ανάγκη πια. Άλλωστε,

υποτίθεται ότι έτσι έπρεπε να πάει αυτό το πράγμα. Κανείς δεν είχε πει ότι θα έμενα ξαπλωμένη γυμνή πλάι του, ενώ εκείνος θα σκόρπιζε φιλιά σε όλο μου το κορμί. Πάντως, με κυρίευε απογοήτευση καθώς σηκωνόμουν και μάζευα τα ρούχα μου.

«Ναι, βέβαια», είπα. Πριν φορέσω το μπλουζάκι μου, ο Γκας βρισκόταν στα μισά του διαδρόμου.

«*Ναι*;» τον άκουσα να λέει. Έπειτα η πόρτα ενός υπνοδωματίου έκλεισε και βρέθηκα ξεκομμένη.

Η ώρα ήταν έντεκα όταν γύρισα στο σπίτι μου. Υποτίθεται ότι ο Γκας κι εγώ έπρεπε να φύγουμε για το μπάρμπεκιου σύντομα. Η Πιτ του είχε πει ότι η Σόνια θα ερχόταν αργότερα, οπότε το καλύτερο που θα μπορούσαμε να κάνουμε ήταν να πάμε για το πρώτο μισό του πάρτι (που ήταν κανονισμένο να κρατήσει μέχρι αργά το βράδυ) και να φύγουμε πριν από το επιδόρπιο και τα πυροτεχνήματα. Όταν μου το είπε ο Γκας, του πρότεινα να πάμε ο καθένας με το δικό του αμάξι, για να μπορέσει εκείνος να μείνει μέχρι το τέλος της βραδιάς.

«Αστειεύεσαι;» μου είχε πει. «Δεν μπορείς να φανταστείς από τι θα με γλιτώσεις που θα έρθεις μαζί μου. Με φιλάνε και μου τσιμπάνε τα μάγουλα σαν να είμαι παιδάκι. Δεν αντέχω να μείνω μόνος μου με όλους αυτούς για πάνω από τριάντα δευτερόλεπτα».

«Και τι θα γίνει αν θελήσω να πάω στην τουαλέτα;» τον είχα ρωτήσει.

Ο Γκας είχε σηκώσει τους ώμους του. «Θα την κοπανήσω και θα σε παρατήσω μόνη σου, αν χρειαστεί».

«Νόμιζα ότι είσαι τετρακοσίων χρονών», του είχα πει. «Δηλαδή πολύ μεγάλος από τη μια για να σου φέρονται έτσι και από την άλλη για να φοβάσαι τόσο πολύ που θα σου τσιμπήσουν τα μάγουλα».

«Μπορεί εγώ να είμαι τετρακοσίων χρονών, αλλά όλοι εκείνοι μου ρίχνουν τουλάχιστον χίλια χρόνια κι έχουν και γαμψά νύχια σαν γύπες».

Ήταν παράξενο που αυτή η συζήτηση είχε γίνει περίπου δώδεκα ώρες πριν από αυτό που είχε συμβεί μόλις. Η ραχοκοκαλιά μου ανατρίχιασε πάλι.

Στη σκέψη ότι δεν θα ξαναβρισκόμουν μαζί του πόνος κατέκλυσε πάλι το κορμί μου κι έφτασε σε όλα τα σημεία που ο Γκας είχε εξερευνήσει με τα μάτια, το στόμα και τα χέρια του. Στη σκέψη ότι δεν θα τον ξανάβλεπα ποτέ έτσι, γυμνό, ευάλωτο, χωρίς άμυνες, να μου ψιθυρίζει μυστικά κατευθείαν στην ψυχή μου, με κυρίευε απογοήτευση.

Μόνο μία φορά. Αυτός ήταν ο κανόνας του Γκας. Και αυτή εδώ σίγουρα

μετρούσε.

Απλώς χρειάστηκε να απαντήσει σε ένα σημαντικό τηλεφώνημα, είπα στον εαυτό μου. *Δεν έχει να κάνει με τον κανόνα, ούτε μ' εσένα.* Αλλά δεν μπορούσα να είμαι σίγουρη.

Ο Γκας επικοινώνησε πάλι στις 11:45, όταν μου έστειλε sms που έλεγε: Θα είσαι έτοιμη σε 5 λεπτά;

Ούτε κατά διάνοια. Παρόλο που προσπαθούσα να καταπολεμήσω τη νευρικότητά μου πηγαίνοντας πέρα δώθε, δεν έφευγε από το μυαλό μου η ανάμνηση αυτού που είχε συμβεί, ούτε διαλυόταν το άγχος μου για αυτό που θα ακολουθούσε. Δεν περίμενα ότι θα αδιαφορούσε έτσι, ότι θα μου έστελνε ένα sms λες και δεν είχε συμβεί τίποτα, αλλά μάλλον έπρεπε να το είχα καταλάβει.

Αναστέναξα και του απάντησα: Βέβαια. Μετά πήγα βιαστικά στο υπνοδωμάτιο για να αλλάξω. Φόρεσα ένα λευκό φόρεμα με τιράντες και ένα ζευγάρι κόκκινα σανδάλια που είχα πάρει την τελευταία φορά που πήγα στην Goodwill. Έπιασα τα μαλλιά μου και μετά τα έλυσα πάλι. Έβαλα όσο πιο πολύ μέικ απ μπορούσα, στα δύο λεπτά που μου είχαν μείνει.

Ο Γκας είχε φρεσκαριστεί κάπως. Τα μαλλιά του είχαν τα ίδια χάλια, αλλά είχε φορέσει ένα σχετικά ατσαλάκωτο γαλάζιο πουκάμισο. Είχε σηκώσει τα μανίκια και φαίνονταν οι πήχεις του χεριού του που ήταν όλο νεύρα. Με χαιρέτησε με ένα κοφτό νεύμα και μετά κάθισε στη θέση του οδηγού.

Μπήκα στο αμάξι και κάθισα δίπλα του, νιώθοντας τουλάχιστον τη διπλάσια αμηχανία από όση είχα φοβηθεί ότι θα ένιωθα όταν φανταζόμουν κάποια εκδοχή αυτού του σεναρίου. *Ηλίθιο κουνέλι, ηλίθιο κουνέλι, ηλίθιο κουνέλι*! μάλωσα τον εαυτό μου.

Αλλά τότε σκέφτηκα το πώς με είχε φιλήσει στο στομάχι, τόσο τρυφερά, τόσο γλυκά. Υπήρχαν άραγε σχέσεις της μιας βραδιάς –του ενός πρωινού– που να σου έδιναν την εντύπωση ότι ήταν κάτι… *ειλικρινές*;

Κοίταξα έξω από το παράθυρο και προσπάθησα να μιλήσω όσο πιο ανέμελα μπορούσα (ούτε καν, παταγώδης αποτυχία). «Όλα εντάξει;»

«Αχά», απάντησε ο Γκας.

Προσπάθησα να ερμηνεύσω την έκφραση του προσώπου του. Μου έδωσε να καταλάβω ότι θα έπρεπε να ανησυχώ, αλλά τίποτα παραπάνω.

Όταν φτάσαμε στον δρόμο της Πιτ και της Μάγκι, υπήρχαν παντού παρκαρισμένα αυτοκίνητα. Ο Γκας πάρκαρε στη γωνία. Με συνόδευσε σε μια πλαϊνή πόρτα του φράχτη και βρεθήκαμε σε ένα από τα μονοπάτια που

διέσχιζαν τον κήπο.

Περάσαμε την μπροστινή πόρτα, αντί να κάνουμε ολόκληρο τον γύρο του σπιτιού για να βγούμε στην πίσω αυλή.

Κόσμος άρχισε να φωνάζει το όνομά του με μια φωνή. Μετά, η Πιτ είπε τραγουδιστά «Τζένιουαριιι!» και οι υπόλοιποι προσκεκλημένοι έκαναν το ίδιο. Υπήρχαν τουλάχιστον είκοσι άτομα συνωστισμένα γύρω από δυο τραπέζια κάτω από μια πέργκολα με κισσό. Μπουκάλια μπίρας και κόκκινα ποτήρια ήταν απλωμένα πάνω στα τραπεζομάντιλα με την εικόνα της αστερόεσσας και, όπως μου είχε πει ο Γκας, ένα μεγάλο τραπέζι στην άκρη της αυλής ήταν κάτι παραπάνω από βαρυφορτωμένο με αλουμινένιους δίσκους γεμάτους φαγητά και κουτάκια μπίρας.

«Να ο ωραίος ο ανιψιός μου και η υπέροχη συντροφιά του». Η Πιτ στεκόταν μπροστά στην ψησταριά κι έψηνε μπέργκερ φορώντας μια ποδιά που έλεγε ΦΙΛΙ ΣΤΗ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ. Είχε προσθέσει με μαρκαδόρο τη φράση *Όχι βέβαια! Είμαι παντρεμένη!* και η Μάγκι φορούσε κι εκείνη λευκή ποδιά με ένα μήνυμα γραμμένο με το χέρι: ΦΙΛΙ ΣΤΗ ΓΕΩΛΟΓΟ. Κάμποσοι άλλοι προσκεκλημένοι ήταν μαζεμένοι γύρω από ένα τραπέζι στη βεράντα στο κέντρο αυτού του παράξενου κήπου και πιο πέρα από τη βεράντα μερικοί πλατσούριζαν στην πελώρια γαλάζια πισίνα.

«Παιδιά, ελπίζω να φέρατε τα μαγιό σας», είπε η Πιτ στον Γκας, καθώς εκείνος έσκυβε για να την αγκαλιάσει, προσπαθώντας να αποφύγει τη σπάτουλα στο χέρι της. Η Πιτ τον φίλησε δυνατά στο μάγουλο και έκανε πίσω. «Το νερό είναι τέλειο σήμερα».

Κοίταξα προς το μέρος του Γκας. «Έχει μαγιό ο Γκας;»

«Ουσιαστικά», είπε η Μάγκι, καθώς ερχόταν για να φιλήσει κι αυτή τον ανιψιό της στο μάγουλο, «όχι, δεν έχει». Με φίλησε κι εμένα και μετά συνέχισε: «Αλλά έχουμε ένα εδώ για όποτε του χρειαστεί – κολυμπούσε σαν δελφίνι όταν ήταν μικρός! Τον πηγαίναμε στη ΧΑΝ και έπρεπε να κρατάμε χρονόμετρο για να τον βγάλουμε έγκαιρα από την πισίνα, πριν κατουρήσει εκεί μέσα. Ξέραμε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να βγει από το νερό παρά μόνο με το ζόρι».

«Όλα αυτά τα βγάζεις από το μυαλό σου», είπε ο Γκας. «Δεν έγινε ποτέ αυτό που λες».

«Το ορκίζομαι ότι είναι αλήθεια», είπε η Μάγκι με εκείνο το χαρακτηριστικό ονειροπαρμένο και εύθυμο ύφος της. «Δεν πρέπει να ήσουν πάνω από πέντε χρονών. Δεν το θυμάσαι, Γκάσι; Όταν ήσουν

μικρός, εσύ και η Ρόουζ ερχόσαστε μαζί μας στην πισίνα μια δυο φορές την εβδομάδα».

Η έκφραση του Γκας άλλαξε, τα μάτια του σκοτείνιασαν. Φαινόταν λες και μια βαριά μεταλλική πόρτα έκλεινε μέσα του. «Όχι. Δεν μου θυμίζει κάτι».

Η *Ρόουζ;* Το αληθινό όνομα της Πιτ ήταν Πόζι, δηλαδή μπουκετάκι. Η Ρόουζ πρέπει να ήταν η αδερφή της, η μαμά του Γκας.

«Η ουσία δεν αλλάζει», συνέχισε η Μάγκι. «Σου άρεσε πολύ να κολυμπάς, άσχετα με το τι κάνεις τώρα. Το μαγιό σου σε περιμένει στον ξενώνα». Στη συνέχεια, η Μάγκι κοίταξε εμένα από πάνω μέχρι κάτω. «Σίγουρα θα βρούμε κάτι και για σένα. Βέβαια, μπορεί να σου πέσει λιγάκι φαρδύ. Είσαι πολύ μικρόσωμη».

«Φέτος το καλοκαίρι το ένιωσα αυτό για πρώτη φορά».

Η Μάγκι με χάιδεψε στο μπράτσο και μου χαμογέλασε γαλήνια. «Αυτά παθαίνεις άμα περιστοιχίζεσαι από ψηλούς. Έλα να γνωρίσεις τους άλλους. Γκας, έλα κι εσύ να πεις ένα γεια».

Κι έτσι βρεθήκαμε να τριγυρίζουμε στον κήπο της Πιτ και της Μάγκι. Ο Γκας τους ήξερε όλους –κυρίως ήταν καθηγητές από το πανεπιστήμιο της περιοχής, με τις συντρόφους και τα παιδιά τους, καθώς και δύο από τις αδερφές της Μάγκι– αλλά φαινομενικά είχε ελάχιστα να πει μαζί τους πέρα από το να τους χαιρετήσει ευγενικά. Η Ντάρσι, η μικρότερη αδερφή της Μάγκι, ήταν πάνω από επτά εκατοστά ψηλότερη από τη Μάγκι. Είχε κατάξανθα μαλλιά, σαν άχυρα, και πελώρια γαλανά μάτια, ενώ η Λόλι ήταν τριάντα εκατοστά πιο κοντή από τη Μάγκι, με τα γκρίζα μαλλιά της πιασμένα κότσο. «Έχει το σύνδρομο του μεσαίου παιδιού», μου ψιθύρισε η Μάγκι καθώς με πήγαινε μαζί με τον Γκας σε μια άλλη γωνιά του κήπου, όπου έπαιζαν τα παιδιά. Δύο από τα λαμπραντόρ έτρεχαν τριγύρω όλο χαρά.

«Είμαι σίγουρη ότι θα σας αφήσουν να παίξετε μαζί τους», μας είπε η Μάγκι, δείχνοντας προς τα παιδιά.

Ο Γκας χαμογέλασε πλατιά καθώς γύριζε προς το μέρος της. Το χαμόγελό του έδειχνε ότι δεν σήκωνε αντιρρήσεις. «Νομίζω ότι είναι καλύτερα να αρχίσουμε με ένα ποτό».

Η Μάγκι τον χάιδεψε στο μπράτσο απαλά. «Φαίνεται ότι είσαι βαφτισιμιός της Πιτ, Γκάσι. Πάμε να σας βάλω το παγκοσμίου φήμης μπλε παντς μου!»

Προχώρησε και ενώ την ακολουθούσαμε ο Γκας μου έριξε ένα συνωμοτικό βλέμμα, κάτι που μου έδωσε να καταλάβω ότι το ποτό θα ήταν άθλιο, αλλά μετά την αγωνία που είχα νιώσει στη διάρκεια της διαδρομής με το αμάξι, ακόμα κι αυτό το βλέμμα ήταν αρκετό για να μου ζεστάνει τα σωθικά. «Παγκοσμίου φήμης χάλι», μου ψιθύρισε.

«Έι, μήπως ξέρεις με τι πέτρα είναι στρωμένο το μονοπάτι;» τον ρώτησα ψιθυριστά.

Κούνησε το κεφάλι του, σαν να μην πίστευε αυτό που άκουγε. «Για να ξέρεις, δεν θα σου το συγχωρήσω ποτέ έτσι και της κάνεις αυτή τη συγκεκριμένη ερώτηση».

Είχαμε σταματήσει να προχωράμε στο μονοπάτι και είχαμε φτάσει σε μια γωνιά κρυμμένη μέσα σε πυκνά φυτά. Δεν φαινόμαστε ούτε από τη βεράντα ούτε από εκεί όπου έπαιζαν τα παιδιά.

«Γκας», του είπα. «Είναι όλα εντάξει;»

Για μια στιγμή με κοίταξε έντονα. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του και η έκφρασή του άλλαξε. Τη θέση της πήρε φαινομενική απάθεια. «Ναι, δεν τρέχει τίποτα».

«Μου λες ψέματα».

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. «Όχι. Δεν τρέχει τίποτα. Λοιπόν, ετοιμάσου να πιεις το μπλε παντς».

Κατευθύνθηκε πάλι στη βεράντα κι εγώ τον ακολούθησα. Όταν φτάσαμε εκεί, η Μάγκι μας είχε ετοιμάσει ήδη δύο ξέχειλα ποτήρια. Ήπια μια γουλιά κι έβαλα τα δυνατά μου να μη βήξω. «Τι έχει μέσα;»

«Βότκα», είπε η Μάγκι εύθυμα, απαριθμώντας τα συστατικά με τα δάχτυλά της. «Ρούμι καρύδας, μπλε κουρασάο, τεκίλα, χυμό ανανά, λίγο κανονικό ρούμι. Σου αρέσει;»

«Υπέροχο είναι», είπα. Μύριζε σαν ανοιχτό μπουκαλάκι με διαλυτικό για βερνίκι νυχιών.

«Γκάσι;» ρώτησε.

«Θαυμάσιο», της απάντησε.

«Καλύτερο από πέρυσι, έτσι;» είπε η Πιτ, που άφησε το πόστο της στην ψησταριά για να έρθει κοντά μας.

«Μάλλον τώρα θα μπορεί να ξεβάψει το χρώμα του αμαξιού», είπε ο Γκας.

Η Πιτ γέλασε και τον χτύπησε στο μπράτσο. «Άκουσες τι είπε, Μαγκς; Σ' το έλεγα ότι αυτό το πράγμα είναι σαν καύσιμο για αεροπλάνα».

Η Μάγκι χαμογέλασε χωρίς να έχει ενοχληθεί από το πείραγμα. Το φως έπεφτε στο πρόσωπο του Γκας, αποκάλυπτε το κρυφό λακκάκι του και έδινε στα μάτια του τη χρυσή λάμψη κεχριμπαριού. Αυτά τα μάτια στράφηκαν πάνω μου και το χαμόγελό του έγινε πιο πλατύ. Δεν φαινόταν διαφορετικός άνθρωπος. Φαινόταν πιο χαλαρός, με περισσότερη αυτοπεποίθηση, λες και όλον αυτόν τον καιρό είχα έρθει πρόσωπο με πρόσωπο μόνο με τη σκιά του.

Εκείνη τη στιγμή, έτσι όπως στεκόμουν εκεί, ένιωθα σαν να είχα πέσει τυχαία πάνω σε κάτι κρυμμένο και ιερό, πιο προσωπικό ακόμα κι από αυτό που είχε γίνει μεταξύ μας στο σπίτι του. Ο Γκας είχε τραβήξει την κουρτίνα στο παράθυρο ενός σπιτιού που θαύμαζα και του οποίου το εσωτερικό ονειρευόμουν να δω, αλλά ταυτόχρονα το είχα υποτιμήσει.

Μου άρεσε να βλέπω τον Γκας έτσι, να βρίσκεται μαζί με τους ανθρώπους που ήξερε ότι θα τον αγαπούσαν πάντα.

Μόλις είχαμε κάνει σεξ σαν ο κόσμος να χανόταν γύρω μας, αλλά αν ποτέ ξανά κατάφερνα να φιλήσω τον Γκας, ήθελα να έχω απέναντί μου αυτή τη μορφή του. Ήθελα τον Γκας που δεν ένιωθε τόσο πολύ το βάρος του κόσμου γύρω του, ώστε να αναγκάζεται να στηρίζεται κάπου για να μείνει όρθιος.

«Μήπως το πρώτο Σαββατοκύριακο του Αυγούστου;» έλεγε η Πιτ. Εκείνη, η Μάγκι και ο Γκας με κοιτούσαν και περίμεναν να τους δώσω απάντηση σε μια ερώτηση που δεν είχα ακούσει.

«Εμένα με βολεύει», είπε ο Γκας. «Τζένιουαρι;» Ακόμα φαινόταν χαλαρός, χαρούμενος. Ζύγισα τις επιλογές μου. Να συμφωνήσω σε κάτι χωρίς να έχω ιδέα τι ήταν αυτό, να ομολογήσω ότι δεν είχα ακούσει τίποτα ή να ψαρέψω κι άλλες πληροφορίες με μερικές (μάλλον καταδικαστικές) ερωτήσεις.

«Τι… τι ώρα;» είπα, ελπίζοντας ότι είχα κάνει τη σωστή επιλογή. Και ότι είχα ρωτήσει κάτι λογικό.

«Τις καθημερινές, συνήθως το κάνουμε στις επτά το βράδυ, αλλά αφού θα είναι Σαββατοκύριακο, διαλέγουμε όποια ώρα θέλουμε. Μπορεί να είναι καλύτερα το βράδυ – στο κάτω κάτω, η πόλη είναι θέρετρο και όλοι μπορεί να διαβάζουν, αλλά ίσως να το κάνουν ξαπλωμένοι στην άμμο».

«Μου φαίνεται ότι θα είναι πολύ ενδιαφέρον», είπε η Μάγκι, χτυπώντας ανάλαφρα τις παλάμες της μεταξύ τους. «Αυτά που κάνετε εσείς οι δυο φαίνονται –εξωτερικά– να διαφέρουν πολύ, αλλά φαντάζομαι ότι οι

εσωτερικοί μηχανισμοί είναι παρόμοιοι. Είναι σαν τον λαβραδορίτη και…»

«Με τις υγείες μας», είπε ο Γκας.

«Γκας, δεν φτερνίστηκε κανείς», είπε η Μάγκι απορημένη. «Ο λαβραδορίτης είναι ορυκτό – πολύ όμορφο…»

«Αλήθεια», συμφώνησε η Πιτ. «Φαίνεται σαν κάτι από άλλον πλανήτη. Αν γύριζα ταινία επιστημονικής φαντασίας, θα παρουσίαζα τον κόσμο φτιαγμένο από λαβραδορίτη».

«Μια και μου το θύμισες», είπε ο Γκας. Τα μάτια του κοίταξαν κλεφτά τα δικά μου και κατάλαβα αμέσως ότι είχε βρει τρόπο να αλλάξει το θέμα της συζήτησης. «Έχει δει καμιά σας την *Επαφή* με την Τζόντι Φόστερ; Γαμώτο, μιλάμε για τρομερή ταινία».

«Έβερετ», είπε η Πιτ. «Πρόσεχε πώς μιλάς».

Η Μάγκι χαχάνισε κρύβοντας το πρόσωπό της με το χέρι της. Τα νύχια της ήταν βαμμένα λευκά και είχαν ζωγραφισμένα γαλάζια αστεράκια. Σήμερα τα νύχια της Πιτ ήταν βαμμένα με σκούρο κόκκινο βερνίκι. Αναρωτήθηκα μήπως το μανικιούρ ήταν μια συνήθεια που της είχε κολλήσει η Μάγκι, ένα χαρακτηριστικό της γυναίκας της που είχε αποτυπωθεί σε εκείνη με την πάροδο του χρόνου. Πάντα μου άρεσε αυτή η σκέψη, ο τρόπος που δύο άνθρωποι φαίνονταν να γίνονται πράγματι ένα. Ή τουλάχιστον να είναι δύο μέρη που αλληλεπικαλύπτονται, σαν δέντρα που οι ρίζες του ενός μπλέκονται με τις ρίζες του άλλου.

«Να πούμε για την εκδήλωση», είπε η Πιτ, γυρνώντας πάλι προς το μέρος μου. «Ίσως στις επτά είναι καλά, για να μην αναγκάσουμε κανέναν να φύγει νωρίτερα από την παραλία».

«Μια χαρά μου φαίνεται», είπα. «Μπορείς να μου στείλεις με e-mail όλες τις λεπτομέρειες για να το κλείσουμε; Θα κοιτάξω το πρόγραμμά μου μόλις γυρίσω σπίτι».

«Ποιες λεπτομέρειες; Το μόνο που χρειάζεται να ξέρεις είναι τι ώρα να έρθεις! Η Μάγκι κι εγώ θα σκεφτούμε μερικές καλές ερωτήσεις», είπε η Πιτ.

Πρέπει να φάνηκε ότι δίσταζα, γιατί ο Γκας έσκυψε κοντά μου. «Θα σου στείλω *εγώ* e-mail».

«Γκας Έβερετ, από όσο ξέρω, όσο έχεις μαγιό άλλο τόσο έχεις e-mail. Ποτέ δεν μου στέλνεις μήνυμα», είπα.

Σήκωσε τους ώμους του και μαζί τα φρύδια του.

«Χαίρομαι που δεν το κάνει αυτό μόνο σ’ εμένα», είπε η Πιτ. «Του έχω

στείλει πολλά βίντεο με σκυλιά και δεν έχω πάρει καμία απάντηση. Έχω αρχίσει να αναρωτιέμαι μήπως θέλει να μου πει κάτι με τη σιωπή του!»

Ο Γκας έκανε κεφαλοκλείδωμα στην Πιτ. «Σου το έχω πει τόσες φορές. Δεν τσεκάρω τα e-mails μου. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορώ να στείλω e-mail αν μου το ζητήσουν. Επίσημα. Και για σοβαρό λόγο».

«Τα βίντεο με σκυλιά είναι σοβαρός λόγος», είπε η Μάγκι συλλογισμένη.

«Τι τα θέλουμε αυτά τα βίντεο από τη στιγμή που έχουμε τα δικά σας τα σκυλιά;» ρώτησε ο Γκας.

«Μια και ανέφερες τα λαμπραντόρ», είπε η Μάγκι. «Αυτό που έλεγα για τον λαβραδορίτη…»

Ο Γκας με κοίταξε χαμογελώντας πλατιά. Όπως αποδείχτηκε, είχε απόλυτο δίκιο. Έπρεπε να είχαμε αποφύγει, πάση θυσία, να πούμε οτιδήποτε για πετρώματα. Έχασα πολύ γρήγορα το νήμα της συζήτησης, καθώς η Μάγκι πηδούσε από τη μια πέτρα στην άλλη, δίνοντάς μας ενδιαφέρουσες πληροφορίες που της θύμιζαν *άλλες* ενδιαφέρουσες πληροφορίες. Μετά από λίγο, θόλωσε ακόμα και το βλέμμα της Πιτ (που μέχρι τότε έδειχνε τη λατρεία της για τη σύζυγό της).

«Α, ωραία!» είπε, λιγάκι αδιάκριτα, όταν είδε κάποιους άλλους προσκεκλημένους να έρχονται από το πλάι του σπιτιού. «Πάω να τους υποδεχτώ».

«Αν θέλεις να πας να πεις ένα γεια», είπε ο Γκας στη Μάγκι, «να μη σε κρατάμε!»

Η Μάγκι πήρε μια έκφραση προσποιητού σοκ. «Ποτέ!» φώναξε, πιάνοντας τον Γκας από το μπράτσο. «Μπορεί η θεία σου να είναι άστατος χαρακτήρας, αλλά για μένα *κανείς* δεν είναι πιο σημαντικός από όσο *εσύ*, Γκάσι! Ούτε καν τα λαμπραντόρ – μην τους το πεις όμως».

Έσκυψα κοντά στον Γκας και του είπα ψιθυριστά: «Ούτε καν ο *λαβραδορίτης*». Έστρεψε το πρόσωπό του ελάχιστα προς το δικό μου και χαμογέλασε. Βρισκόταν τόσο κοντά μου, ώστε έβλεπα θολά το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του και η μυρωδιά του μπλε παντς στα χείλη του έκανε το αίμα μου να βράζει.

«Δηλαδή εγώ έρχομαι αμέσως μετά τα λαμπραντόρ;» φώναξε ένας άντρας από το τραπέζι για να πειράξει τη Μάγκι.

«Όχι, μη λες ανοησίες, Γκίλμπερτ», είπε η Πιτ, γυρνώντας μαζί με τους νεοφερμένους και κρατώντας ένα όμορφο μπουκέτο στα χέρια. «Είσαι στην ίδια θέση με τα λαμπραντόρ».

Ο Γκας με κοίταξε και το χαμόγελό του ξεθώριασε. Πήρε μια στοχαστική έκφραση. Τον έβλεπα να ξανακλείνεται πάλι στον εαυτό του κι ένιωσα απεγνωσμένη ανάγκη να τον κρατήσω για να τον στηρίξω, να τον σφίξω γερά στα χέρια μου για να τον εμποδίσω να χαθεί.

Με κοίταξε επίμονα. «Πρέπει να βγάλω κάμποσο μπλε παντς από μέσα μου. Σε πειράζει να μείνεις μόνη σου για λίγο;»

«Δεν υπάρχει πρόβλημα», είπα. «Εκτός κι αν θα πας μέσα για να κρύψεις παιδικές φωτογραφίες σου. Σε αυτή την περίπτωση, με πειράζει να μείνω μόνη μου για λίγο».

«Δεν θα κάνω κάτι τέτοιο».

«Σίγουρα;» επέμεινα, προσπαθώντας να τον κάνω να χαμογελάσει, να ξαναβγάλω στην επιφάνεια τον Χαρούμενο και Ασφαλή Γκας. «Γιατί θα μου το πει η Πιτ. Δεν μπορείς να της κρυφτείς».

Χαμογέλασε στραβά και τα μάτια του άστραψαν. «Αν θέλεις να έρθεις μαζί μου στο μπάνιο για να βεβαιωθείς, έχεις κάθε δικαίωμα να το κάνεις».

Μου κόπηκαν τα πόδια. «Εντάξει».

«Εντάξει;» είπε.

Το έντονο βλέμμα του με έκανε να πλημμυρίζω έξαψη. «Γκας», είπα, «θέλεις να έρθω μαζί σου στο μπάνιο;».

Γέλασε, δεν κουνήθηκε. Τα μάτια του με σάρωσαν από πάνω μέχρι κάτω και μετά στράφηκαν στο πλάι, στην Πιτ. Όταν με ξανακοίταξε, το χαμόγελό του είχε σβήσει, η λάμψη στα μάτια του είχε χαθεί. «Δεν χρειάζεται», είπε. «Θα γυρίσω αμέσως».

Μου άγγιξε το μπράτσο απαλά και μετά γύρισε από την άλλη και πήγε μέσα. Είχα πολύ καιρό να νιώσω τέτοια ντροπή. Ή έστω από εκείνη τη βραδιά που ήπια κρασί από την τσάντα μου, στη λέσχη του βιβλίου. Δυστυχώς, φαντάστηκα ότι και τώρα θα ακολουθούσα τον ίδιο δρόμο, σε μια προσπάθεια να σβήσω την ανάμνηση από αυτό που είχε μόλις συμβεί.

Ο Γκας με απέρριψε. Μόλις λίγες ώρες αφότου του δόθηκα με την πλάτη κολλημένη σε μια ραφιέρα, με απέρριψε.

Για κάποιον λόγο αυτό ήταν πολύ χειρότερο από τη χειρότερη εκδοχή που είχα φτιάξει στο μυαλό μου όταν ζύγιζα τα υπέρ και τα κατά τού να αρχίσω κάτι με τον Γκας.

Γιατί είπε ότι με ήθελε τόσο καιρό; Εκείνη τη στιγμή μού είχε φανεί σέξι, αλλά τώρα με έκανε να νιώθω σαν μια εκκρεμότητα την οποία κατάφερε επιτέλους να τακτοποιήσει. Το ηλίθιο τρομερό ελάττωμά μου είχε κάνει

πάλι το θαύμα του.

Περίμενα δίπλα στη συρόμενη μπαλκονόπορτα, με το πρόσωπό μου να καίει, σκυμμένη στο ποτό μου, για μερικά λεπτά. Ξαφνιάστηκα όταν ήχησε το κινητό μου. Είχε έρθει e-mail από τον Γκας. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει δυνατά. Ξενέρωσα με το που άνοιξα το μήνυμα. Το μόνο που έλεγε ήταν: Εκδήλωση στο Βιβλιοπωλείο Πιτ, στις 2 Αυγούστου, στις 7 μ.μ.

Θυμήθηκα αυτό που είχε πει η Μάγκι, ότι αυτά που κάναμε ο Γκας κι εγώ διέφεραν τόσο πολύ εξωτερικά, ώστε «αυτό» θα είχε ενδιαφέρον. Ήμουν σχεδόν σίγουρη ότι είχα αναλάβει την υποχρέωση να πάω σε εκδήλωση βιβλίου μαζί του.

Ηλίθιο κουνέλι, ηλίθιο κουνέλι, ηλίθιο κουνέλι. Είχα περάσει σχεδόν έναν μήνα έχοντας επαφή μόνο με τον Γκας. Υπέθεσα ότι, αν είχα περάσει έναν μήνα με μόνη συντροφιά μια μπάλα του βόλεϊ ζωγραφισμένη με αίμα, κι εγώ θα έκλαιγα καθώς θα την έπαιρνε μαζί της η παλίρροια.

Αλλά όχι, δεν ήταν αλήθεια αυτό. Δεν με είχαν φέρει σε αυτή τη θέση μόνο η μοναξιά και η τάση μου να βλέπω τα πάντα ρομαντικά.

Τον ήξερα τον Γκας. Ήξερα ότι η ζωή του ήταν άνω κάτω. Ήξερα ότι τα τείχη του ήταν τόσο χοντρά, ώστε θα μου έπαιρνε χρόνια να τα διαπεράσω και ότι η δυσπιστία απέναντι στον κόσμο τον είχε ποτίσει μέχρι το κόκαλο. Ήξερα ότι δεν ήμουν εγώ η Μία και Μοναδική που θα μπορούσε να τα διορθώσει όλα μόνο και μόνο με το να είναι ο εαυτός της.

Σε τελική ανάλυση, ήξερα ποιος ακριβώς ήταν ο Γκας Έβερετ, αλλά αυτό δεν άλλαζε τίποτα. Γιατί, παρόλο που μάλλον δεν θα μάθαινε ποτέ να χορεύει στη βροχή, εγώ τον Γκας ήθελα. Μόνο τον Γκας. Κανέναν άλλον.

Ήξερα ότι θα ράγιζε η καρδιά μου και τώρα υποψιαζόμουν ότι δεν μπορούσα να κάνω τίποτα, παρά μόνο να προετοιμαστώ και να περιμένω τον ερχομό του πόνου.

OceanofPDF.com

22 / Η εκδρομή

«Αχ, έλα τώρα, Γκάσι. Μπες μέσα!» Η Μάγκι πέταξε νερά προς το χείλος της πισίνας, αλλά ο Γκας απλώς έκανε πίσω, κουνώντας το κεφάλι του αρνητικά και χαμογελώντας πλατιά.

«Τι έπαθες; Φοβάσαι μη σου χαλάσει η περμανάντ;» είπε η Πιτ για να τον πειράξει, μπροστά από την ψησταριά όπου στεκόταν.

«Μήπως φοβάσαι ότι θα ανακαλύψουμε πως έχεις κάνει περμανάντ;» πρόσθεσα εγώ. Μόλις το βλέμμα του στράφηκε πάνω μου, με πλημμύρισε έξαψη. Ακολούθησε η απογοητευτική διαπίστωση ότι το φαρδύ ολόσωμο μαγιό που μου είχε δανείσει η Μάγκι με έκανε να φαίνομαι σαν μουσκεμένο καλάμι τυλιγμένο με χαρτί υγείας.

«Μπορεί να φοβάμαι ότι, από τη στιγμή που θα μπω μέσα, δεν θα με χρονομετρήσει κανείς για να μου θυμίσει ότι πρέπει να βγω και να πάω στην τουαλέτα», είπε ο Γκας.

Στην άλλη άκρη της πισίνας, ένα κοκαλιάρικο αγοράκι κι ένα παχουλό κοριτσάκι έκαναν αντικριστά βουτιές και μας πιτσίλιζαν με νερό. Ο Γκας με κοίταξε πάλι. «Και είναι κι αυτό».

«Ποιο;» είπα. «Η διασκέδαση; Φοβάσαι μην είναι μεταδοτική;»

«Όχι, φοβάμαι ότι η πισίνα έχει γεμίσει κάτουρο ήδη. Σας εύχομαι να ευχαριστηθείτε το μπάνιο σας εσείς οι δυο». Ο Γκας γύρισε μέσα στο σπίτι κι εγώ προσπάθησα να μην περιμένω με αγωνία πότε θα έκανε πάλι την εμφάνισή του.

Η Μάγκι βρήκε μια μπάλα και αρχίσαμε να την πετάμε η μία στην άλλη. Πολύ γρήγορα, η ώρα πήγε τέσσερις και αφού η Σόνια θα ερχόταν στις πέντε, είπα ότι έπρεπε να βγω και να πάω να αλλάξω. Η Μάγκι βγήκε κι αυτή από την πισίνα. Πήραμε τις κίτρινες πετσέτες που είχαμε αφήσει στο τσιμέντο δίπλα στην πισίνα.

Μου έριξε τη μία στην πλάτη, πριν προλάβω να την πάρω από τα χέρια της, και κατευθύνθηκε στο εσωτερικό του σπιτιού, με εμένα να την ακολουθώ. «Μπορείς να πας στο επάνω μπάνιο», είπε, με ένα ζεστό χαμόγελο που ήταν σαν να μου έκλεινε το μάτι πονηρά.

«Α», είπα αμήχανα. «Εντάξει». Μάζεψα τα ρούχα και πήγα στη σκάλα.

Τα σκαλιά ήταν ξύλινα, στενά και έτριζαν. Η σκάλα έκανε στροφή και έβγαζε στο χολ του ορόφου. Το μπάνιο ήταν στο τέλος του διαδρόμου, ένα τερατούργημα με ροζ πλακάκια, τόσο άσχημο που καταντούσε χαριτωμένο. Υπήρχαν δύο πόρτες στη μια πλευρά του διαδρόμου και μια τρίτη στην άλλη, κλειστές όλες τους.

Κόντευε η ώρα για να φύγω. Θα αναγκαζόμουν να χτυπήσω όλες τις πόρτες μέχρι να τον βρω. Προσπάθησα να μη νιώθω ντροπιασμένη και πληγωμένη, αλλά δεν ήταν εύκολο.

Από την πρώτη σοβαρή συζήτηση που έκανες με τον Γκας, σου ξεκαθάρισε ότι δεν περίμενε τίποτα από σένα, Τζένιουαρι. Ότι ήταν από τους άντρες που ούτε εσύ *δεν ήσουν ικανή να τον δεις με ρομαντική διάθεση.*

Έβγαλα την πετσέτα και ντύθηκα στο μπάνιο. Έπειτα βγήκα έξω και χτύπησα σιγανά την πρώτη πόρτα. Δεν απάντησε κανείς, οπότε πήγα στην άλλη, στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου.

Ακούστηκε ένα πνιχτό «Ναι;» από μέσα. Την άνοιξα.

Ο Γκας βρισκόταν στο διπλό κρεβάτι στη γωνία, με τα πόδια απλωμένα και την πλάτη στηριγμένη στον τοίχο. Στα δεξιά του, οι περσίδες ήταν μισάνοιχτες κι άφηναν να περνάνε αχτίδες φωτός που έπεφταν ανάμεσα στις σκιές στο πάτωμα. «Ώρα να φύγουμε;» ρώτησε, ξύνοντας το πίσω μέρος του κεφαλιού του.

Κοίταξα τα αταίριαστα έπιπλα τριγύρω στο δωμάτιο, την έλλειψη φυτών. Στο κομοδίνο υπήρχε ένα αμπαζούρ που φαινόταν σαν μπάλα ποδοσφαίρου και απέναντι από το κάτω άκρο του κρεβατιού βρισκόταν μια μικρή μπλε ραφιέρα γεμάτη αντίτυπα αμερικανικών και ξένων εκδόσεων των βιβλίων του Γκας. «Ήρθες εδώ για να στοχαστείς για τη ματαιότητα των πραγμάτων;» τον ρώτησα, δείχνοντας με το κεφάλι μου προς την πλευρά της ραφιέρας.

«Είχα λίγο πονοκέφαλο», είπε. Πήγα προς το κρεβάτι για να καθίσω δίπλα του, αλλά σηκώθηκε πριν προλάβω να φτάσω εκεί. «Καλύτερα να πάω να αποχαιρετήσω. Να κάνεις κι εσύ το ίδιο, αν δεν θέλεις να σε βάλει η Πιτ σε μαύρη λίστα. Και μετά έφυγε από το δωμάτιο κι έμεινα εκεί μόνη μου. Πήγα πιο κοντά στη ραφιέρα. Στο πάνω μέρος της βρίσκονταν τέσσερις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες. Στη μία ήταν ένα μωρό με σκούρα μάτια, περιτριγυρισμένο από ψεύτικα αφράτα σύννεφα. Στη διπλανή της ήταν η Πιτ και η Μάγκι, τριάντα χρόνια νεότερες, με γυαλιά ηλίου

στερεωμένα στο κεφάλι και ανάμεσά τους ένα μικρό αγοράκι που φορούσε πέδιλα. Πάνω από το κεφάλι του παιδιού, ανάμεσα στους ώμους της Πιτ και τη Μάγκι, φαινόταν ένα μέρος από το Κάστρο της Σταχτοπούτας.

Η τρίτη φωτογραφία ήταν πολύ παλιότερη, ένα πορτρέτο σέπια ενός χαμογελαστού μικρού κοριτσιού με σκούρες μπούκλες και λακκάκι στο ένα μάγουλο. Η τέταρτη ήταν φωτογραφία ομάδας. Μικρά αγόρια και κορίτσια με μοβ αθλητικές στολές παραταγμένα δίπλα σε μια νεότερη και λεπτότερη Πιτ, που είχε κρεμασμένη στον λαιμό της μια σφυρίχτρα και φορούσε τζόκεϊ. Αναγνώρισα τον Γκας αμέσως. Ήταν λεπτός κι ατημέλητος, με ένα στραβό ντροπαλό χαμόγελο.

Εκείνη τη στιγμή άκουσα φωνές από το ισόγειο. «Σίγουρα δεν μπορείτε να μείνετε;» έλεγε η Πιτ.

Άφησα τη φωτογραφία κάτω, βγήκα από το δωμάτιο κι έκλεισα την πόρτα πίσω μου.

Μείναμε σιωπηλοί τα πρώτα λεπτά της διαδρομής της επιστροφής στο σπίτι, αλλά τελικά ο Γκας με ρώτησε: «Πέρασες καλά;».

«Η Πιτ και η Μάγκι είναι υπέροχες», απάντησα διστακτικά.

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Ναι, είναι».

«Εντάξει», είπα και δεν ήξερα πώς να συνεχίσω παρακάτω.

Το βλοσυρό βλέμμα του στράφηκε προς το μέρος μου και μαλάκωσε λιγάκι. Όμως ο Γκας κράτησε το στόμα του κλειστό και δεν κοίταξε ξανά προς την πλευρά μου.

Χάζεψα τα κτίρια που περνούσαν γοργά από το παράθυρο. Τα πιο πολλά μαγαζιά είχαν κλείσει, αλλά είχε γίνει παρέλαση την ώρα που ήμαστε στο σπίτι της Πιτ κι έτσι καρότσια πλανόδιων βρίσκονταν ακόμα παραταγμένα στις πλευρές του δρόμου και οικογένειες ντυμένες με κόκκινα, λευκά και μπλε κυκλοφορούσαν ανάμεσά τους κρατώντας στα χέρια σακούλες ποπκόρν και χάρτινους ανεμόμυλους στα χρώματα της αμερικανικής σημαίας.

Ήθελα να κάνω άπειρες ερωτήσεις, αλλά όλες τους ήταν πολύ αόριστες για να εκφραστούν. Στην ιστορία που είχα φτιάξει στο μυαλό μου δεν ήθελα να είμαι η ηρωίδα που άφησε κάποια ανόητη παρεξήγηση να χαλάσει κάτι που φαινόταν πράγματι ωραίο, αλλά στην αληθινή ζωή ένιωθα ότι θα προτιμούσα να ρισκάρω να συμβεί αυτό και να κρατήσω την αξιοπρέπειά μου, αντί να μιλήσω ευθέως στον Γκας και να τον αναγκάσω να μου πει την αλήθεια και να μου ομολογήσει ότι δεν με ήθελε όπως τον

ήθελα εγώ.

Πάνω από μία φορά, σκέφτηκα θλιμμένα. *Κάτι αληθινό, ακόμα κι αν είναι στρεβλωμένο.*

Όταν φτάσαμε μπροστά στα σπίτια μας (πολύ πιο αργά από όσο θα έπρεπε, λόγω της αυξημένης κυκλοφορίας των πεζών), ο Γκας είπε: «Να με ενημερώσεις για αύριο».

«Για αύριο;» ρώτησα.

«Για την εκδρομή στη Νέα Εδέμ». Ξεκλείδωσε την πόρτα του αυτοκινήτου. «Να μου πεις αν θέλεις ακόμα να έρθεις».

Τόσο απλά είχαν διαλυθεί όλα; Είχε χάσει *εντελώς* το ενδιαφέρον του για μένα και δεν ήθελε ούτε έρευνα να κάνουμε μαζί;

Βγήκε από το αμάξι. Αυτό ήταν. Πέντε το απόγευμα και τραβούσε ο καθένας μας τον δρόμο του χωριστά. Και μάλιστα τέτοια μέρα, στην αργία της 4ης Ιουλίου, ενώ εγώ δεν ήξερα κανέναν στην πόλη εκτός από αυτόν και τις θείες του.

«Γιατί να μη θέλω να έρθω;» τον ρώτησα θυμωμένη. «Είπα ότι θέλω». Είχε φτάσει ήδη στα μισά της σκάλας της μπροστινής βεράντας. Γύρισε προς το μέρος του και σήκωσε τους ώμους του.

«Θέλεις να έρθω;» απαίτησα να μάθω.

«Αν θέλεις εσύ», είπε.

«Δεν σε ρώτησα αυτό. Σε ρώτησα αν θέλεις να έρθω μαζί σου αύριο».

«Θέλω να κάνεις ό,τι θέλεις».

Σταύρωσα τα χέρια μου μπροστά στο στήθος μου. «Τι ώρα;» φώναξα.

«Κατά τις εννιά», είπε. «Μάλλον θα φάμε όλη τη μέρα».

«Τέλεια. Τα λέμε τότε».

Μπήκα στο σπίτι μου κι άρχισα να βηματίζω πάνω κάτω εξοργισμένη. Αυτό δεν με βοήθησε καθόλου κι έτσι κάθισα στο λάπτοπ μου κι έγραψα με μανία, ώσπου νύχτωσε. Μόλις κατάλαβα ότι η οργή μου είχε ξεθυμάνει πια και δεν μπορούσα να βρίσω άλλο, βγήκα στην πίσω βεράντα και είδα τα πυροτεχνήματα πάνω από τη λίμνη. Οι σπίθες τους έπεφταν βροχή στο νερό, σαν πεφταστέρια. Προσπάθησα να μην κοιτάξω προς το σπίτι του Γκας, αλλά μια στο τόσο το μάτι μου έπιανε τη λάμψη από την οθόνη του λάπτοπ του στην κουζίνα.

Δούλευε ακόμα τα μεσάνυχτα, τότε που μου έστειλε sms η Σέιντι: Λοιπόν, αυτό ήταν. Ερωτεύτηκα. Αιωνία μου η μνήμη.

Τα ίδια κι εγώ.

Ξύπνησα από μια εκκωφαντική βροντή που έκανε το σπίτι να τρέμει. Σηκώθηκα από το κρεβάτι. Η ώρα ήταν οκτώ, αλλά το δωμάτιο ήταν ακόμα σκοτεινό από τα βαριά σύννεφα της καταιγίδας.

Πήρα τρέμοντας τη ρόμπα μου από την καρέκλα του επίπλου της τουαλέτας και πήγα βιαστικά στην κουζίνα για να βράσω νερό. Αστραπές χάραζαν τον ουρανό και κατέληγαν στην ταραγμένη λίμνη. Το φως αντανακλούσε στις πίσω μπαλκονόπορτες σαν φλας από φωτογραφική μηχανή. Κοιτούσα το θέαμα αποχαυνωμένη. Δεν είχα ξαναδεί θύελλα σε λίμνη, παρά μόνο σε ταινία. Αναρωτήθηκα μήπως θα χάλαγε τα σχέδια του Γκας.

Μπορεί να ήταν καλύτερα αν τα χάλαγε. Αν ο Γκας μπορούσε να με αποφύγει συστηματικά. Θα τηλεφωνούσα και θα ακύρωνα την εκδήλωση στο βιβλιοπωλείο, δεν θα ξαναβλέπαμε ποτέ ο ένας τον άλλον, αυτός θα τηρούσε απαρέγκλιτα τον πολύτιμο κανόνα του για τη μία και μόνο φορά κι εγώ θα μπορούσα να πάω στο Οχάιο και να παντρευτώ έναν ασφαλιστή, ό,τι κι αν σήμαινε αυτό.

Πίσω μου, ο βραστήρας άρχισε να σφυρίζει.

Έφτιαξα καφέ και κάθισα να δουλέψω. Οι λέξεις βγήκαν πάλι ορμητικά από μέσα σου. Είχα φτάσει στο ορόσημο των σαράντα μία χιλιάδων λέξεων. Ο κόσμος της οικογένειας γινόταν θρύψαλα. Η δεύτερη οικογένεια του πατέρα της Έλινορ είχε πάει στο τσίρκο απροειδοποίητα. Η μητέρα της είχε μια άσχημη αντιπαράθεση με έναν θεατή και ήταν πιο τσιτωμένη από ποτέ. Η Έλινορ είχε κοιμηθεί με τον νεαρό από την Τούλσα και την είχαν τσακώσει την ώρα που γύριζε κρυφά στο αντίσκηνό της, αλλά τη γλίτωσε ο μηχανικός, ο Νικ.

Και οι κλόουν. Παρά λίγο να τους διώξουν με τις κλοτσιές, μετά από ένα τρυφερό τετ-α-τετ στο δάσος πίσω από το τσίρκο, και είχαν τσακωθεί πολύ άσχημα γι' αυτό. Ο ένας τους πήγε στο μπαρ στην πόλη και κατέληξε να περάσει τη νύχτα στο κελί της φυλακής.

Δεν ήξερα πώς θα συνδέονταν τα πράγματα, αλλά ήξερα ότι πρώτα έπρεπε να γίνουν χειρότερα. Η ώρα είχε πάει εννιά και τέταρτο πια και ο Γκας δεν είχε ακουστεί. Πήγα και κάθισα στο ξέστρωτο κρεβάτι. Κοίταξα έξω από το παράθυρο, προς τη μεριά του γραφείου του. Μέσα από το παράθυρό του έβλεπα ζεστό χρυσό φως να χύνεται από τα αμπαζούρ.

Του έστειλα sms. Θα επηρεάσει ο καιρός την έρευνα;

Μάλλον δεν θα είναι άνετη η διαδρομή, είπε. Αλλά θα πάω.

Ισχύει η πρόσκληση; τον ρώτησα.

Φυσικά. Μετά από ένα λεπτό, μου έστειλε sms πάλι. Έχεις παπούτσια για πεζοπορία;

Όχι βέβαια, του απάντησα.

Τι νούμερο φοράς;

Τριάντα οκτώ και μισό, γιατί; Λες να φοράμε το ίδιο;

Θα σου φέρω ένα ζευγάρι από την Πιτ, είπε, αν θέλεις ακόμα να έρθεις.

Για όνομα του Θεού, θέλεις να με κάνεις να μην έρθω; του έγραψα.

Του πήρε πιο πολύ από όσο συνήθως να απαντήσει και η αναμονή άρχισε να με κάνει να νιώθω ναυτία. Εκμεταλλεύτηκα τον χρόνο για να ντυθώ. Τελικά απάντησε: Όχι. Απλώς δεν θέλω να νιώθεις ότι είσαι υποχρεωμένη να το κάνεις.

Αμφιταλαντεύτηκα, δεν ήξερα τι να κάνω. Μου έστειλε πάλι sms: Και βέβαια θέλω να έρθεις, αν θέλεις.

Μη μου λες «και βέβαια», του απάντησα θυμωμένη και ταυτόχρονα ανακουφισμένη. Δεν το έχεις ξεκαθαρίσει.

Τώρα είναι ξεκάθαρο; ρώτησε.

Κάπως.

Θέλω να έρθεις, είπε.

Τότε, πήγαινε να πάρεις τα παπούτσια.

Να πάρεις μαζί σου το λάπτοπ σου, αν θέλεις, απάντησε. Μπορεί να χρειαστεί να μείνω εκεί γκάμποση ώρα.

Μετά από είκοσι λεπτά, ο Γκας κόρναρε από τον δρόμο. Φόρεσα το αδιάβροχό μου και έτρεξα μέσα στην καταιγίδα. Έσκυψε και μου άνοιξε την πόρτα πριν καν φτάσω κοντά του. Μπήκα στο αμάξι, έκλεισα την πόρτα με δύναμη και έβγαλα την κουκούλα μου. Το αμάξι ήταν ζεστό, τα τζάμια θολωμένα και στο πίσω κάθισμα υπήρχαν φακοί, ένα μεγάλο σακίδιο πλάτης, ένα αδιάβροχο μικρότερο κι ένα ζευγάρι λασπωμένα μποτάκια πεζοπορίας με κόκκινα κορδόνια. Ο Γκας, όταν με είδε να τα κοιτάζω, είπε: «Είναι 39 νούμερο. Θα σου κάνουν;».

Όταν τον κοίταξα, φάνηκε σχεδόν να ξαφνιάζεται, αλλά ίσως απλώς να ήταν η ιδέα μου. «Ευτυχώς που πήρα μαζί μου ένα ζευγάρι χοντρές κάλτσες, για παν ενδεχόμενο». Έβγαλα τις τυλιγμένες κάλτσες από την τσέπη του μπουφάν μου και του τις πέταξα. Τις έπιασε και τις περιεργάστηκε.

«Τι θα έκανες αν τα παπούτσια ήταν μικρά;»

«Θα έκοβα τα δάχτυλά μου», είπα ξερά.

Επιτέλους χαμογέλασε αμυδρά, καθώς με κοιτούσε, με τα παχιά και μαύρα φρύδια του λιγάκι σμιγμένα. Τα μαλλιά του ήταν χτενισμένα στο πλάι, όπως πάντα, και λίγες σταγόνες της βροχής είχαν πέσει πάνω στην επιδερμίδα του, τη στιγμή που μπήκα στο αμάξι του. Καθώς ξεροκατάπινε, εμφανίστηκε το λακκάκι στο μάγουλό του και μετά χάθηκε.

Δεν μου άρεσε καθόλου αυτό που μου έκανε εκείνο το λακκάκι. Ένα καροτάκι δεν θα έπρεπε να μπορεί να νικήσει το ένστικτό μου που μου φώναζε: *ΗΛΙΘΙΟ ΚΟΥΝΕΛΙ, ΣΗΚΩ ΦΥΓΕ!*

«Έτοιμη;» ρώτησε ο Γκας.

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά. Κοίταξε μπροστά του και ξεκίνησε. Η βροχή είχε κοπάσει κι έτσι οι υαλοκαθαριστήρες λειτουργούσαν στο ρελαντί. Βρήκαμε έναν βολικό ρυθμό συζήτησης. Μιλήσαμε για τα βιβλία μας, για τη βροχή και για το μπλε παντς. Αυτό το τελευταίο το εγκαταλείψαμε γρήγορα, προφανώς γιατί κανείς από τους δυο μας δεν ήθελε να θίξει το ζήτημα της Χθεσινής Ημέρας.

«Πού πάμε;» τον ρώτησα, μετά από μία ώρα, όταν βγήκε από τον αυτοκινητόδρομο. Με βάση την έρευνα που είχα κάνει στο ίντερνετ, ήξερα ότι θέλαμε τουλάχιστον μία ώρα ακόμα για να φτάσουμε στη Νέα Εδέμ.

«Όχι σε κάποιο μέρος που το έχω για να κάνω δολοφονίες», μου απάντησε για να με καθησυχάσει.

«Θα μου κάνεις έκπληξη;»

«Αν θέλεις, δες το κι έτσι. Αλλά μπορεί να απογοητευτείς».

«Μη μου πεις ότι θα με πας να δω κανένα περίεργο τοπικό αξιοθέατο, όπως το μεγαλύτερο μάλλινο κουβάρι στον κόσμο;»

Γύρισε προς το μέρος μου και μισόκλεισε τα μάτια του. Με κοίταξε εξεταστικά. «Θα σε απογοήτευε αυτό;»

«Όχι», είπα, με την ύπουλη καρδιά μου να σκιρτάει.

Πέρασαν άλλα εξήντα τρία λεπτά μέχρι τη στιγμή που ο Γκας βγήκε πάλι από τον αυτοκινητόδρομο κοντά στην Αρκέντια, και μετά κάναμε άλλα είκοσι πέντε χιλιόμετρα σε επαρχιακούς δρόμους δύο λωρίδων μέσα σε δάσος. Τελικά, σταμάτησε σε ένα ύψωμα γεμάτο λάσπες και μου είπε να βάλω το λάπτοπ μου στο αδιάβροχο σακίδιο.

«Αυτό εδώ είναι *σίγουρα* σημείο για δολοφονίες», είπα όταν βγήκαμε έξω. Από όσο έβλεπα, εκεί δεν υπήρχε τίποτα, παρά μόνο μια απότομη πλαγιά στα δεξιά μας και τα δέντρα από πάνω της.

«Μάλλον είναι το αγαπημένο σημείο κάποιου δολοφόνου», είπε ο Γκας.

Έσκυψε μέσα στο αμάξι. «Αλλά δεν είναι το δικό μου. Λοιπόν, άλλαξε παπούτσια τώρα. Πρέπει να πάμε με τα πόδια αποδώ και πέρα».

Ο Γκας πήρε το μεγάλο σακίδιο και έναν από τους φακούς. Μου έδωσε το άλλο σακίδιο μόλις φόρεσα τις κάλτσες και τα παπούτσια. «Αποδώ», φώναξε, καθώς ανέβαινε στη λασπωμένη πλαγιά κι έμπαινε στο δάσος. Γύρισε προς τα πάνω και μου έδωσε το χέρι του. Αφού πρώτα γλίστρησα στη λάσπη τρεις φορές, κατάφερε να με βοηθήσει να βρω την ισορροπία μου στο μονοπάτι. Τουλάχιστον για μονοπάτι φαινόταν, αν και δεν υπήρχαν ούτε ταμπέλες ούτε κάποιο άλλο σημάδι που να έδειχνε ότι εκεί άρχιζε μονοπάτι.

Βρισκόμαστε βαθιά μέσα στο δάσος. Οι ανάσες μας και το ψιλόβροχο που έπεφτε έδιναν στα φύλλα μια ασημί λάμψη. Φορούσα την κουκούλα μου, αλλά, μέσα στις πυκνές φυλλωσιές, η βροχή έφτανε πάνω μας με τη μορφή σταγόνων πρωινής δροσιάς. Είχα συνηθίσει τις γαλάζιες και γκρίζες αποχρώσεις της λίμνης, το χρυσαφί χρώμα του ήλιου που απλωνόταν στο νερό και στις κορυφές των δέντρων, όμως εδώ όλα ήταν στενόχωρα και σκοτεινά, όλες οι αποχρώσεις του πράσινου σκούραιναν από την υγρασία.

Τόση γαλήνη είχα δύο ημέρες να νιώσω, αν όχι όλη τη χρονιά. Η αλλόκοτη σχέση ανάμεσα στον Γκας και σ' εμένα είχε μπει σε δεύτερη μοίρα προς το παρόν, καθώς περιπλανιόμαστε μέσα στο βουβό ιερό του δάσους. Ιδρώτας μούσκευε τις μασχάλες μου και τα μαλλιά μου και κυλούσε μέσα στο εσώρουχό μου. Σταμάτησα κι έβγαλα το αδιάβροχό μου. Ο Γκας, χωρίς να πει τίποτα, σταμάτησε κι έβγαλε κι αυτός το δικό του. Είδα να εμφανίζεται η ηλιοκαμένη επιδερμίδα του στομαχιού του, καθώς το μπλουζάκι του σκάλωνε στους ώμους του. Γύρισα και κοίταξα αλλού ενώ το κατέβαζε πάλι.

Πήραμε τα σακίδιά μας και συνεχίσαμε το περπάτημα. Οι μηροί μου άρχισαν να με καίνε. Ο ιδρώτας και η βροχή έκαναν το μπλουζάκι και το τζιν μου να κολλάνε πάνω μου. Κάποια στιγμή, η βροχή δυνάμωσε πάλι. Χωθήκαμε κάτω από ένα δέντρο για μερικά λεπτά, ώσπου κόπασε. Ο γκρίζος ουρανός με δυσκόλευε να υπολογίσω πόση ώρα είχε περάσει, αλλά πρέπει να είχαμε περπατήσει ήδη δύο ώρες στο δάσος, όταν τα δέντρα αραίωσαν επιτέλους και φάνηκε μπροστά μας ο απανθρακωμένος σκελετός της Νέας Εδέμ.

«Να πάρει ο διάολος», ψιθύρισα σταματώντας δίπλα στον Γκας. Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Την έχεις ξαναδεί;»

«Μόνο σε φωτογραφίες», είπε και άρχισε να κατευθύνεται στο κοντινότερο κοντέινερ που ήταν μαυρισμένο από τον καπνό. Η δεύτερη φωτιά, σε αντίθεση με την πρώτη που είχε προκληθεί από τον κεραυνό, δεν ήταν ατύχημα. Η έρευνα της αστυνομίας είχε αποδείξει ότι τα πάντα είχαν λουστεί με βενζίνη. Ο Προφήτης, ο άνθρωπος που αυτοαποκαλούνταν Πατέρας Έιμπ, είχε πεθάνει μπροστά από το τελευταίο κτίριο που έπιασε φωτιά, κάτι που προκάλεσε στις αρχές την υποψία ότι εκείνος τα είχε κάνει όλα.

Ο Γκας κατάπιε. Η φωνή του ακούστηκε βραχνή καθώς έδειχνε ένα κοντέινερ στα δεξιά. «Εκεί ήταν ο παιδικός σταθμός. Τα παιδιά χάθηκαν πρώτα».

Χάθηκαν, σκέφτηκα.

Κάηκαν, σκέφτηκα. Γύρισα αλλού για να κρύψω ότι ήμουν έτοιμη να κάνω εμετό.

«Οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν φρικτά πράγματα», είπε ο Γκας πίσω μου.

Κατάπια τη χολή που ανέβαινε από το στομάχι μου. Τα μάτια μου με έτσουζαν. Ο Γκας γύρισε προς τα πίσω και με κοίταξε. Το βλέμμα του μαλάκωσε. «Θέλεις να στήσουμε τη σκηνή;»

Πρέπει να είδε την έκφραση που πήρα, γιατί πρόσθεσε βιαστικά: «Για να μπορέσουμε να χρησιμοποιήσουμε τα λάπτοπ μας». Έδειξε με το κεφάλι του τον σκοτεινιασμένο ουρανό καθώς έβγαζε το σακίδιο από την πλάτη του. «Μη νομίζεις ότι θα σταματήσει η βροχή σύντομα».

«Όχι εδώ όμως», είπα. «Μου φαίνεται ότι είναι λάθος να στήσουμε τη σκηνή μέσα σε όλο αυτό».

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. Συνεχίσαμε να προχωράμε, ώσπου το σημείο χάθηκε από τα μάτια μας. Ώσπου μπόρεσα να προσποιηθώ ότι βρισκόμαστε σε άλλο δάσος, μακριά από αυτό που είχε συμβεί στη Νέα Εδέμ. Καθώς ο Γκας έβγαζε πασσάλους από το σακίδιο, πήγα κοντά του για να τον βοηθήσω. Τα χέρια μου έτρεμαν, τόσο από το κρύο όσο και από την ταραχή μου που βρισκόμουν εδώ. Εστίασα όλη μου την προσοχή στο στήσιμο της σκηνής και προσπάθησα να διώξω από το μυαλό μου την ανάμνηση από τα καμένα απομεινάρια της αίρεσης.

Το κατάφερα μόνο για μερικά λεπτά, μέχρι που τελειώσαμε με τη σκηνή. Τοποθετήσαμε όλα μας τα πράγματα στο ασφαλές εσωτερικό της, εκτός από το σημειωματάριο και το μολύβι που έβγαλε ο Γκας από την τσέπη του

καθώς επιστρέφαμε στον χώρο με τα κοντέινερ.

Μου έριξε ένα διστακτικό βλέμμα το οποίο δεν μπόρεσα να ερμηνεύσω και μετά κατευθύνθηκε σε ένα από τα κοντέινερ, ή μάλλον τρία ήταν, ενωμένα μεταξύ τους με κλειστούς διαδρόμους από κοντραπλακέ και μουσαμά. Κατάπια για να διώξω τον κόμπο στον λαιμό μου, αλλά ο Γκας, αφού έκανε μερικά βήματα, σταμάτησε και γύρισε προς το μέρος μου. «Μπορείς να γυρίσεις στη σκηνή», είπε βραχνά. «Δεν χρειάζεται να το δεις αυτό».

Ένιωσα πάλι έναν κόμπο στον λαιμό. Ήταν φανερό ότι δεν ήθελε να το δω αυτό. Αλλά με ενοχλούσε που είχε πει ότι *εγώ* δεν χρειαζόταν να το δω, ενώ σκόπευε να το εξερευνήσει μόνος του. Κατάλαβα ότι δεν του άρεσε καθόλου που βρισκόταν εδώ. Όμως είχε τη δύναμη να το αντιμετωπίσει.

Πάντα έτσι ήταν. Ποτέ δεν δείλιαζε μπροστά σε τίποτα. Μπορεί να πίστευε ότι *κάποιος* έπρεπε να αντέξει να δει το σκοτάδι, ή μπορεί να είχε την ελπίδα ότι, αν κοιτούσε τη μαυρίλα για αρκετή ώρα, τα μάτια του θα προσαρμόζονταν και θα έβλεπε τις απαντήσεις που κρύβονταν μέσα της.

Να γιατί συμβαίνουν άσχημα πράγματα, θα έλεγε το σκοτάδι. *Έτσι βγάζουν νόημα όλα.*

Δεν γινόταν να κρυφτώ από αυτό. Δεν γινόταν να αφήσω τον Γκας μόνο του εδώ. Αφού αυτός είχε σκοπό να βουλιάξει στο σκοτάδι, τότε εγώ θα έδενα ένα σκοινί στη μέση μου και στη δική του και θα τον ακολουθούσα.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά και πήγα και στάθηκα πίσω του. Τα σκοτεινά μάτια του με κοίταξαν εξεταστικά. Οι μουσκεμένες από τη βροχή μαύρες βλεφαρίδες του έπεφταν βαριές στο πρόσωπό του.

Ήταν πολλά αυτά που ήθελα να πω, αλλά το μόνο που μπόρεσα να ξεστομίσω ήταν: «Είμαι εδώ».

Και όταν το είπα, συνοφρυώθηκε, το σαγόνι του σφίχτηκε, και με κοίταξε με εκείνον τον χαρακτηριστικό τρόπο του που με έκανε να νιώθω τον κόμπο στον λαιμό μου πιο έντονα.

Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και γύρισε πάλι προς το τροχόσπιτο, δείχνοντας με το σαγόνι του εκεί. «Εδώ έμενε ο Πατέρας Έιμπ. Μάλλον ζητούσε τη βοήθεια των αγγέλων, οπότε είχε ανάγκη από μεγάλο χώρο».

Έστρεψα το βλέμμα μου στο μαυρισμένο τροχόσπιτο. Ένιωσα αμέσως να ζαλίζομαι, λες και ο αέρας εδώ ήταν ακόμα γεμάτος διοξείδιο του άνθρακα και στάχτη.

Γιατί συμβαίνουν άσχημα πράγματα; σκέφτηκα. *Πώς γίνεται να βγάζουν*

νόημα όλα αυτά; Αλλά δεν μου αποκαλύφθηκε ως διά μαγείας καμία μεγάλη αλήθεια. Δεν υπήρχε λόγος να έχει συμβεί αυτό το φρικτό πράγμα, ούτε λόγος να έχει ζήσει ο Γκας τη ζωή που έζησε. Γαμώτο, οι R.E.M. είχαν δίκιο. Όλοι οι άνθρωποι στον πλανήτη έπρεπε να πληγωθούν, ο καθένας με τη σειρά του. Μερικές φορές, το μόνο που μπορούσες να κάνεις ήταν να κρατιέσαι γερά με κάποιον άλλον, ώσπου το σκοτάδι να σε ξεράσει πάλι.

Ο Γκας ανοιγόκλεισε τα μάτια του, συγκέντρωσε την προσοχή του και κάθισε με τα γόνατα λυγισμένα. Ακούμπησε το σημειωματάριο στο πόδι του και άρχισε να κρατάει σημειώσεις. Εγώ στάθηκα δίπλα του, με τα πόδια μου να τρέμουν αλλά με τα μάτια μου ανοιχτά. *Είμαι εδώ*, σκέφτηκα, σαν να απευθυνόμουν σε εκείνον. *Είμαι εδώ και το βλέπω κι εγώ.*

Περιπλανηθήκαμε στον χώρο έτσι, σιωπηλοί σαν φαντάσματα. Ο Γκας προστάτευε τις σημειώσεις του από τη βροχή που έπεφτε στα ρούχα και την επιδερμίδα μας και μας μούσκευε μέχρι το κόκαλο.

Όταν κάναμε μία φορά όλο τον κύκλο του οικοπέδου, ο Γκας γύρισε πίσω στο τροχόσπιτο του Πατέρα Έιμπ, κοιτάζοντάς με κατάματα για πρώτη φορά τις τελευταίες δύο ώρες. «Κάνει παγωνιά», είπε. «Καλύτερα να γυρίσεις στη σκηνή».

Έκανε *πράγματι* παγωνιά – ο αέρας είχε δυναμώσει και η θερμοκρασία είχε αρχίσει να πέφτει. Ένιωσα λες και το τζιν παντελόνι μου είχε γίνει παγοκύστη που μου πάγωνε την επιδερμίδα. Όμως δεν πίστευα ούτε κατά διάνοια ότι αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ο Γκας ήθελε να φύγω.

«Σε παρακαλώ, Τζένιουαρι», μου είπε σιγανά. Αυτό το *σε παρακαλώ* ήταν που με διέλυσε. Τι έκανα; Νοιαζόμουν για τον Γκας, αλλά αν δεν με ήθελε κοντά του να τον στηρίζω, έπρεπε να παραμερίσω.

«Εντάξει», είπα, ενώ τα δόντια μου χτυπούσαν από το κρύο. «Θα σε περιμένω στη σκηνή».

Ο Γκας κούνησε το κεφάλι του καταφατικά και μετά γύρισε από την άλλη και απομακρύνθηκε. Νιώθοντας τσούξιμο στο στήθος, γύρισα στη σκηνή, έσκυψα και μπήκα μέσα. Κουλουριάστηκα σε εμβρυϊκή στάση για να ζεσταθώ και έκλεισα τα μάτια μου. Άκουγα τη βροχή που έπεφτε στο ύφασμα από πάνω μου. Προσπάθησα να διώξω όλες τις σκέψεις από το μυαλό μου, προσπάθησα να αδειάσω από συναισθήματα. Όλα αυτά όμως φαίνονταν να διογκώνονται μέσα μου, καθώς με έπαιρνε ο ύπνος κι ένα αφρισμένο κύμα έντονων συναισθημάτων με παρέσυρε σε ένα όνειρο γεμάτο αγωνία.

Με έβγαλε από τον λήθαργο ο ήχος του φερμουάρ. Άνοιξα τα θολωμένα μάτια μου και είδα τον Γκας να στέκεται σκυφτός στην είσοδο της σκηνής και να στάζει από τη βροχή.

«Γεια». Η φωνή μου ακούστηκε βραχνή. Ανακάθισα και έστρωσα τα βρεγμένα μαλλιά μου.

«Συγγνώμη που άργησα τόσο πολύ», μου είπε μπαίνοντας μέσα και κλείνοντας το φερμουάρ πίσω του. «Ήθελα να βγάλω καλές φωτογραφίες και να φτιάξω χάρτη της περιοχής». Κάθισε δίπλα μου και ξεκούμπωσε το αδιάβροχό του, που το είχε ξαναφορέσει αφότου έφυγα από κοντά του.

Σήκωσα τους ώμους μου. «Δεν πειράζει. Είπες ότι θα μας φάει όλη τη μέρα».

Το βλέμμα του στράφηκε στην οροφή της σκηνής. «Και το εννοούσα», απάντησε. «Όλη τη μέρα. Η σκηνή ήταν απλώς ένα μέσο για να προφυλαχτούμε από τη βροχή. Έχω περάσει πολλά χρόνια στο Μίσιγκαν και ξέρω καλά τον καιρό».

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά, σαν να είχα καταλάβει τι μου έλεγε. Σκέφτηκα ότι μπορεί και να καταλάβαινα.

«Τέλος πάντων». Κοίταξε προς τα πόδια μου. «Αν είσαι έτοιμη, μπορούμε να γυρίσουμε πίσω».

Μείναμε σιωπηλοί για λίγο. «Γκας», είπα κουρασμένη.

«Ναι;»

«Θα μου πεις τι συμβαίνει;»

Σταύρωσε τα πόδια του, έγειρε πίσω και στηρίχτηκε στις παλάμες του, κοιτάζοντάς με έντονα κι επίμονα. Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Τι από όλα να σου πω;»

«Τα πάντα», είπα. «Θέλω να μάθω τα πάντα».

Κούνησε το κεφάλι του. «Σου το είπα. Μπορείς να με ρωτήσεις οτιδήποτε».

«Εντάξει». Κατάπια για να διώξω από τον λαιμό μου έναν κόμπο στο μέγεθος γροθιάς. «Τι ήταν εκείνο το τηλεφώνημα;»

«Τι εννοείς;»

«Μη με αναγκάζεις να το πω», ψιθύρισα θλιμμένα. Εξακολούθησε όμως να φαίνεται απορημένος. Έτριξα τα δόντια μου και έκλεισα τα μάτια μου. «Η Ναόμι σου τηλεφώνησε;»

«Όχι», απάντησε, αλλά δεν είπε: *Όχι, πώς σου ήρθε αυτό;* Πιο πολύ μου φάνηκε σαν να είπε: *Όχι, αλλά εξακολουθεί να μου τηλεφωνεί* ή *Όχι, αλλά*

ήταν μια άλλη που αγαπώ.

Το στομάχι μου σφίχτηκε, αλλά έβαλα τα δυνατά μου να ανοίξω τα μάτια μου.

Το μέτωπο του Γκας είχε ζαρώσει και μια σταγόνα βροχής είχε κυλήσει στα αδρά ζυγωματικά του. «Η φίλη μου η Κέιλα Μάρκαμ ήταν».

«Η *Κέιλα Μάρκαμ*;» Η φωνή μου ακούστηκε σπασμένη, όλο απελπισία. Η κολλητή του Γκας από το λύκειο. Μήπως όμως ήταν και κάτι παραπάνω από αυτό;

Η έκφραση στο πρόσωπο του Γκας έδειξε ότι μόλις εκείνη τη στιγμή καταλάβαινε τι γινόταν. «Δεν είναι… Είναι η *δικηγόρος* μου. Είναι φίλη και με τη Ναόμι – έχει αναλάβει το διαζύγιό μας».

«Α». Εκείνο το επιφώνημα φάνηκε σαν να έδειχνε ότι ήμουν ανήμπορη και ηλίθια. Ακριβώς έτσι ένιωθα. «Ασχολείται με το διαζύγιό σας η *κοινή σας φίλη*;»

«Το ξέρω ότι είναι παράξενο». Ανακάτεψε τα μαλλιά του. «Όμως είναι εντελώς αμερόληπτη. Μου κάνει κάθε χρόνο πάρτι στα γενέθλιά μου, αλλά μετά είμαι υποχρεωμένος να βλέπω για μία εβδομάδα φωτογραφίες από το ταξίδι της με τη Ναόμι στο Κανκούν. Δεν το συζητάμε ποτέ, όμως έχει αναλάβει το διαζύγιο κι αυτό είναι…»

«Πολύ παράξενο;» προσπάθησα να μαντέψω.

Ξεφύσηξε δυνατά. «Πολύ παράξενο».

Η πίεση που αισθανόμουν στο στήθος μου αλάφρωσε λιγάκι, αλλά, ό,τι κι αν του ήταν του Γκας η Κέιλα Μάρκαμ, δεν άλλαζε το πώς είχε φερθεί εκείνος την περασμένη ημέρα. «Αν δεν έχει σχέση με τη Ναόμι, τότε γιατί προσπαθείς να με ξεφορτωθείς;» τον ρώτησα με σιγανή και τρεμάμενη φωνή.

Το βλέμμα του Γκας σκοτείνιασε. «Τζένιουαρι». Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν κάνω αυτό που λες».

«Κι όμως το κάνεις», είπα. Έλεγα στον εαυτό μου να μην κλάψει, αλλά ήταν μάταιο. Με το που το είπα, βούρκωσα και η φωνή μου δυνάμωσε απότομα. «Χθες με αγνόησες. Σήμερα προσπάθησες να με ακυρώσεις. Με έστειλες πίσω στη σκηνή, ενώ εγώ προσπαθούσα να μείνω κοντά σου και… Δεν ήθελες να έρθω μαζί σου. Έπρεπε να σε είχα ακούσει».

«Τζένιουαρι, όχι». Ο Γκας με άγγιξε απαλά στα πλαϊνά του προσώπου μου και με ανάγκασε να στρέψω τα γεμάτα δάκρυα μάτια μου στα δικά του. «Δεν είναι έτσι». Με φίλησε στο μέτωπο. «Δεν είχε σχέση μ’ εσένα. Ούτε

στο ελάχιστο». Φίλησε το αριστερό μου μάγουλο όπου κυλούσαν δάκρυα. Πρόλαβε με τα χείλη του ένα δάκρυ που έπεφτε στο δεξί.

Με έφερε στο στήθος του και με αγκάλιασε. Με τύλιξε η ζέστη και η υγρασία του κορμιού του, καθώς ακουμπούσε τη μύτη και το στόμα του στην κορυφή του κεφαλιού μου.

«Νιώθω πολύ ηλίθια», κλαψούρισα. «Νόμιζα ότι εσύ πραγματικά…»

«Μην κλαις», είπε γρήγορα, κάνοντας προς τα πίσω. «Τζένιουαρι, δεν ήθελα να έρθεις εδώ σήμερα επειδή ήξερα ότι θα ήταν άσχημη εμπειρία. Δεν ήθελα να σε αναγκάσω να περάσεις μια ολόκληρη μέρα σε ένα καμένο νεκροταφείο. Δεν ήθελα να σε αναγκάσω να υποστείς κάτι τέτοιο. Αυτό είναι όλο».

Στερέωσε τα μαλλιά μου πίσω από το αφτί μου και η γλύκα της χειρονομίας του έκανε τα δάκρυά μου να κυλήσουν πιο γρήγορα. «Μα ούτε στο σπίτι της Πιτ ήθελες να έρθω», είπα με σπασμένη φωνή. «Με προσκάλεσες και μετά κοιμηθήκαμε μαζί κι άλλαξες γνώμη».

Φάνηκε να πληγώνεται. «Ήθελα να έρθεις μαζί μου», ψιθύρισε. Όταν άλλο ένα δάκρυ κύλησε στο μάγουλό μου, το σκούπισε με τον αντίχειρά του.

«Κοίτα», είπε, «αυτό το διαζύγιο έχει παρατραβήξει. Περίμενα να φτιάξει τα χαρτιά η Ναόμι, αλλά δεν το έκανε και δεν ξέρω, δεν με ένοιαζε, οπότε δεν ασχολήθηκα. Μέχρι πριν από λίγο καιρό. Μου είπε ότι θα υπέγραφε τα χαρτιά αν βγαίναμε για ένα ποτό. Έτσι, πήγα στο Σικάγο για να τη δω και, όταν έφυγα, νόμιζα ότι είχε τακτοποιηθεί το ζήτημα. Χθες, μου τηλεφώνησε η Μάρκαμ και μου είπε ότι η Ναόμι άλλαξε γνώμη. Θέλει να "ρυθμιστούν κάποιες λεπτομέρειες" – τα μόνα πράγματα που ανήκαν και στους δυο μας ήταν κάποια ακριβά βάζα, τα οποία πήρε αυτή, και τα αμάξια μας. Δεν θα έπρεπε να έχει μπερδευτεί τόσο πολύ το ζήτημα, αλλά το είχα παρατήσει για πολύ καιρό και…»

Έτριψε το μέτωπό του. «Και μετά η Μάρκαμ μου ζήτησε να της πω τα νέα μου. Της μίλησα για σένα, της είπα ότι θα μείνεις εδώ όλο το καλοκαίρι και μου απάντησε ότι ήταν κακή ιδέα…»

«Κακή ιδέα;» Το στομάχι μου ανακατεύτηκε. Αυτό το σχόλιο δεν μου φάνηκε καθόλου αμερόληπτο. Μου φάνηκε πολύ μεροληπτικό.

«Επειδή θα φύγεις», βιάστηκε ο Γκας να πει. «Και ξέρει, ξέρει τι βλακείες κάνω όταν πρόκειται για σένα, πόσο τρελαμένος ήμουν μαζί σου στο κολέγιο και…»

«Τι είναι αυτά που λες;» τον προκάλεσα να μου πει. «Τότε δεν μου μιλούσες καν».

Γέλασε πικρά. «Επειδή με σιχαινόσουν!» είπε. «Ερχόμουν στις παραδόσεις αργοπορημένος, γιατί έτσι μπορούσα να διαλέγω πού θα καθόμουν ανάλογα με το πού καθόσουν εσύ. Και μετά έβγαινα έξω τρέχοντας για να μπορώ να περπατάω μαζί σου, να σου ζητάω στιλό κάθε μέρα, να αφήνω να μου πέφτουν τα βιβλία σαν να ήμουν ηλίθιος όταν εσύ αργούσες να φύγεις, ώστε να μένουμε μόνο οι δυο μας, κι εσύ ούτε που μου έριχνες ένα βλέμμα! Ακόμα και στα εργαστήρια, όταν αναλύαμε τα διηγήματά σου και σου απευθυνόμουν *ευθέως*, εσύ δεν με κοιτούσες καν. Δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω τι σου είχα κάνει. Και μετά σε είδα σε εκείνο το πάρτι και επιτέλους με κοίταζες και… Καταλαβαίνεις τι θέλω να πω! Συμπεριφέρομαι σαν ηλίθιος όταν πρόκειται για σένα!»

Αυτά που άκουγα με συγκλόνιζαν. Ξαναζούσα νοερά όλες τις στιγμές μαζί του που μπορούσα να θυμηθώ και προσπαθούσα να τις δω όπως μου τις είχε περιγράψει. Όμως σχεδόν σε όλες έβλεπα τον εαυτό μου να τον κοιτάζει, να γυρίζω αλλού όταν με αντιλαμβανόταν, να καίγομαι από ζήλια, απελπισία και πόθο. Μπορούσα να πιστέψω ότι ίσως ο Γκας να με ήθελε πριν από το περιβόητο πάρτι, επειδή μου άρεσε κι εμένα, αλλά οτιδήποτε άλλο παραπάνω από αυτό δεν έστεκε.

«Γκας», είπα, «το μόνο που έκανες ήταν να κριτικάρεις τα διηγήματά μου. Με θεωρούσες γελοία».

Ήταν πιθανό να μην είχα ξαναδεί τόσο έντονη έκφραση σοκ. «Επειδή ήμουν ηλίθιος!» είπε, κάτι που δεν αποτελούσε εξήγηση, αλλά συνέχισε αμέσως. «Ήμουν είκοσι τριών, ένα καθοίκι, ένας ελιτιστής. Νόμιζα ότι όλοι στο τμήμα μας με έκαναν να χάνω την ώρα μου, όλοι εκτός από σένα! Νόμιζα ότι ήταν *φανερό* το πώς ένιωθα για σένα *και* για τη γραφή σου. Αυτό είναι η ουσία! Ούτε τότε καταλάβαινα τι είχες στο μυαλό σου, ούτε τώρα έχω ιδέα…»

«Τι λες να σημαίνει το ότι σου έβγαλα το παντελόνι;» είπα.

Τράβηξε τα μαλλιά του στην κορυφή του κεφαλιού του. «Αυτό προσπαθώ να σου πω. Αυτό προσπαθούσα να σου πω από τότε που ήρθες εδώ», είπε ξέπνοα. «Δεν θυμάμαι πώς λειτουργούν αυτά τα πράγματα, ούτε τι υποτίθεται ότι πρέπει να κάνω. Ακόμα και πριν η Ναόμι κι εγώ… Τζένιουαρι, δεν είμαι σαν τον Ζακ».

«Τι πάει να πει αυτό;» τον ρώτησα ενοχλημένη.

«Δεν είμαι από τους άντρες με τους οποίους θέλουν να κάνουν σχέση οι γυναίκες», είπε εκνευρισμένος. «Ποτέ δεν ήμουν. Είμαι από αυτούς που τους θέλουν για κάνα φάσωμα, για κάνα μεθύσι και για παρέα, για μια αλλαγή, όταν βγαίνουν από μια επτάχρονη σχέση με κάποιον γιατρό – και δεν με πειράζει, αλλά δεν το θέλω μ' εσένα, εντάξει; Δεν μπορώ να το κάνω».

Ο λαιμός μου έκλεισε. Έπνιξε τη φωνή μου και την έκανε αδύναμη κι ασθενική. «Αυτό νομίζεις; Ότι όλα αυτά έγιναν επειδή περνάω εγώ κρίση;»

Με κοίταξε έντονα και για πρώτη φορά ένιωσα σαν να μπορούσα να δω μέσα του. Αυτό *ακριβώς* νόμιζε: ότι, όπως και το στοίχημά μας, ο Γκας ήταν κάτι που δοκίμαζα να δω αν μου έκανε, ενώ είχα βάλει προσωρινά στην άκρη τον *πραγματικό μου εαυτό*. Σαν να βρισκόμουν σε φάση προσωπικής αναζήτησης, κάτι που θα τελείωνε γρήγορα, όπως ακριβώς άρχισε.

«Θέλω να γίνω σαν τους πρωταγωνιστές των ρομαντικών μυθιστορημάτων που λατρεύεις. Θέλω να γίνω ιδανικός για σένα, Τζένιουαρι, αλλά δεν μπορώ», συνέχισε ο Γκας. «Δεν είμαι έτσι».

Δεν είμαι σαν τον Ζακ, είχε πει κι εγώ είχα νομίσει ότι πρόσβαλλε τον Ζακ ή ότι μου την έλεγε που είχα σχέση με έναν άντρα σαν εκείνον, αλλά τελικά δεν ήταν έτσι.

Ο Γκας πίστευε ακόμα ότι κάτι του έλειπε, κάποιο σημαντικό κομμάτι που είχαν οι άλλοι άνθρωποι, αυτό που τους έκανε να *μένουν*, και η καρδιά μου ράγισε λιγάκι. Η καρδιά μου ράγισε γιατί, όταν ήμαστε μικρότεροι, ο Γκας νόμιζε ότι δεν τον κοιτούσα καν.

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά. «Δεν θέλω να το κάνεις αυτό», είπα, με φωνή βραχνή από τη συγκίνηση, σαν να μην ήταν αυτή η φράση ό,τι πιο ηλίθιο είχα ξεστομίσει στη ζωή μου.

«Κι όμως το θέλεις», είπε ο Γκας επίμονα. «Όλα όσα έκανα τις τελευταίες είκοσι τέσσερις ώρες σε πλήγωσαν, Τζένιουαρι. Θέλεις να είμαι ικανός να σε διαβάζω κι εγώ δεν μπορώ. Θέλεις να ξέρω πώς να τα κάνω όλα αυτά κι εγώ δεν έχω ιδέα».

«Όχι», είπα. «Το μόνο που θέλω είναι να μου πεις πώς νιώθεις. Θέλω να μάθω τι θέλεις».

«Θα τα κάνω χάλια όλα», είπε θλιμμένα.

«Ίσως!» φώναξα. «Αλλά εγώ άλλο θέλω να μου πεις. Πες μου τι θέλεις, Γκας. Όχι τον λόγο που δεν μπορείς να το αποκτήσεις, ούτε τι νομίζεις ότι

θέλω *εγώ*, ούτε γιατί δεν μπορείς να μου το προσφέρεις αυτό. Πες μου απλώς τι θέλεις. Μόνο αυτό σου ζητάω να κάνεις».

«Θέλω *εσένα*», είπε σιγανά. «Σε θέλω σαν τρελός. *Θέλω* να βγαίνουμε ραντεβού και να παίζουμε με μια μπάλα σε μια πισίνα, αλλά είμαι ερείπιο, Τζένιουαρι.

»Είμαι παγιδευμένος σε έναν γάμο με μια γυναίκα που ζει με έναν άλλον άντρα κι απλώς περιμένω να λήξει αυτή η ιστορία. Παίρνω φάρμακα. Κάνω ψυχοθεραπεία. Προσπαθώ να κόψω το κάπνισμα οριστικά και επιχειρώ ακόμα και να μάθω να κάνω διαλογισμό… Κι ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, ενώ είμαι ένας άνθρωπος με τόσο σοβαρά προβλήματα, σε θέλω με τρόπο που δεν είμαι σίγουρος αν μπορεί να τον αντέξει κάποιος από τους δυο μας. Δεν θέλω να σε πληγώσω και ούτε θέλω να μάθω πώς θα ήταν αν σε έχανα».

Σταμάτησε για μια στιγμή. Μέσα στο αχνό ημίφως της σκηνής, το πρόσωπό του ήταν χαμένο σε σκιές, αλλά τα μαύρα μάτια του λαμπύριζαν σαν να έκαιγε φωτιά μέσα τους. Πήρε μερικές ανάσες και μετά ψιθύρισε: «Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν σε θέλω, Τζένιουαρι – πάντα σε ήθελα. Σημαίνει μόνο ότι θέλω να είσαι κι εσύ ευτυχισμένη και φοβάμαι ότι δεν θα είμαι ποτέ ο άνθρωπος που θα μπορέσει να σου χαρίσει αυτή την ευτυχία».

Η ένταση της ματιάς του μειώθηκε, λες και είχε χαθεί η δύναμη της φωτιάς μέσα του. Μου άρεσαν τα μάτια του ακόμα κι έτσι, γεμάτα ζεστασιά, ειλικρίνεια και γαλήνη. Άγγιξα τα πλαϊνά του προσώπου του. Με κοίταξε στα μάτια εξακολουθώντας να ανασαίνει βαριά. Το στήθος μου πλημμύρισε ζεστασιά που απλώθηκε στα δάχτυλά μου καθώς αυτά ακουμπούσαν στο αδρό σαγόνι του.

«Τότε, άσε με να είμαι ευτυχισμένη μαζί σου, Γκας», είπα και τον φίλησα απαλά, μια και ήταν τόσο τρυφερός κι ευάλωτος.

Τα χέρια του γλίστρησαν στην πλάτη μου και με τράβηξε κοντά του.

OceanofPDF.com

23 / Η λίμνη

Ο Γκας με ξάπλωσε προσεκτικά, με το χέρι του ακόμα περασμένο στον αυχένα μου και τα δάχτυλά του μπλεγμένα στα μαλλιά μου. Τον τράβηξα πάνω μου, ενώ τα χέρια του έπιαναν την άκρη από το μπλουζάκι μου και το σήκωναν στα πλευρά μου. Όταν μου το έβγαλε από το κεφάλι, το πέταξε στην άκρη, με άγγιξε στο σαγόνι και με φίλησε ξανά με τον γνώριμο τρόπο του, αργά και παθιασμένα. Η παλάμη του γλίστρησε στο κέντρο του κορμιού μου για να ξεκουμπώσει το βρεγμένο τζιν μου. Τον βοήθησα να μου βγάλει τα παπούτσια και το παντελόνι και μετά με έβαλε να καθίσω πάνω στα πόδια του.

«Τζένιουαρι», ψιθύρισε μέσα στο σκοτάδι, σαν να έλεγε κάτι ιερό, σαν να προσευχόταν.

Ήθελα να πω το πλήρες όνομά του με τον ίδιο τρόπο. Να κάνω το *Ογκάστους* να σημαίνει για εκείνον κάτι διαφορετικό από ό,τι στο παρελθόν. Αλλά ήξερα ότι αυτό θα έπαιρνε χρόνο και, για χάρη του Γκας, σκέφτηκα ότι θα μπορούσα να δείξω υπομονή. Έτσι, απλώς τον φίλησα, γλίστρησα τα δάχτυλά μου στο ζεστό στομάχι του, του έβγαλα το μουσκεμένο μπλουζάκι και το πέταξα πάνω στο δικό μου. Καθίσαμε μέσα στο σκοτάδι και κοιτάζαμε ο ένας τον άλλον, χωρίς να βιαζόμαστε, χωρίς να ντρεπόμαστε.

Τότε στο υπόγειο είχα νιώσει σαν να μη βλέπαμε την ώρα να καταβροχθίσουμε ο ένας τον άλλον. Τώρα ήταν αλλιώς. Τώρα μπορούσα να παρατηρήσω τον Γκας όπως ήθελα πάντα, να απολαύσω τις αδρές γραμμές και γωνίες του, που μέχρι τότε τις είχα δει μόνο στα κλεφτά. Τα δάχτυλά του διέτρεχαν τις καμπύλες των γοφών και των πλευρών μου με το ίδιο σιωπηρό δέος, ενώ το ζεστό βλέμμα του ακολουθούσε την πορεία των κινήσεών του. Τα σημεία του κορμιού μου που κοιτούσε ήταν σαν να ανταποκρίνονταν στη ματιά του παίρνοντας φωτιά. Αδημονούσα να καώ ολόκληρη από το άγγιγμα των χειλιών και των χεριών του.

Το στόμα του κόλλησε πάλι στο μπροστινό μέρος του λαιμού μου, για άλλη μία φορά στο χώρισμα ανάμεσα στα στήθη μου. «Τέλεια», ψιθύρισε

πάνω στην επιδερμίδα μου. Οι άκρες των δαχτύλων του χάιδεψαν όλα τα σημεία που είχε αγγίξει με τα χείλη του. Τα μάτια του στράφηκαν στα δικά μου. «Είσαι τέλεια», είπε αχνά και μου έδωσε ένα φιλί στα χείλη, τόσο αργό και καυτό ώστε μου φάνηκε ότι θα έλιωνα.

Ξεκούμπωσε το σουτιέν μου και με κόλλησε πάνω του. Πόθος με κυρίευσε μόλις ένιωσα το στήθος του να ενώνεται με το δικό μου και τα χέρια του να κατεβαίνουν στα πλευρά μου. Ήμαστε και οι δυο μούσκεμα ως το κόκαλο. Τα στόματά μας και η επιδερμίδα της γυάλιζαν κι έκαιγαν καθώς γινόμαστε ένα. Τα δάχτυλα, τα χείλη, οι γλώσσες και οι γοφοί μας μπλέκονταν μέσα σε πυρετό.

Είχε τη γεύση της υπαίθρου. Πεύκο, δροσιά και κανέλα, ανακατεμένα με τη γνώριμη γεύση του κορμιού του. Ξεκολλήσαμε όσο χρειαζόταν για να βγάλει το παντελόνι και το εσώρουχό του και μετά έπεσε πάνω μου. Το στόμα του γλίστρησε στο εσωτερικό των μηρών μου, ενώ τα χέρια του τραβούσαν το εσώρουχό μου και μου το κατέβαζαν από τους γοφούς. Τα χείλη του φώλιασαν στο στομάχι μου και το φίλησαν παντού. Μου κόπηκε η ανάσα μόλις το στόμα του άγγιξε επιτέλους την είσοδο του κορμιού μου. Τα χέρια μου χώθηκαν στα μαλλιά του, τον έπιασαν σφιχτά από τον αυχένα, καθώς εκείνος έφερνε τους γοφούς μου στο στόμα του. Όλα τα νεύρα του κορμιού μου ανταποκρίθηκαν με θέρμη, όλες οι αισθήσεις μου είχαν επίκεντρο εκείνο το σημείο.

Τον τράβηξα να έρθει πιο κοντά μου. Τα χέρια του χάιδευαν τα στήθη μου καθώς περνούσα τους μηρούς μου γύρω από τους γοφούς του και τον ένιωθα να τρέμει. «Προφυλακτικό;» ψιθύρισα κι εκείνος έσκυψε να ψάξει στο σακίδιό του. Βρήκε αυτό που ήθελε, το άνοιξε με τα δόντια και μετά, μέσα σε δευτερόλεπτα, μπήκε μέσα μου ενώ με φιλούσε αχόρταγα στο στόμα. Τα χέρια του ήταν μέσα στα μαλλιά μου και παντού πάνω μου, η ανάσα του έπεφτε στο αφτί μου, το όνομά του πήγαινε κι ερχόταν σαν παλίρροια μέσα μου, η φωνή του έλεγε ψιθυριστά το δικό μου, καθώς εκείνος έμπαινε όλο και πιο βαθιά μέσα μου και με πλημμύριζε με κύματα ηδονής.

Η βροχή έπεφτε κι εγώ ξέχασα τα πάντα, όλα αυτά που δεν είχαν θέση σε εκείνη τη στιγμή. Σημασία είχε μόνο ο Γκας. Χάθηκα μέσα του κι αντί να προσπαθήσω να πείσω τον εαυτό μου ότι κάποια μέρα όλα θα ήταν εντάξει, εστίασα την προσοχή μου στο γεγονός ότι ετούτη τη στιγμή ήταν όλα εντάξει ήδη.

Τα χέρια του Γκας βρήκαν τα δικά μου, καθώς και οι δυο ριγούσαμε από την ένταση που κορυφωνόταν. Τα κορμιά μας κλείδωσαν το ένα με το άλλο, ενώ τρέμαμε και μας κοβόταν η ανάσα. Όταν τελειώσαμε, δεν με άφησε. Μείναμε ξαπλωμένοι πλάι πλάι, κάτω από την κουβέρτα που έβγαλε από το σακίδιό του, με τα χέρια μας πλεγμένα και τις βαριές ανάσες μας συγχρονισμένες.

Κάναμε σεξ άλλες δύο φορές εκείνη τη νύχτα – περίπου μία ώρα αργότερα, τότε που διέκοψε τη συζήτησή μας σχετικά με την εκδήλωση στο βιβλιοπωλείο της Πιτ για να με φιλήσει, και μετά άλλη μια φορά, μέσα σε παραζάλη, όταν ξυπνήσαμε και ήμαστε ακόμα γυμνοί κι αγκαλιασμένοι μέσα στο σκοτάδι, ήδη ερεθισμένοι και οι δυο.

Όταν τελειώσαμε, έβγαλε από το σακίδιο μια σακούλα πατατάκια, δυο μπάρες δημητριακών και τα δύο φλασκιά που είχε πάρει μαζί του τότε που είχαμε πάει για χορό.

Στηρίχτηκα στον αγκώνα μου για να τον βλέπω κι εκείνος άναψε έναν από τους φακούς. Το φως τον έλουσε με κόκκινες και χρυσαφιές αποχρώσεις. Μου έδωσε τα πατατάκια. «Για παν ενδεχόμενο;» του είπα, δείχνοντας τις προμήθειες.

Το λακκάκι του Γκας έγινε πιο βαθύ. Το χέρι του γλίστρησε στο πλάι του μπράτσου μου κι έφτασε στην κλείδα μου. «Είχα την αισιοδοξία ότι θα μας χρειαστούν. Είμαι αισιόδοξος πια». Τα δάχτυλά του με άγγιξαν στο πιγούνι και έγειραν το κεφάλι μου προς τα πίσω για να με φιλήσει πάλι στον λαιμό. Το άλλο χέρι του ακούμπησε στα πλάγια του σαγονιού μου, καθώς με φιλούσε αργά και βαθιά, με γευόταν. Όταν τραβήχτηκε πίσω, με τα δάχτυλά του μπλεγμένα στα μαλλιά μου και τον αντίχειρά του να χαϊδεύει το κάτω χείλι μου, με ρώτησε: «Είσαι ευτυχισμένη, Τζένιουαρι;».

«Πάρα πολύ», του είπα. «Εσύ;»

Με πήρε στην αγκαλιά του και με φίλησε στον κρόταφο. Η φωνή του ακούστηκε σιγανή στο αφτί μου. «Είμαι πολύ ευτυχισμένος».

Το πρωί, φορέσαμε τα νοτισμένα ρούχα μας, μαζέψαμε τα πράγματά μας και γυρίσαμε πίσω στο αμάξι. Ο ουρανός ήταν καθαρός και λαμπερός. Ο Γκας άνοιξε το ραδιόφωνο και κράτησε το χέρι μου πάνω στον λεβιέ των ταχυτήτων, ενώ μας έλουζε το φως που περνούσε μέσα από τα δέντρα και το παρμπρίζ.

Ένιωθα ότι εκείνη τη στιγμή είχα τον Γκας που είχα δει στο σπίτι της Πιτ. Κι αισθανόμουν λιγάκι παραπάνω σαν την παλιά Τζένιουαρι, εκείνη που δεν φοβόταν τίποτα. Έψαξα μέσα μου για να βρω το γνώριμο στενάχωρο συναίσθημα, όταν περιμένεις να συμβεί το αναπόφευκτο. Θα μπορούσα να το εντοπίσω, αν προσπαθούσα πολύ, αλλά για πρώτη φορά δεν ήθελα να το κάνω. Αυτή η στιγμή άξιζε τον πόνο που μπορεί να ερχόταν αργότερα και προσπάθησα να το λέω αυτό στον εαυτό μου συνέχεια, ώσπου να βεβαιωθώ ότι θα το θυμόμουν, αν χρειαζόταν.

Ο Γκας σήκωσε το χέρι μου από τον λεβιέ και το έφερε στα χείλη του χωρίς να με κοιτάξει.

Την περασμένη βραδιά ήξερα ότι όλο αυτό μπορούσε να γίνει κομμάτια, να διαλυθεί. Σχεδόν το περίμενα ότι θα γινόταν έτσι, όταν οι πρώτες χρυσές αχτίδες του ήλιου θα έπεφταν στη σκηνή μας και ο Γκας θα συνειδητοποιούσε τι είχε κάνει και –το κυριότερο– τι είχε πει. Όμως όταν εκείνος άνοιξε τα μάτια του, μου χαμογέλασε με το στόμα του κλειστό και με πήρε πάλι στην αγκαλιά του. Έκρυψε το πρόσωπό του στο πλάι του κεφαλιού μου και με φίλησε στα μαλλιά.

Επιπλέον, τώρα ήμαστε μέσα στο αμάξι και ο Γκας Έβερετ μου κρατούσε το χέρι και δεν έλεγε να το αφήσει.

Αυτό που είχε συμβεί δύο ημέρες νωρίτερα στο γραφείο του μου είχε φανεί αναπόφευκτο, αποτέλεσμα μιας προδιαγεγραμμένης πορείας σύγκρουσης την οποία ακολουθούσαμε από την αρχή του καλοκαιριού. Αυτό εδώ όμως… Αυτό ήταν κάτι που δεν είχα επιτρέψει στον εαυτό μου ούτε καν να το ονειρευτεί. Δεν θα ήξερα πώς να το ονειρευτώ. Ο Γκας δεν έμοιαζε με κανέναν από όλους αυτούς της ιστορίας μου.

Στη διαδρομή της επιστροφής, σταματήσαμε για πρωινό σε ένα φτηνιάρικο εστιατόριο στον αυτοκινητόδρομο. Εκεί βρήκα την ευκαιρία να ξεγλιστρήσω από κοντά του και να πάω στην τουαλέτα για να τηλεφωνήσω στη Σέιντι. Οι μικρές αδερφές του Στοιχειωμένου Καπέλου (του Ρίκι – έπρεπε να αρχίσουμε να τον λέμε με το πραγματικό του όνομα, αν συνεχιζόταν η σχέση τους) μοιράζονταν το δωμάτιό τους με τη Σέιντι, μετά από απαίτηση της μητέρας τους, και εκείνη είχε βγει κρυφά έξω στον δρόμο για να μου μιλήσει, αλλά εξακολουθούσε να ψιθυρίζει λες και όλη η οικογένεια κοιμόταν δίπλα της.

«Ω, Θεέ μου», είπε σιγανά.

«Ναι, ξέρω», είπα.

«ΘΕΕΕΕΕΕΕΕ ΜΟΥ», επανέλαβε.

«Σέιντι, ναι, κατάλαβα».

«Ποπό».

«Ποπό», είπα κι εγώ.

«Δεν βλέπω την ώρα να έρθω να τον δω τρελά ερωτευμένο μαζί σου», είπε.

Το στομάχι μου σφίχτηκε στη σκέψη ότι θα γινόταν κάτι τέτοιο. «Θα δούμε».

«Όχι», είπε κατηγορηματικά. «Πώς είναι δυνατόν να μην είναι; Ούτε ο Πονηρός - Σέξι Γκας δεν μπορεί να είναι τόσο παρανοϊκός, χαμπίμπι». Εκείνη τη στιγμή μια γυναίκα χτύπησε την πόρτα της τουαλέτας, οπότε είπαμε η μια στην άλλη γρήγορα «σ' αγαπώ» και «αντίο» και γύρισα στο τραπέζι μας. Κάθισα στον άθλιο καναπέ από βινύλιο, μπροστά σε ένα βουνό από τηγανίτες και απέναντι από τον Γκας. Τον σέξι, αναμαλλιασμένο και νωχελικά χαμογελαστό Γκας, που έπιασε το γόνατό μου κάτω από το τραπέζι και με έκανε να νιώσω σαν να καιγόμουν.

Ήθελα να γυρίσω πίσω στην τουαλέτα, παίρνοντάς τον μαζί μου.

Η στάση μας για πρωινό εξελίχθηκε σε βόλτα στο βιβλιοπωλείο της πόλης, όπου δεν είχαν διαθέσιμο κανένα από τα βιβλία μου εκτός από το πρώτο, ούτε είχαν βάλει σε περίοπτη θέση τα δύο αντίτυπα των *Αποκαλυπτηρίων*. Στη συνέχεια καθίσαμε σε ένα μπαρ με εξωτερική αυλή.

«Ποια είναι η αγαπημένη σου κακή κριτική;» τον ρώτησα.

Χαμογέλασε ενώ σκεφτόταν και στριφογύριζε το ποτήρι με το ουίσκι και το τζίντζερ που βρισκόταν μπροστά του. «Από περιοδικό ή από αναγνώστη;»

«Πες μου πρώτα για αυτήν από αναγνώστη».

«Πολύ εύκολο», είπε. «Ήταν στο Amazon. Ένα αστέρι: "Μην αγοράσετε το βιβλίο"».

Έγειρα το κεφάλι μου πίσω και γέλασα δυνατά. «Μου αρέσουν οι αναγνώστες που παραγγέλνουν κατά λάθος ένα βιβλίο αντί αλλού και μετά βασίζουν την κριτική τους στη διαφορά που είχε το συγκεκριμένο βιβλίο από αυτό που ήθελαν να παραγγείλουν».

Ο Γκας γέλασε με την καρδιά του. Άγγιξε το γόνατό μου κάτω από το τραπέζι. «Εμένα μου αρέσουν αυτοί που εξηγούν τι *προσπάθησα* να κάνω. Όπως: "Ο συγγραφέας προσπάθησε να γράψει σαν τον Φράνζεν, αλλά δεν είναι σαν τον Φράνζεν"».

Προσποιήθηκα ότι έκανα εμετό και ο Γκας σκέπασε τα μάτια του, ώσπου σταμάτησα. «Ισχύει αυτό όμως;»

«Ποιο; Ότι προσπάθησα να γράψω σαν τον Φράνζεν;» Γέλασε. «Όχι, Τζένιουαρι. Το μόνο που προσπαθώ να κάνω είναι να γράφω καλά βιβλία. Σαν τον Σάλιντζερ δηλαδή».

Ξέσπασα σε δυνατά γέλια κι εκείνος μου χαμογέλασε πλατιά. Μείναμε πάλι σιωπηλοί ενώ πίναμε τα ποτά μας. «Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;» του είπα μετά από ένα λεπτό.

«Όχι», αστειεύτηκε ο Γκας.

«Τέλεια», είπα. «Γιατί δεν ήθελες να πλησιάσω στη Νέα Εδέμ; Είπες ότι δεν ήθελες να αναγκαστώ να τη δω και το καταλαβαίνω αυτό. Μόνο που η ουσία του στοιχήματός μας είναι να με πείσεις ότι ο κόσμος είναι όπως λες ότι είναι, καλά δεν λέω; Κι εκείνη η ευκαιρία ήταν ιδανική».

Έμεινε σιωπηλός για λίγο. Πέρασε το χέρι του μέσα από τα ανακατεμένα μαλλιά του. «Αλήθεια πιστεύεις ότι αυτή είναι η ουσία του στοιχήματός μας;»

«Ελπίζω να ήταν *εν μέρει* ένα ωραίο κόλπο για να κοιμηθείς μαζί μου», του είπα για να τον πειράξω, αλλά η έκφρασή του είχε σοβαρέψει κι έδειχνε λίγο άγχος. Κούνησε το κεφάλι του και κοίταξε στην τζαμαρία.

«Ποτέ δεν θέλησα να δεις τον κόσμο όπως τον βλέπω εγώ», είπε.

«Μα το στοίχημα…» είπα, προσπαθώντας να καταλάβω.

«Το στοίχημα ήταν δική σου ιδέα», μου θύμισε. «Εγώ απλώς σκέφτηκα ότι αν προσπαθούσες να γράψεις αυτά που γράφω – δεν ξέρω, μάλλον είχα την ελπίδα πως θα καταλάβαινες ότι δεν ήταν για σένα». Βιάστηκε να προσθέσει: «Όχι επειδή δεν είσαι ικανή να το κάνεις! Αλλά επειδή δεν σου ταιριάζει. Ο τρόπος που σκέφτεσαι τα πράγματα είναι διαφορετικός. Πάντα θεωρούσα ότι ο τρόπος που βλέπεις τον κόσμο είναι… απίστευτος». Αχνό κοκκίνισμα απλώθηκε στα μάγουλά του. Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ήθελα ποτέ να σε δω να το χάνεις αυτό».

Ο λαιμός μου έκλεισε από τη συγκίνηση. «Ακόμα κι αν αυτό που βλέπω δεν είναι αληθινό;»

Το πρόσωπο του Γκας μαλάκωσε. «Όταν αγαπάς κάποιον», είπε διστακτικά, «θέλεις να κάνεις τον κόσμο να φαίνεται διαφορετικός στα μάτια του. Θέλεις να δίνεις νόημα σε οτιδήποτε άσχημο υπάρχει και να κάνεις το καλό να φαίνεται ακόμα καλύτερο. Αυτό κάνεις. Για τους αναγνώστες σου. Για μένα. Φτιάχνεις όμορφα πράγματα, επειδή αγαπάς τον

κόσμο και ίσως ο κόσμος να μην είναι πάντα όπως τον παρουσιάζεις στα βιβλία σου, αλλά… νομίζω ότι με αυτά ο κόσμος αλλάζει λιγάκι. Και ο κόσμος δεν έχει την πολυτέλεια να το χάσει αυτό».

Πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του. «Πάντα το θαύμαζα αυτό. Τον τρόπο που η γραφή σου κάνει τον κόσμο να φαίνεται πιο φωτεινός και τους ανθρώπους να δείχνουν λιγάκι πιο γενναίοι».

Το στήθος μου πλημμύρισε ζεστασιά, λες και το κομμάτι πάγου που είχε σφηνωθεί εκεί από τότε που πέθανε ο μπαμπάς άρχιζε να σπάει, λιγάκι, και να λιώνει. Επειδή ήταν γεγονός ότι η ανακάλυψη της αλήθειας για τον μπαμπά μου με είχε αναγκάσει να βλέπω τον κόσμο σαν ένα σκοτεινό και αφιλόξενο μέρος. Όμως αυτή η διαδικασία της σταδιακής ανακάλυψης του Γκας είχε πετύχει το αντίθετο. «Μπορεί απλώς να έχω δίκιο», είπα σιγανά. «Μερικές φορές ίσως οι άνθρωποι είναι πιο φωτεινοί και γενναίοι από όσο νομίζουν».

Ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε προς στιγμή στα χείλη του και μετά χάθηκε, καθώς ο Γκας σκεφτόταν. «Δεν νομίζω ότι αγάπησα ποτέ τον κόσμο όπως τον αγαπάς εσύ. Θυμάμαι ότι τον φοβόμουν. Και ότι μετά θύμωσα μαζί του. Και έπειτα αποφάσισα να μην έχω τόσο αρνητικά συναισθήματα. Αλλά δεν ξέρω. Ίσως, όταν κάνω αυτά τα πράγματα, όταν μιλάω με ανθρώπους σαν τον Ντέιβ και κυκλοφορώ ανάμεσα σε καμένα κτίρια, να υπάρχει ένα κομμάτι του εαυτού μου που ελπίζει ότι θα βρω κάτι».

«Σαν τι;» Η ερώτηση βγήκε από μέσα μου ψιθυριστά.

Ακούμπησε τους αγκώνες του στο τραπέζι. «Τον κόσμο για τον οποίο γράφεις. Μια απόδειξη. Ότι τα πράγματα δεν είναι όσο άσχημα φαίνονται. Ή ότι υπάρχει περισσότερο καλό παρά κακό. Ότι αν βάλουμε από τη μια όλα τα άσχημα και από την άλλη όλα τα ωραία, το ισοζύγιο του κόσμου θα βγει θετικό».

Άπλωσα το χέρι μου για να πιάσω το δικό του και με άφησε να το κάνω. Τα μάτια του ήταν ορθάνοιχτα, το βλέμμα του γαλήνιο. «Όταν έμαθα για τον δεσμό του μπαμπά μου, προσπάθησα να κάνω αυτόν τον υπολογισμό», ομολόγησα. «Πόσα ψέματα μπορούσε να πει και πόσες απιστίες μπορούσε να κάνει, παραμένοντας ταυτόχρονα καλός πατέρας; Πόσο βαθιά θα μπορούσε να είχε ερωτευτεί Εκείνη τη Γυναίκα, αλλά να αγαπάει ακόμα τη μαμά μου; Εξακολουθούσε να του *αρέσει* η ζωή του. Προσπάθησα να καταλάβω πόσο ευτυχισμένος μπορεί να ήταν, πόσο μπορεί να του λείπαμε όταν δεν ήταν εκεί, και, όταν αισθανόμουν πολύ άσχημα, πόσο έπρεπε να

μας μισούσε αφού ήταν διατεθειμένος να κάνει αυτά που έκανε. Και ποτέ δεν πήρα απαντήσεις σε όλα αυτά.

»Και τις θέλω ακόμα. Αλλά κάποιες φορές με τρομάζουν αυτά που θα μάθω. Όμως οι άνθρωποι δεν είναι μαθηματικά προβλήματα». Σήκωσα τους ώμους μου. «Μπορεί να μου λείπει ο μπαμπάς μου και ταυτόχρονα να τον μισώ. Μπορώ να ανησυχώ για το βιβλίο, να θλίβομαι για την οικογένειά μου και να με αηδιάζει το σπίτι στο οποίο μένω. Από την άλλη όμως, μπορώ να κοιτάζω τη λίμνη Μίσιγκαν και να νιώθω δέος για το μέγεθός της. Πέρασα όλο το περσινό καλοκαίρι πιστεύοντας ότι δεν θα είμαι ευτυχισμένη ποτέ ξανά. Και τώρα, μετά από έναν χρόνο, νιώθω ακόμα αηδία, ανησυχία και θυμό, αλλά, μερικές στιγμές, είμαι και ευτυχισμένη. Τα άσχημα πράγματα δεν σημαδεύουν τη ζωή σου, εκτός κι αν το κενό μέσα σου είναι τόσο μεγάλο ώστε τίποτα και ποτέ να μην μπορεί να σου χαρίσει ξανά την ευτυχία. Όσα κι αν είναι τα προβλήματα, πάντα θα υπάρχουν και όμορφα πράγματα. Πάντα θα υπάρχουν Πιτ και Μάγκι και καταιγίδες στο δάσος και ήλιος πάνω στα κύματα».

Ο Γκας χαμογέλασε. «Και σεξ πάνω σε ραφιέρες και μέσα σε σκηνές».

«Αυτό είναι το ιδανικό», είπα. «Εκτός κι αν έρθει μια δεύτερη εποχή παγετώνων και ο κόσμος παγώσει ολόκληρος. Και σε αυτή την περίπτωση θα βλέπουμε να πέφτουν όμορφες χιονονιφάδες μέχρι να έρθει το τέλος».

Ο Γκας με άγγιξε στο πλάι του προσώπου μου. «Δεν έχω ανάγκη από χιονονιφάδες». Με φίλησε. «Αφού υπάρχεις εσύ».

Γεια σου, κεκάκι μου. Ήθελα μόνο να βεβαιωθώ ότι ισχύουν ακόμα αυτά που είπαμε για την παράδοση του χειρογράφου την 1η Σεπτεμβρίου. Η Σάντι με ρωτάει συνέχεια και θα χαρώ να παίξω εγώ τον ρόλο του κυματοθραύστη για να μη σε ζαλίζει, αλλά θέλει οπωσδήποτε να αγοράσει κάτι δικό σου κι αν είναι να συνεχίσω να της υπόσχομαι ότι θα της δώσω βιβλίο… τότε θα πρέπει να έχω ένα βιβλίο στα χέρια μου.

Ο Γκας είχε κοιμηθεί σπίτι μου. Όταν τραβήχτηκα από κοντά του για να πάρω το κινητό μου, γύρισε προς το μέρος μου, κοιμισμένος, για να με βρει. Ακούμπησε το πρόσωπό του στο πλάι του στήθους μου και άπλωσε το χέρι του πάνω στο γυμνό στομάχι μου.

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει σαν τρελή, τόσο εξαιτίας αυτής της πρωτόγνωρης έξαψης να έχω το κορμί του δίπλα μου όσο και εξαιτίας του sms της Άνια. Δεν μπορούσα να της στείλω το μισοτελειωμένο βιβλίο.

Ήταν θαύμα που δεν με είχε διώξει ακόμα. Δεν μπορούσα να την εκθέσω στη Σάντι Λόου. Έπρεπε να της προσφέρω κάτι για να αντέξει αυτή τη δύσκολη κατάσταση με την εκδότρια. Ξεγλίστρησα από τον Γκας, αγνοώντας το παραπονιάρικο βογκητό του, πήρα τη ρόμπα μου και κατευθύνθηκα στην κουζίνα, γράφοντας ταυτόχρονα στην Άνια. Μπορώ να το κάνω. Σου το ορκίζομαι.

Την 1η Σεπτεμβρίου, μου απάντησε. Τελευταία προθεσμία.

Δεν χρειαζόταν να πιω καφέ. Είχα ξυπνήσει τελείως.

Κάθισα στο τραπέζι κι άρχισα να γράφω. Ο Γκας, όταν σηκώθηκε, έβαλε τον βραστήρα στο μάτι της κουζίνας και μετά ήρθε στο τραπέζι και ήπιε μια γουλιά μπίρα από το μπουκάλι που είχε αφήσει εκεί το περασμένο βράδυ.

Σήκωσα το κεφάλι μου και τον κοίταξα. «Αηδία».

Μου έδωσε το μπουκάλι. «Θες κι εσύ;»

Ήπια μια γουλιά. «Χειρότερη από ό,τι περίμενα».

Μου χαμογέλασε. Το χέρι του χάιδεψε την κλείδα μου και κατέβηκε στο μπροστινό μέρος του κορμιού του, ανοίγοντας στην πορεία τη ρόμπα μου. Τα δάχτυλά του βρήκαν τη ζώνη της, την έλυσαν και το ρούχο άνοιξε. Με άγγιξε στη μέση και με τράβηξε να σηκωθώ.

Με έβαλε να καθίσω στο τραπέζι και στάθηκε ανάμεσα στα πόδια μου. Έπιασε την ανοιχτή ρόμπα μου από τον γιακά και μου την έβγαλε. Έμεινα γυμνή πάνω στο τραπέζι. «Δουλεύω», του ψιθύρισα.

Σήκωσε τον έναν μηρό μου και τον έφερε στον γοφό του, καθώς με πλησίαζε κι άλλο. «Σοβαρά;» Το άλλο χέρι του χάιδεψε το στήθος μου και έκλεισε μέσα του τη ρώγα μου. «Το ξέρω ότι θέλεις να κερδίσεις το στοίχημα. Αυτό μπορεί να περιμένει».

Τον τράβηξα ακόμα πιο κοντά μου. «Όχι, δεν μπορεί».

Η συγκέντρωση ήταν πρόβλημα. Ή, μάλλον, το να συγκεντρωθώ σε οτιδήποτε άλλο εκτός από τον Γκας ήταν πρόβλημα. Αποφασίσαμε να γράφουμε ο καθένας στο σπίτι του στη διάρκεια της μέρας, κάτι που θα μπορούσε να είχε αποδειχθεί πιο επιτυχημένη λύση αν κάποιος από τους δυο μας μπορούσε να συγκρατηθεί και δεν καταλήγαμε να γράφουμε μηνύματα ο ένας στον άλλον όλη μέρα.

Σε θέλω, μου έγραψε μια φορά.

Από τότε έγινε το γράψιμο τόσο δύσκολο; του απάντησα.

Όχι δύσκολο, ερεθιστικό, μου έγραψε.

Δεν έκανε πάντα αυτός την αρχή. Την Τετάρτη, αφού αντιστάθηκα όσο περισσότερη ώρα μπορούσα, του έγραψα: *Μακάρι να ήσουν εδώ* και έφτιαξα ένα βελάκι που έδειχνε εμένα.

Δεν νιώθεις μόνο εσύ έτσι, μου απάντησε. Και κατόπιν: *Γράψε 2.000 λέξεις και τα λέμε μετά.*

Αυτό αποδείχτηκε καταλυτικός παράγοντας για να καταφέρουμε να δουλέψουμε. Βάζαμε στόχους. Αν γράφαμε δύο χιλιάδες λέξεις, θα μπορούσαμε να βρεθούμε στο ίδιο δωμάτιο. Αν γράφαμε τέσσερις χιλιάδες, θα μπορούσαμε να αγγίξουμε ο ένας τον άλλον.

Η διευθέτηση που κάναμε φαινόταν λιγότερο σαν σπριντ και πιο πολύ σαν μαραθώνιος, όλο ομαδική εργασία και ενθάρρυνση.

Παρέμενα αποφασισμένη να νικήσω, αν και δεν ήμουν σίγουρη πια τι ήθελα να αποδείξω και σε ποιον.

Κάποια βράδια βγαίναμε έξω. Πηγαίναμε στο ταϊλανδέζικο εστιατόριο από το οποίο είχαμε παραγγείλει πολλές φορές, ένα χαριτωμένο μαγαζάκι όπου όλα ήταν επίχρυσα. Καθόσουν σε μαξιλάρια στο πάτωμα και διάλεγες τι θα έτρωγες από έναν κατάλογο που το εξώφυλλό του ήταν από απομίμηση πάπυρου. Πηγαίναμε στην πιτσαρία από την οποία είχαμε παραγγείλει πολλές φορές, ένα λιγότερο χαριτωμένο μαγαζάκι με καθίσματα με κόκκινη πλαστική ταπετσαρία και φωτισμό που θύμιζε θάλαμο ανάκρισης. Πηγαίναμε στο Μεθυσμένο Ψάρι, ένα μπαρ στην πόλη, και όταν έμπαινε μέσα κάποιος από την πόλη που τον ήξερε ο Γκας, του έγνεφε «γεια» χωρίς να παίρνει το χέρι του από πάνω μου.

Ακόμα κι όταν παίζαμε βελάκια και, αργότερα, μπιλιάρδο, μέναμε συνδεδεμένοι, φαινόταν ξεκάθαρα ότι ήμαστε *μαζί*. Το χέρι του Γκας ήταν απλωμένο νωχελικά στους γοφούς μου, ή ακουμπούσε απαλά στη μέση μου κάτω από το μπλουζάκι μου, ενώ εγώ είχα τα δάχτυλά μου πλεγμένα με τα δικά του ή περασμένα στα θηλάκια της ζώνης του.

Την επόμενη βραδιά, φεύγοντας από την πιτσαρία, περάσαμε μπροστά από το βιβλιοπωλείο της Πιτ και την είδαμε μέσα μαζί με τη Μάγκι, να πίνουν κρασί στις πολυθρόνες της καφετέριας.

«Πρέπει να πούμε ένα γεια», είπε ο Γκας κι έτσι μπήκαμε μέσα.

«Έχουμε επέτειο», μας εξήγησε η Μάγκι εύθυμα.

«Σαν σήμερα μετακομίσαμε στο Νορθ Μπέαρ», πρόσθεσε η Πιτ. «Δεν

είναι η επέτειός *μας* – έχουμε επέτειο στις 13 Ιανουαρίου».

«Σοβαρά;» είπα. «Τότε είναι τα γενέθλιά μου».

«Αλήθεια;» Η Μάγκι φάνηκε κατενθουσιασμένη. «Αναμενόμενο! Είναι η καλύτερη μέρα της χρονιάς. Είναι λογικό να θέλησε ο Θεός να συμβεί αυτό».

«Είναι τέλεια μέρα», συμφώνησε η Πιτ.

Η Μάγκι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Όπως και η σημερινή».

«Θα μετακόμιζα πάλι εδώ», είπε η Πιτ. «Ό,τι καλύτερο κάναμε ποτέ, αν εξαιρέσουμε το γεγονός ότι ερωτευτήκαμε».

«Και ότι υιοθετήσαμε τα λαμπραντόρ», πρόσθεσε η Μάγκι στοργικά.

«*Και* ότι σας προσκαλέσαμε στη λέσχη βιβλίου, κάτι που φαίνεται ότι εξελίχθηκε όπως έπρεπε», πρόσθεσε η Πιτ κλείνοντας το μάτι.

«Ότι μας κοροϊδέψατε εννοείς», είπε ο Γκας χαμογελώντας.

Με κοίταξε και αναρωτήθηκα μήπως σκεφτόμαστε το ίδιο πράγμα. Μπορεί η μετακόμισή μου εδώ να μην ήταν το *καλύτερο* πράγμα που είχα κάνει ποτέ. Όπως και το ότι πήγα στο σπίτι της Πιτ εκείνο το βράδυ, για τη συνάντηση της λέσχης βιβλίου. Αλλά ήταν κάτι καλό. Το καλύτερο τουλάχιστον εδώ και κάμποσα χρόνια.

«Καθίστε για ένα ποτηράκι στα γρήγορα, Γκάσι», επέμεινε η Μάγκι, γεμίζοντας ήδη τα καθαρά πλαστικά ποτήρια που χρησιμοποιούσαν για τον κρύο καφέ.

Το ένα ποτηράκι έγινε δύο, τα δύο έγιναν τρία και ο Γκας με έβαλε να καθίσω πάνω του στην πολυθρόνα απέναντί τους. Τα χέρια της Πιτ και της Μάγκι ήταν πλεγμένα μεταξύ τους ανάμεσα στις πολυθρόνες τους και ο Γκας με χάιδευε νωχελικά στην πλάτη καθώς μιλούσαμε και γελούσαμε.

Φύγαμε τα μεσάνυχτα, όταν η Πιτ ανακοίνωσε επιτέλους ότι έπρεπε να γυρίσουν στο σπίτι και τα λαμπραντόρ τους και η Μάγκι άρχισε να συγυρίζει. Εμείς όμως ήμαστε πολύ ζαλισμένοι από το ποτό για να οδηγήσουμε κι έτσι αρχίσαμε να περπατάμε μέσα στη ζέστη και στα σμήνη κουνουπιών.

Καθώς προχωρούσαμε, σκεφτόμουν συνέχεια το ίδιο πράγμα. *Σχεδόν τον αγαπώ. Αρχίζω να τον αγαπώ. Τον αγαπώ.*

Και όταν φτάσαμε στα σπίτια μας, δεν καταδεχτήκαμε να μπούμε μέσα, αλλά ακολουθήσαμε το μονοπάτι που έβγαζε στη λίμνη. Στο κάτω κάτω, ήταν Παρασκευή και έπρεπε να τηρήσουμε τη συμφωνία που είχαμε κάνει.

Βγάλαμε τα ρούχα μας και βουτήξαμε τρέχοντας και ουρλιάζοντας στο

κρύο νερό, πιασμένοι χέρι χέρι. Μας κόπηκε η ανάσα μόλις βράχηκαν οι μηροί μας, η μέση μας, τα στήθη μας. Τα δόντια μας χτυπούσαν και η επιδερμίδα μας ανατρίχιαζε, καθώς μας χτυπούσε αλύπητα το παγωμένο νερό. «Είναι φρικτό», είπε ο Γκας ξέπνοα.

«Το φανταζόμουν πιο ζεστό!» τσίριξα και ο Γκας με τράβηξε στην αγκαλιά του. Πέρασε τα μπράτσα του στην πλάτη μου και με έτριψε για να ζεσταθώ.

Και μετά με φίλησε βαθιά και ψιθύρισε: «Σ' αγαπώ». Και μετά πάλι, με τα χέρια του μέσα στα μαλλιά μου, το στόμα του στον κρόταφο και στα μάγουλα και στο σαγόνι μου, ενώ μια διαλυμένη πλαστική σακούλα επέπλεε στο νερό. «Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ».

«Το ξέρω». Έμπηξα τα δάχτυλά μου στην πλάτη του, λες και έτσι θα μπορούσα να σταματήσω τον χρόνο και να μας κρατήσω για πάντα εκεί. Μέσα στην κρύα λίμνη με το σκουπίδι να κολυμπάει γύρω μας. «Κι εγώ σ' αγαπώ».

«Και σκέψου», είπε, «ότι μου υποσχέθηκες πως δεν θα με ερωτευόσουν».

OceanofPDF.com

24 / Το βιβλίο

«Δεν θέλω να το κάνω αυτό», είπα. Ο Γκας κι εγώ στεκόμαστε στο κεφαλόσκαλο έξω από τη μεγάλη κρεβατοκάμαρα.

«Δεν είσαι υποχρεωμένη», μου θύμισε.

«Αφού εσύ μπορείς να μάθεις να χορεύεις στη βροχή…»

«Δεν το έχω κάνει αυτό ακόμα», με διέκοψε.

«…τότε μπορώ κι εγώ να αντιμετωπίσω τα άσχημα πράγματα», ολοκλήρωσα τη φράση μου.

Άνοιξα την πόρτα. Χρειάστηκε να πάρω μερικές βαθιές ανάσες για να ηρεμήσω και να μπορέσω να κουνηθώ. Ένα υπέρδιπλο κρεβάτι βρισκόταν στον απέναντι τοίχο, με ασορτί κομοδίνα με τιρκουάζ επιφάνεια και αμπαζούρ με μπλε και πράσινα καπέλα από χάντρες. Ένα χαρακτικό του Κλιμτ κρεμόταν πάνω από το ψηλό γκρίζο κεφαλάρι. Απέναντι από το κρεβάτι, ένα έπιπλο τουαλέτας σε στιλ των μέσων του εικοστού αιώνα έπιανε τον τοίχο, ενώ ένα μικρό στρογγυλό τραπέζι βρισκόταν στη γωνία, στρωμένο με κίτρινο τραπεζομάντιλο και διακοσμημένο με ένα ρολόι και μια στοίβα βιβλία – *τα δικά μου βιβλία*.

Κατά τα άλλα, το δωμάτιο ήταν συνηθισμένο και απρόσωπο. Ο Γκας άνοιξε ένα συρτάρι. «Άδειο».

«Τα έχει αδειάσει εκείνη όλα». Η φωνή μου έτρεμε.

Ο Γκας μου χαμογέλασε διστακτικά. «Δεν είναι καλό αυτό;»

Προχώρησα μπροστά και άνοιξα τα συρτάρια, το ένα μετά το άλλο. Δεν υπήρχε τίποτα σε κανένα από αυτά. Πήγα στο αριστερό κομοδίνο. Δεν είχε συρτάρια, μόνο δυο ράφια. Στο επάνω βρισκόταν ένα πορσελάνινο κουτί.

Αυτό έπρεπε να είναι. Αυτό που περίμενα. Η μεγάλη και σκοτεινή απάντηση που όλο το καλοκαίρι περίμενα να εμφανιστεί μπροστά μου. Το άνοιξα.

Άδειο.

«Τζένιουαρι;» Ο Γκας στεκόταν δίπλα στο στρογγυλό τραπέζι και κρατούσε το τραπεζομάντιλο σηκωμένο. Κάτω από το τραπέζι, ένα άσχημο γκρίζο κουτί με κοιτούσε απειλητικά. Στην πρόσοψή του είχε καντράν με

αριθμούς.

«Χρηματοκιβώτιο είναι;»

«Αν όχι, μπορεί να είναι παλιός φούρνος μικροκυμάτων», αστειεύτηκε ο Γκας.

Το πλησίασα αργά. «Μάλλον άδειο είναι».

«Μάλλον», συμφώνησε ο Γκας.

«Ή μπορεί να έχει κάνα όπλο μέσα», είπα.

«Ασχολιόταν ο μπαμπάς σου με όπλα;»

«Στο Οχάιο, όχι». Στο Οχάιο, το μόνο που έκανε ήταν να διαβάζει βιογραφίες και να περνάει τα βράδια του στη θαλπωρή του σπιτιού, να συνοδεύει φιλότιμα τη μητέρα μου στα ραντεβού της με τους γιατρούς και να κάνει μαθήματα μεσογειακής μαγειρικής. Ήταν ο πατέρας μου που με ξυπνούσε πριν από το χάραμα για να με πάει στη λίμνη και να μου δώσει το πηδάλιο του σκάφους. Από όσο ήξερα, το γεγονός ότι άφηνε ένα οκτάχρονο κοριτσάκι να κατευθύνει ένα πλεούμενο σε μια άδεια λίμνη για είκοσι δευτερόλεπτα τη φορά ήταν ό,τι πιο αυθόρμητο και απερίσκεπτο μπορούσε να κάνει.

Εδώ όμως, στη δεύτερη ζωή του, όλα ήταν πιθανά.

«Περίμενε εδώ», είπε ο Γκας. Πριν προλάβω να φέρω αντιρρήσεις, έφυγε από το δωμάτιο. Άκουσα τα βήματά του στη σκάλα και μετά από μια στιγμή επέστρεψε κρατώντας ένα μπουκάλι ουίσκι.

«Γιατί το έφερες αυτό;» τον ρώτησα.

«Για να πάψει να τρέμει το χέρι σου», είπε ο Γκας.

«Γιατί; Μήπως θα βγάλω σφαίρα που μου καρφώθηκε στο μπράτσο;»

Ο Γκας δυσανασχέτησε ενώ έβγαζε το καπάκι του μπουκαλιού. «Για να ανοίξεις το χρηματοκιβώτιο».

«Αν πίναμε χυμούς όπως πίνουμε αλκοόλ, θα ζούσαμε για πάντα».

«Αν πίναμε χυμούς όπως πίνουμε αλκοόλ, δεν θα βγαίναμε ποτέ από την τουαλέτα, κάτι που αυτή τη στιγμή δεν θα σε εξυπηρετούσε», είπε ο Γκας.

Πήρα το μπουκάλι και ήπια μια γουλιά. Μετά καθίσαμε στο χαλί μπροστά από το χρηματοκιβώτιο. «Μήπως ο κωδικός είναι τα γενέθλιά του;» είπε ο Γκας.

Έσκυψα μπροστά και πάτησα τα νούμερα. Τα λαμπάκια έγιναν κόκκινα και η πόρτα παρέμεινε κλειδωμένη. «Στο σπίτι, όλοι οι κωδικοί μας ήταν η επέτειός τους», είπα. «Της μαμάς και του μπαμπά. Δεν νομίζω να ισχύει κι εδώ αυτό».

Ο Γκας σήκωσε τους ώμους του. «Οι παλιές συνήθειες δεν αλλάζουν».

Έβαλα την ημερομηνία χωρίς να έχω πολλές προσδοκίες, αλλά αυτό δεν με εμπόδισε να νιώσω απογοήτευση όταν άναψαν τα κόκκινα λαμπάκια.

Δεν ήμουν έτοιμη για να αντιμετωπίσω το νέο κύμα ζήλιας που με κατέκλυσε. Δεν ήταν δίκαιο που δεν μου είχε δοθεί η ευκαιρία να γνωρίσω όλες τις πτυχές του πατέρα μου. Δεν ήταν δίκαιο που η Σόνια ήξερε γι' αυτόν πράγματα που τώρα πια εγώ δεν θα μπορούσα να μάθω ποτέ. Ίσως ο κωδικός του χρηματοκιβωτίου να ήταν κάποια ημερομηνία σημαντική για εκείνους, μια επέτειος. Ή τα γενέθλια της Σόνια.

Όπως και να ήταν, εκείνη σίγουρα ήξερε τον συνδυασμό.

Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να της στείλω ένα e-mail, κάτι που δεν ήθελα να κάνω.

Ο Γκας με χάιδεψε στο εσωτερικό του αγκώνα μου και με επανέφερε στο παρόν.

«Δεν έχω καιρό για τέτοια τώρα». Σηκώθηκα. «Πρέπει να τελειώσω το βιβλίο». *Αυτή την εβδομάδα*, αποφάσισα.

Το σημαντικό, έλεγα στον εαυτό μου, ήταν ότι αυτό το σπίτι μπορούσε να πουληθεί εύκολα. Ένα χρηματοκιβώτιο δεν ήταν τίποτα, δεν δημιουργούσε κάποιο σοβαρό πρόβλημα. Πρακτικά το σπίτι ήταν άδειο. Μπορούσα να το πουλήσω και να γυρίσω πίσω στην παλιά μου ζωή.

Βέβαια, τώρα που το σκεφτόμουν, έπρεπε να κάνω ό,τι μπορούσα για να αποφύγω το μεγάλο ερώτημα. Τι θα γινόταν μετά με τον Γκας κι εμένα; Είχα έρθει εδώ για να ξεκαθαρίσω τα πράγματα, αλλά είχα καταφέρει να τα μπερδέψω περισσότερο. Όμως, για κάποιον λόγο, μέσα σε αυτό το μπέρδεμα, η δουλειά μου προχωρούσε καταπληκτικά. Έγραφα με μια ταχύτητα που είχα να πιάσω από το πρώτο μου βιβλίο. Ένιωθα λες και η ιστορία εξελισσόταν πιο γρήγορα από όσο μπορούσα να την παρακολουθήσω και έβαζα τα δυνατά μου για να συμβαδίσω με τον ρυθμό της.

Απαγόρευσα στον Γκας να έρχεται στο σπίτι, παρά μόνο για μία ώρα κάθε βράδυ (βάλαμε χρονόμετρο) και περνούσα όλη την ώρα γράφοντας στο δεύτερο υπνοδωμάτιο στον επάνω όροφο, όπου το μόνο που έβλεπα ήταν ο δρόμος κάτω. Έγραφα μέχρι αργά τη νύχτα και, όταν ξυπνούσα το πρωί, συνέχιζα αποκεί όπου είχα μείνει.

Δεν έβγαζα από πάνω μου την άθλια φόρμα μου και έφτασα στο σημείο να ορκιστώ ότι θα αγόραζα κάτι καλύτερο για να φοράω όταν δουλεύω, αν κατάφερνα να τελειώσω αυτό το βιβλίο, λες κι έκανα διαπραγμάτευση με έναν θεό που τον απασχολούσε πολύ το ζήτημα της γκαρνταρόμπας μου.

Δεν έκανα ντους, έτρωγα ελάχιστα, κατέβαζα κανάτες νερό και καφέ, αλλά τίποτα πιο δυνατό.

Στις δύο τα ξημερώματα το Σάββατο 2 Αυγούστου, τη μέρα της εκδήλωσης στο βιβλιοπωλείο της Πιτ, έφτασα στο τελευταίο κεφάλαιο του αρχείου *ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ_ΜΥΣΤΙΚΑ.docx* και κοίταξα σαν χαμένη τον κέρσορα που αναβόσβηνε.

Όλα είχαν εξελιχθεί πάνω κάτω όπως τα είχα φανταστεί. Οι δύο κλόουν ήταν ζευγάρι ακόμα, δεν τους είχαν αντιληφθεί, αλλά ζούσαν με τα μυστικά τους. Ο πατέρας της Έλινορ είχε κλέψει τη βέρα της μητέρας της και την είχε πουλήσει για να δώσει στην άλλη οικογένειά του τα λεφτά που χρειαζόταν. Η μητέρα της Έλινορ εξακολουθούσε να μην έχει ιδέα για την ύπαρξη της άλλης οικογένειας και πίστευε ότι το δαχτυλίδι απλώς είχε παραπέσει κάπου, ότι ίσως, όταν άνοιξαν τις αποσκευές τους στην επόμενη πόλη, έπεσε από κάποια τσέπη. Ένιωθε ότι το πολύχρωμο νήμα που της είχε δέσει στο δάχτυλο ο άντρας της το αντικαθιστούσε και με το παραπάνω. Στο κάτω κάτω, η αγάπη μερικές φορές δεν γεννιέται από αστραφτερά αντικείμενα αλλά από πρακτικά. Από πράγματα που παλιώνουν και σκουριάζουν, που μπορούν να επισκευαστούν και να γυαλιστούν. Από πράγματα που χάνονται και πρέπει να αντικαθίστανται τακτικά.

Και η Έλινορ. Η καρδιά της Έλινορ είχε ραγίσει οριστικά.

Το τσίρκο πήγαινε παρακάτω. Η Τούλσα χανόταν πίσω τους, η εβδομάδα που είχε περάσει εκεί ήταν σαν όνειρο που είχε ξεθωριάσει. Σκεφτόταν το παρελθόν κι ένιωθε έναν πόνο που της φαινόταν ότι δεν θα έπαυε ποτέ να τη βασανίζει.

Εκεί. Σε εκείνο το σημείο έπρεπε να σταματήσω. Το ήξερα αυτό.

Είχε μια ωραία κυκλική επανάληψη. Μια προσωρινή τάξη που ο αναγνώστης θα μπορούσε να τη δει να ανατρέπεται σε κάποια σελίδα αργότερα. Ή ίσως όχι.

Αυτό ήταν το βιβλίο μου, ακριβώς όπως ήθελα να είναι. Ένιωθα το στήθος μου βαρύ. Κρύωνα. Τα μάτια μου ήταν βουρκωμένα, αν και μάλλον από την εξάντληση και τον ανεμιστήρα πάνω από το κεφάλι μου και όχι

από κάτι άλλο.

Αλλά δεν μπορούσα να σταματήσω εκεί. Γιατί, όσο όμορφη κι αν ήταν η στιγμή, με τον δικό της λυπηρό τρόπο, δεν την πίστευα. Αυτός δεν ήταν ο κόσμος που ήξερα. Έχανες όμορφα πράγματα –την υγεία της μητέρας σου, την καριέρα που ονειρευόσουν, τον πατέρα σου που έφευγε πολύ πρόωρα–, αλλά έβρισκες κιόλας: μια καφετέρια με τον χειρότερο εσπρέσο του κόσμου· ένα μπαρ όπου κάθε βράδυ οργάνωναν παραδοσιακούς χορούς· έναν ατημέλητο αλλά όμορφο γείτονα σαν τον Γκας Έβερετ. Ακούμπησα τα χέρια μου στο πληκτρολόγιο κι άρχισα να γράφω.

Άσπρες νιφάδες άρχισαν να αιωρούνται γύρω της και να πέφτουν στα μαλλιά και τα ρούχα της. Η Έλινορ σήκωσε το βλέμμα της από τον χωματόδρομο και κοίταξε τον ουρανό, απορημένη με την ξαφνική χιονόπτωση. Βέβαια δεν ήταν χιόνι. Γύρη ήταν. Άσπρα αγριολούλουδα είχαν ξεπεταχτεί στις δυο πλευρές του δρόμου και ο άνεμος λίκνιζε τα άνθη τους σαν τρελά.

Η Έλινορ αναρωτήθηκε πού θα πήγαινε στη συνέχεια και πώς θα ήταν τα λουλούδια εκεί.

Έσωσα το αρχείο και το έστειλα με e-mail στην Άνια.

Θέμα: Κάτι Διαφορετικό

Σε παρακαλώ, μη με μισήσεις. Φιλιά, Τζ.

Σηκώθηκα νωρίς το πρωί, μπήκα στο αμάξι κι έκανα διαδρομή είκοσι λεπτών για να τυπώσω το αρχείο στο πλησιέστερο κατάστημα της FedEx, ώστε να μπορώ να το κρατήσω στα χέρια μου. Όταν γύρισα, ο Γκας με περίμενε στην μπροστινή βεράντα, ξαπλωμένος στον καναπέ, με τον πήχη του χεριού του πάνω στα μάτια του. Σηκώθηκε, με κοίταξε εξεταστικά, έπειτα χαμογέλασε, ανασηκώθηκε και μου έκανε χώρο να καθίσω.

Έφερε τα πόδια μου πάνω στα δικά του και με τράβηξε πιο κοντά του. «Λοιπόν;» είπε.

Άφησα το πακέτο τα χαρτιά πάνω στα πόδια του. «Τώρα πρέπει να περιμένω να δω αν θα με διώξει η Άνια. Και αναρωτιέμαι πόσο θα θυμώσει η Σάντι. Κι αν θα μπορέσουμε να πουλήσουμε το βιβλίο και άρα θα έχω

κάτι για να σου το χτυπάω».

«Η Άνια δεν πρόκειται να σε διώξει», είπε ο Γκας.

«Και η Σάντι;»

«Μάλλον θα θυμώσει», είπε ο Γκας. «Αλλά έχεις ξαναγράψει βιβλία. Και θα γράψεις κι άλλα. Και μάλλον κάποιο που θα το θέλει. Θα το πουλήσεις το βιβλίο, αν και όχι απαραίτητα πριν πουλήσω εγώ το δικό μου. Όπως και να έχει, είμαι σίγουρος ότι θα βρεις *κάτι* για να μου το χτυπάς».

Σήκωσα τους ώμους μου. «Έτσι κι αλλιώς, θα βάλω τα δυνατά μου. Εσύ τι έκανες; Κοντεύεις να τελειώσεις;»

«Εδώ που τα λέμε, ναι. Έστω την πρώτη γραφή. Νομίζω ότι θέλω ακόμα μια δυο εβδομάδες».

«Τόσο θα κάνω εγώ να πλύνω τα πιάτα που έχουν μαζευτεί στο σπίτι την τελευταία εβδομάδα».

«Τέλειος συγχρονισμός», είπε ο Γκας. «Βλέπεις; Τα έχει κανονίσει όλα η μοίρα».

«Δεν έχει καμία σχέση η μοίρα».

Χωρίσαμε πριν από την εκδήλωση για να ετοιμαστούμε. Στέγνωσα τα μαλλιά μου μετά το ντους που είχα απόλυτη ανάγκη να κάνω. Έπειτα ξάπλωσα στο κρεβάτι, κατάκοπη, και κοίταζα τον ανεμιστήρα που γύριζε. Μου φαινόταν ότι το δωμάτιο είχε αλλάξει. Το ίδιο και το σώμα μου. Θα μπορούσα να είχα πείσει τον εαυτό μου ότι είχα κλέψει το σώμα και τη ζωή μιας άλλης και τα είχα ερωτευτεί.

Με πήρε ο ύπνος. Όταν ξύπνησα, είχα ακόμα μία ώρα στη διάθεσή μου. Ο Γκας μου χτύπησε την πόρτα μετά από τριάντα λεπτά. Πήγαμε με τα πόδια κατευθείαν στο μαγαζί – κανονικά δεν μου άρεσε καθόλου να γίνομαι μούσκεμα στον ιδρώτα πριν από μια εκδήλωση, αλλά εδώ μου φαινόταν ότι αυτό δεν ήταν τόσο σημαντικό. Όλοι στο Νορθ Μπέαρ Σορς ήταν λιγάκι ιδρωμένοι. Το στενό μαύρο φόρεμα δεν μου φάνηκε ελκυστικό μετά από τόσο καιρό που είχα περάσει φορώντας μόνο σορτσάκια και μπλουζάκια, οπότε φόρεσα πάλι το λευκό φόρεμα με τις τιράντες που είχα πάρει από τα μεταχειρισμένα και τις μπότες με τα κεντητά στολίδια.

Στο βιβλιοπωλείο, η Πιτ και η Μάγκι μας πήγαν στο γραφείο για να πιούμε ένα ποτήρι σαμπάνια. «Για να σας φύγει το άγχος», είπε η Μάγκι χαρούμενα.

Ο Γκας κι εγώ ανταλλάξαμε βλέμματα όλο νόημα. Είχαμε πάει και οι δυο μας σε αρκετές εκδηλώσεις, άρα ξέραμε ότι σε πόλεις σαν κι αυτή το κοινό

απαρτιζόταν κυρίως από φίλους και συγγενείς (τουλάχιστον όταν η εκδήλωση γινόταν για το πρώτο σου βιβλίο – μετά οι περισσότεροι από *αυτούς* δεν έμπαιναν στον κόπο) και τους ανθρώπους που δούλευαν στο βιβλιοπωλείο. Η Μάγκι και η Πιτ είχαν μεταφέρει το τραπέζι της διαφημιστικής προβολής κοντά στον πάγκο του ταμείου και είχαν τοποθετήσει κοντά του καμιά δεκαριά πτυσσόμενες καρέκλες, οπότε ήταν φανερό ότι τα ήξεραν όλα αυτά.

«Κρίμα που έχει κλείσει η σχολή», είπε η Πιτ, σαν να διάβαζε τη σκέψη μου. «Διαφορετικά, θα γέμιζε κόσμο το μαγαζί. Στους καθηγητές αρέσει να λένε ότι είναι υποχρεωτική η παρουσία σε τέτοιες εκδηλώσεις. Βάζουν και παραπάνω βαθμούς».

Η Μάγκι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «*Εγώ* θα είχα πει στους δικούς *μου* φοιτητές ότι είναι υποχρεωτική η παρουσία».

«Από εδώ και πέρα, θα βάζω τον λαβραδορίτη σε όλα μου τα βιβλία», υποσχέθηκα. «Για να έχεις δικαιολογία να κάνεις αυτό που λες».

Έφερε το χέρι της στο στήθος της, λες και αυτό που είπα ήταν ό,τι πιο γλυκό είχε ακούσει εδώ και μήνες.

«Αρχίζουμε, παιδιά», ανακοίνωσε η Πιτ και βγήκε έξω πρώτη. Υπήρχαν άλλες τέσσερις καρέκλες παραταγμένες πίσω από τον πάγκο. Έβαλε τον Γκας κι εμένα να καθίσουμε ανάμεσα σε εκείνη και τη Μάγκι, που θα μας έπαιρνε «συνέντευξη». Στο κοινό βρίσκονταν η Λορίν και ο σύζυγός της, μαζί με άλλες δυο γυναίκες που θυμόμουν από το μπάρμπεκιου, και πέντε αγνώστους.

Γενικά, προτιμούσα να μην ξέρω πολλούς από το κοινό μου. Για να είμαι ειλικρινής, προτιμούσα να μην ξέρω κανέναν. Εδώ όμως ένιωθα ωραία, άνετα.

Η Πιτ ήταν όρθια ακόμα και καλωσόριζε αυτούς που είχαν έρθει. Κοίταξα τον Γκας και κατάλαβα αμέσως ότι κάτι πήγαινε στραβά.

Το πρόσωπό του είχε πανιάσει και τα χείλη του ήταν σφιγμένα. Όλη η ζεστασιά του είχε χαθεί, λες και είχε κλείσει κάποια βαλβίδα. Του μίλησα ψιθυριστά, αλλά εκείνος συνέχισε να κοιτάζει σαν χαμένος τον «κόσμο». Κοίταξα εκεί όπου κοιτούσε. Είδα μια μικρόσωμη γυναίκα με σχεδόν μαύρα μαλλιά και αμυγδαλωτά γαλανά μάτια, που ταίριαζαν τέλεια με τα ψηλά ζυγωματικά της και το πρόσωπό της που είχε σχήμα καρδιάς. Μου πήρε λίγα δευτερόλεπτα να καταλάβω ποια ήταν, λίγα δευτερόλεπτα μακάριας άγνοιας. Ένιωσα το στομάχι μου να σφίγγεται.

Η καρδιά μου είχε αρχίσει να χτυπάει σαν τρελή, λες και το κορμί μου είχε καταλάβει πριν ο εγκέφαλός μου μπορέσει να το παραδεχτεί. Κοίταξα προς την πλευρά της Μάγκι. Τα χείλη της ήταν σουφρωμένα και τα χέρια της σταυρωμένα πάνω στα πόδια της. Ήταν σφιγμένη κι ακίνητη, κάτι ασυνήθιστο για εκείνη, και είδα να αλλάζει και η γλώσσα του σώματος της Πιτ, παρόλο που συνέχιζε με σιγουριά. Είχε πάρει μια αμυντική στάση, σαν να ήθελε να προστατέψει λυσσασμένα κάποιον, σαν να ήταν έτοιμη να χιμήξει.

Κάθισε και στριφογύρισε νευρικά στην καρέκλα της, ενώ ετοιμαζόταν. Αυτή η κίνηση δεν είχε κάτι το παράξενο, αλλά μου φάνηκε ότι έδειχνε ταραχή.

Η καρδιά μου εξακολουθούσε να χτυπάει τόσο δυνατά, ώστε σκεφτόμουν ότι την άκουγε όλο το κοινό. Οι παλάμες μου άρχισαν να ιδρώνουν.

Η Ναόμι ήταν πολύ όμορφη. Έπρεπε να το είχα καταλάβει ότι θα ήταν. Μάλλον το είχα καταλάβει. Αλλά δεν περίμενα να τη δω. Και κυρίως όχι μόνη, εδώ, να κοιτάζει τον Γκας έτσι.

Με απολογητικό ύφος, σκέφτηκα στην αρχή και μετά *με λαχτάρα.*

Το στομάχι μου ανακατεύτηκε. Η Ναόμι είχε έρθει εδώ επειδή είχε κάτι συγκεκριμένο στο μυαλό της. Ήθελε να πει κάτι στον Γκας.

Θεέ μου, τι θα γινόταν αν έκανα εμετό επιτόπου;

Η Πιτ έχει αρχίσει την παρουσίαση με την εξής ερώτηση: «Για αρχή, θα θέλατε να μας πείτε δυο πράγματα για τα βιβλία σας;»

Ο Γκας γύρισε προς το μέρος της. Άρχισε να απαντάει. Δεν άκουγα τι έλεγε, αλλά το ύφος του ήταν ήρεμο, ουδέτερο. Μετά κοίταξε εμένα και περίμενε να απαντήσω. Η έκφραση του προσώπου του ήταν απόλυτα αινιγματική.

Κάπως έτσι ήταν και η μεγάλη κρεβατοκάμαρα στο σπίτι του μπαμπά: απρόσωπη, σκόπιμα αποκαθαρμένη από οτιδήποτε ικανό να προδώσει το παραμικρό συναίσθημα. Δεν υπήρχε τίποτα από όπου θα μπορούσα να πιαστώ. Ένιωθα έτοιμη να κάνω εμετό.

Ξεροκατάπια για να μου περάσει και άρχισα να περιγράφω το τελευταίο μου βιβλίο. Είχα κάνει καλή προεργασία – μιλούσα μηχανικά, σαν να διάβαζα κείμενο που βρισκόταν μπροστά μου. Δεν χρειαζόταν καν να ακούω αυτά που έλεγα. Απλώς άφηνα τις λέξεις να βγαίνουν μόνες τους από το στόμα μου.

Δεν ένιωθα καθόλου καλά.

Και μετά η Πιτ έκανε κι άλλες από τις ερωτήσεις της λίστας που είχε μπροστά της. (Πείτε μας για τα βιβλία σας. Τι διαδικασία γραφής ακολουθείτε; Με τι αρχίζετε; Ποιοι συγγραφείς σάς έχουν επηρεάσει; Και τα λοιπά.) Μεταξύ της μιας και της άλλης, η Μάγκι συμπλήρωνε με τις δικές της ευφάνταστες ερωτήσεις. (Αν το βιβλίο σας ήταν ποτό, ποιο ποτό θα ήταν; Σκέφτεστε ποτέ *πού* είναι καλύτερα να διαβάζει κανείς τα βιβλία σας; Ποια είναι η συναισθηματική διαδικασία της συγγραφής ενός βιβλίου; Υπήρξε ποτέ κάποια στιγμή της αληθινής ζωής σας που σας ήταν αδύνατο να την περιγράψετε μόνο με λέξεις;)

Αυτή η στιγμή μάλλον ανήκει στη συγκεκριμένη κατηγορία, σκέφτηκα.

Με πόσους τρόπους μπορούσες να γράψεις: *Η Έλινορ ήθελε να ξεράσει ό,τι είχε φάει εκείνη τη μέρα*;

Μάλλον με πολλούς. Η ώρα περνούσε και δεν μπορούσα να αποφασίσω αν ήθελα να κυλήσει ο χρόνος πιο γρήγορα ή αν αυτό που θα ακολουθούσε θα έκανε απλώς τα πράγματα χειρότερα.

Αυτό το δίλημμα φάνηκε να έσπαγε την κατάρα. Η μία ώρα των ερωτήσεων έφτασε στο τέλος της. Οι ελάχιστοι άνθρωποι που είχαν έρθει κατευθύνθηκαν προς το μέρος μας για να μας μιλήσουν και για να τους υπογράψουμε τα βιβλία. Έσφιγγα τα δόντια μου και προσπαθούσα να φαίνομαι πρόσχαρη και φιλική, ενώ μέσα μου ξεφύτρωναν αγκάθια που έπνιγαν τη ρημαγμένη καρδιά μου.

Η Ναόμι είχε μείνει χωριστά από τους υπόλοιπους. Ήταν γερμένη σε μια ραφιέρα. Αναρωτήθηκα μήπως είχε πάρει από τον Γκας τη συνήθεια να ακουμπάει κάπου ή το αντίστροφο. Φοβόμουν να την κοιτάξω για πολλή ώρα μην τυχόν κι αναγνωρίσω πάνω της δικά του χαρακτηριστικά, αφού είχα περάσει την τελευταία ώρα προσπαθώντας απεγνωσμένα να βρω πάνω του δικά μου ίχνη, μια απόδειξη ότι εκείνος είχε ψιθυρίσει το όνομά μου λυσσασμένα πάνω στην επιδερμίδα μου το απόγευμα. Η Πιτ είχε στριμώξει τη Ναόμι και προσπαθούσε να τη βγάλει έξω από το μαγαζί, αλλά εκείνη έφερνε αντιρρήσεις και μετά πήγε κοντά τους η Λορίν και προσπάθησε να μην αφήσει να γίνει σκηνή.

Δεν μπορούσα να ακούσω τι έλεγαν, αλλά έβλεπα τα μαλλιά της να πηγαίνουν πάνω κάτω καθώς κουνούσε το κεφάλι της καταφατικά. Η ομάδα γύρω από το τραπέζι διαλυόταν. Η Μάγκι τους οδηγούσε όλους αλλού, με το καθαρό βλέμμα της να στρέφεται μια στο ταμείο και μια στη συζήτηση που γινόταν δίπλα στην πόρτα.

Επιτέλους, ο Γκας με κοίταξε. Φαινόταν έτοιμος να μου δώσει κάποιες εξηγήσεις, αλλά η έκφραση του προσώπου μου πρέπει να τον έκανε να αλλάξει γνώμη. Ξερόβηξε. «Πρέπει να πάω να μάθω γιατί ήρθε».

Δεν είπα τίποτα. Δεν έκανα τίποτα. Εκείνος με κοίταξε για όχι πάνω από δύο δευτερόλεπτα, σηκώθηκε και διέσχισε την αίθουσα. Το πρόσωπό μου έκαιγε, αλλά το κορμί μου ήταν παγωμένο, έτρεμε. Ο Γκας έδιωξε την Πιτ και όταν εκείνη με κοίταξε, δεν μπόρεσα να αντικρίσω το βλέμμα της. Σηκώθηκα και πήγα βιαστικά στο γραφείο. Μετά έφυγα αποκεί, πέρασα την πίσω πόρτα και βγήκα στο στενάκι πίσω από το μαγαζί, όπου δεν υπήρχε τίποτα, παρά μόνο δυο κάδοι σκουπιδιών.

Δεν την είχε προσκαλέσει ο Γκας. Αυτό το ήξερα. Αλλά δεν μπορούσα να καταλάβω τι έπαθε όταν την είδε, ούτε γιατί είχε έρθει εκείνη.

Η σκληρή και όμορφη Ναόμι, που είχε ενθουσιάσει τον Γκας επειδή δεν μπορούσε να τη γνωρίσει όσο ήθελε. Η Ναόμι που δεν τον είχε ανάγκη και που δεν είχε προσπαθήσει να τον σώσει. Αυτή που ο Γκας δεν είχε φοβηθεί ποτέ να τιθασεύσει. Αυτή με την οποία είχε θελήσει να περάσει τη ζωή του. Αυτή με την οποία θα είχε μείνει, ενάντια σε όλα, αν του είχε δοθεί η ευκαιρία.

Ήθελα να ουρλιάξω, αλλά το μόνο που μπόρεσα να κάνω ήταν να κλάψω. Δεν είχε μείνει άλλος θυμός μέσα μου, μόνο φόβος. Ίσως αυτός ο φόβος να υπήρχε πάντα εκεί, μασκαρεμένος σαν πιο δυσάρεστα συναισθήματα.

Δεν ήμουν σίγουρη τι άλλο έπρεπε να κάνω κι έτσι άρχισα να περπατάω για να γυρίσω στο σπίτι. Είχε σκοτεινιάσει όταν έφτασα εκεί και είχα ξεχάσει να αφήσω αναμμένο το φως της μπροστινής βεράντας, οπότε μόλις μια μορφή πετάχτηκε όρθια από τον καναπέ, κόντεψα να πέσω από τη σκάλα.

«Συγγνώμη!» ακούστηκε η φωνή της γυναίκας. «Δεν ήθελα να σε τρομάξω».

Αυτή τη φωνή την είχα ακούσει μόνο δύο φορές, αλλά ο ήχος της είχε αποτυπωθεί στο μυαλό μου. Δεν θα την ξεχνούσα ποτέ.

«Είχα την ελπίδα ότι θα μπορούσαμε να μιλήσουμε», είπε η Σόνια. «Όχι, δεν ήταν μόνο ελπίδα. Έχω *ανάγκη* να σου μιλήσω. Σε παρακαλώ. Για πέντε λεπτά. Είναι πολλά αυτά που δεν ξέρεις. Πράγματα που νομίζω ότι θα σε βοηθήσουν. Αυτή τη φορά τα έγραψα».

OceanofPDF.com

25 / Τα γράμματα

«Δεν θέλω να ακούσω τίποτα», της είπα.

«Το ξέρω», είπε η Σόνια. «Αλλά δεν θα έχω τηρήσει την υπόσχεση που έδωσα στον πατέρα σου αν δεν φροντίσω να με ακούσεις».

Γέλασα ειρωνικά. «Να, βλέπεις; Αυτό είναι το πρόβλημα. Δεν θα έπρεπε να ήταν τέτοια η σχέση σου με τον πατέρα μου».

«Αλήθεια; Αν σκεφτόσουν από πού και πώς ξεκίνησε τη ζωή του ο πατέρας σου, θα καταλάβαινες πόσα πράγματα μπορούσαν να είχαν εξελιχθεί διαφορετικά και θα διαπίστωνες ότι ήταν πολλές οι πιθανότητες να μην είχε γνωρίσει τη μητέρα σου. Κι εσύ φυσικά ούτε που θα υπήρχες».

Με κυρίευσε θυμός. «Μπορείς, σε παρακαλώ, να φύγεις από το σπίτι μου;»

«Δεν καταλαβαίνεις». Έβγαλε ένα χαρτί από την τσέπη του τζιν της και το ξεδίπλωσε. «Σε παρακαλώ. Πέντε λεπτά μόνο».

Άρχισα να ξεκλειδώνω την πόρτα, αλλά εκείνη άρχισε να διαβάζει από πίσω μου.

«Γνώρισα τον Γουόλτ Άντριους όταν ήμουν δεκαπέντε χρονών, στα μαθήματα λογοτεχνίας στο σχολείο. Με αυτόν βγήκα το πρώτο μου ραντεβού, αυτός μου έδωσε το πρώτο μου φιλί, αυτός ήταν το πρώτο μου αγόρι. Ο πρώτος άντρας –ή το πρώτο αγόρι– που του είπα "Σ' αγαπώ"».

Το κλειδί σκάλωσε στην κλειδαριά. Είχα πάψει να κινούμαι, είχα μείνει αποσβολωμένη. Γύρισα και την αντίκρισα, με την ανάσα μου κομμένη. Το βλέμμα της Σόνια στράφηκε πάνω μου όλο αγωνία και μετά έπεσε πάλι στο χαρτί.

«Χωρίσαμε αρκετό καιρό αφότου πήγε στο κολέγιο. Δεν επικοινωνήσαμε για είκοσι χρόνια και τότε, μια μέρα, τον συνάντησα τυχαία εδώ. Είχε πάει επαγγελματικό ταξίδι εδώ κοντά και είχε αποφασίσει να μείνει κάνα δυο μέρες στο Νορθ Μπέαρ Σορς. Αποφασίσαμε να πάμε για φαγητό. Μιλούσαμε για ώρες και τελικά μου ομολόγησε ότι ήταν σχεδόν σε διάσταση.

»Όταν χώρισαν οι δρόμοι μας, πιστεύαμε και οι δυο ότι δεν θα

ξαναβλεπόμαστε ποτέ». Σήκωσε το κεφάλι της και με κοίταξε. «Το εννοώ αυτό. Όμως όταν έφευγε από την πόλη, το αμάξι του χάλασε». Κοίταξε πάλι το σημείωμα. Τα μάτια της είχαν γεμίσει δάκρυα. «Ήμαστε και οι δυο τσακισμένοι εκείνη την εποχή. Κάποιες μέρες, αυτό που είχαμε ήταν το μόνο καλό πράγμα που συνέβαινε στη ζωή μου.

»Αρχίσαμε να επισκεπτόμαστε ο ένας τον άλλον κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο. Εκείνος πήρε μια εβδομάδα άδεια και ήρθε εδώ να βρει σπίτι. Τα πράγματα προχωρούσαν γρήγορα. Αβίαστα! Δεν τα λέω αυτά για να σε πληγώσω. Αλλά πίστευα ειλικρινά ότι είχαμε μια δεύτερη ευκαιρία. Νόμιζα ότι θα παντρευόμαστε». Σταμάτησε για μια στιγμή να μιλάει και κούνησε το κεφάλι της. Βιάστηκε να συνεχίσει πριν προλάβω να την εμποδίσω.

«Πήρε μετάθεση στα γραφεία στο Γκραντ Ράπιντς. Αγόρασε το σπίτι. *Αυτό το σπίτι*, που ήταν σε άθλια κατάσταση τότε, κατέρρεε, αλλά εγώ είχα χρόνια να νιώσω τέτοια ευτυχία. Μου έλεγε πώς θα σε μεγαλώναμε, ότι θα έφερνε το σκάφος εδώ και θα περνούσαμε σε αυτό όλο το καλοκαίρι, οι τρεις μας. Σκεφτόμουν: *Θα ζήσω εδώ μέχρι να πεθάνω, με έναν άντρα που μ' αγαπάει».*

«Ήταν παντρεμένος», ψιθύρισα. Ο λαιμός μου είχε κλείσει. «Ήταν παντρεμένος ακόμα».

Ο Γκας είναι παντρεμένος, σκέφτηκα.

Με πλημμύριζε θλίψη. Ήθελα να μισήσω τη Σόνια. Τη μισούσα πράγματι, αλλά ταυτόχρονα ένιωθα τον πόνο της να ανακατεύεται με τον δικό μου. Ένιωθα όλον τον ενθουσιασμό ενός καινούριου έρωτα που θα γιάτρευε τις πληγές, ενός έρωτα της δεύτερης ευκαιρίας με κάποιον που είχες σχεδόν ξεχάσει. Και τον πόνο όταν τους προσγείωσε απότομα στην πραγματικότητα η *αληθινή* ζωή τους, την αγωνία της επίγνωσης ότι υπήρχε παρελθόν με κάποια άλλη, μια σχέση που ο δικός τους δεσμός δεν μπορούσε να αγγίξει.

Η Σόνια έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. «Όλα αυτά μου φαίνονταν ψέμα, ώσπου έγινε η διάγνωση της αρρώστιας της μητέρας σου».

Η λέξη «αρρώστια» με συγκλόνισε. Προσπάθησα να κρύψω το σοκ μου. Άρχισα πάλι να σκαλίζω την κλειδαριά, αν και πια τα μάτια μου ήταν τόσο θολωμένα από τα δάκρυα, ώστε δεν μπορούσα να δω.

Η Σόνια συνέχισε να διαβάζει, πιο γρήγορα τώρα. «Κρατήσαμε επαφή για μερικούς μήνες. Εκείνος δεν ήταν σίγουρος για το τι θα συνέβαινε. Ήξερε

μόνο ότι έπρεπε να βρίσκεται κοντά της κι εγώ δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό. Αλλά τα τηλεφωνήματα άρχισαν να λιγοστεύουν ολοένα, ώσπου σταμάτησαν εντελώς. Και μια μέρα μου έστειλε ένα e-mail, απλώς για να με ενημερώσει ότι η μητέρα σου τα πήγαινε πολύ καλύτερα. Ότι οι *δυο τους* τα πήγαιναν καλύτερα».

Είχα σταματήσει πάλι να ασχολούμαι με την κλειδαριά, χωρίς να το θέλω. Στεκόμουν αντικριστά της. Γύρω μου πετούσαν κουνούπια και νυχτοπεταλούδες. «Μα αυτό έγινε πριν από χρόνια».

Κούνησε το κεφάλι της καταφατικά. «Κι όταν επέστρεψε ο καρκίνος, ο πατέρας σου μου τηλεφώνησε. Ήταν συντετριμμένος, Τζένιουαρι. Όχι για μένα, και το ήξερα αυτό. Για εκείνη. Ήταν πολύ φοβισμένος και, την επόμενη φορά που περνούσε αποδώ για δουλειά, δέχτηκα να τον ξαναδώ. Έψαχνε να βρει παρηγοριά κι εγώ… εγώ είχα αρχίσει κάτι με έναν φίλο της Μάγκι, έναν *καλό* άνθρωπο, έναν χήρο. Δεν το είχαμε πάει σοβαρά ακόμα, αλλά ήξερα ότι θα μπορούσε να πάρει τέτοια τροπή. Και ίσως αυτό να με φόβιζε λιγάκι, ή ίσως ένα κομμάτι του εαυτού μου να αγαπούσε για πάντα τον πατέρα σου, ή μπορεί απλώς να ήμαστε και οι δυο μας εγωιστές κι αδύναμοι. Δεν ξέρω. Και δεν πρόκειται να προσποιηθώ ότι ξέρω.

»Αλλά θα σου πω το εξής: εκείνη τη δεύτερη φορά δεν είχα ψευδαισθήσεις για το πού θα πήγαινε το πράγμα. Ο πατέρας σου, αν είχε χάσει τη μητέρα σου, δεν θα άντεχε ούτε να με βλέπει μπροστά του, κι εγώ έτσι κι αλλιώς δεν θα είχα μπορέσει να πιστέψω ότι με αγαπούσε πραγματικά. Ήμουν κάτι για να ξεχνιέται και ίσως να πίστευα ότι του χρωστούσα να παίξω αυτόν τον ρόλο.

»Κι όταν άρχισε τις επισκευές στο σπίτι, κατάλαβα, χωρίς να μου το πει ποτέ, ότι δεν το έκανε για εμάς. Κι έγινε πάλι το ίδιο, καθώς η μαμά σου ανάρρωνε. Οι επισκέψεις άρχισαν να αραιώνουν. Τα τηλεφωνήματα λιγόστεψαν και μετά σταμάτησαν. Και εκείνη τη φορά δεν πήρα ούτε ένα e-mail. Μπορώ να σου πω ότι είχαμε καλές προθέσεις. Δεν έχω να σου δώσω εύκολες απαντήσεις. Το ξέρω ότι *δεν θα έπρεπε* να μου επιτρέπεται να νιώθω πληγωμένη αυτή τη στιγμή, αλλά είμαι.

»Είμαι πληγωμένη και θυμωμένη με τον εαυτό μου που αφέθηκα να μπλέξω σε αυτή την κατάσταση και ταπεινωμένη που βρίσκομαι εδώ μαζί σου…»

«Τότε γιατί ήρθες;» απαίτησα να μάθω. Κούνησα το κεφάλι μου, ενώ με κυρίευε πάλι ένα καινούριο κύμα θυμού. «Αφού είχε τελειώσει, όπως λες,

τότε *γιατί* σου έδωσε εκείνο το γράμμα;»

«Δεν ξέρω!» φώναξε. Ακαριαία τα μάτια της πλημμύρισαν δάκρυα που άρχισαν να κυλάνε στα μάγουλά της. «Ίσως ήθελε να πάρεις αυτό το σπίτι, αλλά δεν πίστευε ότι η μαμά σου θα είχε τη δύναμη να σου τα πει όλα. Ή μπορεί να μη θεωρούσε ότι ήταν σωστό να της ζητήσει να το κάνει. Μπορεί να πίστευε ότι, αν είχε στείλει το κλειδί και το γράμμα απευθείας σ' εσένα, δεν θα υπήρχε κανείς που θα μπορούσε να έρθει εδώ και να σε πείσει να τον συγχωρήσεις. Δεν ξέρω, Τζένιουαρι!»

Η μαμά δεν υπήρχε περίπτωση να μου μιλούσε ποτέ, συνειδητοποίησα αμέσως. Ακόμα και αφού μου μίλησε η Σόνια, η μαμά δεν είχε μπορέσει να το συζητήσει, να μου επιβεβαιώσει κάποια πράγματα ή να μου δώσει εξηγήσεις. Ήθελε να θυμάται μόνο τα καλά. Ήθελε να τα κρατήσει μέσα της και να τα προστατέψει για να μην ξεθωριάσουν, κι έτσι δεν έμενε χώρος για τις πτυχές του πατέρα μου που την πλήγωναν όποτε τις σκεφτόταν.

Η Σόνια πήρε μερικές βαθιές ανάσες. Σκούπισε τα μουσκεμένα μάτια της. «Το μόνο που ξέρω είναι ότι, όταν πέθανε, ο δικηγόρος του μου έστειλε το γράμμα, το κλειδί κι ένα σημείωμα από τον Γουόλτ, με το οποίο ζητούσε από *μένα* να σου τα δώσω και τα δυο. Και δεν ήθελα να το κάνω – είχα προχωρήσει παρακάτω. Επιτέλους είμαι με κάποιον που αγαπώ, επιτέλους είμαι ευτυχισμένη, αλλά εκείνος είχε πεθάνει και δεν μπορούσα να πω όχι. Ειδικά σε εκείνον. Ήθελε να μάθεις την αλήθεια, όλη την αλήθεια, και ήθελε να συνεχίσεις να τον αγαπάς αφού τη μάθαινες. Νομίζω ότι με έστειλε εδώ για να φροντίσω να τον συγχωρήσεις».

Η φωνή της έτρεμε επικίνδυνα. «Και μπορεί να ήρθα γιατί ήθελα να μάθει κάποιος ότι κι εγώ λυπάμαι. Ότι πάντα θα μου λείπει. Μπορεί να ήθελα να καταλάβει κάποιος ότι έχω δική μου υπόσταση και δεν είμαι το λάθος που έκανε κάποιος».

«Δεν με νοιάζει η υπόστασή σου», είπα και αμέσως μετά κατάλαβα ότι αυτό ήταν αλήθεια. Δεν τη μισούσα τη Σόνια. Δεν την ήξερα καν. Το πρόβλημα δεν ήταν αυτή. Τα δάκρυα έπεφταν πιο γρήγορα, μου κοβόταν η ανάσα. «Το πρόβλημα είναι εκείνος. Είναι όλα αυτά τα πράγματα που δεν θα μπορέσω ποτέ να μάθω για εκείνον, ούτε θα μπορέσω να του ζητήσω να μου τα πει. Αυτά που ανάγκασε τη μαμά μου να περάσει! Δεν θα μάθω ποτέ να φτιάχνω οικογένεια, ούτε να δείχνω εμπιστοσύνη σε αυτά που έμαθα από τους γονείς μου, αν έμαθα κάτι. Είμαι αναγκασμένη να σκαλίζω τις

αναμνήσεις μου και να αναρωτιέμαι αν ήταν ψέματα. Τώρα πια δεν μπορώ να τον γνωρίσω καλύτερα. Δεν τον έχω. Δεν τον *έχω* πια».

Τα δάκρυα κυλούσαν ποτάμι τώρα. Το πρόσωπό μου είχε μουσκέψει. Ο πόνος με τον οποίο ζούσα εδώ κι έναν χρόνο ήταν λες και είχε καταφέρει τελικά να με σκίσει στα δύο.

«Αχ, γλυκιά μου», είπε η Σόνια σιγανά. «Ποτέ δεν μπορούμε να γνωρίσουμε ολοκληρωτικά τους ανθρώπους που αγαπάμε. Και *πάντα* όταν τους χάνουμε υπάρχουν κι άλλα πράγματα που θα μπορούσαμε να είχαμε δει, ακριβώς αυτό προσπαθώ να σου πω. Αυτό το σπίτι, αυτή η πόλη, αυτή η *θέα* – ήταν όλα ένα κομμάτι του που ήθελε να μοιραστεί μαζί σου. Κι εσύ είσαι εδώ, σωστά; Είσαι εδώ κι έχεις το σπίτι που αγαπούσε, σε μια πόλη που αγαπούσε, και έχεις όλα αυτά τα γράμματα και…»

«Τα γράμματα;» είπα. «Μόνο *ένα* γράμμα έχω».

Φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Δεν τα βρήκες τα άλλα;»

«*Ποια* άλλα;»

Φαινόταν πραγματικά απορημένη. «Δεν το διάβασες. Το πρώτο γράμμα. Δεν το διάβασες».

Και βέβαια δεν το είχα διαβάσει. Επειδή *εκείνο* το γράμμα περιείχε τις τελευταίες πληροφορίες που θα μάθαινα ποτέ για τον πατέρα μου και δεν ήμουν έτοιμη για κάτι τέτοιο. Είχε περάσει πάνω από χρόνος από τον θάνατό του κι εγώ εξακολουθούσα να μην είμαι έτοιμη να τον αποχαιρετήσω. Ήμουν έτοιμη να του πω *πολλά*, αλλά όχι να του πω αντίο. Το γράμμα βρισκόταν στον πάτο του κουτιού όλο το καλοκαίρι.

Η Σόνια κατάπιε. Δίπλωσε το χαρτί και το έβαλε στην τσέπη του φαρδιού φούτερ της. «Έχεις μικρά κομμάτια του. Είσαι ο τελευταίος άνθρωπος στον πλανήτη που έχει κομμάτια του κι εσύ θα αποφασίσεις αν θέλεις να τα δεις ή όχι. Αλλά μην κλαίγεσαι ότι δεν σου άφησε τίποτα».

Γύρισε από την άλλη για να φύγει. Αυτά ήταν όλα όσα είχε να πει και την είχα αφήσει να τα βγάλει από μέσα της. Ένιωθα σαν ηλίθια, λες και είχα χάσει ένα παιχνίδι που τους κανόνες του δεν μου είχε εξηγήσει κανείς. Την ίδια στιγμή, όμως, στεκόμουν όρθια, παρόλο που συνέχιζα να τρεκλίζω από τον πόνο ακόμα κι όταν η Σόνια είχε πια φύγει.

Είχα κάνει τη συζήτηση που έτρεμα όλο το καλοκαίρι. Είχα μπει στα δωμάτια που είχα κρατήσει κλειστά. Είχα ερωτευτεί και είχα νιώσει την καρδιά μου να ραγίζει και είχα μάθει περισσότερα από όσα ήθελα, και ήμουν όρθια ακόμα. Τα όμορφα ψέματα είχαν τελειώσει. Είχαν γίνει

κομμάτια. Κι εγώ πατούσα ακόμα στα πόδια μου.

Γύρισα προς την πόρτα και μπήκα μέσα έχοντας καινούρια αποστολή. Διέσχισα το σκοτεινό σπίτι, πήγα κατευθείαν στην κουζίνα και κατέβασα το κουτί. Στρώμα σκόνης είχε καθίσει πάνω στον φάκελο. Τη φύσηξα, άνοιξα τον φάκελο κι έβγαλα το γράμμα. Το διάβασα εκεί, ενώ στεκόμουν πάνω από τον νεροχύτη, με αναμμένο από πάνω μου μόνο το κίτρινο φως.

Τα χέρια μου έτρεμαν τόσο πολύ, ώστε δυσκολευόμουν να διακρίνω τις λέξεις.

Η αποψινή βραδιά. Η αποψινή βραδιά ήταν σχεδόν τόσο άσχημη όσο η βραδιά που τον είχαμε χάσει, ή η βραδιά πριν από την κηδεία του. Σε οποιαδήποτε άλλη κατάσταση, το μόνο που θα είχα θελήσει θα ήταν οι γονείς μου.

Γαμώτο, τους ήθελα τους γονείς μου. Ήθελα τον μπαμπά να κάθεται στον καναπέ φορώντας τις πιτζάμες του και να διαβάζει μια βιογραφία της Μαρία Κιουρί. Ήθελα τη μαμά να περιφέρεται γύρω του φορώντας την αθλητική φόρμα της, να ξεσκονίζει με μανία τις κορνιζαρισμένες φωτογραφίες στο ράφι του τζακιού και να σιγοτραγουδάει το αγαπημένο τραγούδι του μπαμπά: *It's June in January, because I'm in love*.

Αυτή ήταν η σκηνή που αντίκρισα όταν γύρισα στο σπίτι χωρίς να με περιμένουν, την πρώτη γιορτή των Ευχαριστιών που ήμουν στο πανεπιστήμιο. Τότε που ένα κύμα αφόρητης νοσταλγίας με είχε αναγκάσει να πάρω την απόφαση τελευταία στιγμή να γυρίσω στο σπίτι για τις διακοπές. Όταν άνοιξα την εξώπορτα και μπήκα μέσα με τον σάκο μου, η μαμά τσίριξε και της έπεσε από τα χέρια το περιοδικό που κρατούσε. Ο μπαμπάς κατέβασε τα πόδια του από τον καναπέ και με κοίταξε με μισόκλειστα μάτια, για να βλέπει καλύτερα μέσα στο χρυσό φως του καθιστικού τους.

«Μήπως δεν βλέπω καλά;» είπε. «Η αγαπημένη μου κόρη είναι αυτή; Η βασίλισσα των πειρατών;»

Έτρεξαν και οι δυο κοντά μου, με αγκάλιασαν σφιχτά κι εγώ άρχισα να κλαίω, λες και μόλις εκείνη τη στιγμή που βρεθήκαμε πάλι όλοι μαζί συνειδητοποίησα πόσο μου είχαν λείψει.

Ένιωθα πάλι τσακισμένη τώρα και ήθελα τους γονείς μου. Ήθελα να καθίσω ανάμεσά τους στον καναπέ, με τα δάχτυλα της μαμάς στα μαλλιά μου, και να τους πω ότι τα είχα κάνει θάλασσα. Ότι είχα ερωτευτεί κάποιον που είχε κάνει ό,τι περνούσε από το χέρι του για να με προειδοποιήσει να

μην το κάνω.

Ότι είχα αφεθεί να μείνω απένταρη. Ότι η ζωή μου διαλυόταν και ότι δεν είχα ιδέα πώς να διορθώσω τα πράγματα. Ότι η καρδιά μου είχε γίνει κομμάτια και ότι φοβόμουν πως *δεν θα μπορούσα* να τη γιατρέψω.

Κράτησα σφιχτά το χαρτί στα χέρια μου, ανοιγόκλεισα τα μάτια μου για να διώξω τα δάκρυα κι άρχισα να διαβάζω προσεκτικά.

Το γράμμα, όπως και ο φάκελος, έλεγε ότι ήταν για τις 13 Ιανουαρίου, την ημέρα των γενεθλίων μου, όταν θα έκλεινα τα είκοσι εννέα, επτά ολόκληρους μήνες *μετά* τον θάνατο του πατέρα μου, κάτι που μου έδινε την αίσθηση ότι βρισκόμουν σε ένα σουρεαλιστικό όνειρο, καθώς άρχιζα να διαβάζω.

Αγαπημένη μου Τζένιουαρι,

Συχνά, αν και όχι πάντα, γράφω αυτά τα γράμματα για τα γενέθλιά σου, αλλά αργεί ακόμα η μέρα που θα κλείσεις τα είκοσι εννέα και θέλω να είμαι έτοιμος να σου το δώσω τότε αυτό, μαζί με όλα τα άλλα γράμματα. Οπότε αρχίζω νωρίς φέτος.

Αυτό εδώ το γράμμα περιέχει μια συγγνώμη και δεν μου αρέσει καθόλου που σου δίνω αφορμή για να με μισήσεις λίγο πριν γιορτάσεις τη γέννησή σου, αλλά θα προσπαθήσω να φανώ γενναίος. Μερικές φορές, ανησυχώ μήπως η αλήθεια δεν αξίζει τον πόνο που προκαλεί. Σε έναν ιδανικό κόσμο, δεν θα μάθαινες ποτέ για τα λάθη μου. Ή, μάλλον, δεν θα τα είχα κάνει.

Βέβαια, τα έκανα και έχω περάσει χρόνια ολόκληρα προσπαθώντας να αποφασίσω τι να σου πω. Σκέφτομαι συνέχεια το γεγονός ότι θέλεις να με γνωρίσεις. Αυτό μπορεί να φανεί εγωιστικό και είναι. Αλλά δεν είναι μόνο εγωιστικό, Τζένιουαρι. Αν και όταν μαθευτεί η αλήθεια, δεν θέλω να σε ταράξει. Θέλω να ξέρεις ότι μεγαλύτερη από τα λάθη μου, μεγαλύτερη από τα πάντα, από τα καλά και τα άσχημα που έχω κάνει στη ζωή μου, και εντελώς ακλόνητη ήταν η αγάπη μου για σένα.

Φοβάμαι αυτό που θα σου προκαλέσει η αλήθεια. Φοβάμαι ότι δεν θα μπορέσεις να με αγαπήσεις όπως σ' αγαπώ εγώ. Όμως η μητέρα σου είχε την ευκαιρία να πάρει αυτή την απόφαση μόνη της και δικαιούσαι κι εσύ το ίδιο.

Λεωφόρος Κουίνς Μπιτς 1401. Το χρηματοκιβώτιο. Η καλύτερη μέρα

της ζωής μου.

Ανέβηκα τη σκάλα τρέχοντας και μπήκα φουριόζα στη μεγάλη κρεβατοκάμαρα. Το τραπεζομάντιλο ήταν σηκωμένο ακόμα και φαινόταν το χρηματοκιβώτιο. Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. Έπρεπε οπωσδήποτε να έχω καταλάβει σωστά αυτή τη φορά. Μου φαινόταν ότι θα με σύνθλιβε το βάρος που ένιωθα στο στήθος έτσι κι έκανα λάθος. Πάτησα στο καντράν τα νούμερα που ήταν γραμμένα στην πάνω δεξιά γωνία του γράμματος. Τα γενέθλιά μου. Τα λαμπάκια πρασίνισαν και το χρηματοκιβώτιο άνοιξε.

Μέσα υπήρχαν δύο πράγματα: ένα χοντρό πακέτο με φακέλους πιασμένους με ένα μεγάλο πράσινο λάστιχο, κι ένα κλειδί σε ένα πλαστικό μπλε μπρελόκ. Πάνω του είχε τυπωμένες με λευκά γράμματα τις λέξεις ΜΑΡΙΝΑ ΣΟΥΙΤ ΧΑΡΜΠΟΡ, ΝΟΡΘ ΜΠΕΑΡ ΣΟΡΣ, ΜΙΣΙΓΚΑΝ.

Πρώτα έβγαλα το πακέτο τα γράμματα και τα κοίταξα. Είχαν όλα πάνω τους γραμμένο το όνομά μου με διάφορα στιλό. Ο γραφικός χαρακτήρας γινόταν όλο και έντονος και στιβαρός όσο πιο πίσω πήγαινα. Κράτησα σφιχτά τους φακέλους πάνω στο στήθος μου, καθώς ξέφευγε από μέσα μου ένας λυγμός. Αυτούς τους φακέλους τους είχε αγγίξει εκείνος.

Κάποια στιγμή, είχα ξεχάσει ότι αυτό ίσχυε για όλο το σπίτι. Αυτό εδώ όμως ήταν κάτι διαφορετικό. Αυτό ήταν το όνομά μου, κάτι που είχε γράψει εκείνος και το είχε αφήσει πίσω του για μένα.

Και ήξερα ότι θα επιβίωνα αν τα διάβαζα, γιατί είχα επιβιώσει από όλα αυτά που μου είχαν συμβεί. Μπορούσα να τα αντικρίσω κατάματα με θάρρος. Σηκώθηκα όρθια τρεκλίζοντας και πήρα τα κλειδιά του αυτοκινήτου μου καθώς έβγαινα από την εξώπορτα.

Το GPS του κινητού μου δεν δυσκολεύτηκε να εντοπίσει τη μαρίνα. Ήταν σε απόσταση τεσσάρων λεπτών. Μετά από δύο στροφές, βρέθηκα στο σκοτεινό πάρκινγκ. Εκεί υπήρχαν άλλα δύο αμάξια, μάλλον υπαλλήλων, αλλά, ενώ κατέβαινα στην προβλήτα, δεν ήρθε κανείς να μου πει να φύγω. Ήμουν μόνη κι ακουγόταν ο σιγανός παφλασμός του νερού πάνω στα υποστυλώματα της προβλήτας και οι απαλοί ήχοι από το λίκνισμα των πλεούμενων.

Δεν ήξερα τι έψαχνα να βρω, αλλά ήξερα ότι έψαχνα. Κρατούσα τα γράμματα στο χέρι μου σφιχτά καθώς βάδιζα κατά μήκος της προβλήτας, πάνω κάτω στους βραχίονες.

Και τότε το είδα, κατάλευκο, με τα πανιά του μαζεμένα και με ένα όνομα γραμμένο με γαλάζια γράμματα. *Τζένιουαρι.*

Ανέβηκα πάνω του τρέμοντας. Κάθισα στον πάγκο του και ατένισα το νερό.

«Μπαμπά», ψιθύρισα.

Δεν ήμουν σίγουρη αν πίστευα κάτι για τη μεταθανάτια ζωή, αλλά σκέφτηκα τον χρόνο και φαντάστηκα ότι τον έκανα μια ευθεία γραμμή, ώστε όλες οι στιγμές σε αυτό το διάστημα να μπορούσαν να ενωθούν σε μία. Σχεδόν άκουγα τη φωνή του. Σχεδόν τον ένιωθα να με αγγίζει στον ώμο.

Ένιωσα πάλι χαμένη. Κάθε φορά που άρχιζα να βρίσκω τον δρόμο μου, φαινόταν σαν να έπαιρνα ξανά την κάτω βόλτα. Πώς ήταν δυνατόν να δείξω εμπιστοσύνη σε αυτό που είχαμε ο Γκας κι εγώ; Πώς μπορούσα να δείξω εμπιστοσύνη στα ίδια μου τα συναισθήματα;. Οι άνθρωποι *ήταν* περίπλοκοι. Δεν ήταν μαθηματικά προβλήματα. Ήταν σύνολα από συναισθήματα, αποφάσεις και τύχη. Κι ο κόσμος ήταν περίπλοκος, όχι μια ατμοσφαιρική αλλά δυσνόητη γαλλική ταινία, αλλά ένα τρομακτικό και ολέθριο συνονθύλευμα, πασπαλισμένο με φως, αγάπη και νόημα.

Τα γράμματα πάνω στα πόδια μου θρόισαν από το αεράκι. Έδιωξα τα μαλλιά μου από τα βουρκωμένα μάτια μου κι άνοιξα τον πρώτο φάκελο.

Αγαπημένη μου Τζένιουαρι,

Σήμερα γεννήθηκες. Το περίμενα εδώ και μήνες. Δεν ήταν έκπληξη. Η μητέρα σου κι εγώ σε θέλαμε πάρα πολύ, ακόμα και πριν υπάρξεις.

Αυτό που δεν περίμενα ήταν ότι σήμερα θα ένιωθα πως γεννήθηκα κι εγώ.

Με έχεις κάνει άλλον άνθρωπο. Τώρα πια είμαι ο πατέρας της Τζένιουαρι. Και ξέρω ότι αυτός θα είμαι για όλη μου τη ζωή. Σε κοιτάζω τώρα, Τζένιουαρι, καθώς γράφω αυτό το γράμμα, και με δυσκολία σκαλίζω αυτά τα λόγια πάνω στο χαρτί.

Έχω πάθει σοκ, Τζένιουαρι. Δεν ήξερα ότι μπορούσα να γίνω αυτός ο άνθρωπος. Δεν ήξερα ότι μπορούσα να τα νιώσω όλα αυτά. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι μια μέρα θα κουβαλάς σχολική σάκα, θα ξέρεις να κρατάς μολύβι, θα έχεις άποψη για το χτένισμά σου. Σε κοιτάζω και δεν μπορώ να πιστέψω ότι θα γίνεις πιο εκπληκτική από όσο είσαι ήδη.

Δέκα δάχτυλα στα χέρια. Δέκα δάχτυλα στα πόδια. Ακόμα κι αν δεν είχες κανένα, και πάλι θα ήσουν ό,τι πιο μεγαλειώδες έχω δει ποτέ μου.

Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Το νιώθεις; Τώρα που μεγάλωσες και μπορείς να το διαβάσεις αυτό και ξέρεις ποια είσαι, μπορείς να βρεις μια λέξη για να περιγράψεις αυτό που μου διαφεύγει; Αυτό το πράγμα που σε κάνει να διαφέρεις από οτιδήποτε άλλο;

Φαντάζομαι ότι θα έπρεπε να σου πω κάτι για μένα, για το ποιος είμαι αυτή τη στιγμή, καθώς σε βλέπω να κοιμάσαι πάνω στο στήθος της μητέρας σου.

Λοιπόν, χαίρομαι πολύ που σε γνωρίζω, Τζένιουαρι. Είμαι ο πατέρας σου, ο άνθρωπος που δημιούργησες εσύ από το τίποτα, μόνο με τα δαχτυλάκια σου.

ΕΝΑ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ, πάντα γραμμένο τη μέρα των γενεθλίων μου.

Τζένιουαρι, σήμερα έγινες ενός έτους. Ποιος είμαι εγώ σήμερα, Τζένιουαρι; Είμαι το χέρι που σε καθοδηγεί ενώ εσύ κάνεις τα αδέξια βήματά σου. Σήμερα, η μητέρα σου κι εγώ φτιάξαμε μακαρόνια, οπότε φαντάζομαι ότι θα μπορούσες να πεις πως είμαι και σεφ. Ο προσωπικός σου σεφ. Ποτέ μου δεν μαγείρευα πολύ, αλλά τώρα πρέπει να το κάνω.

*

Χρόνια πολλά, Τζένιουαρι. Σήμερα έκλεισες τα δύο. Τα μαλλιά σου έχουν σκουρύνει πολύ. Δεν νομίζω να θυμάσαι στο μέλλον ότι κάποτε ήσουν ξανθιά, ε; Μου αρέσουν περισσότερο έτσι. Σου πηγαίνουν πάρα πολύ. Η μητέρα σου λέει ότι μοιάζεις της γιαγιάς της, αλλά εγώ νομίζω ότι έχεις μοιάσει της μητέρας μου. Θα σε είχε λατρέψει. Θα προσπαθήσω να σου πω δυο πράγματα και για εκείνη. Ήταν από ένα μέρος που λέγεται Νορθ Μπέαρ Σορς. Κι εγώ από εκεί είμαι. Μου άρεσε πολύ εκεί όταν ήμουν στην ηλικία σου. Ήμουν πολύ άτακτος όταν έγινα δύο χρονών, μου έλεγε η μητέρα μου. Φαντάζομαι ότι μάλλον ούρλιαζα ώσπου λιποθυμούσα. Αλλά μάλλον γι' αυτό έφταιγε, τουλάχιστον εν μέρει, ο Ράντι, ο μεγάλος μου αδερφός. Λιγάκι βλάκας, αλλά αξιαγάπητος. Τώρα ζει στο Χονγκ Κονγκ, επειδή μεγαλοπιάστηκε.

*

Τζένιουαρι, δεν το πιστεύω ότι έγινες τεσσάρων. Είσαι κανονικό ανθρωπάκι τώρα. Πάντα ήσουν, αλλά τώρα πιο πολύ από πριν. Όταν ήμουν εγώ τεσσάρων, έκανα σμπαράλια το τρίτροχο ποδηλατάκι μου. Κατέβαινα μια αποβάθρα και πήγαινα στον φάρο που βρισκόταν στην άκρη της. Η μητέρα μου ήταν απασχολημένη με μια φίλη της και νόμισα ότι θα ήταν ωραία να κάνω άλμα από την αποβάθρα και να δω αν είχα τόση ταχύτητα ώστε να επιπλεύσω στο νερό. Σαν το Μπιπ-Μπιπ στα κινούμενα σχέδια. Με είδε την τελευταία στιγμή και με φώναξε με όλη της τη δύναμη. Γύρισα να την κοιτάξω, κούνησα άτσαλα το τιμόνι και έπεσα πάνω στον φάρο. Να πώς απέκτησα εκείνη τη μεγάλη ροζ ουλή στον αγκώνα μου. Φαντάζομαι ότι δεν είναι τόσο μεγάλη πια. Ή ότι ο αγκώνας μου είναι αρκετά μεγαλύτερος πλέον. Την περασμένη εβδομάδα, χτύπησες το κεφάλι σου στο τζάκι. Δεν ήταν κάτι σοβαρό – δεν χρειάστηκαν ράμματα, αλλά η μητέρα σου κι εγώ κλαίγαμε όλη νύχτα, αφότου σε πήρε ο ύπνος.

Νιώθαμε πολύ άσχημα. Μερικές φορές, Τζένιουαρι, το να είσαι γονιός σε κάνει να νιώθεις σαν να είσαι παιδί στο οποίο κάποιος έδωσε κατά λάθος ένα άλλο παιδί. «Καλή τύχη!» λέει αυτός ο ανόητος άγνωστος και μετά σου γυρίζει την πλάτη για πάντα. Πάντοτε θα κάνουμε λάθη, δυστυχώς. Ελπίζω να είναι όλο και μικρότερα όσο θα μεγαλώνουμε. Σε ηλικία. Γιατί η σωματική ανάπτυξή μας έχει σταματήσει από καιρό.

*

Οκτώ! Έγινες οκτώ χρονών και είσαι πανέξυπνη! Δεν σταματάς να διαβάζεις, Τζένιουαρι. Εγώ το σιχαινόμουν το διάβασμα όταν ήμουν οκτώ χρονών, αλλά, από την άλλη, δεν κατάφερνα να διαβάζω καλά και ο Ράντι με τον Ντάγκλας με πείραζαν ανελέητα, αν και τώρα ο Ντάγκλας έχει γίνει πολύ τρυφερός. Φαντάζομαι ότι αν τότε τα πήγαινα καλύτερα με το διάβασμα, θα μου άρεσε περισσότερο. Ή μπορεί να είχε συμβεί το αντίστροφο. Ο μπαμπάς μου ήταν πολυάσχολος, αλλά αυτός με έμαθε να διαβάζω, Τζένιουαρι. Κι αφού το άρχισε αυτός, δεν άφηνα την κακομοίρα τη μητέρα μου να μπλεχτεί. Όταν έρθει η ώρα, εγώ θα σε μάθω να οδηγείς, μου έλεγε. Το αγαπημένο σου βιβλίο τώρα είναι Το δέντρο που έδινε*, αλλά, μα τον Θεό, Τζένιουαρι, αυτό το βιβλίο μού ραγίζει την καρδιά. Η μητέρα σου είναι λιγάκι σαν κι εκείνο το δέντρο κι ανησυχώ*

μήπως γίνεις κι εσύ έτσι. Μη με παρεξηγήσεις. Είναι καλό να είσαι έτσι. Αλλά και πάλι. Μακάρι να μπορέσεις να γίνεις πιο σκληρή, σαν τον γέρο πατέρα σου. Για το δικό σου καλό και μόνο.

Ξέρεις, όταν ήμουν οκτώ χρονών, έκανα για πρώτη φορά μια μικροκλοπή. Βέβαια, δεν εγκρίνω αυτές τις πράξεις, αλλά όλα αυτά σου τα λέω για να είμαι ειλικρινής μαζί σου. Έκλεψα ζαχαρωτά από ένα παλιομοδίτικο ζαχαροπλαστείο στον κεντρικό δρόμο του Νορθ Μπέαρ Σορς. Το λάτρευα εκείνο το μαγαζί. Είχαν κάτι μεγάλους ανεμιστήρες για να μη λιώνουν οι σοκολάτες το καλοκαίρι. Τις μέρες που η μητέρα μου ήταν απασχολημένη, οι αδερφοί μου κι εγώ πηγαίναμε εκεί για να γλιτώσουμε λιγάκι από τη ζέστη. Ποτέ δεν μου άρεσε ιδιαίτερα να πηγαίνω στην παραλία μόνος μου. Μπορεί τώρα να ένιωθα αλλιώς. Έχω καιρό να πάω. Η μητέρα σου κι εγώ λέμε να σε πάμε σύντομα.

*

Τζένιουαρι, έγινες δεκατριών. Είσαι πιο γενναία από όσο θα έπρεπε να είναι ένα παιδί δεκατριών χρονών. Σήμερα δεν ξέρω ποιος είμαι. Βέβαια, είμαι ακόμα ο πατέρας σου. Και ο σύζυγος της μητέρας σου. Αλλά, Τζένιουαρι, μερικές φορές η ζωή είναι πολύ σκληρή. Μερικές φορές έχει τόσο μεγάλες απαιτήσεις, ώστε αρχίζεις να χάνεις κομμάτια του εαυτού σου καθώς πασχίζεις να δώσεις στον κόσμο αυτά που ζητάει να πάρει από σένα. Είμαι σαν χαμένος, Τζένιουαρι. Θυμάσαι εκείνον τον φάρο που σου έλεγα; Νομίζω ότι σου έχω μιλήσει για αυτόν. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι εσύ είσαι εκείνος ο φάρος. Κράτα τα μάτια σου πάνω στην Τζένιουαρι, λέω στον εαυτό μου. Δεν θα σε αφήσει να βγεις από τον δρόμο σου. Αν εστιάσεις το βλέμμα σου στην Τζένιουαρι, δεν θα παρεκκλίνεις πολύ από την πορεία σου. Αλλά ίσως να το παράκανα, με αποτέλεσμα να πέσω πάνω σου.

Το ίδιο και η μητέρα σου. Ξέρω ότι αυτή η χρονιά ήταν τρομακτική για σένα, αλλά σε παρακαλώ να ξέρεις ότι, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η μητέρα σου κι εγώ θα ξαναβρούμε τους εαυτούς μας και θα γυρίσουμε κοντά ο ένας στον άλλον. Σε παρακαλώ, μη φοβάσαι, γλυκό μου μωρό, τολμηρή μου βασίλισσα των πειρατών. Με κάποιον τρόπο, όλα θα είναι εντάξει.

*

Το πρώτο μου φιλί μού το έδωσε μια κοπέλα όταν ήμουν δεκαέξι χρονών, Τζένιουαρι. Την έλεγαν Σόνια και ήταν κοκαλιάρα και καλοσυνάτη.

*

Τα γενέθλιά σου είναι σε λίγους μήνες, αλλά αυτό πρέπει να το γράψω τώρα. Σήμερα, θα φύγεις για το κολέγιο, Τζένιουαρι, και φοβάμαι ότι θα πεθάνω. Βέβαια, δεν μπορώ να σου το πω αυτό. Θα ένιωθες τύψεις και δεν πρέπει να νιώθεις έτσι. Από κάθε άποψη, κάνεις αυτό που πρέπει. Πάντα ήσουν πανέξυπνη. Εκεί είναι η θέση σου. Και δεν θα κρατήσει για πάντα. Αλλά, σήμερα το πρωί που θα ξυπνήσεις και θα πάρουμε το αμάξι για να πάμε βόρεια, δεν θα σε κοιτάζω από τον καθρέφτη της καμπίνας. Και όταν διαβάσεις αυτό το γράμμα (πότε άραγε;;;), να θυμηθείς αυτή τη μέρα. Άραγε θα προσέξεις ότι δεν μπορώ να σε κοιτάξω; Μάλλον όχι. Έχεις κι εσύ το δικό σου άγχος. Αλλά, αν θυμηθείς, θα καταλάβεις γιατί. Φοβάμαι μην κάνω αναστροφή και γυρίσουμε και οι τρεις μας στο σπίτι έτσι και δείξεις τον παραμικρό δισταγμό. Θέλω να σε κρατήσω κοντά μου για πάντα. Γιατί τι είμαι εγώ χωρίς εσένα;

*

Έπρεπε να τελειώνεις τη σχολή τώρα, όλοι το ξέρουμε αυτό. Να πάει στο διάολο ο καρκίνος, Τζένιουαρι. Έχεις ενηλικιωθεί πια, πράγμα που σημαίνει ότι όταν θα το διαβάσεις αυτό θα είσαι εξοικειωμένη με τις βρισιές και ξέρουμε και οι δυο ότι γνωρίζεις πολύ καλά ήδη τη λέξη καρκίνος. *Ε λοιπόν, να πάει στο διάολο. Πρέπει να σου μιλήσω ειλικρινά, Τζένιουαρι. Νιώθω σαν οι ζωές μας να γίνονται θρύψαλα κι ένα κομμάτι του εαυτού μου θέλει να σε διώξει μακριά, ώσπου να σταματήσει αυτή η διάλυση.*

Σου είπα ότι θα σου μιλήσω ειλικρινά, οπότε άκου. Αν το γράψω εδώ, ξέρω ότι δεν θα μπορώ πια να το πάρω πίσω. Κάποια μέρα θα το διαβάσεις. Κάποια μέρα θα το μάθεις.

Απατώ τη μητέρα σου. Μερικές φορές νιώθω ότι βρίσκω παρηγοριά, κάποιες άλλες έχω την αίσθηση ότι υφίσταμαι τιμωρία. Και κάποιες άλλες αναρωτιέμαι μήπως έχω μόνο αυτόν τον τρόπο για να στείλω στο διάολο όλο το σύμπαν. «Αφού θέλεις να μου καταστρέψεις τη ζωή, θα την καταστρέψω εγώ χειρότερα».

Μερικές μέρες νομίζω ότι είμαι ερωτευμένος με τη Σόνια. Σόνια τη λένε. Ήμουν ερωτευμένος μαζί της κάποτε, όταν ήμαστε μικροί. Νομίζω ότι σου το είπα αυτό στο γράμμα που σου έγραψα όταν έκλεισες τα δεκαέξι. Είμαι σίγουρος ότι δεν θέλεις να τα μάθεις όλα αυτά. Αλλά πιστεύω ότι πρέπει να τα πω. Είμαι ερωτευμένος με μια εκδοχή του εαυτού μου που δεν μπορεί να υπάρξει μέσα σε αυτή την κόλαση. Με θεωρείς απαίσιο, Τζένιουαρι; Δεν πειράζει αν με βλέπεις έτσι. Έχω φερθεί απαίσια πολλές φορές στη ζωή μου.

Θέλω να ξαναγίνω αυτό που έγινα χάρη στη μητέρα σου: ο σύζυγός της. Αυτό που έγινα χάρη σ' εσένα: ο πατέρας σου που σε λατρεύει. Ψάχνω να βρω τον χαμένο μου εαυτό κι αυτό δεν είναι δίκαιο για κανέναν.

Αν μπορούσα να ξαναζωντανέψω το παρελθόν, εκείνα τα υπέροχα χρόνια πριν από την επιστροφή του καρκίνου, θα χοροπηδούσα από τη χαρά μου. Θα τα διορθώσω τα πράγματα. Μη με εγκαταλείψεις, Τζένιουαρι. Δεν ήρθε το τέλος.

*

Τζένιουαρι, σήμερα γίνεσαι είκοσι οκτώ χρονών.

Όταν ήμουν εγώ είκοσι οκτώ, η όμορφη γυναίκα μου γέννησε το παιδί μας. Σαν σήμερα. Στις 13 Ιανουαρίου, μια μέρα που θεωρείται η πιο σπουδαία στα χρονικά. Μερικές φορές σκέφτομαι πώς θα είναι τα δικά σου παιδιά. Όχι συγκεκριμένα αυτά που θα αποκτήσεις με τον Ζακ, αν και θα είναι υπέροχα κι αυτά.

Φαντάζομαι ένα κοριτσάκι που θα σου μοιάζει, Τζένιουαρι. Θα έχει δέκα δάχτυλα στα χέρια και στα πόδια, αλλά, ακόμα κι αν δεν έχει, θα είναι τέλειο. Και σκέφτομαι πώς θα του σταθείς. Θα είσαι υπόδειγμα μητέρας.

Και όταν το σκέφτομαι αυτό, Τζένιουαρι, συνήθως κλαίω. Επειδή ξέρω ότι θα τα καταφέρεις καλύτερα από όσο τα κατάφερα εγώ και η σκέψη αυτή με ανακουφίζει. Όμως ακόμα και αν δεν τα καταφέρεις, ακόμα και αν κάνεις τα λάθη που έκανα, εγώ σε ξέρω, Τζένιουαρι.

Σε ξέρω πολύ καλύτερα από όσο ξέρεις εσύ εμένα και σου ζητώ συγγνώμη, αλλά αν πρέπει να υπάρχει μια τέτοια αναντιστοιχία, δεν μπορώ να πω ότι μετανιώνω που είναι υπέρ μου.

Θυμάσαι τον πρώτο σου χωρισμό; Σου έγραψα σχετικά στο γράμμα για

τη μέρα που έκλεισες τα δεκαεπτά σου. Ήσουν συντετριμμένη. Η μητέρα σου τηλεφώνησε στο Taco Bell όπου δούλευες. Παρίστανε εσένα και είπε ότι ήταν πολύ άρρωστη και δεν μπορούσε να πάει.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσα απόλυτα ερωτευμένος μαζί της. Ήξερε ακριβώς τι έπρεπε να κάνει. Δεν βρίσκω λόγια να περιγράψω το πώς σε φρόντισε.

Με την ευκαιρία, ξέρει. Ξέρει όλα αυτά που σου έχω πει. Με άφησε να αποφασίσω εγώ την κατάλληλη στιγμή που θα σου τα πω. Φοβάμαι μήπως νιώθει ντροπιασμένη, μήπως νομίζει ότι όλοι θα τη λυπούνται και ξέρεις πόσο το σιχαίνεται αυτό. Δεν είναι σίγουρη αν υπάρχει λόγος να ξέρεις. Ίσως να μην υπάρχει. Σε αυτή την περίπτωση, σου ζητώ συγγνώμη. Αλλά φαντάζομαι ότι ήθελα να μάθεις όλη την αλήθεια για να καταλάβεις.

Αν πιστεύεις ότι αυτή η ιστορία έχει λυπητερό τέλος, είναι επειδή δεν έχει τελειώσει ακόμα.

Από τότε που άρχισα αυτά τα γράμματα, έχω υπάρξει ένα εκατομμύριο διαφορετικά πράγματα, μερικά καλά και μερικά άσχημα.

Σήμερα όμως, ανήμερα των γενεθλίων σου, τώρα που κλείνεις τα είκοσι οκτώ, νιώθω σαν να είμαι ο άνθρωπος που ήμουν πριν από τόσα χρόνια.

Σε κοιτάζω. Μετράω τα δάχτυλά σου. Αναρωτιέμαι τι είναι αυτό που σε κάνει να διαφέρεις τόσο πολύ από τον υπόλοιπο κόσμο. Δεν ξέρω πότε συνέβη, αλλά είμαι ευτυχισμένος ξανά. Πιστεύω ότι, ακόμα και αν δεν μείνουν έτσι τα πράγματα, θα έχω πάντα μέσα μου αυτή τη στιγμή. Πώς μπόρεσα να είμαι λυπημένος, αφού κατάφερα να δω το μωρό μου να μεγαλώνει και να γίνεται ολόκληρη γυναίκα;

Τζένιουαρι, είσαι είκοσι οκτώ χρονών και σήμερα είμαι ο πατέρας σου.

OceanofPDF.com

26 / Η κολλητή φίλη

Ξάπλωσα κάτω ανάσκελα και ατένισα τα αστέρια ψηλά. Αφράτα μαύρα σύννεφα ταξίδευαν στον ουρανό και τα έκρυβαν σιγά σιγά. Τα κοιτούσα σαν να έκανα αντίστροφη μέτρηση, αν και δεν ήξερα για ποιο πράγμα. Τα γράμματα ήταν σωρός γύρω μου, όλα ξεδιπλωμένα, όλα διαβασμένα. Οι δύο ώρες που είχαν περάσει δεν κατάφεραν να με κάνουν να βάλω τελεία οριστικά όπως αποζητούσα, αλλά ήταν ένα χρονικό διάστημα που δεν περίμενα ποτέ ότι θα περνούσα μαζί με τον πατέρα μου. Είχαν ειπωθεί επιτέλους λόγια που δεν μου είχε πει. Ένιωθα σαν να είχα ταξιδέψει πίσω στον χρόνο.

Ήμουν ολόκληρη μια πληγή που είχε μισοκλείσει και τώρα είχε ανοίξει πάλι. Οι στίχοι από το «Everybody Hurts» επαναλαμβάνονταν στο μυαλό μου. Έβρισκα παρηγοριά σε αυτό, στην ιδέα ότι δεν πονάς μόνο εσύ.

Το τραγούδι είχε κάτι που έκανε τον πόνο μου να φαίνεται και μεγαλύτερος και μικρότερος. Μικρότερος επειδή πονούσε όλος ο κόσμος. Μεγαλύτερος επειδή μπορούσα επιτέλους να ομολογήσω στον εαυτό μου ότι όλα τα άλλα συναισθήματα στα οποία είχα εστιάσει την προσοχή μου δεν με άφηναν να δω το πόσο βαθιά πονούσα.

Ο πατέρας μου είχε πεθάνει. Και θα μου έλειπε πάντα.

Κι αυτό θα έπρεπε να μη με πειράζει.

Έβγαλα το κινητό μου και άνοιξα την εφαρμογή του YouTube. Πληκτρολόγησα «Everybody Hurts» και έβαλα το τραγούδι να παίξει από τα ηχεία του κινητού μου. Μόλις τελείωσε, το έβαλα πάλι από την αρχή.

Ο πόνος απέκτησε έναν σταθερό ρυθμό. Ένιωθα σαν να έκανα γυμναστική. Ένα κάψιμο απλωνόταν στους μυς και τις αρθρώσεις μου. Κάποτε, σε μια άσχημη περίοδο που υπέφερα από πονοκεφάλους λόγω άγχους, μου είχε πει η γιατρός μου ότι ο πόνος ήταν η απαίτηση του σώματός μας να το ακούσουμε.

«Μερικές φορές είναι προειδοποίηση», μου είπε. «Κάποιες άλλες σημαίνει ένα σωρό πράγματα».

Δεν ήξερα τι σκοπό ήθελε να εξυπηρετήσει αυτός ο πόνος, αλλά

σκέφτηκα: *Αν ακούσω τι έχει να μου πει, ίσως να ικανοποιηθεί και να ηρεμήσει για λίγο.*

Μπορεί αυτή η νύχτα πόνου να μου χάριζε ακόμα και μία μέρα ανακούφισης.

Το τραγούδι τελείωσε ξανά. Το έβαλα από την αρχή.

Η νύχτα ήταν κρύα. Αναρωτήθηκα πόσο παραπάνω κρύο να έκανε τον Ιανουάριο. Ήθελα να το δω. Αν το έκανα, σκέφτηκα, θα γνώριζα άλλη μια πτυχή του πατέρα μου.

Μάζεψα τα γράμματα και τους φακέλους, τα έκανα πακέτο και σηκώθηκα για να γυρίσω σπίτι, αλλά, με το που μου ήρθε στο μυαλό η εικόνα του σπιτιού στην άκρη της λίμνης, με διαπέρασε μια καινούρια παραλλαγή αυτού του αφόρητου πόνου – *Γκας, σε Φα ελάσσονα*, σκέφτηκα.

Ένιωθα σαν να γινόμουν κομμάτια, λες και ο συνδετικός ιστός ανάμεσα στα πλευρά μου είχε κοπεί και θα άνοιγα στα δύο.

Είχαν περάσει ώρες από τη στιγμή που χωρίσαμε. Δεν μου είχε τηλεφωνήσει, δεν μου είχε καν στείλει ένα sms. Σκέφτηκα την έκφραση του προσώπου του όταν είδε τη Ναόμι. Λες και μπροστά στα μάτια του στεκόταν ένα φάντασμα. Ένα μικρόσωμο και όμορφο φάντασμα που κάποτε το είχε αγαπήσει τόσο τρελά ώστε το παντρεύτηκε. Τόσο τρελά ώστε ήθελε να το κατανοήσει όσο καλύτερα μπορούσε, αλλά εκείνο του έκανε την καρδιά κομμάτια.

Άρχισα να κλαίω πάλι, τόσο δυνατά ώστε δεν έβλεπα μπροστά μου.

Άνοιξα το thread των sms μου με τη Σέιντι και της έγραψα: Σε χρειάζομαι.

Μου απάντησε μετά από ελάχιστα δευτερόλεπτα: Έρχομαι με το πρώτο τρένο.

Κοίταξα το κινητό μου για άλλο ένα δευτερόλεπτο. Υπήρχε μόνος ένας άλλος άνθρωπος στον οποίο ήθελα να μιλήσω τώρα. Άνοιξα τις επαφές μου, πάτησα τον αριθμό και έφερα το κινητό στο αφτί μου.

Η ώρα ήταν περασμένη. Δεν περίμενα να μου απαντήσει, αλλά, στο δεύτερο χτύπημα, το σήκωσε.

«Τζένι;» ψιθύρισε η μαμά αγχωμένα. «Είσαι καλά;»

«Όχι», κλαψούρισα.

«Μίλησέ μου, γλυκιά μου», με παρότρυνε. Την άκουσα που ανασηκωνόταν στο κρεβάτι της. Άκουσα το θρόισμα των σεντονιών που τραβιούνταν στην άκρη και το σιγανό *κλικ* του αμπαζούρ πάνω στο κομοδίνο της που άνοιγε. «Είμαι εγώ εδώ, γλυκιά μου. Πες τα μου όλα».

Άρχισα να της τα λέω όλα από την αρχή, με φωνή τσιριχτή. «Σου είπα ότι

ο Ζακ με χώρισε μέσα σε ένα τζακούζι;»

Η μαμά έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Α να χαθεί ο γελοίος!»

Και έπειτα της είπα τα υπόλοιπα. Της είπα τα πάντα.

Η Σέιντι έφτασε στις δέκα το πρωί, με έναν τεράστιο σάκο στον οποίο χωρούσε άνετα ένας παίκτης του NBA, καθώς και με ένα κουτί γεμάτο οπωροκηπευτικά. Μόλις άνοιξα την πόρτα και την είδα να στέκεται στην ηλιόλουστη μπροστινή βεράντα, πρώτα έσκυψα και κοίταξα μέσα στο χαρτόκουτο και μετά τη ρώτησα: «Δεν έφερες ποτά;».

«Το ήξερες ότι έχουν φανταστική λαϊκή δύο τετράγωνα αποδώ;» είπε καθώς έμπαινε μέσα. «Και ότι ο μόνος οδηγός Uber πρέπει να είναι τυφλός;»

Προσπάθησα να γελάσω, αλλά και μόνο που την έβλεπα μπροστά μου ήθελα να βάλω τα κλάματα. «Αχ, γλυκιά μου», είπε η Σέιντι. Άφησε το κουτί στον καναπέ και μετά με αγκάλιασε δυνατά. Με τύλιξε το άρωμά της από ροδόνερο και λάδι καρύδας. «Λυπάμαι πολύ», είπε ενώ το χέρι της χάιδευε τα μαλλιά μου, τρυφερά και στοργικά.

Έκανε πίσω, με έπιασε από τα χέρια και με κοίταξε προσεκτικά. «Τα καλά νέα είναι», είπε ήρεμα, «ότι η επιδερμίδα σου φαίνεται σαν μωρού. Τι τρως εδώ πέρα;»

Έδειξα με το κεφάλι μου προς τη μεριά του κουτιού με τις κολοκύθες και τα λαχανικά. «Τίποτε από *αυτά*».

«Τη δίαιτα του συγγραφέα κάνεις;» τόλμησε να με ρωτήσει. Της έγνεψα καταφατικά. Με χάιδεψε στο μπράτσο και κατευθύνθηκε στην κουζίνα, παίρνοντας μαζί της το κουτί. «Το περίμενα. Πριν από το ποτό και τα κλάματα, πρέπει να φας λαχανικά. Και μάλλον αβγά, ή κάτι τέτοιο». Σταμάτησε απότομα με το που έφτασε στο κατώφλι της κουζίνας. Έμεινε με το στόμα ανοιχτό μπροστά στο μέγεθος, το εύρος και το είδος της αηδιαστικής ακαταστασίας που είχα καταφέρει να προκαλέσω. «Μάλιστααααα», είπε, ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία της, ενώ άρχιζε να βγάζει τα λαχανικά και να τα τοποθετεί στον ελάχιστο χώρο που είχε μείνει άδειος πάνω στον πάγκο. «Δεν πας να βγάλεις αυτή τη φόρμα και να φορέσεις κάτι άλλο; Εγώ θα φτιάξω μπραντς».

«Τι πρόβλημα έχει η φόρμα;» Έδειξα τα ρούχα με τα χέρια μου. «Αυτή είναι η επίσημη στολή μου τώρα, λόγω του ότι τα παράτησα πλέον

επίσημα».

Η Σέιντι δυσανασχέτησε και χτύπησε τα μπλε νύχια της πάνω στον πάγκο. «Ειλικρινά, Τζένι, δεν είναι ανάγκη να βάλεις τουαλέτα, αλλά *δεν* πρόκειται να σου μαγειρέψω μέχρι να φορέσεις κάτι που να έχει κουμπιά ή φερμουάρ».

Εκείνη τη στιγμή γουργούρισε το στομάχι μου, σαν να με ικέτευε. Γύρισα στο υπνοδωμάτιο του ισογείου. Στο πάτωμα υπήρχαν μερικά τσαλακωμένα μπλουζάκια που τα είχε πετάξει εκεί ο Γκας τις τελευταίες δύο εβδομάδες και δεν τα μάζεψε ποτέ. Τα έστειλα με κλοτσιές στον σωρό πίσω από την πόρτα της ντουλάπας, για να μην είμαι αναγκασμένη να τα βλέπω. Έπειτα φόρεσα τζιν σορτσάκι κι ένα μπλουζάκι με τη φάτσα της Έλλα Φιτζέραλντ.

Η προετοιμασία του μπραντς κράτησε μιάμιση ώρα και επιπλέον η Σέιντι επέμεινε πρώτα να πλύνουμε όλα τα σκεύη και μετά να φάμε. «Κοίτα τον σωρό», της είπα, σε μια προσπάθεια να τη λογικεύσω, δείχνοντας τη στοίβα από μπολ που ήταν όλο ξεραμένα δημητριακά. «Ούτε μέχρι τα Χριστούγεννα δεν θα τα πλύνουμε όλα αυτά».

«Τότε χαίρομαι που έφερα μαζί μου παλτό», απάντησε η Σέιντι, σηκώνοντας ανέμελα τους ώμους της.

Τελικά, μας πήρε μόνο μισή ώρα να γεμίσουμε το πλυντήριο των πιάτων και να πλύνουμε στο χέρι ό,τι δεν χωρούσε εκεί. Όταν τελειώσαμε το φαγητό μας, η Σέιντι επέμεινε να καθαρίσουμε όλο το σπίτι. Το μόνο που ήθελα εγώ να κάνω ήταν να ξαπλώσω στον καναπέ μ' ένα τσουβάλι πατατάκια πάνω στο στήθος μου και να δω ριάλιτι στην τηλεόραση, αλλά αποδείχτηκε ότι η Σέιντι είχε δίκιο. Το καθάρισμα με έκανε να ξεχαστώ.

Για πρώτη φορά, δεν σκέφτηκα τα ψέματα του μπαμπά, ούτε τη συνάντησή μου με τη Σόνια στην κηδεία. Δεν έζησα πάλι νοερά τον καβγά μου με τη μαμά στο αμάξι, ούτε φαντάστηκα το χαριτωμένο απολογητικό χαμόγελο στα γεμάτα χείλη της Ναόμι. Δεν με απασχολούσε το βιβλίο, ούτε η γνώμη της Άνια, ούτε τι θα έκανε η Σάντι. Εδώ που τα λέμε, δεν σκεφτόμουν τίποτα.

Το καθάρισμα με βοήθησε να μπω σε κατάσταση ύπνωσης. Πολύ θα ήθελα να υπήρχε θάλαμος κρυοθεραπείας κατάλληλος για συναισθηματική τόνωση, για να μείνω εκεί κάμποσο καιρό και να κοιμηθώ μέχρι να περάσει η περισσότερη στενοχώρια από τον χωρισμό, που, ενώ τον έβλεπα να έρχεται, προσπαθούσα να αποφύγω να τον αντιμετωπίσω.

Ο Γκας μου τηλεφώνησε πρώτη φορά κατά τις έντεκα και δεν απάντησα.

Ακολούθησαν είκοσι λεπτά σιωπής και μετά μου τηλεφώνησε πάλι. Με έπιασε πανικός. Πάλι δεν απάντησα. Δεν μου άφησε φωνητικό μήνυμα, ούτε μου έστειλε sms.

Απενεργοποίησα το κινητό μου και το έβαλα στη συρταριέρα της κρεβατοκάμαράς μου. Έπειτα άρχισα πάλι να σφουγγαρίζω το μπάνιο. Αποφασίσαμε με τη Σέιντι να μη συζητήσουμε ούτε για τον Πονηρό - Σέξι Γκας ούτε για το Στοιχειωμένο Καπέλο, ούτε για τίποτε άλλο, ώσπου να τελειώσουμε τη δουλειά μας. Αυτή η τακτική μάς φάνηκε πολύ καλή, αφού το καθάρισμα με αποχαύνωνε, και όποτε το μυαλό μου πήγαινε να σκεφτεί το παραμικρό για τον Γκας, αυτή η αποχαύνωση με παρέλυε ολόκληρη.

Στις έξι, η Σέιντι έκρινε ότι είχαμε τελειώσει και με έβαλε με το ζόρι να κάνω ντους όσο εκείνη θα άρχιζε να ετοιμάζει το βραδινό φαγητό. Έφτιαξε ρατατούιγ, ένα φαγητό που προφανώς λιγουρευόταν από τότε που είδε την ταινία *Ο Ρατατούης*, μαζί με τις μικρές αδερφές του Ρίκι, το Σαββατοκύριακο της αργίας της 4ης Ιουλίου.

«Μπορείς να μου μιλήσεις για εκείνον», της είπα μόλις καθίσαμε στο τραπέζι, η μια απέναντι στην άλλη, με την πλάτη μου στραμμένη στο παράθυρο που έβλεπε στο σπίτι του Γκας, παρά το γεγονός ότι ήταν κλειστές και οι δικές μου περσίδες και οι δικές του. «Θέλω να σε ακούσω να μου λες ότι είσαι ευτυχισμένη».

«Αφού φάμε», είπε η Σέιντι. Είχε δίκιο και πάλι. Αποδείχτηκε ότι το είχα ανάγκη αυτό, άλλο ένα γεύμα που το αποτελούσαν κυρίως λαχανικά, με τη συνοδεία μόνο χαλαρής κουβεντούλας. Είπαμε για τα πράγματα που είχαμε δει να ποστάρουν οι παλιοί συμμαθητές μας, για τα βιβλία που είχε διαβάσει η Σέιντι, για τα σίριαλ που είχα δει εγώ (μόνο το «Veronica Mars»).

Μετά το φαγητό, ο ουρανός συννέφιασε και, την ώρα που εγώ έπλενα τα πιάτα και τα μαχαιροπίρουνά μας και η Σέιντι έφτιαχνε να πιούμε κοκτέιλ Sazerac, άρχισε να πέφτει δυνατή βροχή και το σπίτι να τραντάζεται από τις βροντές. Όταν σκούπισα την πιατέλα σερβιρίσματος και την έβαλα στο ντουλάπι δεξιά από τον φούρνο, η Σέιντι μου έδωσε το ποτήρι μου και πήγαμε στον καναπέ, πάνω στον οποίο είχα περάσει την πρώτη μου νύχτα εδώ, και βολευτήκαμε στα δύο άκρα του, με τα πόδια μας σκεπασμένα με την ίδια κουβέρτα.

«Και τώρα», είπε η Σέιντι, «πες τα μου όλα από την αρχή».

OceanofPDF.com

27 / Η βροχή

Μιλήσαμε όλη νύχτα, ενώ η καταιγίδα ερχόταν κατά κύματα, φέρνοντας μαζί της κεραυνούς και βροντές ακριβώς τη στιγμή που φαινόταν ότι θα κόπαζε. Η συζήτησή μας κράτησε τόσο πολύ αφενός επειδή κάναμε πολλά διαλείμματα για να κλάψουμε και αφετέρου επειδή η Σέιντι χρειάστηκε να διακόψει δύο φορές για να σηκωθεί και να φτιάξει κι άλλο ποτό.

Όλον εκείνο τον καιρό που ήμαστε φίλες, είχα ζήσει πέντε χωρισμούς της Σέιντι που της είχαν διαλύσει τη ζωή. «Καιρός ήταν να κάνω κι εγώ κάτι για σένα», μου είπε με κατηγορηματικό ύφος. «Θέλω να στερέψεις από δάκρυα, για να μπορέσω να έρθω να σου ζητήσω παρηγοριά όταν και αν με διαλύσει ο Ρίκι».

«Θα το κάνει;» τη ρώτησα, ρουφώντας τη μύτη μου, και η Σέιντι αναστέναξε βαθιά.

«Είμαι σχεδόν σίγουρη».

Είχε τη συνήθεια να ερωτεύεται άντρες που δεν τους ενδιέφερε να ερωτευτούν. Οι σχέσεις της άρχιζαν πάντα στο χαλαρό. Μια απλή κατάσταση αποκτούσε κατά λάθος βαθιές ρίζες. Στο τέλος, πάντα εμφανιζόταν κάποιο εμπόδιο, κάτι που υπήρχε από την αρχή αλλά δεν αποτελούσε πρόβλημα τότε που τα πράγματα ήταν πραγματικά χαλαρά.

Τα ίδια είχαν γίνει με όλους. Με τον μάγειρα που ήταν εθισμένος στα χάπια, τον αλκοολικό σκεϊτά και τον πολλά υποσχόμενο καθηγητή σε ένα εξωσχολικό πρόγραμμα για μη προνομιούχα παιδιά, που τελικά είχε πει στη Σέιντι ότι την αγαπούσε και ταυτόχρονα ότι ήθελε να μείνει ελεύθερος για κάμποσα χρόνια ακόμα.

Όλα τα χαρακτηριστικά της φίλης μου έδιναν λάθος εντυπώσεις στους άντρες του Σικάγου. Ήταν εκκεντρική και φωνακλού, επιρρεπής στο ποτό και στα ολονύχτια πάρτι, δεν είχε πρόβλημα να κάνει περιστασιακά πηδήματα, πάντα ήταν ο πιο αστείος και προκλητικός άνθρωπος σε οποιαδήποτε παρέα και πόσταρε κυρίως γυμνές σέλφι όλο και πιο συχνά. Ήταν αινιγματική, ό,τι κοντινότερο στη στερεοτυπική αντρική φαντασίωση που είχα δει ποτέ μου εκτός κινηματογράφου, αλλά βαθιά μέσα της ήταν

εντελώς ρομαντική.

Όταν συνδεόταν με κάποιον, του ανοιγόταν ολοκληρωτικά και τον άφηνε να δει την πιο τρυφερή, αγνή, ανιδιοτελή και πιστή καρδιά που είχα γνωρίσει ποτέ μου. Και οι ανώριμοι άντρες, με τους οποίους κατέληγε κατά λάθος να κάνει σχέση, έβλεπαν αυτή την πλευρά της, την ερωτεύονταν τρελά, όπως κι αυτή εκείνους. Ονειρεύονταν ένα μέλλον στο οποίο καμία από τις δύο πλευρές δεν είχε συμφωνήσει στην αρχή όλου αυτού.

«Μακάρι να μπορούσα να κάνω κάτι για να το σταματήσω αυτό», είπε.

«Δεν λες αλήθεια», την πείραξα κι ένα χαμόγελο φάνηκε διστακτικά στο πρόσωπό της.

«Όσο μου αρέσει να ερωτεύομαι, άλλο τόσο το σιχαίνομαι».

«Το ίδιο κι εγώ», είπα. «Οι άντρες είναι ό,τι χειρότερο».

«Ό,τι χει-ρό-τε-ρο», είπε θυμωμένα. Για μερικά δευτερόλεπτα, μείναμε σιωπηλές. Τα δάκρυα στα μάγουλά μου είχαν στεγνώσει και ο ήλιος είχε αρχίσει να ανατέλλει, αλλά τα σύννεφα της καταιγίδας δεν τον άφηναν να φανεί κι έριχναν ένα παράξενο μπλε χρώμα που περνούσε από τις περσίδες απέναντι από τον καναπέ. «Έι», είπε τελικά η Σέιντι. «Νομίζω ότι ήταν ώρα».

«Για ποιο πράγμα;» τη ρώτησα.

«Νομίζω ότι ήταν ώρα να ερωτευτείς», μου απάντησε. «Σε ξέρω τόσο καιρό, αλλά δεν μου είχε δοθεί η ευκαιρία να το δω. Νομίζω ότι ήταν ώρα».

«Με ήξερες πριν καν γνωρίσω τον Ζακ. Είδες τι έγινε».

«Ναι». Η Σέιντι σήκωσε τους ώμους της. «Το ξέρω ότι αγαπούσες τον Ζακ. Και μπορεί, τελικά, στο ίδιο πράγμα να καταλήξεις, αλλά ποτέ δεν τον *ερωτεύτηκες*, Τζένι. Πήγες κατευθείαν στην αγάπη».

«Δηλαδή αυτό που πονάει είναι να ερωτεύεσαι;» τη ρώτησα χαμογελώντας πικρά. «Κι αν καταλήξεις σε μια αγάπη που δεν πονάει, σημαίνει ότι δεν ερωτεύτηκες;»

«Όχι», είπε η Σέιντι με σοβαρό ύφος. «Όταν ερωτεύεσαι, σου κόβεται η ανάσα. Δεν μπορείς να πιστέψεις ότι ο άνθρωπος που έχεις μπροστά σου αφενός υπάρχει και αφετέρου έτυχε να βρεθεί στον δρόμο σου. Υποτίθεται ότι νιώθεις τυχερή που ζεις στη συγκεκριμένη χρονική στιγμή και στο συγκεκριμένο μέρος».

Τα μάτια μου θόλωσαν από τα δάκρυα. Αυτό ένιωθα με τον Γκας, αλλά το είχα νιώσει άλλη μία φορά στο παρελθόν.

«Κάνεις λάθος όταν λες ότι δεν το έχεις δει να μου συμβαίνει», είπα και η

Σέιντι έγειρε το κεφάλι της στο πλάι, συλλογισμένη. «Έτσι ένιωσα όταν σε βρήκα».

Ένα χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπό της. Μου πέταξε ένα από τα μαξιλαράκια του καναπέ. «Σ' αγαπώ, Τζένι», μου είπε.

«Εγώ σ' αγαπώ πιο πολύ».

Μετά από μια στιγμή, το χαμόγελό της έσβησε. Κούνησε το κεφάλι της. «Είμαι σίγουρη ότι κι εκείνος σ' αγαπάει», είπε. «Το νιώθω».

«Δεν μας έχεις δει καν μαζί», της επισήμανα. «Εδώ που τα λέμε, δεν τον έχεις γνωρίσει καλά καλά».

«Μπορώ να το νιώσω». Έδειξε με το χέρι της τον χώρο τη στιγμή που άλλη μια εκκωφαντική βροντή ταρακουνούσε το σπίτι κι ένας κεραυνός έσκιζε τον ουρανό. «Αιωρείται στην ατμόσφαιρα του σπιτιού. Επίσης, είμαι μέντιουμ».

«Έτσι εξηγείται, λοιπόν», είπα.

«Ακριβώς», είπε η Σέιντι. «Έτσι εξηγείται».

Μπορεί να πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα ανάμεσα στη στιγμή που επιτέλους αποκοιμήθηκα στον καναπέ και σ' εκείνη που άρχισε ο θόρυβος από δυνατά χτυπήματα στην πόρτα, ή μπορεί να πέρασαν ώρες ολόκληρες. Το καθιστικό ήταν ακόμα βυθισμένο στις σκιές της καταιγίδας και οι σανίδες στο πάτωμα εξακολουθούσαν να δονούνται από τις βροντές.

Η Σέιντι ανακάθισε απότομα στην άλλη άκρη του καναπέ και κράτησε την κουβέρτα σφιχτά στο στήθος της. Τα πράσινα μάτια της γούρλωσαν μόλις άρχισε ο δεύτερος γύρος χτυπημάτων. Ψιθύρισε φοβισμένα μέσα στο σκοτάδι: «Θα μας σκοτώσει ο δολοφόνος με το τσεκούρι;».

Τότε άκουσα τη φωνή του από την άλλη πλευρά της πόρτας. «*Τζένιουαρι*».

Η Σέιντι έγειρε πίσω στο μπράτσο του καναπέ. «Αυτός είναι, έτσι;»

Ο Γκας χτύπησε πάλι την πόρτα κι εγώ σηκώθηκα όρθια, χωρίς να ξέρω τι κάνω. Τι έπρεπε να κάνω, τι ήθελα να κάνω. Κοίταξα τη Σέιντι σαν να της έκανα σιωπηλά αυτές τις ερωτήσεις.

Σήκωσε τους ώμους της ενώ ακουγόταν άλλο ένα χτύπημα. «Σε παρακαλώ», είπε ο Γκας. «Τζένιουαρι, σε παρακαλώ, θα φύγω αν θέλεις, αλλά πρώτα, σε παρακαλώ, μίλησέ μου». Η φωνή του σταμάτησε και ο άνεμος που φυσούσε ήταν σαν να ικέτευε να ειπωθούν κι άλλα. Ο λαιμός

μου είχε κλείσει. Μου φαινόταν ότι έπρεπε να καταπιώ μερικές φορές για να διώξω τον τεράστιο κόμπο που με έπνιγε και να μπορέσω να μιλήσω.

«Εσύ στη θέση μου τι θα έκανες;» ρώτησα τη Σέιντι.

Αναστέναξε βαθιά. «*Ξέρεις* τι θα έκανα, Τζένι».

Το είχε πει το περασμένο βράδυ: *Μακάρι να μπορούσα να κάνω οτιδήποτε για να το σταματήσω αυτό*. Το αστείο ήταν ότι και βέβαια μπορούσε να κάνει κάτι για το σταματήσει, αλλά, για κάποιον λόγο, της ήταν αδύνατο να αφήσει να μείνουν αναπάντητα τα sms και τα τηλεφωνήματα, δεν μπορούσε με τίποτα να πείσει τον εαυτό της να *μην* επισκεφτεί την οικογένεια του καινούριου αμόρε της σε μια αργία και δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσει να χαθεί μια ευκαιρία να αγαπήσει.

Εγώ δεν ήξερα –δεν μπορούσα να ξέρω– τι θα μου έλεγε ο Γκας για το περασμένο βράδυ, για τη Ναόμι και για το πού βρισκόμαστε. Δεν μπορούσα να ξέρω, αλλά άντεχα να το αντιμετωπίσω.

Σκέφτηκα εκείνη τη στιγμή στο αμάξι, τότε που είχα προσπαθήσει να αποτυπώσω την ανάμνηση στο μυαλό μου, ώστε αν κάποτε στοχαζόμουν όλα αυτά, να μπορούσα να πω στον εαυτό μου ότι άξιζαν τον κόπο.

Ότι για μερικές εβδομάδες ήμουν πιο ευτυχισμένη από όσο όλον τον χρόνο.

Ναι, σκέφτηκα. Ήταν αλήθεια.

Μου κόπηκε η ανάσα τότε, λες και είχα πέσει γυμνή στα κρύα κύματα της λίμνης Μίσιγκαν για άλλη μία φορά. Ένιωθα *πράγματι* ευγνωμοσύνη που ήμουν ζωντανή, έστω και μέσα στα σκουπίδια που επέπλεαν. Ένιωθα ευγνωμοσύνη που είχα τη Σέιντι κοντά μου. Ένιωθα ευγνωμοσύνη που είχα διαβάσει τα γράμματα του μπαμπά και που είχα μετακομίσει δίπλα στο σπίτι του Ογκάστους Έβερετ.

Ό,τι κι αν συνέβαινε στη συνέχεια, μπορούσα να το αντέξω, όπως είχε αντέξει η Σέιντι τόσες φορές.

Όταν τα συνειδητοποίησα όλα αυτά, πρέπει να είχε περάσει ένα ολόκληρο λεπτό χωρίς να ακουστεί άλλο χτύπημα στην πόρτα, ούτε φωνές, και η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή ενώ έτρεχα στην πόρτα και η Σέιντι χειροκροτούσε από τον καναπέ λες και έβλεπε κούρσα σε Ολυμπιακούς Αγώνες καθισμένη στην κερκίδα του σταδίου.

Άνοιξα την πόρτα απότομα. Η βεράντα ήταν σκοτεινή, άδεια. Έτρεξα έξω, ξυπόλυτη, κατέβηκα τα σκαλιά και βγήκα στην αυλή, στον δρόμο, στα σκαλιά του διπλανού σπιτιού.

Ο Γκας δεν φαινόταν πουθενά. Κατέβηκα τα σκαλιά τρέχοντας απρόσεκτα και, στα μισά, πήδηξα και βρέθηκα στο γκαζόν. Τα δάχτυλα των ποδιών μου βούλιαξαν στη λάσπη. Είχα φτάσει στην μπροστινή αυλή του Γκας, όταν συνειδητοποίησα κάτι: το αμάξι του δεν ήταν εκεί.

Ο Γκας είχε φύγει. Τον είχα χάσει. Δεν ήμουν σίγουρη αν είχα αρχίσει να κλαίω πάλι ή αν τα δάκρυά μου είχαν στερέψει. Με πονούσαν τα πλευρά μου. Με πονούσαν όλα εντός τους. Οι ώμοι μου έτρεμαν και το πρόσωπό μου ήταν μουσκεμένο, αλλά γι' αυτό μπορεί να έφταιγε η δυνατή βροχή που έπεφτε. Ο δρόμος είχε πλημμυρίσει πια κι ένα ρυάκι παρέσυρε ορμητικά στο διάβα του φύλλα και σκουπίδια.

Ήθελα να ουρλιάξω. Είχα κάνει μεγάλη υπομονή με τον Γκας όλο το καλοκαίρι. Του είχα πει ότι θα το έκανα, είχα τηρήσει την υπόσχεσή μου, και τώρα πλησίαζε η στιγμή που ίσως να έκρυβε την τελευταία μας ευκαιρία.

Κόλλησα την ανάστροφη του χεριού μου στο στόμα μου, καθώς ένας βραχνός λυγμός ανέβαινε από το στήθος μου. Ήθελα να σωριαστώ στο γρασίδι, να αφήσω να με απορροφήσει. *Αν ήμουν το έδαφος*, σκέφτηκα, *θα ένιωθα πολύ λιγότερα κι απ' όταν καθάριζα το σπίτι.*

Ή μπορεί να ένιωθα το κάθε βήμα, το κάθε χνάρι που θα ερχόταν προς το μέρος μου, αλλά και πάλι μπορεί αυτό να ήταν καλύτερο από την απελπισία που ένιωθα τώρα.

Επειδή κατάλαβα πάλι, πολύ καλά, ότι η Σέιντι είχε δίκιο. Επιτέλους είχα ερωτευτεί. Ήταν απίστευτο το παιχνίδι της τύχης, της μοίρας, να συναντηθούν οι δρόμοι μας με κάποιον που θα μπορούσα να αγαπήσω, κάποιον σαν τον Γκας Έβερετ, κι εξακολουθούσα να νιώθω τυχερή ακόμα και μέσα στη θλίψη μου.

Είδα με την άκρη του ματιού μου ένα φως να ανάβει και γύρισα προς το μέρος του, περιμένοντας ότι θα έβλεπα τη Σέιντι στην μπροστινή βεράντα. Αλλά το φως δεν ερχόταν αποκεί.

Ερχόταν από την μπροστινή βεράντα του Γκας.

Και τότε άρχισε να παίζει η μουσική, τόσο δυνατά όσο κι εκείνη την πρώτη βραδιά. Αισθάνθηκα σαν να βρισκόμουν σε συναυλία.

Αντήχησε η φωνή της Σίνεντ Ο'Κόνορ, οι πρώτοι λυπητεροί στίχοι του «Nothing Compares 2 U».

Η πόρτα άνοιξε κι ο Γκας βγήκε και στάθηκε κάτω από το φως, μούσκεμα από τη βροχή όπως εγώ, αν και, για κάποιον παράξενο λόγο, τα

γκριζαρισμένα σπαστά μαλλιά του κατάφερναν ακόμα να αψηφούν τη βαρύτητα και να πετάνε προς όλες τις κατευθύνσεις.

Ενώ το τραγούδι αντηχούσε ακόμα στον δρόμο και το διέκοπταν μόνο οι μακρινές βροντές της καταιγίδας που κόπαζε, ο Γκας ήρθε προς το μέρος μου μέσα στη βροχή. Φαινόταν ότι δεν ήξερε αν έπρεπε να γελάσει ή να κλάψει, το ίδιο που συνέβαινε και σ' εμένα, και όταν έφτασε κοντά μου, προσπάθησε να πει κάτι, αλλά συνειδητοποίησε ότι το τραγούδι ακουγόταν πολύ δυνατά και δεν τον άφηνε να μιλήσει με φυσιολογική ένταση. Εγώ έτρεμα και τα δόντια μου χτυπούσαν, αλλά δεν ένιωθα κρύο. Ένιωθα πιο πολύ σαν να είχα βγει από το σώμα μου και να στεκόμουν λιγάκι μακριά του.

«Δεν το κανόνισα καλά», φώναξε τελικά ο Γκας, για να ακουστεί μέσα στον θόρυβο της μουσικής, δείχνοντας όλο νόημα με το πιγούνι του προς την πλευρά του σπιτιού του.

Ένα αχνό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη μου, παρά τον πόνο που διαπερνούσε τα σωθικά μου.

«Έλεγα…» Πέρασε το χέρι του μέσα από τα μαλλιά του και κοίταξε τριγύρω. «Δεν ξέρω. Έλεγα να χορεύαμε».

Ένα γέλιο ξέφυγε από μέσα μου και μας αιφνιδίασε και τους δυο. Το πρόσωπο του Γκας φωτίστηκε. Μόλις έσβησε και το τελευταίο ίχνος από το χαμόγελό μου, δάκρυα πλημμύρισαν πάλι τα μάτια μου που άρχισαν να τσούζουν. «Θέλεις να χορέψεις μαζί μου στη βροχή;» τον ρώτησα, με βραχνιασμένη φωνή.

«Σου το υποσχέθηκα», είπε με σοβαρό ύφος καθώς με αγκάλιαζε από τη μέση. «Είπα ότι θα μάθω».

Κούνησα το κεφάλι μου και προσπάθησα να μιλήσω χωρίς να τρέμει η φωνή μου. «Δεν σε δεσμεύει καμία υπόσχεση, Γκας».

Σιγά σιγά, με τράβηξε κοντά του και με έκλεισε στην αγκαλιά του. Η ζέστη του κορμιού του ήταν ελάχιστα ελαττωμένη από την ψύχρα της βροχής. «Σημασία δεν έχει η υπόσχεση», ψιθύρισε ελάχιστα πάνω από το δεξί αφτί μου ενώ αρχίζαμε να χορεύουμε. Με λίκνιζε πέρα δώθε τρυφερά, το ακριβώς αντίθετο από αυτό που είχαμε κάνει εκείνη τη βραδιά στο πάρτι της αδελφότητας. «Σημασία έχει ότι την έδωσα σ' *εσένα*».

Στην ευαίσθητη Τζένιουαρι. Στην Τζένιουαρι που δεν μπορούσε ποτέ να κρύψει τι σκεφτόταν. Στην Τζένιουαρι που εκείνος φοβόταν πάντα να τιθασεύσει.

Ένιωσα έναν κόμπο στον λαιμό μου. Σχεδόν πονούσα έτσι που με κρατούσε ο Γκας στην αγκαλιά του, που δεν ήξερα τι ήταν έτοιμος να μου πει, που δεν ήξερα ούτε αν αυτή θα ήταν η τελευταία φορά που θα βρισκόμουν στην αγκαλιά του. Προσπάθησα να πω κάτι, να του επαναλάβω ότι δεν είχε καμία υποχρέωση απέναντί μου, ότι καταλάβαινα πως τα πράγματα ήταν μπλεγμένα.

Δεν μπόρεσα να βγάλω άχνα. Το χέρι του βρισκόταν πάνω στα μουσκεμένα μαλλιά μου. Έκλεισα πάλι τα μάτια μου για να συγκρατήσω άλλο ένα ποτάμι δάκρυα. Έκρυψα το πρόσωπό μου στον βρεγμένο ώμο του.

«Νόμιζα ότι έφυγες. Το αμάξι σου…» Η φωνή μου έσβησε.

«Είναι κολλημένο στην άκρη του δρόμου αυτή τη στιγμή», είπε. «Γίνεται χαλασμός από τη βροχή».

Χαμογέλασε βεβιασμένα. Δεν μπόρεσα να του ανταποδώσω το χαμόγελο.

Το τραγούδι είχε τελειώσει, αλλά εμείς συνεχίζαμε να λικνιζόμαστε, να είμαστε αγκαλιασμένοι. Έτρεμα τη στιγμή που θα με άφηνε από την αγκαλιά του, ενώ ταυτόχρονα προσπαθούσα να αποτυπώσω στο μυαλό μου την αξία *τούτης* της στιγμής, όσο θα κρατούσε ακόμα.

«Σου τηλεφώνησα», είπε κι εγώ κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά, γιατί μου ήταν αδύνατο να μιλήσω και να του πω: *Το ξέρω*.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και τον ρώτησα: «Η Ναόμι ήταν εκείνη;».

Δεν του διευκρίνισα ότι εννοούσα την *όμορφη γυναίκα στην εκδήλωση*, αλλά δεν υπήρχε λόγος να το κάνω.

«Ναι», απάντησε ο Γκας ψιθυριστά. Για μερικά δευτερόλεπτα ακόμα δεν μίλησε κανείς μας. «Ήθελε να συζητήσουμε», μου είπε τελικά. «Πήγαμε για ένα ποτό εκεί κοντά».

Στέκομαι όρθια ακόμα, σκέφτηκα. Δηλαδή όχι ακριβώς. *Στηριζόμουν* στον Γκας, έριχνα πάνω του το βάρος του κορμιού μου. Αλλά ήμουν ζωντανή. Και η Σέιντι ήταν μέσα στο σπίτι και με περίμενε. Θα ήμουν εντάξει.

«Θέλει να τα ξαναβρείτε», είπα με πνιγμένη φωνή. Ερώτηση ήθελα να κάνω, αλλά βγήκε από μέσα μου σαν κατηγορηματική δήλωση.

Ο Γκας έκανε πίσω όσο χρειαζόταν για να με κοιτάξει κατάματα, αλλά εγώ δεν έκανα το ίδιο. Συνέχισα να έχω το μάγουλό μου κολλημένο στο στήθος του. «Χώρισε με τον Πάρκερ πριν από λίγο καιρό», είπε ο Γκας, ακουμπώντας πάλι το πιγούνι του στο κεφάλι μου. Τα χέρια του με κράτησαν πιο σφιχτά. «Η… η Ναόμι είπε ότι το σκεφτόταν πολύ καιρό,

αλλά ήθελε να περιμένει. Να βεβαιωθεί ότι δεν ήθελε να γυρίσει κοντά μου απλώς για μια μεταβατική σχέση».

«Πώς είναι δυνατόν να κάνει μεταβατική σχέση μαζί σου;» τον ρώτησα. «Είσαι ο σύζυγός της».

Το βραχνό γέλιο του αντήχησε μέσα μου. «Κάτι τέτοιο της είπα».

Το στομάχι μου σφίχτηκε.

«Δεν είναι κακός άνθρωπος», είπε ο Γκας, λες και ήθελε να μου δικαιολογηθεί.

Τα σωθικά μου έγιναν κουβάρι. «Χαίρομαι που το ακούω».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Γκας, γέρνοντας το κεφάλι του στο πλάι. «Γιατί;»

«Φαντάζομαι επειδή δεν θα ήταν σωστό να είσαι παντρεμένος με μια ηλίθια. Σε κανέναν δεν αξίζει να το πάθει, εκτός ίσως από τους άλλους ηλίθιους».

«Ε λοιπόν, αυτό είναι το ζήτημα», είπε σιγανά. «Με ρώτησε αν θα μπορούσα να τη συγχωρήσω. Και νομίζω ότι θα μπορούσα. Κάποτε, εννοώ».

Δεν είπα τίποτα.

«Και μετά με ρώτησε αν θα μπορούσα να ξαναγίνω ζευγάρι μαζί της και… μπορώ να το φανταστώ. Πιστεύω ότι γίνεται».

Σκέφτηκα ότι ίσως θα έπρεπε να πω κάτι. Τι όμως; *Α; Ωραία; Εντάξει, λοιπόν;* Ο πόνος δεν φαινόταν να έχει ικανοποιηθεί που του είχα δώσει σημασία. Φούντωσε μέσα μου. «Γκας», ψιθύρισα κι έκλεισα τα μάτια μου, καθώς χύνονταν κι άλλα καυτά δάκρυα. Κούνησα το κεφάλι μου.

«Με ρώτησε αν θα μπορούσαμε να προσπαθήσουμε να πετύχει ο γάμος μας», ψιθύρισε και τα χέρια μου παρέλυσαν. Ξεκόλλησα από πάνω του και σκούπισα το πρόσωπό μου καθώς απομακρυνόμουν από κοντά του. Κοίταξα το πλημμυρισμένο γκαζόν και τα λασπωμένα δάχτυλα των ποδιών μου.

«Δεν περίμενα ποτέ να μου το πει αυτό», είπε ο Γκας ξέπνοα. «Και δεν ξέρω – ήθελα χρόνο για να τα σκεφτώ όλα αυτά. Έτσι, γύρισα σπίτι και… άρχισα να τα σκέφτομαι καλά και ήθελα να σου τηλεφωνήσω, αλλά μου φαινόταν πολύ εγωιστικό να σου τηλεφωνήσω έτσι απλά και να σε αναγκάσω να με βοηθήσεις να βγάλω άκρη. Οπότε απλώς πέρασα όλη τη χθεσινή μέρα χαμένος στις σκέψεις μου», είπε. «Και στην αρχή έλεγα…» Σταμάτησε πάλι και κούνησε το κεφάλι του σχεδόν μανιασμένα. «Σίγουρα θα μπορούσα να ξαναγίνω ζευγάρι με τη Ναόμι, αλλά, ακόμα κι αν

μπορούσαμε να είμαστε μαζί, δεν πίστευα ότι θα μπορούσα να ξαναπαντρευτώ. Η πρώτη φορά ήταν όλο προβλήματα και πόνο. Και μετά το σκέφτηκα αυτό κι άλλο και κατάλαβα ότι δεν το εννοούσα».

Κράτησα τα μάτια μου ερμητικά κλειστά, καθώς χύνονταν κι άλλα δάκρυα. *Σε παρακαλώ*, ήθελα να του πω, να τον ικετεύσω. *Σταμάτα*. Αλλά ένιωθα σαν φυλακισμένη στο ίδιο μου το κορμί.

«Τζένιουαρι», μου είπε τρυφερά. «Κοίταξέ με».

Κούνησα το κεφάλι μου αρνητικά.

Άκουσα τα βήματά του πάνω στο γκαζόν. Μου έπιασε τα παραλυμένα χέρια. «Αυτό που εννοούσα είναι ότι *πράγματι* το εννοούσα για εκείνη και για μένα. Δεν το εννοούσα για σένα».

Άνοιξα τα μάτια μου και τον κοίταξα στο πρόσωπο, με τα δάκρυα να θολώνουν το βλέμμα μου. Κατάπιε. Το σαγόνι του συσπάστηκε. «Πρώτη φορά γνώρισα κάποιον που είναι ο πιο αγαπημένος μου άνθρωπος. Όταν σκέφτομαι ότι θα είμαι μαζί σου κάθε μέρα, δεν νιώθω καθόλου κλειστοφοβία. Κι όταν σκέφτομαι ότι θα καβγαδίζω μαζί σου όπως καβγάδιζα με τη Ναόμι, δεν φοβάμαι καθόλου. Επειδή σε εμπιστεύομαι όσο δεν εμπιστεύτηκα ποτέ μου κανέναν, ακόμα και την Πιτ.

»Όταν σκέφτομαι εσένα, Τζένιουαρι, κι όταν σκέφτομαι να βάζω πλυντήριο μαζί σου και να δοκιμάζω απαίσιους χυμούς αποτοξίνωσης και να πηγαίνω σε αντικερί μαζί σου, νιώθω μόνο ευτυχία. Ο κόσμος μού φαίνεται πιο διαφορετικός από όσο πίστευα ότι θα μπορούσε να είναι και δεν θέλω να κάθομαι και να ασχολούμαι με το τι μπορεί να χάλασε, ούτε με το τι μπορεί να πάει στραβά. Δεν θέλω να προετοιμάζομαι για το χειρότερο και να χάνω τις στιγμές που βρίσκομαι μαζί σου.

»Θέλω να γίνω αυτός που θα σου δώσει αυτό που δικαιούσαι και θέλω να κοιμάμαι δίπλα σου κάθε νύχτα και να είμαι αυτός στον οποίο θα παραπονιέσαι για πράγματα που αφορούν τα βιβλία και δεν νομίζω ότι είμαι αντάξιος για τίποτα από όλα αυτά και ξέρω ότι αυτό το πράγμα που έχουμε δεν είναι κάτι σίγουρο, αλλά αυτόν τον στόχο θέλω να βάλω μαζί σου. Επειδή ξέρω ότι, όσος καιρός κι αν χρειαστεί για να σε αγαπήσω, αυτό που θα έρθει μετά, ό,τι κι αν είναι, θα αξίζει τον κόπο».

Αυτά που μου είπε ήταν σχεδόν τα ίδια με αυτά που είχα σκεφτεί την περασμένη βραδιά κι ακόμα πιο πριν, τότε που γυρνούσαμε από τη Νέα Εδέμ με τα χέρια μας πιασμένα μεταξύ τους πάνω στον λεβιέ των ταχυτήτων, αλλά τώρα μου ακούγονταν διαφορετικά, προκαλούσαν μια

ξινίλα στο στομάχι μου.

«Θα αξίζει τον κόπο», είπε πάλι, πιο σιγανά, πιο επίμονα.

«Δεν μπορείς να το ξέρεις αυτό», ψιθύρισα. Απομακρύνθηκα αργά, σκουπίζοντας τα δάκρυα στα μάτια μου.

«Εντάξει», μουρμούρισε ο Γκας. «Δεν μπορώ να το ξέρω. Αλλά το πιστεύω. Το *βλέπω*. Άφησέ με να σου αποδείξω ότι έχω δίκιο, ότι μπορώ να σ' αγαπώ για πάντα».

Η φωνή μου βγήκε από μέσα μου αδύναμη. «Είμαστε ερείπια και οι δυο. Όχι μόνο εσύ. Ήθελα να πιστεύω ότι δεν ήταν έτσι, αλλά είναι. Έχω διαλυθεί. Νιώθω σαν να πρέπει να μάθω τα πάντα από την αρχή, ειδικά το να αγαπάω. Δεν βλέπω ούτε από πού θα μπορούσαμε να κάνουμε μια αρχή».

Ο Γκας τράβηξε τα χέρια μου από το μουσκεμένο από τα δάκρυα πρόσωπό μου. Το χαμόγελό του ήταν αχνό, αλλά ακόμα και μέσα στη συννεφιά του πρωινού έβλεπα το λακκάκι να σχηματίζεται στο μάγουλό του. Τα χέρια του γλίστρησαν στους γοφούς μου, με τράβηξε απαλά πάνω του κι ακούμπησε το πιγούνι του στο κεφάλι μου. «Αποδώ», ψιθύρισε μέσα στα μαλλιά μου.

Η καρδιά μου σκίρτησε. Μπορούσε να γίνει αυτό; Το ήθελα πάρα πολύ, ήθελα τον Γκας με όλη τη δύναμη της ψυχής μου, όπως ακριβώς είχε πει.

«Όταν σε βλέπω να κοιμάσαι», είπε με φωνή που έτρεμε, «νιώθω να πλημμυρίζω ευτυχία που υπάρχεις».

Τα δάκρυα έκαναν πάλι την εμφάνισή τους ορμητικά στα μάτια μου. «Κι αν δεν μας περιμένει ένα ευτυχισμένο τέλος, Γκας;» τον ρώτησα ψιθυριστά.

Το σκέφτηκε ενώ τα χέρια του γλιστρούσαν πάνω μου, με έσφιγγαν, με τραβούσαν, σαν να μην μπορούσαν να μείνουν ακίνητα. Τα μαύρα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά μου. Καθώς τον κοιτούσα, το βλέμμα του έκανε εκείνο το πονηρό - σέξι πράγμα, που όμως τώρα μου φαινόταν λιγότερο πονηρό και σέξι. Πιο πολύ ήταν σαν να μου αποκάλυπτε τον αληθινό Γκας.

«Τότε ίσως θα έπρεπε να απολαύσουμε το γεγονός ότι είμαστε ευτυχισμένοι στο παρόν», είπε ο Γκας.

«Ευτυχισμένοι στο παρόν». Γεύτηκα τις λέξεις, τις στριφογύρισα στο στόμα μου σαν κρασί. Το μόνο σίγουρο στη ζωή είναι η κάθε στιγμή που ζεις τώρα. Και αυτό ήθελα να κάνω.

Ήθελα να είμαι ευτυχισμένη στο παρόν.

Μου αρκούσε αυτό. Μπορούσα να μάθω να μου αρκεί.

Σιγά σιγά, άρχισε πάλι να με λικνίζει πέρα δώθε. Πέρασα τα χέρια μου στον αυχένα του κι άφησα τα δικά του να με αγκαλιάσουν από τη μέση ενώ στεκόμαστε εκεί και μαθαίναμε να χορεύουμε στη βροχή.

OceanofPDF.com

28 / Εννέα μήνες μετά

«Έτοιμη;» είπε ο Γκας.

Έσφιξα στο στήθος μου το τελικό δοκίμιο του βιβλίου μου *Η σπουδαία οικογένεια των Μαρκόνι*. Δεν ήξερα αν θα ήμουν ποτέ έτοιμη. Ούτε για το βιβλίο ούτε για εκείνον. Η παράδοσή του στον κόσμο θα ήταν σαν ένα άλμα στο κενό και η μόνη μου ελπίδα ήταν ότι την τελευταία στιγμή κάτι θα αναδυόταν από το έδαφος και θα με συγκρατούσε. Ρώτησα τον Γκας: «Εσύ;».

Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι σκεπτικός. Είχε μόλις φτάσει στη φάση των τελευταίων διορθώσεων του δικού του βιβλίου, οπότε το χειρόγραφό του ήταν δεμένο με σπιράλ αντί για τα φτηνά χάρτινα εξώφυλλα των δοκιμίων που σου έστελναν πριν το βιβλίο φύγει για το τυπογραφείο.

Τελικά, το δικό μου πουλήθηκε τρεις εβδομάδες πριν από το δικό του, αλλά το δικό του συμβόλαιο ήταν για λίγο περισσότερα χρήματα. Είχαμε αποφασίσει και οι δυο να μη χρησιμοποιήσουμε ψευδώνυμα. Είχαμε γράψει βιβλία για τα οποία καμαρώναμε και, παρόλο που ήταν διαφορετικά από αυτά που γράφαμε συνήθως, ήταν δικά μας έργα.

Μου φαινόταν παράξενο που δεν έβλεπα τον μικρό ήλιο πάνω από τα κύματα –το σήμα των Εκδόσεων Σάντι Λόου– στη ράχη, εκεί όπου βρισκόταν σε όλα τα άλλα βιβλία μου. Αλλά ήξερα ότι το επόμενο βιβλίο μου, το *Στραβόξυλο*, θα το είχε, κι αυτό με έκανε να νιώθω ωραία.

Το *Στραβόξυλο* θα το λάτρευαν οι αναγνώστες μου. Κι εγώ το λάτρευα. Ούτε περισσότερο ούτε λιγότερο από όσο λάτρευα την *Οικογένεια Μαρκόνι*. Αλλά ίσως να ένιωθα για τους Μαρκόνι πιο προστατευτική από όσο για τους άλλους πρωταγωνιστές μου, επειδή δεν ήξερα πώς θα τους έκρινε το κοινό.

Η Άνια είχε επιμείνει στην άποψη ότι όποιος δεν ήθελε να *ντύσει τους Μαρκόνι με τα καλύτερα μεταξωτά και να τους ταΐσει σταφύλια είναι απλώς ένα γουρούνι που δεν έχει ανάγκη από μαργαριτάρια. Μην ανησυχείς.* Βέβαια, αυτό το είχε πει όταν μου έστειλε, εκείνο το πρωί, την πρώτη κριτική, που γενικά ήταν θετική, με εξαίρεση το γεγονός ότι τα πρόσωπα τα

χαρακτήριζε «δύστροπα» και την Έλινορ συγκεκριμένα την αποκαλούσε «μάλλον στρίγκλα».

«Έτσι νομίζω», απάντησε ο Γκας και μου έδωσε το πακέτο με τις σελίδες του. Δεν είχε λόγο να ανησυχεί και είπα στον εαυτό μου ότι ούτε εγώ είχα λόγο να ανησυχώ. Το προηγούμενο διάστημα είχα διαβάσει και τα δύο βιβλία του κι εκείνος είχε διαβάσει και τα τρία δικά μου και μέχρι τώρα το γράψιμο του ενός δεν είχε προκαλέσει απέχθεια στον άλλον.

Για την ακρίβεια, όταν διάβασα τα *Αποκαλυπτήρια*, ένιωσα σαν να βρισκόμουν μέσα στο μυαλό του Γκας. Ήταν σπαρακτικό και όμορφο, αλλά πάρα πολύ αστείο σε κάποιες στιγμές και εξαιρετικά παράξενο σε πολλές άλλες.

Του έδωσα το βιβλίο μου. Χαμογέλασε κοιτάζοντας την εικονογράφηση του εξωφύλλου, τις ρίγες της τέντας του τσίρκου που δίπλωναν στο κάτω μέρος και γίνονταν κόμποι που έδεναν τις σιλουέτες των προσώπων και τις κρατούσαν ενωμένες μεταξύ τους.

«Είναι μια ωραία μέρα η σημερινή», είπε ο Γκας. Το έλεγε αυτό μερικές φορές, συνήθως όταν κάναμε κάτι πεζό, όπως το να βάζουμε τα πιάτα στο πλυντήριο ή να ξεσκονίζουμε το μπροστινό δωμάτιο του σπιτιού του φορώντας άθλια ρούχα φασίνας. Από τον Φεβρουάριο, τότε που πούλησα το σπίτι του μπαμπά, περνούσαμε τον περισσότερο καιρό στο σπίτι του στην παραλία, αλλά ο Γκας ερχόταν και στο διαμέρισμά μου στην πόλη. Ήταν πάνω από το μαγαζί με τα μουσικά όργανα και, στη διάρκεια της μέρας, ενώ δουλεύαμε στη γωνιά όπου συνήθως έτρωγα το πρωινό μου, ακούγαμε τους φοιτητές του κολεγίου που περνούσαν για να δοκιμάσουν ντραμς, τα οποία ήταν αδύνατο να χωρέσουν στα δωμάτιά τους στην εστία. Ο θόρυβος, ακόμα κι όταν μας ενοχλούσε, ήταν κάτι που μοιραζόμαστε.

Ειλικρινά, μερικές φορές μας άρεσε να έχουμε μούτρα και οι δύο.

Το βράδυ, μετά το κλείσιμο του μαγαζιού, οι μεσήλικοι ιδιοκτήτες, ένας άντρας και μια γυναίκα που ήταν αδέρφια και φορούσαν γυαλιά με ασορτί κοκάλινο σκελετό, δυνάμωναν πάντα τη μουσική –Μπομπ Ντίλαν, Νιλ Γιανγκ, Crazy Horse, Rolling Stones–, κάθονταν στη σκάλα στο πίσω μέρος του μαγαζιού και κάπνιζαν μαζί ένα τσιγαριλίκι. Ο Γκας κι εγώ καθόμαστε στο μπαλκονάκι μου από πάνω τους κι αφήναμε να φτάνουν οι ήχοι στα αφτιά μας και οι μυρωδιές στα ρουθούνια μας. «Είναι μια ωραία μέρα η σημερινή» έλεγε, ή, αν είχε κατά λάθος κλείσει πάλι την μπαλκονόπορτα και δεν μπορούσαμε να μπούμε στο διαμέρισμα, έλεγε κάτι

άλλο, όπως: «Τι άθλια μέρα η σημερινή».

Και μετά κατέβαινε τη σκάλα κινδύνου, πήγαινε στα αδέρφια που κάπνιζαν μαριχουάνα και τα ρωτούσε αν τον άφηναν να περάσει μέσα από το μαγαζί για να πάει στη δεύτερη σκάλα του κτιρίου. Του απαντούσαν: «Και βέβαια, φίλε», και μετά από ένα λεπτό εμφανιζόταν πάλι κρατώντας καινούρια μπίρα στο χέρι.

Μερικές φορές μου έλειπε η κουζίνα στο παλιό σπίτι, εκείνα τα λευκά και γαλάζια πλακάκια που ήταν βαμμένα με το χέρι, αλλά τις τελευταίες εβδομάδες, καθώς άρχιζε το καλοκαίρι, είχα ακούσει τη φασαρία και τα γέλια της εξαμελούς οικογένειας που έμενε εκεί και φαντάστηκα ότι και σ' εκείνους θα άρεσε αυτή η πινελιά όσο είχε αρέσει και σ' εμένα. Ίσως κάποτε ένα από τα τέσσερα παιδιά θα περιέγραφε εκείνα τα προσεκτικά φτιαγμένα μοτίβα στα δικά του παιδιά, θα τους μετέδιδε μια ανάμνηση που θα είχε καταφέρει να μείνει ζωντανή, ενώ όλα τα άλλα θα γίνονταν θολά, αμυδρά.

«*Πράγματι* είναι μια καλή μέρα η σημερινή», συμφώνησα. Η επομένη ήταν η επέτειος της μέρας που η Ναόμι παράτησε τον Γκας, η βραδιά των γενεθλίων του, τότε που έκλεινε τα τριάντα τρία, και εκείνος είχε επιτέλους πει στη Μάρκαμ ότι προτιμούσε να μη γίνει το μεγάλο πάρτι.

«Θέλω απλώς να καθίσω στην παραλία και να διαβάσω», της είχε πει, οπότε αυτό κανονίσαμε να κάνουμε – να ανταλλάξουμε τα υπό έκδοση βιβλία μας και να τα διαβάσουμε πλάι στη λίμνη.

Εγώ, βέβαια, ξαφνιάστηκα που μου το πρότεινε αυτό. Ενώ μας άρεσε πολύ και στους δύο η θέα, όλον τον προηγούμενο καιρό είχα διαπιστώσει ότι ο Γκας δεν έλεγε ψέματα για το πόσο λίγο χρόνο περνούσε στην παραλία. Πίστευε ότι είχε πολυκοσμία στη διάρκεια της μέρας και το βράδυ είχε τόση ψύχρα ώστε δεν μπορούσες να κολυμπήσεις. Είχαμε περάσει πολύ περισσότερη ώρα εκεί τον Ιανουάριο και τον Φεβρουάριο. Κάναμε βόλτες πλάι στα παγωμένα κύματα, απλώναμε τα χέρια μας ενώ στεκόμαστε στην άκρη του κόσμου, με τα μάτια μας μισόκλειστα για να μη μας τυφλώνει η τελευταία αναλαμπή του φωτός, με τα μπουφάν μας να θροΐζουν στον άνεμο.

Η λίμνη είχε παγώσει σε τέτοια έκταση, ώστε μπορέσαμε να πάμε με τα πόδια ακόμα και πέρα από τον φάρο, εκεί όπου είχε πέσει κάποτε ο πατέρας μου με το τρίτροχο ποδηλατάκι του. Επιπλέον, το χιόνι και ο πάγος έφτασαν σε τέτοιο ύψος ώστε μπορέσαμε να φτάσουμε στην *κορυφή* του

φάρου και να σταθούμε εκεί, σαν να ήταν απομεινάρι κάποιου χαμένου πολιτισμού που βρισκόταν θαμμένος από κάτω μας, ενώ ο Γκας είχε περασμένο το χέρι του στους ώμους μου και σιγοτραγουδούσε: *It's June in January, because I'm in love*.

Είχε χρειαστεί να πάρω μεγαλύτερο πανωφόρι. Ένα που ήταν σαν υπνόσακος με μανίκια. Ήταν πλήρως αδιάβροχο, είχε γούνα στην κουκούλα κι έφτανε μέχρι τους αστραγάλους μου, αλλά και πάλι, κάποιες φορές, αναγκαζόμουν να φοράω από κάτω φόρμες και μακρυμάνικα μπλουζάκια.

Ο ήλιος, όμως… Γαμώτο, ο ήλιος ήταν λαμπρός εκείνες τις μέρες του χειμώνα. Αντανακλούσε στις κρυστάλλινες επιφάνειες πιο έντονα από πριν. Ήταν σαν να βρισκόμαστε σε άλλον πλανήτη, μόνο ο Γκας κι εγώ, πολύ κοντά σε ένα αστέρι. Τα πρόσωπά μας μούδιαζαν τόσο πολύ, ώστε δεν νιώθαμε τις μύξες μας που έτρεχαν και, όταν γυρίζαμε στο σπίτι, τα δάχτυλά μας ήταν μπλαβιά (είτε είχαμε φορέσει γάντια είτε όχι) και τα μάγουλά μας κατακόκκινα. Ανάβαμε το τζάκι αερίου και σωριαζόμαστε στον καναπέ, τρέμοντας από το κρύο. Πιάναμε την κουβέντα και ήμαστε τόσο μουδιασμένοι ώστε δεν μπορούσαμε να ξεντυθούμε κι αντίθετα χωνόμαστε κάτω από κουβέρτες, χωρίς περιττές ευγένειες.

«Τζένιουαρι, Τζένιουαρι», τραγουδούσε ο Γκας, με τα δόντια του να χτυπάνε από το κρύο. «Ακόμα και χωρίς να πέφτει χιόνι, εμείς θα έχουμε Ιανουάριο όλον τον χρόνο».

Παλιά ο χειμώνας δεν μου άρεσε, όμως τώρα καταλάβαινα. Ήταν ωραία που καθόμαστε απόψε στην κουβέρτα πάνω στην άμμο, αλλά ήμαστε αναγκασμένοι να μοιραζόμαστε μαζί με αρκετό κόσμο το θέαμα των κυμάτων που λαμπύριζαν. Ήταν ένα άλλο είδος ομορφιάς το να ακούς φωνές και τσιρίδες ανάμεσα στον θόρυβο από τον παφλασμό του νερού. Μου θύμιζε εκείνες τις βραδιές που καθόμουν μέχρι αργά στην πίσω αυλή του σπιτιού των γονιών μου κι άκουγα τα παιδιά της γειτονιάς να κυνηγάνε πυγολαμπίδες. Χαιρόμουν που ο Γκας ήθελε να δοκιμάσει αυτή την εμπειρία.

Διαβάσαμε για δύο ώρες και μετά πήραμε τον δρόμο της επιστροφής, μέσα στο σκοτάδι. Κοιμήθηκα στο σπίτι του εκείνη τη νύχτα και, όταν ξύπνησα, ο Γκας είχε σηκωθεί ήδη από το κρεβάτι, ενώ από την κουζίνα ακουγόταν το γουργουρητό της καφετιέρας.

Ξαναπήγαμε στην παραλία το απομεσήμερο, καθίσαμε πλάι πλάι και αρχίσαμε πάλι να διαβάζουμε, ο ένας το βιβλίο του άλλου. Αναρωτήθηκα

πώς θα του φαινόταν το τέλος στο δικό μου, αν θα το έβρισκε υπερβολικά τετριμμένο ή αν θα απογοητευόταν που δεν είχα τηρήσει την υπόσχεσή μου να μην έχει χάπι-εντ.

Αλλά το δικό του βιβλίο ήταν μικρότερο και έτσι τελείωσα το διάβασμα πρώτη. Ξέσπασα σε γέλια, κάτι που τον ξάφνιασε. Με κοίταξε απότομα και ρώτησε: «Τι έπαθες;».

Κούνησα το κεφάλι μου. «Θα σου πω όταν τελειώσεις το διάβασμα».

Ξάπλωσα στην άμμο και ατένισα τον γαλάζιο ουρανό. Ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει και είχαμε φάει εδώ και ώρα τα σνακ που είχαμε πάρει μαζί. Το στομάχι μου γουργούρισε. Έπνιξα άλλο ένα γέλιο.

Το βιβλίο του Γκας, με τον προσωρινό τίτλο *Το γυαλί έχει ήδη ραγίσει*, δεν είχε καμία σχέση με αισθηματικό μυθιστόρημα, αν και περιείχε στην πλοκή μια ιστορία αγάπης και είχε φτάσει πολύ κοντά σε ένα χάπι-εντ.

Ο πρωταγωνιστής, ο Τράβις, είχε φύγει από την αίρεση έχοντας μαζί του όλα τα τεκμήρια που χρειαζόταν. Είχε πείσει και την Ντόρις να φύγει μαζί του. Ήταν ευτυχισμένοι, πολύ ευτυχισμένοι, αλλά όχι για πάνω από μια δυο σελίδες, γιατί μετά έπεσε στη Γη ένας μετεωρίτης, ακριβώς όπως είχε προβλέψει ο προφήτης ότι θα συνέβαινε.

Ο κόσμος δεν καταστράφηκε. Μάλιστα ο Τράβις και η Ντόρις ήταν τα μόνα θύματα. Ο μετεωρίτης δεν χτύπησε τελικά τις εγκαταστάσεις της αίρεσης, έπεσε στο δάσος, ακριβώς δίπλα στον δρόμο όπου βρίσκονταν οι δυο τους εκείνη τη στιγμή με το αμάξι τους. Ωστόσο, δεν ήταν ο ίδιος ο μετεωρίτης αυτό που τους σκότωσε, αλλά το γεγονός ότι ο Τράβις αφαιρέθηκε επειδή τον κοιτούσε να πέφτει.

Η δεξιά ρόδα του αυτοκινήτου βγήκε από τον δρόμο, ο Τράβις έκανε απότομη μανούβρα για να ξαναφέρει το αμάξι σε κανονική πορεία και συγκρούστηκε με ένα ημιφορτηγό που ερχόταν με ταχύτητα από την αντίθετη κατεύθυνση. Τα φρένα έτριξαν ανατριχιαστικά και το αμάξι έγινε σμπαράλια.

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει. Έκλεισα τα μάτια μου και συγκράτησα τα γέλια μου. Δεν ήξερα γιατί δεν μπορούσα να σταματήσω να γελάω, αλλά πολύ γρήγορα ένιωσα ένα βάρος στο στομάχι και συνειδητοποίησα ότι δεν γελούσα. Έκλαιγα. Ένιωθα νικημένη. Όμως είχα καταλάβει.

Θύμωνα που εκείνα τα πρόσωπα δικαιούνταν κάτι καλύτερο από αυτό που τους συνέβη, αλλά ταυτόχρονα η εμπειρία τους με έκανε να νιώθω καλύτερα. *Ναι*, σκέφτηκα. *Έτσι είναι συχνά η ζωή.* Κάνεις ό,τι μπορείς για

να επιβιώσεις και στο τέλος σε υπονομεύει κάτι που δεν μπορείς να ελέγξεις, ίσως ακόμα και μια σκοτεινή πλευρά του εαυτού σου.

Μερικές φορές φταίει το σώμα σου. Τα κύτταρά σου που γίνονται δηλητήριο και σε πολεμάνε. Ή ένας χρόνιος πόνος που αρχίζει από τον αυχένα σου κι απλώνεται σε όλο σου το κεφάλι, ώσπου σου έρχεται να μπήξεις τα νύχια σου στον εγκέφαλό σου.

Κάποιες άλλες, το πάθος, η θλίψη, η μοναξιά ή ο φόβος είναι αυτό που σε βγάζει από τον δρόμο σου και σε στέλνει κατευθείαν πάνω σε κάτι που προσπαθούσες για μήνες ή και χρόνια να αποφύγεις. Κάτι που πολεμούσες με μανία.

Τουλάχιστον, το τελευταίο πράγμα που είχαν δει –τον μετεωρίτη να πέφτει στη Γη– τους είχε αποσπάσει την προσοχή λόγω της ομορφιάς του. Δεν φοβούνταν. Είχαν μαγευτεί. Ίσως αυτό να ήταν το μόνο που έπρεπε να ελπίζει κανείς να του συμβεί στη ζωή του.

Δεν ήξερα πόση ώρα ήμουν ξαπλωμένη εκεί, με τα δάκρυα να κυλάνε βουβά στα μάγουλά μου, αλλά ένιωσα έναν τραχύ αντίχειρα να μου σκουπίζει ένα δάκρυ. Άνοιξα τα μάτια μου κι αντίκρισα το χαμογελαστό πρόσωπο του Γκας. Ο ουρανός είχε πια ένα μελανό χρώμα. Αν έβλεπες να έχει πάρει ένα τέτοιο χρώμα η επιδερμίδα κάποιου, το στομάχι σου θα ανακατευόταν. Όμως εκείνη τη δεδομένη στιγμή ήταν υπέροχο. Παράξενο το πώς τα πράγματα μπορούσαν να είναι απωθητικά σε κάποιες καταστάσεις και απίστευτα όμορφα σε κάποιες άλλες.

«Έι», μου είπε ο Γκας τρυφερά. «Τι έπαθες;»

Ανασηκώθηκα και σκούπισα το πρόσωπό μου. «Δεν έβαλες χάπι-εντ», είπα.

Ο Γκας συνοφρυώθηκε. «Χάπι-εντ ήταν».

«Για ποιον;»

«Για τους δυο τους», απάντησε. «Ήταν ευτυχισμένοι. Δεν είχαν αμφιβολίες για τίποτα. Είχαν νικήσει. Και δεν πρόλαβαν να καταλάβουν ότι θα χάνονταν. Θα ζουν για πάντα την ίδια στιγμή, τόσο ευτυχισμένοι. Μαζί και ελεύθεροι».

Ένιωσα ανατριχίλα στα μπράτσα μου. Κατάλαβα τι εννοούσε. Πάντα ένιωθα ευγνωμοσύνη που ο μπαμπάς είχε πεθάνει στον ύπνο του. Είχα την ελπίδα ότι την προηγούμενη βραδιά εκείνος και η μαμά είχαν δει στην τηλεόραση κάτι που τον είχε κάνει να γελάσει τόσο δυνατά ώστε χρειάστηκε να βγάλει τα γυαλιά του και να σκουπίσει τα μάτια του. Ίσως

κάτι που να είχε να κάνει με ένα σκάφος. Είχα την ελπίδα ότι είχε πιει κάμποσα από τα περιβόητα μαρτίνι της μαμάς και άρα ήταν ξέγνοιαστος όταν πήγε να ξαπλώσει. Ίσως να τον απασχολούσε μόνο μήπως ένιωθε άσχημα το πρωί.

Το είπα στη μαμά αυτό όταν πήγα σπίτι για τα Χριστούγεννα. Έκλαψε και με αγκάλιασε. «Κάπως έτσι έγινε», με διαβεβαίωσε. «Κάπως έτσι ήταν μεγάλο μέρος της ζωής μας». Η συζήτηση για τον μπαμπά έγινε σταδιακά. Έμαθα να μην επιμένω. Η μαμά έμαθε να τα βγάζει από μέσα της λίγο λίγο, όπως έμαθε και ότι μερικές φορές δεν είναι κακό να αφήνεις να μπει λίγη ασχήμια στην ιστορία της ζωής σου. Ότι δεν θα σου στερήσει ποτέ όλη την ομορφιά.

«Είναι χάπι-εντ», είπε ο Γκας πάλι και με έβγαλε από την ονειροπόληση. «Άλλωστε, τι έχεις να πεις για το *δικό σου* τέλος; Όλα τελείωσαν ιδανικά».

«Ούτε καν», είπα. «Το μόνο αγόρι που η Έλινορ *νόμιζε* ότι είχε αγαπήσει στη ζωή της πήγε και παντρεύτηκε με άλλη».

«Ναι, αλλά είναι φανερό ότι εκείνη και ο Νικ θα γίνουν ζευγάρι», είπε ο Γκας. «Το νιώθεις αυτό σε όλο το βιβλίο. Είναι φανερό ότι είναι ερωτευμένος μαζί της και ότι τον αγαπάει κι εκείνη».

Δυσανασχέτησα. «Νομίζω ότι βλέπεις αυτό που θέλεις να δεις».

«Ίσως», μου είπε χαμογελώντας.

«Έχω την εντύπωση ότι αποτύχαμε και οι δυο», είπα ενώ σηκωνόμουν όρθια.

Ο Γκας σηκώθηκε κι αυτός. Αρχίσαμε να περπατάμε στο κακοτράχαλο και γεμάτο ρίζες μονοπάτι. «Δεν νομίζω. Πιστεύω ότι εγώ έγραψα τη δική μου εκδοχή του ευτυχισμένου τέλους και ότι εσύ έγραψες τη δική σου εκδοχή του λυπητερού. Αναγκαστικά γράφουμε αυτό που νομίζουμε ότι είναι αλήθεια».

«Κι εσύ εξακολουθείς να πιστεύεις ότι το να πέσει ένας μετεωρίτης στη Γη είναι ό,τι καλύτερο μπορεί να συμβεί σε μια ιστορία αγάπης».

Ο Γκας γέλασε.

Είχαμε ξεχάσει να αφήσουμε αναμμένο το φως της μπροστινής βεράντας, αλλά δεν υπήρχε περίπτωση να σκοντάψουμε κάπου. Ο Γκας δεν είχε ποτέ έπιπλα εκεί, κι όταν εγώ έδωσα στη Σόνια τα έπιπλα του μπαμπά, αποφασίσαμε να κάνουμε οικονομίες και να πάρουμε δικά μας, αλλά το ξεχάσαμε γρήγορα. Ο Γκας έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά, αλλά στάθηκε και με αντίκρισε στο σκοτάδι χωρίς να ανοίξει την πόρτα. Το χέρι του με

άγγιξε στο πλάι του προσώπου μου και το ζεστό στόμα του κόλλησε στο δικό μου. Όταν τραβήχτηκε, με τα μαλλιά μου πιασμένα στα γένια του, είπε σιγανά: «Ακόμα κι αν έπεφτε πάνω μου μετεωρίτης ενώ βρισκόμουν σε ένα αμάξι μαζί σου, ναι, και πάλι θα πίστευα ότι έφυγα την ιδανική στιγμή».

Τα μάγουλά μου ακόμα κοκκίνιζαν όταν μου έλεγε τέτοια πράγματα. Ακόμα ένιωθα λάβα να κυλάει μέσα μου. Άνοιξε την πόρτα και με πήρε από το χέρι καθώς μπαίναμε μέσα. Άφησε τα χειρόγραφα στην παπουτσοθήκη δίπλα στην πόρτα και μετά πάτησε τον διακόπτη για να ανάψει το φως. Φωνές ακούστηκαν να λένε όλες μαζί δυνατά: «ΕΚΠΛΗΞΗ!».

Σάστισα. Η Πιτ και η Μάγκι και η μαμά με το καινούριο χτένισμά της και με το λινό παντελόνι Everlane που φορούσε όποτε ταξίδευε, η Σέιντι και ο καινούριος σύντροφός της, ο Σέξι Λυκάνθρωπος από τη Λουιζιάνα (τώρα πια που είχε γίνει αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής της τον λέγαμε συνήθως Αρμάντ, όπως ήταν το πραγματικό όνομά του) και η Κέιλα Μάρκαμ στέκονταν στο γραφείο και χαμογελούσαν όλοι, σαν να έπαιζαν σε διαφήμιση οδοντόκρεμας, κρατούσαν ποτήρια με σαμπάνια και –κάτι που με έκανε να απορήσω πιο πολύ– ήταν ντυμένοι σαν πειρατές. Μια γιρλάντα ήταν κρεμασμένη πάνω από την πόρτα πίσω τους, φτιαγμένη από γράμματα που έλεγαν ΧΙΛΙΕΣ ΕΥΧΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΣΑΣ. Δεν είχα ξαναδεί πιο παράξενη χειρονομία.

«Μα τι…» είπα, χωρίς να ξέρω τι έπρεπε να πω στη συνέχεια. «Αυτό… *τι*…» Ο Γκας στεκόταν δίπλα μου κι όταν τον κοίταξα, μου χαμογέλασε στραβά.

«Έχω μια πολύ καλή ιδέα, Τζένιουαρι», είπε και μετά άρχισε να γονατίζει μπροστά μου. Μου κρατούσε το χέρι και συνειδητοποίησα ότι έτρεμα. Ή μπορεί να έτρεμε αυτός. Ή ίσως να τρέμαμε και οι δυο μας. Σήκωσε το βλέμμα του πάνω μου, μέσα στο ζεστό φως του γραφείου.

Η φωνή βγήκε με δυσκολία από μέσα μου. «Κι άλλη ταινία για τη σειρά *Οι πειρατές της Καραϊβικής*;»

Το χαμόγελό του έγινε τόσο πλατύ, ώστε μου φάνηκε ότι, αν έσκυβα μπροστά, θα μπορούσα να δω μέσα στον λαιμό του και μετά την καρδιά του. «Τζένιουαρι Άντριους, πριν από έναν χρόνο σε γνώρισα για δεύτερη φορά κι αυτό μου άλλαξε τη ζωή. Δεν με νοιάζει ποιο θα είναι το τέλος εφόσον περάσω όλη μου τη ζωή μαζί σου».

Έβαλε το χέρι του στην τσέπη του κι έβγαλε ένα άσπρο τσαλακωμένο χαρτάκι που φαινόταν να είχε διπλωθεί και ξεδιπλωθεί εκατοντάδες φορές

ήδη. Το ξεδίπλωσε αργά και το κράτησε μπροστά μου. Είχε πάνω του δύο λέξεις γραμμένες με μεγάλα μαύρα γράμματα:

ΠΑΝΤΡΕΨΟΥ ΜΕ

Ίσως έπρεπε να είχα κάνει τον κόπο να του γράψω την απάντησή μου. Αντί γι' αυτό όμως, τον αγκάλιασα και τον φίλησα. Είπα μέσα στο στόμα του: «Ναι». Και μετά πάλι: «Ναι. Ναι».

Η Πιτ και η Μάγκι τσίριξαν. Η μαμά χειροκρότησε. Η Σέιντι χίμηξε πάνω μου να με αγκαλιάσει.

Στα βιβλία, είχα πάντα την εντύπωση ότι το «ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα» εμφανιζόταν σαν μια νέα αρχή, αλλά εγώ δεν το ένιωθα έτσι. Το δικό μου «ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα» ήταν μια αλυσίδα από μικρές στιγμές ευτυχίας που δεν διέτρεχε μόνο τον περασμένο χρόνο αλλά απλωνόταν τριάντα χρόνια πίσω. Το δικό μου «ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα» είχε ήδη αρχίσει, έτσι αυτή η μέρα δεν ήταν ούτε τέλος ούτε αρχή.

Ήταν απλώς άλλη μια ωραία μέρα. Μια τέλεια μέρα. Ήμουν τόσο βαθιά ευτυχισμένη στο παρόν, ώστε ήξερα –ή μάλλον πίστευα– ότι δεν χρειαζόταν να ανησυχώ για το αύριο.

OceanofPDF.com

Επίλογος / Στάση μετεπιβίβασης

«Σου το είπα ότι θα το μετανιώσεις που πήρες τόσα πράγματα για ένα ταξίδι τριών ημερών», λέει ο Γκας, καθώς σέρνω στις κυλιόμενες σκάλες τη βαλίτσα μου με τα σπασμένα ροδάκια. Με σπρώχνει απαλά και την παίρνει αυτός.

«Δεν θα το μετάνιωνα αν με είχες αφήσει να βάλω τα παπούτσια μου μαζί με τα δύο πανομοιότυπα μπλουζάκια σου και το μάτσο τις κάλτσες σου. Βέβαια, αυτό θα είχε αποτέλεσμα μόνο αν ο σύζυγός μου, ένας άντρας τριάντα έξι ετών, έπαιρνε μαζί του κανονική βαλίτσα στο συνέδριο των εκδοτών και όχι ένα σακίδιο JanSport».

«Τζένιουαρι», λέει με σιγανή φωνή, καθώς χώνει το στόμα του στα μαλλιά μου στο πλάι του κεφαλιού μου. «Το ξέρεις ότι θέλω να έχω τα χέρια μου ελεύθερα». Περνάει το χέρι του στη μέση μου και με κολλάει πάνω του, ώσπου έχω την αίσθηση ότι γινόμαστε ένα.

Τον αγκαλιάζω σφιχτά από τη μέση και σηκώνω το πρόσωπό μου προς το δικό του. «Εντάξει, έχεις κάποιο δίκιο», λέω, ενώ τα δάχτυλά του με χαϊδεύουν πάνω κάτω στη ραχοκοκαλιά μου. «Φαντάζομαι ότι γι' αυτό και μόνο αξίζει να έχεις μονάχα μία βαλίτσα».

Μου χαμογελάει, δεν λέει τίποτα. Μερικές φορές το κάνει αυτό, ακόμα και τώρα, μετά από τόσα χρόνια που έχουμε σχέση. Τα μάτια του εστιάζουν τόσο πολύ και είναι τόσο σκοτεινά, που μου δίνει την αίσθηση ότι κοιτάζει βαθιά μέσα μου και όλα αυτά που συμβαίνουν έξω από το κορμί μου διαλύονται, γίνονται ασήμαντα σαν την ομίχλη.

Λες και είμαι το μοναδικό σταθερό πράγμα στον κόσμο. Και το νιώθω σχεδόν τιμή μου να είμαι σταθερή για χάρη του, να υπάρχω μαζί του σε στιγμές που δεν υπάρχει τίποτε άλλο. Τον πιάνω από το ελεύθερο χέρι του και τα τραχιά δάχτυλά του μπλέκονται με τα δικά μου σαν να εκτελούν χορογραφία που κάναμε πρόβα για ατελείωτες ώρες και εβδομάδες, για να είμαστε σίγουροι ότι θα τη βγάλουμε πέρα άψογα.

«Δεν βλέπω την ώρα να γυρίσουμε σπίτι», λέει σιγανά, και παρά τον θόρυβο του αεροδρομίου –τη γιορτινή μουσική που ακούγεται από τα

ηχεία, τους ανθρώπους που μιλάνε πολύ δυνατά στα κινητά τους, τις πνιχτές ανακοινώσεις για *επιπλέον* καθυστερήσεις εξαιτίας του χιονιού– τον ακούω σαν να βρίσκεται μέσα στο κεφάλι μου.

Μπορεί και να βρίσκεται εκεί. Εγώ απλώς διαβάζω τις σκέψεις του, ακριβώς όπως φαίνεται να διαβάζει κι αυτός τις δικές μου.

«Κι εγώ», λέω. Ανυπομονώ να γυρίσουμε στην παγωμένη λίμνη μας, να τυλιχτούμε στα πανωφόρια μας, που είναι σαν υπνόσακοι, και να κάνουμε βόλτα στον παγερό αέρα, πιασμένοι σφιχτά χέρι χέρι, μόνοι οι δυο μας, στο παράξενο εξωγήινο τοπίο της λίμνης Μίσιγκαν τον χειμώνα.

Φτάνουμε στην κορυφή της κυλιόμενης σκάλας και ο Γκας πασχίζει να τσουλήσει τη στραπατσαρισμένη βαλίτσα μου στα πλακάκια με τις λωρίδες από καουτσούκ, για να ενωθούμε με το πλήθος των ανθρώπων που κινείται μέσα στο αεροδρόμιο. «Νόμιζα ότι το είχες αντικαταστήσει αυτό το πράγμα», λέει.

«Το αντικατέστησα», λέω. «Αυτή είναι η καινούρια βαλίτσα».

Συνοφρυώνεται, τα μάτια του σκοτεινιάζουν. «Έχει κι αυτή σπασμένο το ίδιο ροδάκι με την προηγούμενη».

«Γαμώτο», λέω. «Παράξενο αυτό».

«Έλα», λέει.

«Τι εννοείς; Μήπως θέλεις να πάμε να φασωθούμε στις τουαλέτες;»

«Προφανώς», λέει, «αλλά πρώτα να ένα μαγαζί με βαλίτσες εκεί πέρα. Πάμε να πάρουμε μια καινούρια».

Στεκόμαστε και περιμένουμε να εμφανιστεί ένα άνοιγμα στο πλήθος και μετά πηγαίνουμε στο κατάστημα που λέγεται Suits & Cases και πουλάει μπλέιζερ και βαλίτσες για τους επιχειρηματίες που ταξιδεύουν και η χειραποσκευή τους δεν είναι κατάλληλη για την καμπίνα του αεροπλάνου. Ένας αγχωμένος υπάλληλος με γαλάζιο μπλουζάκι πόλο μας βοηθάει να διαλέξουμε από μια σειρά –εντελώς πανομοιότυπων– αποσκευών με ροδάκια και μετά φεύγουμε, συνεχίζοντας την πορεία προς την πύλη μας.

Κι άλλη ανακοίνωση. Στεκόμαστε και ακούμε. Η πτήση μας θα καθυστερήσει άλλη μία ώρα.

Ο Γκας με κοιτάζει με φρύδια σμιγμένα και σηκωμένα, όπως πάντα όταν σκέφτεται. «Ένα κοκτέιλ από μια αλυσίδα εστιατορίων;»

«Ω, ναι», λέω.

Κοιτάζουμε τον πρώτο ηλεκτρονικό χάρτη του αεροδρομίου που βρίσκουμε μπροστά μας. Φέγγει αχνά και έχει υποστεί μικροβανδαλισμό

(έχει ζωγραφισμένα πάνω του μόνο τρία πέη, αλλά μονάχα το ένα από αυτά διαθέτει μάτια στους όρχεις και μουστάκι, οπότε φαίνεται σαν πρόσωπο γυρισμένο ανάποδα). Εντοπίζουμε ένα εστιατόριο που λέγεται Chili's Too και μας *συναρπάζει*.

«Πρέπει να μάθω τι άλλο πουλάει εκτός από τσίλι», λέει ο Γκας με ύφος απόλυτης απελπισίας, λες και πρόκειται για γρίφο που *πρέπει να λύσει* οπωσδήποτε.

Γυρίζουμε πάλι πίσω και περνάμε από το Suits & Cases. Ο Μπράιαν, ο υπάλληλος, πουλάει σε κάποιον ακριβώς την ίδια βαλίτσα που πούλησε και σε εμάς.

Το προσέχει και ο Γκας. Λογικό είναι. «Λες να δουλεύει με προμήθεια;» ρωτάει. «Μήπως αυτό είναι το πιο ακριβό πράγμα που έχουν στο μαγαζί;»

Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά. «Όχι», λέω. «Νομίζω ότι απλώς είναι το αγαπημένο του. Μάλλον είναι η βαλίτσα που του αγόρασε ο μπαμπάς του όταν έφυγε για το πανεπιστήμιο, ή κάτι τέτοιο. Και τώρα κάνει οικονομίες για να γυρίσει σπίτι του για τις γιορτές και δουλεύει σ' αυτό το μαγαζί και οι ώρες είναι ατελείωτες και οι λάμπες φθορίου του προκαλούν ημικρανία, αλλά, όποτε κοιτάζει αυτή τη βαλίτσα, θυμάται τι τον περιμένει όταν γυρίσει σπίτι και αυτό τον βοηθάει να τα βγάλει πέρα μέχρι να τελειώσει η βάρδιά του».

Ο Γκας με κοιτάζει γελαστός.

«Τι έπαθες;» τον ρωτάω.

«Τίποτα», λέει, σηκώνοντας τον έναν ώμο. Φέρνει την ανάστροφη του χεριού μου στο στόμα του και κολλάει πάνω της τα χείλη του. «Απλώς μου αρέσεις».

Μερικές φορές –ίσως όχι κάθε μέρα–, νιώθω μέσα μου εκείνο το σκίρτημα όταν μου λέει τέτοια πράγματα. Όσα χρόνια κι αν περάσουμε μαζί, δεν νομίζω ότι θα ξεχάσω ποτέ τι τυχερή που είμαι που βρήκα κάποιον όχι μόνο να με αγαπάει όσο τον αγαπώ εγώ, αλλά να του αρέσω κιόλας. «Κι εμένα μου αρέσεις», λέω.

«Αυτή την εντύπωση είχα».

Περνάμε την πύλη για να μπούμε σε ένα αεροπλάνο το οποίο, στο πιο αισιόδοξο σενάριο, θα πετάξει για Νέα Υόρκη, αν και, μόλις φτάσουν οι πτήσεις ανταπόκρισης που έχουν καθυστερήσει εξαιτίας του χιονιού, θα χρειαστεί να καθαριστούν τα σκάφη από τον πάγο που έχει κολλήσει πάνω τους για να μπορέσουν να απογειωθούν ξανά. Στην πύλη, ανάμεσα στο

πλήθος, κάμποσοι άνθρωποι από το συνέδριο είναι αραγμένοι στον χώρο αναμονής, βλέπουν ταινίες, ή διαβάζουν καθισμένοι στο πάτωμα, πλάι στις αποσκευές τους, ή ατενίζουν θλιμμένα έξω από τα παράθυρα τις νιφάδες που στροβιλίζονται από τον άνεμο.

«Αυτός δεν είναι ο παλιός επιμελητής σου;» ρωτάει ο Γκας, δείχνοντας με το κεφάλι του έναν άντρα ντυμένο στα μαύρα, που κάθεται κοντά στους υπαλλήλους της πύλης. Είναι μαζί με μια ψηλή ξανθιά που μιλάει ζωηρά στο κινητό της.

«Ναι, δίκιο έχεις», λέω στον Γκας. Αρχίζω να κουνάω το χέρι μου, αλλά ο Τσάρλι δεν το βλέπει. Έχει βάλει την ξανθιά να καθίσει στα πόδια του, έχει χώσει το χέρι του στα μαλλιά της και τη φιλάει σαν να *μην υπάρχουν* δύο ηλικιωμένοι άντρες που τρώνε τόνο καθισμένοι δεξιά κι αριστερά τους. Και σαν να μην είναι το τηλέφωνο ακόμα κολλημένο στο αφτί της. Ποιος να το έλεγε ότι ο Τσάρλι Λάστρα, ο Βασιλιάς του Πάγου, θα ήταν ικανός να κάνει τέτοια πράγματα.

«Λοιπόν», λέει ο Γκας, «μάλλον δεν είναι ανάγκη να τους χαιρετήσουμε τώρα».

Γυρίζω το πρόσωπό μου στο μπράτσο του για να πνίξω το γέλιο μου, ίσως *λιγάκι και* για να κρυφτώ –μου άρεσε πολύ να δουλεύω με τον Τσάρλι, αλλά υποψιάζομαι ότι σιχαίνεται την κουβεντούλα όσο ο Γκας κι εγώ–, καθώς περνάμε βιαστικά από μπροστά τους. Μέσα σε δυο λεπτά, φτάνουμε επιτέλους στο Chili's Too. Στην άλλη πλευρά του διαδρόμου υπάρχει ένα από εκείνα τα μαγαζιά με τα πανάκριβα γκάτζετ. Ξέρετε, σε περίπτωση που ξεχάσετε στο σπίτι σας το drone σας ή τη συσκευή υδρομασάζ ποδιών. Ο μπαμπάς μου *ποτέ* δεν τα προσπερνούσε αυτά τα μαγαζιά χωρίς να μπει μέσα, και κάθε φορά που βλέπω κάποιο, νιώθω στο στήθος μου μια ζεστασιά που με πονάει κάπως. Λες κι αυτός είναι ακόμα εδώ, στην άλλη πλευρά του λεπτού τείχους του χωροχρόνου.

Καθώς πίνουμε τις «Μαργαρίτες του Μήνα», ο Γκας προσέχει ότι κοιτάζω στο μαγαζί με τα γκάτζετ και δείχνει σηκώνοντας το πιγούνι του προς τα εκεί.

«Τι λες γι' αυτούς εκεί;» ρωτάει.

Ακολουθώ το βλέμμα του και βλέπω τους μόνους ανθρώπους που βρίσκονται στο μαγαζί εκτός από την ταμία: μια κοντούλα με εντελώς ανακατεμένα ξανθά μαλλιά και γυαλιστερές κόκκινες καουμπόικες μπότες κρατάει ένα μικρόφωνο που είναι συνδεδεμένο με ένα καραόκε, το χτυπάει

και λέει: «Δοκιμή, ένα, δύο, τρία» πολύ δυνατά, λες και είναι έτοιμη να κάνει stand-up comedy μέσα στο εστιατόριο.

Ξεροβήχει, καθώς αρχίζουν να ακούγονται οι πρώτες νότες από το «All I want for Christmas is you» της Μαράια Κάρεϊ, και φωνάζει με στόμφο: «Αφιερωμένο σ' εσένα, Άλεξ!».

Λίγο πίσω της, ένας ψηλός άντρας με κίτρινα μαλλιά, που φαίνεται σαν να βγήκε από κατάλογο της Dockers, προσπαθεί να κρυφτεί σε ένα ράφι γεμάτο ηλεκτρονικά γκάτζετ γυμναστικής, ή ίσως να ελπίζει ότι το ράφι θα πέσει πάνω του και θα τον αφήσει στον τόπο.

Η γυναίκα τραγουδάει με όλη τη δύναμη της φωνής της, ενώ παράλληλα κάνει κάποιες χορευτικές κινήσεις που φαίνεται να έχει προβάρει. Ο σύντροφός της έχει γίνει κόκκινος σαν παντζάρι, αλλά πασχίζει να χαμογελάσει.

«Αδέρφια;» με ρωτάει, αρχίζοντας έτσι το παιχνίδι μας πάλι.

Ο άντρας, καθώς η ξανθιά λικνίζεται πιο κοντά του, χαμογελάει πιο πλατιά, αλλά σκεπάζει το πρόσωπό του με τα χέρια του, λες και παίζει σε μια πιο σέξι βερσιόν της ταινίας *Τα Πουλιά* του Χίτσκοκ και δεν ξέρει τι να κάνει.

«Εντάξει, *δεν* είναι αδέρφια», διορθώνει ο Γκας, ενώ η γυναίκα γυρίζει και αγκαλιάζει τον άντρα *–Άλεξ* τον είπε– από τον αυχένα. «Συνάδελφοι που παγιδεύτηκαν από τη χιονοθύελλα; Θανάσιμοι εχθροί».

Γελάω από τη μύτη.

Ο Γκας με κοιτάζει με τη μία άκρη του στόματός του να καμπυλώνει προς τα πάνω – ένα πονηρό - σέξι χαμόγελο, αν υπάρχει τέτοιο πράγμα. «Τι έπαθες;»

«Αυτοί οι άνθρωποι», λέω, «είναι τρελά ερωτευμένοι».

Τα χείλη του ανοίγουν. Τα φρύδια του σμίγουν. Κοιτάζει πάλι το ζευγάρι. Η γυναίκα έχει ενώσει τις παλάμες της στον αυχένα του άντρα. Εκείνος είναι κόκκινος ακόμα, αλλά δεν μπορεί να ξεκολλήσει τα μάτια του από πάνω της. Η γυναίκα αποτραβιέται καθώς το τραγούδι τελειώνει. Κάνει μια χειρονομία προς το μέρος του, λες και έχει κοινό. «Κυρίες και κύριοι και όλοι οι άλλοι, ο πιο σέξι άντρας στον κόσμο και ο έρωτας της ζωής μου. Ο Άλεξ Νίλσεν».

Ο Γκας χειροκροτεί. Το ίδιο κάνω κι εγώ και φωνάζω σαν να είμαι στο γήπεδο. Κοιτάζουν προς το μέρος μας. Ο Άλεξ Νίλσεν καταφέρνει με κάποιον μυστηριώδη τρόπο να κοκκινίσει πιο πολύ και κάνει μια

γκριμάτσα. «Θέλετε να σας πω κάποιο τραγούδι;» μας ρωτάει η γυναίκα, βγάζοντας ένα λιγάκι ξαφνιασμένο *ουπς* όταν ο φίλος της την πιάνει από τη μέση, τη σηκώνει και την κουβαλάει μακριά από το καραόκε. «Ευχαριστώ, παιδιά, είστε υπέροχοι! Θα είμαι εδώ όλη την εβδομάδα ή μέχρι να ξεπαγώσει το αεροπλάνο μου, ό,τι από τα δύο έρθει πρ…»

Ο Γκας με κοιτάζει στα μάτια πάλι, ενώ ένα χαμόγελο αχνοφαίνεται στην άκρη του στόματός του. «Ποπό», λέει, «δεν το πιστεύω ότι είδαμε τον Πιο Σέξι Άντρα του Κόσμου στο Chili's Too στο Αεροδρόμιο Ο'Χέαρ».

Ξεσπάω σε γέλια και το κεφάλι μου πέφτει στους πήχεις μου πάνω στο τραπέζι καθώς τραντάζομαι ολόκληρη. Κάτω από την κολλώδη πλαστική επιφάνεια, η παλάμη του Γκας γλιστράει στο γόνατό μου και με κάνει να ανατριχιάσω. Ακουμπάω το χέρι μου πάνω στο δικό του και τον κοιτάζω κατάματα. Νιώθω την ατμόσφαιρα να θερμαίνεται για μια στιγμή.

Ξαφνικά όμως, κάτι στο πρόσωπό του αλλάζει, οι ρυτίδες του μετώπου του βαθαίνουν καθώς το βλέμμα του χαμηλώνει. «Δεν σου αρέσει το ποτό σου;»

Μόλις πρόσεξε ότι δεν το έχω αγγίξει.

Προσπαθώ να μη χαμογελάσω πλατιά, να μην προδώσω τίποτα. Κουνάω το κεφάλι μου αρνητικά.

Τα βλέμματά μας συναντιούνται πάλι και βλέπω στα μάτια του ότι αρχίζει να συνειδητοποιεί τι συμβαίνει. Εγώ το έμαθα μόλις χθες.

Σηκώνεται από το τραπέζι τόσο απότομα, που η καρέκλα του πέφτει κάτω και όλοι μέσα στο μαγαζί κοιτάζουν προς το μέρος μας. «Να πάρει η ευχή», λέει ξέπνοος.

Αρχίζω να γελάω. Από το άγχος και την αμφιβολία.

Τα χέρια του περνάνε μέσα από τα μαλλιά του. «Ω Θεέ μου», ψιθυρίζει. «Αλήθεια;»

Κουνάω το κεφάλι μου καταφατικά.

Ο Γκας έρχεται στη δική μου πλευρά του τραπεζιού. Με αγκαλιάζει σφιχτά, με κολλάει πάνω του. Τρέμει. «Αλήθεια;» λέει πάλι.

«Αλήθεια», λέω.

Τραβιέται πίσω, με κοιτάζει κατάματα, η φωνή του τρέμει, δάκρυα κυλάνε στο πρόσωπό του, εδώ μέσα, στο τελευταίο μέρος που θα διάλεγα για να του κάνω αυτή την ανακοίνωση.

«Θα γίνεις μαμά;» λέει.

«Γκας», λέω, αρχίζοντας πάλι να γελάω νευρικά. «Αντιλαμβάνεσαι ότι

είναι *δικό σου*, έτσι;»

«Το υπέθεσα».

«Θα γίνεις», λέω, «*μπαμπάς*».

Με ξαναπαίρνει αγκαλιά, τα χέρια του με σφίγγουν από την πλάτη, με φιλάει δυνατά στον κρόταφο, στο μέτωπο, στα χείλη, ξανά στα χείλη, άλλη μια φορά στα χείλη.

«Είσαι καλά;» ρωτάω όταν τραβιέται πίσω, ενώ εξακολουθεί να τρέμει σύγκορμος. «Το ξέρω ότι δεν σχεδιάζαμε να το κάνουμε αυτό ακόμα. Μόλις χθες το έμαθα».

Ο Γκας βρισκόταν σε ένα πάνελ συγγραφέων στο συνέδριο, όταν το κινητό μου χτύπησε και μου θύμισε ότι θα μου ερχόταν περίοδος κάποια στιγμή μέσα στη μέρα. Κανονικά δεν θα έμπαινα στον κόπο να κάνω τεστ τόσο σύντομα.

Για κάποιον λόγο, απλώς το ήξερα. Ή έστω είχα προαίσθημα. Δεν είχαμε προσπαθήσει να μείνω έγκυος, αλλά τώρα τελευταία δεν θα έλεγα ότι *δεν* το προσπαθούσαμε. Αγόρασα τέσσερα διαφορετικά τεστ, σε περίπτωση που κάποιο έβγαινε αρνητικό κατά λάθος, ή θετικό κατά λάθος, ή τέλος πάντων αποδεικνυόταν ελαττωματικό. Έπειτα έκανα και τα τέσσερα τεστ, το ένα μετά το άλλο, στην τουαλέτα ενός Starbucks.

Το ένα μετά το άλλο: θετικό, θετικό, θετικό, θετικό.

«Είμαι καλά», με διαβεβαιώνει ο Γκας, με τα χέρια του μέσα στα μαλλιά μου τώρα, λες και προσπαθεί να με εμποδίσει να σηκωθώ στον αέρα και να του φύγω. «Δηλαδή, δεν νιώθω καθόλου καλά, νιώθω λες και η καρδιά μου θα σπάσει, αλλά είμαι χαρούμενος, Τζένιουαρι. Είμαι πολύ χαρούμενος, που να με πάρει».

Τελικά, μου έρχονται κι εμένα δάκρυα, καθώς ο Γκας γελάει σαν να μην πιστεύει αυτό που συμβαίνει. Σκουπίζει τα μάτια του. «Θεέ μου, αυτή τη στιγμή θέλω μόνο να πάμε σπίτι».

«Το ξέρω», συμφωνώ μαζί του. «Κι εγώ».

«Θέλω να φτιάξω μια κούνια», λέει ο Γκας. «Θέλω να βάψω ένα παιδικό δωμάτιο».

«Το ίδιο κι εγώ!» λέω κλαίγοντας. «Δεν μπορώ να πάψω να το σκέφτομαι. Θα γίνουμε *πολύ* εκνευριστικοί, Γκας».

Τα βλέμματά μας συναντιούνται. Έπειτα το δικό του στρέφεται απότομα στο παράθυρο και αξιολογεί τις νιφάδες του χιονιού που πέφτουν. Με κοιτάζει πάλι κατάματα, η ερώτηση μένει μετέωρη στον αέρα για ένα

δευτερόλεπτο και μετά λέει: «Να νοικιάσουμε αμάξι;» ακριβώς τη στιγμή που λέω: «Μπορώ να οδηγήσω εγώ».

«Πάμε σπίτι», λέει, τραβώντας με να σηκωθώ από την καρέκλα μου.

Σε καμία γλώσσα του κόσμου δεν υπάρχουν πιο όμορφα λόγια από αυτά, σκέφτομαι από μέσα μου.

«Πάμε».

OceanofPDF.com

Ευχαριστίες

Πίσω από κάθε βιβλίο που βγαίνει στον κόσμο βρίσκεται ένα πλήθος από ανθρώπους που το υποστηρίζουν. Αυτό το βιβλίο δεν θα μπορούσε να έχει καλύτερο τέτοιο πλήθος υποστηρικτών σε όλη τη διαδρομή του. Πρώτα και κύρια, ένα μεγάλο ευχαριστώ στην εκπληκτική υπεύθυνη έκδοσης, την Amanda Bergeron, που οι ικανότητες, το πάθος και η καλοσύνη της γέμισαν με χαρά όλες τις στιγμές που πέρασα δουλεύοντας αυτό το βιβλίο. Κανείς άλλος δεν θα μπορούσε να καταλάβει ούτε να ραφινάρει την καρδιά της ιστορίας της Τζένιουαρι και του Γκας τόσο καλά όσο εσύ και θα σου είμαι ευγνώμων για πάντα που βρέθηκες στο πλάι των ηρώων μου. Ενθουσιάζομαι όταν είναι να δουλέψω μαζί σου.

Ευχαριστώ και την απαράμιλλη ομάδα στον Berkley: τους Jessica McDonnell, Claire Zion, Cindy Hwang, Grace House, Martha Cipolla και όλους τους υπόλοιπους. Νιώθω απίστευτα τυχερή που κοντά σας βρήκα ένα σπιτικό και μια οικογένεια.

Στον πρώτο άνθρωπο που διάβασε αυτό το βιβλίο από τα πρώτα του βήματα, τη Lana Popovic – σ' ευχαριστώ πολύ που πάντα πιστεύεις σ' εμένα και που αποτέλεσες την έμπνευση για να γεννηθεί η καλύτερη ατζέντισσα στον χώρο της μυθοπλασίας, η Άνια.

Ευχαριστώ και την τέλεια ατζέντισσά μου, την Taylor Haggerty. Στάθηκες φάρος που με κατεύθυνε σε όλη αυτή τη διαδικασία και ξέρω πολύ βαθιά μέσα μου ότι το *Άνθρωποι που διαβάζουν στην παραλία* δεν θα είχε γίνει πραγματικότητα χωρίς εσένα και τους άλλους απίστευτους ανθρώπους στον Root Literary: τις Holly Root, Melanie Castillo και Molly O'Neil. Πολλά ευχαριστώ και στην τρομερά έξυπνη ατζέντισσά μου για το εξωτερικό, τη Heather Baror, και όλους στον Baror International, καθώς και στη Mary Pender του UTA, που με στήριξε αφάνταστα από την αρχή αυτού του ταξιδιού.

Πρέπει να ευχαριστήσω και την αγαπημένη μου φίλη Liz Tingue, έναν από τους πρώτους ανθρώπους που πόνταραν σ' εμένα και στο γράψιμό μου.

Ειλικρινά, τίποτε από όλα αυτά δεν θα είχε γίνει πραγματικότητα αν δεν ήσουν εσύ. Θα είμαι παντοτινά ευγνώμων σ' εσένα και στη Marissa Grossman που βρεθήκατε στην ομάδα μου από την αρχή.

Είναι πάρα πολλοί οι άλλοι άνθρωποι που έπαιξαν βασικό ρόλο στην εξέλιξή μου τόσο ως συγγραφέα όσο και ως ανθρώπου, αλλά θέλω ειδικά να ευχαριστήσω τους Brittany Cavallaro, Parker Peevyhouse, Jeff Zentner, Riley Redgate, Kerry Kletter Adriana Mather, David Arnold, Janet McNally, Candice Montgomery, Tehlor Kay Mejia και Anna Breslaw για τη θαυμαστή φιλία τους και για το ότι μου πρόσφεραν μια υπέροχη και γεμάτη ζωντάνια κοινότητα γραφής. Είστε όλοι πανέξυπνοι, ξεκαρδιστικοί και τρομερά ταλαντούχοι. Για να μην αναφέρω και *πολύ* χαριτωμένοι.

Και, βέβαια, δεν θα μπορούσα να γράφω για την οικογένεια, τη φιλία και τον έρωτα, αν δεν είχα την τύχη να έχω κοντά μου τη δική μου οικογένεια, τους φίλους μου και τον σύντροφό μου.

Ευχαριστώ όλους εσάς τους παππούδες, τους γονείς, τους αδερφούς, τις αδερφές και τα πολλά σκυλιά που πάντα με περιέβαλλαν με αγάπη. Στη Megan και τη Noosha, τις γυναίκες που η φιλία τους με έμαθε να γράφω για τους κολλητούς φίλους. Και στον έρωτα της ζωής μου, τον πιο αγαπημένο μου άνθρωπο, τον Joey. Την κάθε στιγμή μαζί σου νιώθω την πιο βαθιά κι ατέλειωτη ευτυχία που ονειρεύτηκα ποτέ. Μ' εσένα στη ζωή μου, είναι δύσκολο να μην είμαι ρομαντική.

OceanofPDF.com

ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ

OceanofPDF.com

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Έχω μια φίλη που πιστεύει ότι *Η Λάμψη* είναι μια διασκεδαστική ταινία. Λέει ότι δεν μπορεί να την παρακολουθήσει χωρίς να γελάσει. Η αγαπημένη της σκηνή είναι όταν η Σέλεϊ Ντιβάλ βρίσκει το χειρόγραφο που δουλεύει ο Τζακ Νίκολσον όλον τον χειμώνα και συνειδητοποιεί ότι σε όλες τις σελίδες υπάρχει μία και μόνο φράση, γραμμένη ξανά και ξανά. Αυτή η στιγμή στην ταινία προκαλεί ανατριχίλα, καθώς η πρωταγωνίστρια συνειδητοποιεί την ψυχολογική κατάσταση του συζύγου της.

Για τη φίλη μου, όμως, είναι και η ουσία της ιστορίας.

«Η ταινία έχει να κάνει με το συγγραφικό μπλακ άουτ», μου λέει. Αν θεωρήσουμε ότι στα πιο παράξενα πράγματα κρύβεται και κάποια αλήθεια, τότε ναι, η στιγμή είναι διασκεδαστική. Επειδή, όταν δουλεύεις κάτι τόσο εκτεταμένο όσο ένα βιβλίο, είναι *πάρα πολλές* οι στιγμές που παύεις να βλέπεις το έργο σου καθαρά, που δεν έχεις ιδέα τι κάνεις, που έχεις σχεδόν απόλυτη βεβαιότητα ότι όλες εκείνες οι σπουδαίες ιδέες που σου είχαν έρθει πριν ξεκινήσεις στην πραγματικότητα ήταν άθλιες.

Έρχονται στιγμές που μπορεί να μην ξαφνιαστείς αν κοιτάξεις κάτω και συνειδητοποιήσεις ότι έχεις γράψει «Η πολλή δουλειά τρώει τον αφέντη» δύο δισεκατομμύρια φορές. Έρχονται στιγμές που αρχίζεις να πιστεύεις ότι το διαμέρισμά σου είναι στοιχειωμένο. Ότι ο κισσός στην ταπετσαρία του διαδρόμου αντιπροσωπεύει την πλοκή που δεν μπορείς να φτιάξεις, ότι ζωντανεύει και σιγά σιγά απλώνεται γύρω σου για να σε πνίξει.

Και η ιδέα ότι ίσως αυτή η ταινία τρόμου να μιλάει απλώς για το πόσο μοναχική, πολύπλοκη και παρανοϊκή είναι η διαδικασία της συγγραφής ενός βιβλίου κρύβει ένα χιούμορ ανατρεπτικό.

Όταν με ρωτούν οι φίλοι για τι πράγμα μιλάει το *Άνθρωποι που διαβάζουν στην παραλία*, τους λέω ότι έχει να κάνει με μια συγγραφέα αισθηματικών βιβλίων που έχει προσγειωθεί απότομα στην πραγματικότητα και για έναν επιτυχημένο συγγραφέα μυθοπλασίας, οι οποίοι κάνουν συμφωνία να γράψει ο ένας κάτι που να εμπίπτει στο λογοτεχνικό είδος του άλλου μέσα σ' ένα καλοκαίρι. Όταν με ρωτούν άλλοι συγγραφείς για τι πράγμα μιλάει

το *Άνθρωποι που διαβάζουν στην παραλία*, τους λέω ότι έχει να κάνει με το συγγραφικό μπλακ άουτ.

Το καλοκαίρι που έγραψα το *Άνθρωποι που διαβάζουν στην παραλία* ένιωθα ότι είχα στερέψει εντελώς από ενέργεια και έμπνευση. Ένιωθα ότι δεν μου είχε μείνει τίποτε άλλο να πω, ότι δεν κυκλοφορούσαν στο μυαλό καινούρια πρόσωπα ούτε ήθελα απεγνωσμένα να αφηγηθώ μια ιστορία. Όμως η ξαφνική αλλαγή του καιρού και η ζέστη που ακολούθησε μου προκάλεσαν μια επιτακτική ανάγκη να γράψω.

Αυτό συμβαίνει κάθε φορά που καλοκαιριάζει. Ο τρόπος με τον οποίο μεταμορφώνονται οι μυρωδιές, τα χρώματα και η φύση, αυτή η αλλαγή στην ατμόσφαιρα, με κάνουν πάντα να θέλω να δημιουργήσω.

Προσπάθησα να δω σειρές στο Netflix απανωτά. Προσπάθησα να βυθιστώ σε ανάλαφρα καλοκαιρινά βιβλία. Προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου να αρχίσω γιόγκα ή να βγάζω βόλτα τον σκύλο μου. Έκανα πολλά αντιπαραγωγικά πράγματα, όπως το να πηγαίνω πέρα δώθε και να ξαπλώνω στο πάτωμα σε διάφορες στάσεις.

Αλλά το μόνο που ήθελα να κάνω ήταν να δουλέψω.

Κάτι που δεν θα ήταν πρόβλημα, αν είχα κάποια ιδέα για βιβλίο.

Όσο κι αν έστυβα το μυαλό μου, όσο κι αν προσπαθούσα να κατεβάσω ιδέες, όσο κι αν γκούγκλαρα ηλίθια πράγματα, όπως «τι πρέπει να γράψω», δεν είχα ίχνος έμπνευσης.

Οπότε, προφανώς, το μόνο πράγμα για το οποίο μπορούσα να γράψω ήταν το ότι *δεν μπορούσα να γράψω*. Δεν μου φάνηκε καλή ιδέα. Και σίγουρα δεν φαινόταν ότι ήταν κάτι που θα μπορούσε να γίνει βιβλίο. Αλλά μόνο αυτό είχα.

Έτσι, άρχισα να γράφω για μια συγγραφέα που είχε πάθει συγγραφικό μπλακ άουτ. Και σκεφτόμουν όλες τις φορές που είχα κολλήσει, όλες τις περιόδους που οι λέξεις δεν ήθελαν να βγουν από μέσα μου και η πλοκή δεν προχωρούσε με τίποτα. Σκεφτόμουν και τους διάφορους λόγους για τους οποίους κολλάμε, σε δημιουργικό επίπεδο και όχι μόνο.

Τα πράγματα που προκύπτουν στη ζωή μας και που μας δυσκολεύουν *πολύ* να κάνουμε αυτά που μας ενδιαφέρουν. Τις κρίσεις που μας αναγκάζουν να αμφιβάλλουμε αν *πράγματι* μας ενδιαφέρουν αυτά τα πράγματα, ή αν πρέπει να συνεχίσουν να μας ενδιαφέρουν όταν όλος ο κόσμος φαίνεται να καταρρέει γύρω μας.

Εξέτασα το συγγραφικό μπλακ άουτ μου. Θέλησα να μάθω με τι τρόπο

συνδεόταν με όλα τα άλλα κομμάτια της ζωής μου. Και γιατί φαινόταν σαν παραφωνία μέσα σε αυτή.

Όσο μεγάλωνε η περιέργειά μου, τόσο πιο πολλή έμπνευση μου ερχόταν. Η Τζένιουαρι βγήκε από μέσα μου και αυτονομήθηκε, έγινε αληθινό πρόσωπο. Μια πληγωμένη, μπερδεμένη και τσακισμένη γυναίκα που είχε να πει μια απολαυστική ιστορία όλο νόημα.

Έγινε συγγραφέας αισθηματικών βιβλίων, κάτι που εκείνη την περίοδο δεν θεωρούσα ότι ήμουν εγώ. Οι ερωτήσεις μου ζητούσαν πια απαντήσεις από εκείνη: *Τι θα τη δυσκόλευε να γράψει; Τι θα έπρεπε να της έχει συμβεί ώστε να αμφιβάλλει αν θα μπορούσε να γράψει ξανά; Πώς συνδέεται το δικό της συγγραφικό μπλακ άουτ με τα άλλα κομμάτια της ζωής της; Τι θα έπρεπε να συμβεί για να αναγκαστεί να παλέψει πάλι για τον εαυτό της και τις επιθυμίες της;*

Μερικές φορές χάνουμε την ικανότητα να δημιουργούμε κάτι απλό επειδή είμαστε κουρασμένοι. Πρέπει να ξεκουραστούμε και να ανακτήσουμε δυνάμεις. Κάποιες άλλες φορές όμως, δεν μπορούμε να προχωρήσουμε μπροστά επειδή πρώτα πρέπει να κάνουμε δύσκολες ερωτήσεις. Επειδή υπάρχουν στον δρόμο μας εμπόδια που πρώτα πρέπει να ξεπεράσουμε και τείχη που πρέπει να γκρεμίσουμε – διαδικασίες που απαιτείται να γίνουν.

Και όταν έχουμε το θάρρος να το κάνουμε, μπορούμε να φτιάξουμε κάτι όμορφο. Κάτι που, πριν αρχίσουμε, δεν ξέραμε ότι ήμαστε ικανοί να δημιουργήσουμε.

Οπότε, ναι, μερικές φορές η καλλιτεχνική δημιουργία είναι μια ιστορία τρόμου.

Κάποιες άλλες φορές όμως, γίνεται παράφορος έρωτας.

Όπως και να ’χει, το πιο πιθανό είναι ότι θα το διασκεδάσεις – πολύ.

OceanofPDF.com

Ερωτήσεις για σκέψη

1. Ποια από τα κλασικά αφηγηματικά πρότυπα των αισθηματικών μυθιστορημάτων διακρίνεις στο Άνθρωποι που διαβάζουν στην παραλία; Πώς το βιβλίο αποκλίνει από αυτά ή τα ανατρέπει;

2. Είτε είσαι συγγραφέας είτε όχι, πώς βλέπεις την ιδέα του συγγραφικού μπλακ άουτ στη ζωή σου; Αν μπορούσες να δώσεις στην Τζένιουαρι μια συμβουλή για την αντιμετώπιση μιας τέτοιας φάσης στη ζωή, ποια συμβουλή θα της έδινες;

3. Αν μπορούσες να πας σε ένα από τα μέρη που αναφέρονται στο βιβλίο μαζί με ένα από τα πρόσωπα του βιβλίου, ποιο θα διάλεγες και πού θα πήγαινες;

4. Η Τζένιουαρι πικραίνεται με τις αρνητικές απόψεις για το είδος λογοτεχνίας που της αρέσει. Έχεις νιώσει ποτέ ότι πρέπει να ντρέπεσαι επειδή σου αρέσει ένα συγκεκριμένο είδος; Μήπως αυτό έχει συμβεί για την καριέρα σου;

5. Η κοσμοθεωρία σου μοιάζει πιο πολύ με την κοσμοθεωρία του Γκας ή με της Τζένιουαρι; Είσαι αισιόδοξος ή απαισιόδοξος; Έχει αλλάξει αυτό στην πάροδο του χρόνου και με την απόκτηση περισσότερων εμπειριών;

6. Πολλά από τα προβλήματα ανάμεσα στην Τζένιουαρι και τον Γκας αρχίζουν από εικασίες. Πιστεύεις ότι οι εμπειρίες της Τζένιουαρι δικαιολογούν τις εικασίες που κάνει; Βλέπεις να συμβαίνει αυτό στην αληθινή ζωή;

7. Άξιζε ο πατέρας της Τζένιουαρι τη συγχώρεσή της; Τον συγχώρησε πραγματικά;

8. Πιστεύεις στο «ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα»; Τι σημαίνει για σένα «ευτυχισμένο τέλος» στην αληθινή ζωή;

9. Προτιμάς να διαβάζεις βιβλία που έχουν συγκεκριμένο είδος τέλους; Προτιμάς να ξέρεις τι τέλος να περιμένεις;

10. Ποιο είναι για σένα το ιδανικό βιβλίο για την παραλία;

11. Αν η ιστορία της Τζένιουαρι και του Γκας συνεχιζόταν σε ένα δεύτερο βιβλίο, τι υπόθεση θα είχε; Τι πιστεύεις ότι τους επιφυλάσσει το μέλλον; Τι ελπίζεις;

OceanofPDF.com